

IMIN '»/fi 405 - 213 -1

')l - 34 - y - 0 13 1 - 15

Kitabın Orijinal Adı DAWN
Yayın Hakları (c) V.C. ANDREVVS
KESİM AJANŞI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
'Kapak Resmi ŞAHİN KARAKOÇ
Kapak Düzeni FATMA BOZKURT
Kapak Filmi KOMBİ GRAFİK
Dizgi - Baskı ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ
1. BASIM/OCAK 1991

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Adres

Celâl Ferdi GökçaySk. Nebioğlu İşhanı

Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 522 40 45 - 526 801 2

V. C. ANDREWS

Çatıdaki Nefes

3

TÜRKÇESİ :
Gönül Suveren

Yazarın Yayinevinden Çıkan Kitapları

ÇATI (tükendi)

ÇATIDAKİ RÜZGÂR (tükendi)

GAZAP TOHUMLARI (tükendi)

ÇATIDAKİ DİKENLER (tükendi)

ÖÇ YUVASI (tükendi)

GEÇMİŞTEKİ GÖLGE (tükendi)

CENNETTEKİ FIRTINA

Annem bir keresinde, şafak zamanı doğduğum için bana babamla Dawn adını verdiklerini söylemişti. Dawn, şafak anlamına geliyor ya. Bu, annemle babamın bana ve ağabeyim Jimmy'e söyleyeceği o binlerce yalandan ilkiydi. Tabii biz bunların yalan olduğunu bilemeyecektik. Hiç olmazsa uzun bir süre. Sonra bizi götürmeye geldikleri zaman her şey ortaya çıkacaktı.

1

Bir Başka «Yeni Yer»

3

Çekmelerin açılıp kapanmasından çıkan gürültüyle uyan-
dım. Annemle babam odalarında fısıldaşıyorlardı. Kalbim hızla,
gümbür gümbür atmaya başladı. Avucumu göğsüme bastırarak
derin bir soluk aldım. Sonra Jimmy'i uyandırmak için yan dön-
düm. Ama ağabeyim bizim çek-yat yatakta doğrulup oturmuştu
bile. Perdesiz penceremizden ayın süzülen gümüş ışıklarında
on altı yaşındaki ağabeyimin yüzü granitten oyulmuşa benzi-
yordu. Jimmy orada hiç kımıldamadan oturuyor ve etrafı dinli-
yordu. Ben de yattığım yerde ona katılarak etrafı dinlemeye
başladım. Nefret ettiğim rüzgâr babamın Granville'de bizim için
bulduğu küçük kulübenin duvarlarında çatlak ve yarıklardan ısı-
lık çalarak süzülüyordu. Granville, Washington'un hemen dışın-
da küçük, köhne bir kasabaydı, Biz oraya geleli ancak dört ay
olmuştu.

«Ne var, Jimmy?» diye sordum. «Ne oluyor?» Titriyor-
dum. Bunun bir nedeni soğuktu. Diğer nedeni ise bu sorunun
cevabını sezmemi.

Jimmy yastığına dayandı, sonra ellerini ensesinin altında
kavuşturdu, gözlerini karanlık tavana dikti. Somurtuyordu. An-
nemle babam şimdi daha telaşlı davranmaktaydılar.

Jimmy, «Bir köpek yavrusu alacaktık sözde,» diye mırıldandı. «Bu baharda da annemle bahçeyle ilgilenecek ve kendi sebzelerimizi yetiştirecektik.»

Üzüntüyle, «Ne oldu?» dedim. Çünkü benim de bazı umutlarım vardı.

Ağabeyim bir felaket habercisi gibi, «Babam gece eve her zamankinden geç geldi,» diye açıkladı. «Hızla içeriye daldı. Bakışları bir tuhaftı. Sanki çıldırmıştı. Biliyorsun babamın gözleri bazan nasıl irileşir, nasıl garip garip parlamaya başlar! Hemen içeri girdi, biraz sonra da annemle eşyaları toplamaya başladılar. Biz de kalkıp giyinsek iyi olur.» Jimmy battaniyeyi attı. Doğrulup oturmak için döndü. «Zaten biraz sonra buraya gelip bize giyinmemizi söyleyecekler.»

İnledim. Yine mi, diye düşündüm. Hem de gece yarısı...

Jimmy çek-yatın başucundaki lambayı yakmak için uzandı. Sonra da buz gibi yere basmamak için çoraplarını giymeye başladı. Canı o kadar sıkılıyordu ki, benim önümde giyindiğine bile aldırmıyordu artık. Başımı yastığa dayayarak pantolonun katlarını açmasını seyrettim. Ağabeyim sessiz bir bıkkınlıkla davranıyor, bu da bütün bunların bir düş olduğu duygumu güçlendiriyordu. Keşke her şey gerçekten bir rüya olsaydı.

On dört yaşındaydım. Kendimi bildim bileli eşyalarımızı topluyor, oradan oraya gidiyorduk. Ağabeyim Jimmy'le tam yeni okula alıştığımız, sonunda birkaç arkadaş edindiğimiz, öğretmenlerimi tanımaya başladığımız sırada oradan ayrılmak zorunda kalıyorduk. Jimmy'nin her zaman dediği gibi belki de gerçekten yersiz yurtsuz çingenelerden farkımız yoktu. Oradan oraya dolaşıyorduk. Fakirlerden daha da yoksulduk. Çünkü en fakir ailelerin bile 'evimiz' dedikleri bir yerleri vardı. İşler kötüleştiği zaman dönebildikleri bir yer. Onları kucaklayarak teselli eden ve kendilerini yeniden iyi hissetmelerini sağlayan büyükanne ve büyükbabaların ya da teyze ve dayıların beklediği bir ev. Biz birkaç kuzine bile razıydık. Hiç olmazsa ben.

Battaniyeyi açtım. Geceliğim sıyrıldı, göğüslerim biraz or-

taya çıktı. Telaşla Jimmy'e bir göz attım. Ağabeyim ay ışığında çabucak başını çevirdi. Utancımdan kalbim hızla çarpmaya başladı. Avucumu göğsüme dayadım. Okuldaki kız arkadaşlarıma, değil Jimmy'le aynı eski çek-yatı paylaştığımızı, aynı odada yattığımızı bile söylememiştim. Bu beni çok utandırıyor. Kızların ne tepki göstereceklerini biliyordum. Jimmy'nin canını çok sıkacaktı. Benimkini daha da çok.

Ayaklarımı buz gibi çıplak zemine dayadım. Dişlerim birbirine vururken kollarımı gövdeme dolayarak odada ilerledim. Bluzumu, kazağımı ve blucinimi kaptım, giyinmek için banyoya geçtim.

Bu iş bittiği sırada Jimmy de bavulunu kapatmıştı. Her seferinde geride bazı eşyaları bırakmak zorunda kalıyorduk. Babamın eski arabasında fazla yer yoktu. Geceliğimi katlayarak düzgünce bavuluma koydum. Kilitleri kapamak yine zor oldu, Jimmy bana yardım etmek zorunda kaldı.

Annemle babamın oda kapısı açıldı, dışarı çıktılar. İki de bavullarını ellerine almışlardı. Biz de ellerimizde bavullarımızla onların karşısına dikildik.

Babama, «Neden yine gece yarısı gitmek zorundayız?» diye sordum. Bir yandan da kasabadan ayrılacağımız için öfkelenip öfkelenmediğini düşünüyordum.

Babam, «Yolculuk için en uygun zaman,» dedi. Sonra bana öfkeyle bakarak emretti. «Soru sorup durma!»

Jimmy haklıydı. Babam çıldırması gibiydi yine. Hali öyle anormaldi ki, belkemiğimin üzerinde buzdan eller dolaştı sanki. Babamın bu hali hiç hoşuma gitmiyordu. Yakışıklı bir adamdı. Yüz hatları sert, gözleri kömür gibi karaydı. Kestane rengi saçları pırlıl pırıldı. İlerde bir gün âşık olup evleneceğim adamın babam kadar yakışıklı olacağını umuyordum. Ama babamın öfkelenmesinden, hoşnutsuz tavırlarından nefret ediyordum. O zaman çılgına dönüyordu işte. Hiddet yakışıklı yüzünü etkiliyor, onu çirkinleştiriyordu. Ve ben bunu görmeye dayanamıyordum.

«Jimmy, bavulları aşağıya indir. Dawn, annenin mutfaktan

istediği şeyleri toplayıp kutuya doldurmasına yardım et.»

Ağabeyime bir göz attım. Benden sadece iki yaş büyüktü.

Ama görünüşümüz birbirimizinkinden çok farklıydı. Jimmy babam gibi uzun boylu ve ince, vücudu kaslıydı. Ben ufak tefektim. Yüzüm annemin deyişiyile, «porselen bir bebeğinki gibi»ydi. Aslında ben anneme de çekmemiştim. Çünkü o da babam kadar uzun boyluydu. Annem bana, «Senin yaşındayken sırık gibi bir şeydim,» demişti. «On üç yaşıma kadar erkek çocuklardan farkım yoktu. Sonra birdenbire geliştim.»

Bizde ailemizle ilgili fazla resim yoktu. Hatta bende sadece annemin on beş yaşındayken çektiği bir fotoğraf vardı. Saatlerce oturup o resme bakar, o genç yüzde kendi izlerimi arardım. Annem fotoğrafta bir salkım söğüdün altında durmuş, gülümsüyordu. Ayak bileklerine kadar inen dümdüz bir etek ve kolları, yakası kırmalı, büzgülü bir bluz giymişti. Uzun siyah saçları tertemiz ve yumuşacık görünüyor, eski siyah-beyaz fotoğrafta bile gözleri umut ve sevgiyle parlıyordu. Babam o resmi, arkadaşından yirmi beş sente aldığı o eski, kutu gibi fotoğraf makinelerinden biriyle çektiğini söylemişti. Aslında fotoğraf makinesinin sağlam olup olmadığından da emin değildi. Ama hiç olmazsa bu fotoğrafı çekebilmişti. Belki ailemizin başka resimleri de vardı ama durmadan oradan oraya taşınırken ya kaybolmuş ya da geride unutulmuşlardı.

Ancak annem bu solarak sarıya dönüşen, kenarları yırtı-

lan, eski, siyah-beyaz fotoğrafta bile o kadar güzeldi ki... O yüzden, babamın ona neden çabucak âşık olduğunu anlamak kolay, diye düşünüyordum. Annem o sırada on beş yaşındaymış. Fotoğrafta yalınayaktı. Ama bence çok taze ve saf bir görünüşü vardı. Doğanın sunduğu her şey kadar güzeldi o da.

Annemle Jimmy'nin saçları pırıl pırıl siyahtı. Gözleri de

kapkara. Tenleri bronz rengi, gülümserken ortaya çıkan dişleri bembeyazdı. Babamın saçları koyu kestaneydi. Oysa ben sarı saçlıyım. Yanaklarımda çiller vardı. Ailede benden başka çilli kimse yoktu.

Jimmy, «Bahçe için aldığımız kürekle tırmık ne olacak?» diye sordu. Gözlerinde en hafif bir umut pırıltısının belirmemesi için elinden geleni yapıyordu.

Babam, «Arabada yer yok,» diye homurdandı.

Zavallı Jimmy, diye düşündüm. Annem onun iyice kıvrılıp büzülmüş halde doğduğunu söylerdi. Gözleri de sıkıca kapalıymış. Annem, «Ben Jimmy'i Maryland'de bir çiftlikte dünyaya getirdim,» derdi. «Oraya yeni gelmiştik. Çiftlikte bir iş bulacağımızı umuyorduk. Tam kapıyı vururken sancılarım başladı.»

Bana da yolda dünyaya geldiğimi anlatmışlardı. Bir hastanede doğacağımı ummuşlar ama tam o sırada kasabadan ayrılarak bir başkasına gitmek zorunda kalmışlardı. Babam o yeni kasabada bir iş bulmuştu. Bir gün akşama doğru bulundukları yerden ayrılmış ve bütün gece yol almışlardı.

Annem bana, «Sanki sonu olmayan, hiçbir yere gitmeyen bir yolda ilerliyorduk,» demişti. «Birdenbire sen dünyaya gelmek istedin. Baban kamyonu yolun kenarına çekerek, İşte yine başladık, Sally Jean,' diye bağırdı. Ben sürünerek kamyonun arka tarafına geçtim. Orada eski bir yatak vardı. Tam güneş doğarken sen dünyaya geldin. Kuşların nasıl cıvıladıklarını hâlâ hatırlıyorum.»

Annem her zaman, «Sen dünyaya gelirken bir kuşa bakıyordum, Dawn,» derdi gülerek. «İşte o yüzden sesin pek güzel. Büyükanne her zaman, 'Bir kadın doğumdan hemen önce, 0 sırada ya da daha hemen sonra neye bakarsa, çocukta o nitelikler görülür' derdi. «En kötü şey hamile bir kadının evinde fare ya da sıçanlar olmasıdır.»

Meraklanırdım. «O zaman ne olur, anne?»

«Çocuk sinsî ve korkak olur.»

Annemin bu sözleri beni çok şaşırtırdı. Annem çok akıllıydı. Ailesinden almıştı zekâsını. Sık sık ailemizi düşünürdüm. Akrabalarımızı hiç görmemiştik. Ben, çok şey öğrenmek istiyordum. Ama annemle babamı ilk evlilik yılları konusunda konuş-

turmak çok zordu. Herhalde zor günler geçirmiş ve çok acı çekmişlerdi.

Jimmy'le ben, ikisinin de Georgia'da, küçük çiftliklerde büyümüş olduklarını biliyorduk. Aileleri küçük tarlalarında çalışıyor ve zar zor geçiniyorlarmış. İkisinin de ailesi kalabalıkmış ve harap çiftlik evlerinde yaşarlarmış. Her iki evde de yeni evlenmiş, çok genç bir çiftte yer yokmuş. Özellikle hamile bir geline. Babamja annem o nedenle oradan oraya gitmeye başlamış, böylece bizim ailenin o gezginci yaşamına başlamışlar. Bu gezgincilik hâlâ da sona ermiş değildi. İşte yola çıkmak üzereydik.

Annemin yanına almak istediği mutfak eşyalarını bir kutuya doldurduk. Sonra götürüp arabaya koyması için babama verdik. Annem işi bittiği zaman kolunu omzuma attı, birlikte o mütevazı, küçük mutfakta son bir kez etrafımıza bakındık.

Jimmy kapıda durmuş bizi süzüyordu. Babam acele etmemizi söylemek için içeri girdiği zaman ağabeyimin kara gözlerindeki derin kederin yerini öfke aldı. Çingenelerinkine benzer bir yaşam sürmemizden babamın sorumlu olduğuna inanıyordu. Bazen, belki de ağabeyim haklı, diye düşündüğüm oluyordu. Babam bana çoğu zaman diğer erkeklerden farklıymış gibi geliyordu. Daha huzursuz, daha sinirliydi. Babam işten eve dönerken bir bara uğradığı zaman çok endişeleniyordum. Ama tabii bunu açık açık söylemem olanaksızdı. Babam genellikle somurtkan bir tavırla eve geliyor, sanki pek korkunç bir şey olmasını bekliyormuş gibi pencereden dışarı bakıyordu. Bu haldeyken hiçbirimiz onunla konuşamıyorduk. İşte şimdi de yine aynı tavırları takınmıştı.

Babam kapıda durarak, «Haydi, gidelim artık,» dedi. Bakışları bir an bana kaydı, gözlerindeki ifade daha da soğuklaştı.

O an iyice sersemledim. Babam neden bana öyle soğuk soğuk baktı, diye düşündüm. Sanki buradan gideceğimiz için beni suçluyor...

Bu fikir belirir belirmez onu hemen kafamdan kovdum. Günlünç şeyler düşünüyordum. Babam beni hiçbir zaman suçlamazdı. Beni severdi o. Sadece annemle-çabucak dışarı çık-

cak yerde içerde oyalandığımız için sinirlenmiş olmalıydı. Annem sanki kafamdan geçenleri okumuştu.

abucak, «Tamam,» dedi. Onunla kapıya doğru yürüdük. Çünkü babamın sesi öfkeden boğuklaştığı zaman ne yapacağının belli olmadığını çoktan öğrenmiştik. İkimiz de onun tepesini attırmayı hiç istemiyorduk. Annemle son bir kez arkaya baktık. Sonra da dışarı çıkararak kapıyı arkamızdan kapattık. Öyle kaç kapıyı kapatmıştik biz!

Gökyüzünde birkaç yıldız belirmişti. Yıldızsız gecelerden hiç hoşlanmazdım. Bana gölgeler öyle gecelerde daha kara ve uzunmuş gibi gelirdi. İşte bu da öyle bir geceydi. Soğuk ve karanlık. Etraftaki evlerin pencereleri kapkaraydı. Rüzgâr sokakta bir kâğıt parçasını uçuruyor, uzaklarda bir yerde bir köpek havlıyordu. Sonra bir siren sesi duydum. Anlaşılan, bu gece karanlıkların arasında bir yerde birinin başı dertte, diye düşündüm. Belki bir zavallıyı hastaneye götürüyorlar. Ya da polis bir suçluyu kovalıyor.

Babam, «Haydi, gidelim,» diye emrederek, sanki biri bizi kovalıyormuş gibi adımlarını sıklaştırdı.

Jimmy'le arka kanepeye, karton ve bavulların arasına sıktık.

Aabeyim, «Bu sefer nereye gidiyoruz?» diye sordu. Hoşnutsuzluğunu gizlemeye gerek görmemişti.

Annem, «Richmond'a,» dedi.

Jimmy'le aynı anda, «Richmond'a mı?» diye bağırdık. Galiba Virginia'da Richmond dışında her yere gitmiştik. Daha doğrusu bize öyle geliyordu.

«Evet. Babanız oradaki bir garajda iş buldu. Ben de motellerden birinde hizmetçi olarak alışabileceğimden eminim.»

Jimmy usulca, «Richmond... » diye söylendi. Büyük kentler ikimizi de hâlâ korkutuyordu.

Granville'den uzaklaşır, karanlıklar etrafımızı sararken tek-rar uykumuz geldi. Ağabeyimle gözlerimizi yumarak yan yana uykuya daldık. Çoğu zaman yaptığımız gibi.

Babamın taşınmamızı daha önceden planlamış olduğu anlaşılıyordu. Çünkü bize oturmak için bir yer bulmuştu bile. Babam çoğu zaman bu işleri sessizce halleder, bize sonra açıklardı.

Kentte kiralılar kasabadakine göre çok yüksekti. Biz de ancak bir tek yatak odası olan bir daire tutabilmiştik. O yüzden Jimmy'le yine aynı-odada kalıyor, aynı divanda yatıyorduk! Bazen ağabeyimin benden önce uyandığını farkediyordum. Ama kolumu üzerine doğru uzatmış olduğum için hiç kımıldamıyordum. Beni uyandırmak ve utandırmak istemediği için. Ama ikimiz de bundan söz etmiyorduk.

Genellikle böyle oluyordu. Jimmy'le ben, öyle küçücük bir yerde yaşamak zorunda kalan yetişme çağındaki diğer delikanlılarla kızları utandıracak şeyleri görmezlikten geliyorduk. Ama ben yine de oturup, kız arkadaşlarımın çoğununki gibi kendime ait bir odanın hayalini kuruyordum. Elimde değildi. Özellikle onlar oda kapılarını kapatarak kendi telefonlarında dedikodu yaptıklarını ya da ailelerinden hiç kimsenin haberi olmadan aşk mektupları yazdıklarını anlattıkları zaman hepsine imreniyordum. Ben bir günlük tutmaktan bile çekiniyordum. Çünkü deftere bir şeyler yazarken herkes omzumun üzerinden bakacaktı.

Bu apartman kaldığımız diğer yerlerden pek farklı değildi.

Aynı küçük odalar, soyulan duvar kâğıtları, dökülen boyalar, doğru dürüst kapanamayan pencereler. Jimmy dairemizden öylesine nefret ediyordu ki, neredeyse sokakta yatmayı tercih edecekti.

Ama her şeyin olabildiğince kötüleştğini düşündüğümüz sırada durum daha da bozuldu.

Richmond'a taşındıktan aylar sonra, bir gün akşama doğru annem işten her zamankinden daha erken döndü. Onun akşam yemeği için değişik bir şeyler getireceğini umuyordum. Hafta sonu gelmişti. Yani babamın parasını alacağı gün. Bir

hafta önce aldığı para tükenmek üzereydi. Hafta içinde bir iki kez doğru dürüst yemek yemeyi başarmıştık. Ama artık artan yemeklerle karnımızı doyuruyorduk. Jimmy'hinki gibi benim karnım da guruldayıp duruyordu. Ama daha ikimiz de bundan yakınmadan kapı açıldı. Ağabeyimle döndük. Annemizin içeri girdiğini görünce çok şaşırdık. Annem durakladı. Başını salladı ve ağlamaya başladı. Sonra da kendini hızla yatak odasına attı.

Ben arkasından, «Anneciğim!» diye seslendim. «Ne var?» Ama o cevap olarak sadece kapıyı çarparak kapattı.

Jimmy bana baktı, ben de ona. İkimiz de korkmuştuk. Sonra gidip annemin oda kapısını vurdum. «Anne?» Jimmy de yanıma gelerek beklemeye başladı. «Anne, içeri girebilir miyiz?» Kapıyı açıp içeri baktım.

Annem yatağında yüzükoyun yatıyor, omuzları sarsılıyordu. Ağır ağır odaya girdim. Jimmy yine yanımdaydı. Yatağın kenarına ilişerek elimi annemin omzuna koydum. «Anne?»

Sonunda annemin hıçkırıkları kesildi. Dönerek bize baktı.

Jimmy hemen, «İşinden kovulmadın ya, anne?» diye sordu.

«Hayır. Mesele o değil, Jimmy.» Annem doğrulup oturdu. Küçük yumruklarıyla gözlerini ovuşturarak yaşları silmeye çalıştı. «Ama tabii o işte de daha uzun süre çalışamayacağım.»

«Anne,» diye yalvardım. «Ne olduğunu söylesene.»

O burnunu çekerek saçlarını geriye gitti. İkimizin ellerini avuçlarının arasına aldı, sonra da açıkladı. «Ya yeni bir kız ya da erkek kardeşiniz olacak.»

Hızla çarpan kalbim bir an durdu sanki. Jimmy'nin gözleri irileşti, ağzı bir karış açık kaldı.

«Suç bende. İşaretleri görmezlikten geldim durdum. Hamile olduğum hiç aklıma gelmedi. Dawn'dan sonra hiç çocuğum olmadığı için olayın üzerinde bile durmadım. Sonunda bugün doktora gittim ve hamileliğimin dördüncü ayını doldurmuş oldu-

ğumu öğrendim. Birdenbire bir çocuğum olacağını kavradım. Artık fazla çalışamayacağım da.» Annem tekrar ağlamaya başladı.

«Ah, anneciğim, lütfen ağlama.» Doyurulacak birinin daha olacağı kalbimin üzerini kara gölgelerin kaplamasına yol açtı. Bu işi nasıl başaracaktık? Şimdi bile yeterince yiyeceğimiz yoktu.

Jimmy'e, «Annemi teselli edecek bir şeyler söyle,» der gibi baktım. Ama ağabeyim hem sersemlemiş, hem de öfkelenmişti. Orada durmuş, öyle bakıyordu. Sonra, «Babam bu durumu biliyor mu, anne?» diye sordu.

«Hayır.» Annem derin bir nefes aldı. Fısıltıyla, «Ben yeni bir bebeği olamayacak kadar yaşlı ve yorgunum,» diye ekledi. Başını usulca sallıyordu. «Bana kızdın, değil mi, Jimmy?»

Ağabeyim öylesine somurtmuştu ki, içimden onu tekmelemek geldi. Jimmy sonunda ağır ağır başını salladı. «Sana kızmadım, anne. Suç sende değil ki!» Bakışları bana kaydı. Onun babamı suçladığını anladım.

«O halde beni kucakla. Şu anda buna ihtiyacım var.»

Jimmy bakışlarını annemden kaçırdı. Sonra ona doğru eğildi. Anneme çabucak sarılarak bir şey alması gerektiğine dair bir iki kelime mırıldandı, telaşla kendini dışarı attı.

Ben, «Sen uzan, anneciğim,» dedim. «Biraz dinlen. Ben zaten yemeği hemen hemen hazırladım.»

«Akşam yemeği... Yiyecek nemiz var? Bu gece bir şeyler almaya çalışacaktım. Bakkaldan biraz daha veresiye alışveriş edip edemeyeceğimizi öğrenecektim. Ama bu hamilelik yüzünden yemek sorununu unuttum.»

«İdare ederiz, anneciğim,» diye mırıldandım. «Bugün babam ücretini alacak. Onun için yarına daha güzel yemekler yersiniz.»

Annem, «Çok üzgünüm, Dawn,» dedi. Yüzünün kırışmasından, tekrar ağlamaya başlayacağı anlaşılıyordu. Başını salladı. «Jimmy çok öfkelenmiş. Gözlerinden anladım. Babasına çekmiş. O da Ormand gibi hemen kızıyor.»

«Jimmy sadece şaşırdı, anne... » Bir an durdum, sonra ekledim. «Ben yemeğe bakayım... » Odadan çıkıp kapıyı usulca kapattım. Tokmağı kavrarken parmaklarım titriyordu.

Bir bebek, diye düşünüyordum. Küçük bir erkek ya da kız kardeş. Bebek nerede yatacak? Annem ona nasıl bakacak? Annem çalışamazsa paramız daha da azalacak. Büyükler bu konularda önceden hiç plan yapmıyorlar mı? Böyle bir şeye nasıl izin verdiler?

Jimmy'i bulmak için dışarı çıktım. Ağabeyim yan geçitte, lastik bir topu duvara atıp duruyordu. Nisanın ortalarındaydık. Hava biraz ılınmaya başlıyordu. Akşamın yaklaşmasına rağmen soğuk çıkmamıştı. Gökyüzünde birkaç yıldızın belirmeye başladığını farkettim. Köşedeki Frankie'nin Barının neon ışıkları yakılmıştı. Babam bazen işten dönerken soğuk bir bira içmek için oraya uğruyordu. Meyhanenin kapısı açılıp kapanırken içerden müzik ve kahkaha sesleri etrafa yayılıyor, sonra da kaldırımında yankılanarak sona eriyordu. Kaldırım her zaman kirliydi. Gazete parçaları, çikolata kâğıtları, rüzgârın dolup taşan çöp tenekelerinden sürükleyip getirdiği şeyler. Öfkeli iki kedinin bir geçitte birbirlerine tehditler savurduklarını duyuyordum. Bir adam bir başkasına küfredip duruyordu. İkincisi, bir blok aşağımızdaki bir apartmanın penceresinden başını uzatmıştı. Diğeri'nin küfürlerine gülüyordu.

Jimmy'e döndüm. Yine bütün kasları gerilmişti. Topu her fırlatışında öfkesi dışarı taşıyordu sanki.

«Jimmy?» 7

Ağabeyim bana cevap vermedi.

Usulca konuştum. «Jimmy, annem kendini zaten çok kötü hissediyor. Onun daha üzülmesini istemezsin, değil mi?»

Ağabeyim topu havada kaparak bana döndü. «Rol yapmanın ne yararı var, Dawn? Şu ara kesinlikle ihtiyacımız olmayan bir şey varsa o da bir bebek. Bu akşam yemekte neler yiyeceğimizi bir düşün!»

Yutkundum. Jimmy'nin sözleri sıcak kamp ateşinin üzerine

düşen soğuk yağmur damllarına benziyordu.

Ağabeyim konuşmasını sürdürdü. «Yeni bebeğe verecek eski elbiselerimiz bile yok. Bebek bezi, bebek elbisesi ve beşik almamız gerekecek. Ayrıca bebeklerin kremlere, losyonlara ihtiyaçları oluyor. Öyle değil mi?»

«Öyle ama...»

«Öyleyse babam bütün bunları neden düşünmedi? Ya? ılık çalarak işe gidiyor. Garajdan çıkmayan o ahbablarıyla gezelik ediyor. Sanki her şey yolundaymış gibi davranıyor. Şimdi de bu!» Jimmy eliyle bizim apartmanı işaret etti.

Kendi kendime, babam bu işi neden düşünmedi gerçekten, diye sordum. Kızların işin sonuna kadar gittiklerini ve bu yüzden de gebe kaldıklarını duymuştum. Ama onlar toy kızlardı, neler olacağını pek bilmiyorlardı. Jimmy'e fikrini söyletmek için, «Herhalde öyle oluverdi,» dedim.

«Bebekler öyle oluvermezler, Dawn. Bir kadın bir sabah uyanır ve bir de bakar ki hamile... Sen öyle mi sanıyorsun?»

«Anne babaların bebek konusunda plan yapmaları gerekiyor mu?»

Ağabeyim bana baktı, sonra başını salladı. «Herhalde babam bir gece eve sarhoş geldi ve... »

«Ve ne?»

«Aman-Dawn... Bebek yaptılar işte.»

«Ve bunu farketmediler, öyle mi?»

«Her seferinde bebek olması şart değil. Yani onlar... » Jimmy yine başını salladı. «Bunu anneme sorman gerekiyor. Ben bütün ayrıntıları bilmiyorum.»

Ama ben onun her şeyi bildiğini anladım.

Ağabeyim, «Babam eve döndüğü zaman kıyamet kopacak, Dawn,» dedi. İçeri girerken hâlâ başını sallayıp duruyordu. Konuşurken sesi fısıltıya dönüşmüştü. Korkudan buz gibi oldum. Kalbim endişeyle çarpıyordu.

Çoğu zaman dertler birbirini kovaladığında babam hemen

pilimizi pırtımızı toplayarak kaçmamız gerektiğine karar verirdi. Ama bu seferki deritten kaçmamız imkânsızdı. Yemeği her zaman ben yaptığım için, bebeğe ayıracak paramız olmadığını hepsinden daha iyi biliyordum. Ona harcayacak bir sentimiz, verecek bir kırıntımız bile yoktu.

Babam o gece işten eve döndüğünde her zamankinden daha yorgun gözüküyordu. Elleri, kolları yağ içindeydi.

Jimmy'le ona garip garip baktığımızı farketti, buna o halinin neden olduğunu sandı. «Bir arabanın vitesini söküp onarmam gerekti,» diye açıkladı. «Hem de bir günde.» Sonra durakladı. «Kötü bir şey mi oldu?»

Annem, «Ormand,» diye seslendi. Babam telaşla yatak odasına girdi. Ben yemeği hazırlamaya başladım ama kalbimin çarpıntısından neredeyse soluk alamayacaktım. Jimmy pencereye giderek yolun kuzey tarafına doğru bakmaya başladı. Heykel gibi hiç kıılmıdamadan duruyordu. Annemin yeniden ağlamaya başladığını duyduk. Bir süre sonra ses kesildi. Sonra babam dışarı çıktı. Jimmy merakla ona doğru döndü.

«Eh, artık ikiniz de durumu biliyorsunuz sanırım.» Babam başını salladı, arkasındaki kapalı kapıya baktı.

Jimmy çabucak, «Nasıl geçineceğiz?» diye sordu.

Babam, «Bilmiyorum,» dedi. Gözleri sanki daha koyulaşıyor, yüzünde o çılgınca ifade belirmeye başlıyordu. Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılmış, beyaz dişleri hafifçe ortaya çıkmıştı. Parmaklarını saçlarının arasına sokarak nefesini tuttu.

Jimmy mutfak iskemlelerinden birine çöktü. «Herkes bebek konusunda önlem alıyor,» diye homurdandı.

Babamın tepesiSatıverdi. Ben Jimmy'nin böyle bir şey söylemiş olduğuna bir türlü inanamıyordum. Babamın ne kadar çabuk öfkelenildiğini biliyordu. Ama annemin Jimmy'nin karakterinin babama benzediğini söylediğini de hatırlıyordum. Özellikle öfkesinin. Bazen baba oğul, aralarında kırmızı bir bayrak olan iki boğaya benziyorlardı.

Babam, «Ukalalık etme,» diyerek kapıya doğru gitti.

Ben, «Nereye gidiyorsun, baba?» diye seslendim.

«Düşünmeye ihtiyacım var. Yemeğe beni beklemeyin.»

Jimmy'le babamın koridorda yankılanan ayak seslerini dinledik. Adımları onun ne kadar sarsılıp öfkелendiğini açıklıyordu.

Jimmy, «Yemeğe beni beklemeyin, dedi,» diye alay etti. «Ne yiyeceğiz? Börölce ve mısır ezmesi.»

«Frankie'nin barına gidiyor,» diye tahminimi açıkladım. Jimmy, «Evet,» der gibi başını sallayarak arkasına yaslandı, gözlerini sıkıntıyla tabağına dikti.

Annem yatak odasından çıktı. «Ormand nerede?»

Jimmy, «Düşünmesi gerekiyormuş,» dedi. Sonra annemin derdini azaltmak umuduyla ekledi. «Herhalde bir plan yapmaya çalışıyor. Onun için de yalnız kalması gerekiyor.»

Annem, «Ormand'ın böyle çıkıp gitmesi hoşuma gitmedi,» diye yakındı. «Böyle şeylerin sonu iyiye varmıyor. Gidip onu bulmalısın, Jimmy.»

«Gidip onu bulmak mı? Bence bu hiç olmaz, anne. Böyle bir şey yaptığım zaman sinirleniyor. Biz şimdi yemeğimizi yiyelim, onun dönmesini bekleyelim.»

Annem bu öneriden pek hoşlanmadı ama sofraya oturdu. Tabaklara börölce ve mısır ezmesi koydum. Yemeğe biraz tuzla, sakladığım bir parça domuz sucuğu yağın katmıştım.

Annem, «Çok üzgünüm,» diye tekrar özür diledi. «Yemek için bir şeyler alamadım. Ama, Dawn, hayatım, bu yemek çok güzel olmuş. Pek lezzetli. Öyle değil mi, Jimmy?»

Ağabeyim çukur tabağından başını kaldırdı. O zaman annemin sözlerini hiç dinlememiş olduğunu farkettim. Jimmy düşüncelere dalar, biri onu rahatsız etmezse bu hali saatlerce sürerdi. Özellikle mutsuz olduğu zamanlarda:

«Ha? Ah, evet. Gerçekten güzel... »

Annem yemekten sonra bir süre oturup radyo dinledi, çalıştığı motelden getirdiği bazı eski dergileri okudu. Saatler ağır

ağır geçti. Kapıların çarpılarak kapandığını ya da koridorda ayak seslerinin yankılandığını her duyuşumuzda babamın içeri gireceğini sanıyorduk. Ama zaman geçti ve babam gözükmedi. İyice geç olmuştu artık.

Anneme baktığımda yüzündeki kederli ifadenin daha da belirginleştiğini görüyordum. Etkisinden kurtulması imkânsız, derin bir kederdi bu. Sonunda ayağa kalktı, artık gidip yatacağını söyledi. Derin bir soluk aldı, ellerini göğsüne bastırarak yatak odasına doğru yürüdü.

Jimmy, «Ben de yorgunum,» dedi. Ayağa kalkıp yatmaya hazırlanmak üzere banyoya geçti. Ben divandaki yatağı hazırlamak için eğildim. Ama sonra durakladım. Yatakta endişe ve korkuyla yatan annemi düşünüyordum. İşte o anda kararımı verdim. Kapıyı usulca açtım ve babamı bulmak amacıyla dışarı süzüldüm.

Frankie'nin Barının önünde bir an durakladım. O zamana kadar hiç meyhaneye girmemiştim. Kapının tokmağına uzanırken elim titriyordu. Ama ben daha kanadı kendime doğru çekemedim kapı açıldı, suratına fazla alılık ve ruj sürmüş bir kadın dışarı çıktı. Ağzının kenarından bir sigara sarkıyordu. Beni görünce duraklayarak gülümsedi. Gerideki dişlerinden birinin eksik olduğunu farkettim.

«Aa, burada ne işin var, hayatım? Bu bar senin gibi küçük kızlara göre bir yer değil.»

«Ormand Longchamp'ı arıyorum,» diye cevap verdim.

Kadın, «Bu adı hiç duymadım,» dedi. «Sakin içerde fazla kalayım deme, hayatım. Burası çocuklara göre bir yer değil.» Yanımdan geçip gitti. Arkasında bayat sigara ve bira kokusundan oluşan birbüfüt bıraktı. Bir an kadının ardından baktım, sonra da Frankie'nin Barına girdim:

Arada sırada biri kapıyı açtığı zaman meyhanenin içini görmüştüm. Sağda, arkasında aynalar ve şişe dolu raflar olan uzun bir bar vardı. Tavanda vantilatörler olduğunu gördüm. Kirli

tahta zemine talaş dökülmüştü. Dışardan soldaki masalar gö-
zükmüyordu.

Ben içeri girdiğim zaman, barın bir ucunda oturan iki
adam bana doğru döndüler. Adamlardan biri sıırttı, diğeri ise
bana hayretle baktı. Kısa boylu, kabak kafalı, şişman bir adam
olan barmen duvara yaslanmıştı. Kollarını kavuşturmuş, duru-
yordu.

Sonra bana yaklaşarak, «Ne istiyorsun?» diye sordu.

«Ormand Longchamp'ı arıyorum,» dedim. «Onun burada
olabileceğini düşündüm.» Tezgâha doğru baktım ama babam
görünürlerdeyoktu.

Biri, «O askere alındı,» diye alay etti.

Barmen homurdandı. «Kes sesini!» Sonra bana döndü.
Başıyla soldaki masaları işaret etti. «Orada...»

O yana baktım. Babam bir masaya yaslanmış oturuyordu.
Ama ben içeri doğru ilerlemekten korkuyordum.

Barmen ekledi. «Onu uyandırıp eve götürebilirsin.»

Bardaki adamlardan bazıları, sanki o gecenin eğlencesi
başlıyormuş gibi beni seyretmek üzere döndüler.

Barmen, «Onu rahat bırakın,» diye emretti.

Masaların arasından geçerek babamın yanına gittim. Ba-
şını kollarına dayamıştı. Masada beş bira şişesi vardı. Boş şi-
şeler. Hemen -hemen boşalmış altıncı bir şişeyle, dibinde biraz
bira olan bir bardak da orada duruyordu.

Usulca, «Baba...» dedim. Kımıldamadı bile. Dönüp bara
baktım. Ama beni izlemeyi sürdüren adamın bile ilgisi sönmüş-
tü artık. Daha yüksekçe bir sesle, «Baba,» diye tekrarladım.
Babam kımıldandı ama başını kaldırmadı. Kolunu usulca dürt-
tüm. «Baba.» Bir şeyler homurdandı, sonra başını ağır ağır kal-
dırdı.

«Ne?»

«Baba, lütfen artık eve gel,» dedim.

Gözlerini kurulayarak bana baktı. «Ne...» Sonra çabucak
sordu. «Burada ne işin var, Dawn?»

«Annem biraz önce gidip yattı. Ama onun uyumadığını, seni beklediğini biliyorum, baba.»

Sert sert, «Böyle bir yere gelmemeliydin,» deyince fena halde irkildim.

«Gelmek istemedim, baba. Ama...»

Babam, «Tamam, tamam,» dedi. Bir an durdu, sonra başını sallayarak ekledi. «Galiba son günlerde her şeyde hata yapıyorum.»

«Sen sadece eve gel, baba. Her şey yoluna girecek.»

«Evet, evet.» Bir an birasına baktı, sonra arkasına yaslandı. «Şimdi seni buradan çıkaralım.» Yineledi. «Böyle bir yere gelmemeliydin.» Kalkmaya davrandı ama yine iskemleye çöktü. Tekrar bira şişelerine baktı. Elini cebine sokarak cüzdanını çıkardı. Paralarını çabucak sayarak başını salladı. «Ne kadar harcadığımı bilemiyorum.» Kendi kendine konuşuyormuş gibi bir hali vardı. Ama bu sözleri duyduğum zaman sırtım buz gibi oldu.

«Ne kadar harcadın, baba?»

O, «Çok fazla...» diye inledi. «Korkarım bu hafta da doğru dürüst yemek yiyemeyeceğiz.» Yine masayı iterek ayağa kalktı. «Haydi.» Kapıya erişinceye kadar öyle dimdik yürümeyi başaramadı.

Bardaki adamlardan biri, «Mışıl mışıl uyu,» diye seslendi ama babam onu duymazlıktan geldi. Kapıyı açtı, dışarı çıktık. O zamana kadar temiz havaya çıktığım için hiç bu kadar sevinmemiştim. Barın o ağır kokusu midemi bulandırmıştı. Kendi kendime, babam değil barda oturmak, içeri bile girmemeli, dedim. Bunu neden yapıyor?

Taze hava onun da hoşuna gitmişti. Derin derin soluk aldı. Yürümeye başlayarak, «Senin öyle bir yere girmen hoşuma gitmiyor,» diye söylendi. Sonra birdenbire duraklayıp bana baktı. Başını sallıyordu. «Sen hepimizden daha zeki ve üstünsün, Dawn. Daha iyi şeylere layıksın.»

«Ben kimseden daha iyi değilim, baba,» diye itiraz ettim.

Ama o başka bir şey söylemek niyetinde değildi. Apartmana doğru yürümemizi sürdürdük. Kapıyı açtığımızda Jimmy divana yatmıştı bile. Örtüleri iyice çekmiş, suratının yarısı örtül-müştü. Dönüp bize bakmadı. Babam yatak odasına gitti. Ben de usulca örtünün altına, Jimmy'nin yanına süzöldüm.

Ağabeyim fısıltıyla, «Onu almak için Frankie'ye mi gittin?» diye sordu.

«Evet.»

«Bunu ben yapsaydım fena halde öfkelenirdi.»

«Hayır, öfkelenmezdi, Jimmy. Sadece...»

Sustum. Çünkü annemin inlediğini duymuştuk. Sonra ku-lağımıza başka bir ses geldi. Galiba babam gülüyordu. Karyo-lanın yayları gıcırdadı. Jimmy de, ben de, bunun ne anlama geldiğini biliyorduk. Küçük yerlerde otururken insanların sevi-şirken çıkardıkları seslere alışmıştık. Tabii daha küçükken bun-ların anlamını anlayamamıştık. Ama öğrendikten sonra, sesleri duymamış gibi davranmaya başlamıştık.

Jimmy battaniyeyi tekrar suratına doğru çekti. Ama ben şaşırmış, biraz da meraklanmışım.

«Jimmy,» diye fısıldadım.

Ağabeyim, «Artık uyu, Dawn,» diye yakındı.

«Ama Jimmy, onlar nasıl oluyor da... »

«Artık uyur musun?»

«Yani annem hamile. Onlar yine de...» Ağabeyim sesini çıkaramadı. «Tehlikeli değil mi, Jimmy?»

Ansızın bana doğru döndü. «Bu tür sorular sormaktan vazgeçer misin?»

«Belki bu konuda bilgin vardır diye düşünüyordum,» de-dim. «Erkek çocuklar genellikle kızlardan daha bilgili oluyorlar.»

Jimmy, «Ama ben bir şey bilmiyorum,» diye cevap verdi. «Tamam mı? Onun için sesini kes artık.» Yine bana arkasını döndü.

Artık annemle babamın odasında çıt çıkmıyordu. Ama ben hâlâ düşünüyordum. Elimde değildi... Keşke bir ablam olsaydı,

diyordum. Sorularımdan sıkılmayacak biri... Anneme böyle şeyler soramaz, çok utanırdım. Jimmy'le benim içeriği mahsus dinlediğimizi sanabilirdi. Neyse... Gözlerimi kapatarak başka şeyler düşünmeye çalıştım.

Tam uykuya dalacağım sırada, aklıma barın kapısında karşılaştığım kadın geldi. Başını eğmiş, bana gülümsüyordu. Lastiğe benzeyen dudakları büzülmüştü. Dişleri sarıydı. Sigarasının dumanları kanlanmış gözlerine doğru yükseliyordu.

Babamı eve getirmeyi başardığım için çok sevindim.

Annemin hamileliği dokuzuncu ayına erişmişti. Daha doğrusu, dokuzuncu ayın ilk haftasıydı.

Bir akşam üzeri ben yemek hazırlarken, Jimmy de mutfak masasında ders yapmaya çalışıyordu. Birdenbire annemin haykırdığını duyduk. Telaşla yatak odasına koştuk. Annem ellerini karnına dayamıştı.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. «Ne var, anne?» dedim. «Anne!» Annem uzanıp elimi sıkıca tuttu.

Sıkığı dişlerinin arasından, «Bir ambulans çağırın,» diye fısıldadı.

Evde telefon yoktu. Sokağın köşesindeki telefonu kullanıyorduk. Jimmy odadan fırladı.

Anneme, «Böyle olması mı gerekiyor?» diye sordum. Sadece, «Hayır,» der gibi başını sallayarak yine inledi. Tırnakları derime öylesine batıyordu ki, neredeyse kan çıkacaktı. Durmadan alt dudağını ısııyor, tekrar tekrar sancıyla ikibüklüm oluyordu. Rengi iyice uçmuş, yüzü sapsarı kesilmişti.

Jimmy top gibi içeri daldı. «Hastane ambulans gönderiyor!»

- Annem yine dişlerinin arasından, «Babana da haber verdin mi?» diye sordu. Sancısı hiç azalmıyordu.

Ağabeyim, «Hayır,» diye cevap verdi. «Şimdi gidip o işi de yaparım.»

Annem, «Babana doğrudan doğruya hastaneye gelmesini söyle,» dedi.

Ambulansın gelmesini sanki sonsuza kadar bekledik. İki görevli annemi sedyeye yatırarak evden çıkardılar. Ambulansın kapıları kapanmadan önce annemin elini sıkmak istedim. Ama görevli beni geri çekilmeye zorladı. Jimmy, yanımda duruyordu. Ellerini beline dayamıştı. Heyecanla, derin derin nefes alırken omuzları kalkıp iniyordu.

Gökyüzü kötü bir siyahlığa bürünmüştü. Yağmur şimdi daha da şiddetlenmiş, hava buz gibi olmuştu. Bazen kömür rengi bulutları çürük moru bir şimşek aydınlatıyordu. Bu kasvetli hava buz gibi kesilmeme neden oldu. Titredim. Ambulans görevlileri taşıta binerek uzaklaşırlarken kollarımı kavuşturdum.

Jimmy, «Haydi, gel,» dedi. «Ana yoldan otobüse bineriz.»

Elimi tuttu. Koşmaya başladık. Hastanenin önünde otobüsten iner inmez Acil Servise gittik. Babam oradaydı. Uzun boylu, koyu kumral saçlı, yeşil gözlü, soğuk ve sert bakışlı bir doktorla konuşuyordu. Tam onların yanına geldiğimiz sırada doktorun, «Bebek tersine dönmüş,» dediğini duyduk. «Karinizi ameliyat etmemiz gerekiyor. Daha fazla beklemeyiniz. Lütfen benimle gelin. Gerekli kâğıtları imzalayın. Biz de hemen ameliyata başlayalım.»

Doktorla birlikte uzaklaşan babamın arkasından baktık, sonra da koridordaki bir banka oturduk.

Jimmy birdenbire, «Budalaca bir şey bu,» diye homurdandı. «Şu ara bir bebekleri olması.»

«Böyle konuşma, Jimmy,» diye ona çattım. Ağabeyimin sözleri, kendi korkularımın beni bir sel gibi sarmasına neden olmuştu.

«Ben annemin hayatını tehdit eden bir bebeği istemiyorum,» diye söylendi. «Yaşamımızı daha da mutsuz yapacak bir bebeği.»

Babam döndüğü zaman başka bir şey söylemedi. Bilmiyordum, doktor tekrar ortaya çıkıncaya kadar orada ne kadar süre oturup bekledik. Ama Jimmy başını omzuma dayayarak uyuyakaldı. Doktoru görür görmez doğrulup oturduk. Jimmy kirpiklerini kırıştırarak gözlerini açtı. O da benim gibi telaşla doktorun yüzündeki anlamı kavramaya çalıştı.

Doktor, «Sizi kutlarım, Bay Longshamp,» dedi. «Üç buçuk kilo ağırlığında bir kızınız oldu.» Elini uzattı. Babam da onun elini sıktı.

«Hey Tanrım! Karım nasıl?»

«Yoğun bakım odasında. Çok zor anlar geçirdi, Bay Longshamp. Biraz kansız kaldı. O yüzden iyi beslenmesi gerekecek.»

Babam hâlâ doktorun elini sıkıp duruyordu. «Sağolun, doktor. Sağolun.»

Doktorun dudakları hafif bir gülümsemeyle aralandı ama bu ifade gözlerine yansımadı.

Doğum bölümüne çıktık. Üçümüz de, beyaz bir battaniyeye sarılmış olan o küçük, pembe yüze baktık. Bebek Longchamp, parmaklarını bükmüştü. İlk bebeğimin parmakları kaddardı bunlar. Saçları siyahtı. Jimmy'le anneminki gibi simsiyah ve pırl pırl. Ve yüzünde bir tek çil bile yoktu. Bu yüzden düşkünlüğüne uğradım.

Annem eve döndükten sonra, umduğumuz kadar çabuk kendini toplayamadı. Zayıf düşmüş olduğu için hemen soğuk aldı. Durmadan derin derin öksürüyordu. Bebeği doğru dürüst emzirmesi de imkânsızdı. Bu yüzden bize bir masraf kapısı da açılmış oldu. Bebek maması.

Fern'in dünyaya gelmesinin neden olduğu sıkıntılara rağmen küçük kızkardeşim çok ilgimi çekiyordu. Elimde değildi... Onun kendi ellerini keşfetmesini seyrettim. Parmaklarını incelemesini. Her yeni buluşuyla anneminkine çok benzeyen kara gözleri parlıyordu. Çok geçmeden küçük eliyle parmağımya kalayıp sıkıca tutmayı başardı, Bunu her yapışında, doğrulup

oturabilmek için çırpınıyordu. O zaman yaşlı bir kadın gibi inliyor ve beni güldürüyordu.

Tepesindeki kısıcık tüyler gitgide uzamaktaydı. Saçlarını başının arkasına ve iki yana doğru tarıyordum. Boyunu da ölçüyordum saç tellerinin. Sonunda Fern'in kulaklarına ve ense-sine kadar uzadı. Kardeşim çok geçmeden sırtüstü, upuzun yatılabilmeye başladı. Bacaklarını da dümdüz uzatmayı başarıyordu. Sesi de daha yükselip tizleşmişti. Acıktığı zaman avaz avaz bağırıyordu.

Annem hâlâ güçlenemediği için Fern'i gece yarısı benim kalkıp doyurmam gerekmekteydi. Jimmy durmadan şikâyet ediyor, battaniyeyi başına kadar çekerek inliyordu. Özellikle ışıkları yaktığım zaman, «Banyo küvetinde uyuyacağım,» diye tehditler savuruyordu.

Babam da uykusunu alamadığı için sabahları genellikle aksi oluyordu. Uykusuz geceler birbirini izlerken onun yüzü de kül rengini aldı. Pek sağlıksız gözüküyordu. Her sabah erkenden iskemlesine çöküyor ve yakalandığı fırtınaların sayısına inanamayan bir insan gibi başını sallıyordu. Bu tavırları takındığı zaman onunla konuşmaya korkuyordum. Genellikle sıkıntılı şeylerden, felaketlerden söz ediyordu. Çoğu zaman bu, babamın yeniden taşınmamızı düşündüğü anlamına gelirdi. Beni en çok korkutan, onun günün birinde bizi almadan çıkıp gitmesiydi. Bu korku kalbimin derinliklerini kemiriyordu. Babam beni bazen korkutmakla birlikte onu çok seviyordum. Bana ender de olsa gülümsemesini istiyordum.

«İnsanın şansı bir kere döndü mü,» diyordu babam,«... artık talihini değiştirmeye çalışmaktan başka yapabileceği bir şey yoktur. Eğilmeyen dal kırılır.»

Bir sabah erken saatte babama kahve verirken ona usulca, «Galiba annem gitgide daha zayıflıyor,» diye fısıldadım. «Kendini toplayıp güçlendiği yok. Doktora gitmeye de yanaşmıyor.»

«Biliyorum.» Babam başını salladı.

Derin bir nefes aldım ve babamın duymaktan hoşlanmıyacağı o sözleri söyledim.' «Artık o incileri satsak, baba,» diye önerdim. «Belki böylesi daha iyi olur.»

Ailemizin değerli bir tek şeyi vardı. Sıkıntıdan kurtulmak için, hiçbir zaman kullanmadığımız bir şey. Bir dizi inci. Kremimsi beyazdı inciler. Kolyeyi elime almama bir tek kez izin verdikleri zaman soluğum kesilmişti. Annemle babam o incileri adeta kutsal sayıyorlardı. Jimmy de benim gibi, onların bu kolıyeye neden bu kadar sıkıca sarıldıklarını merak ediyordu.

Gitgide hafifleyen bir sesle sözlerimi tamamladım. «Elde edeceğimiz para sayesinde annem gerçekten iyileşme fırsatını bulur.»

Babam başını kaldırarak bana çabucak baktı, sonra kafasını salladı. «Annen o incileri satmaktansa ölmeyi tercih eder. Bizi birbirimize bağlayan tek şey o. Seni aileye bağlayan tek şey.»

Bütün bunlar aklımı çok karıştırıyordu. Annem de, babam da, akrabalarımızı görmek için ailelerinin Georgia'daki çiftliklerine dönmek istemiyorlardı. Ama buna karşılık anneme ailesinden kalan tek hatıra olan inciler konusunda, sanki kutsal bir şeylermiş gibi davranıyorlardı. Kolye şifonyerin çekmecelerinden birinde duruyordu. Ben annemin incileri bir tek kere taktığını bile hatırlamıyordum.

Babam gittikten sonra ben de tekrar yatmayı düşünüyordum. Ama sonra fikrimi değiştirdim. Uyursam kendimi daha yorgun hissedeceğim, diye düşündüm. O yüzden giyinmeye karar verdim. Jimmy'nin uyuduğunu sanıyordum. Ama gözlerini tavana dikmiş, öylece yatıyordu. Eşyalarımı alıp banyoya gittim. Her zamanki gibi orada giyindim.

Ocak ayı geldi. Annem hâlâ zayıf ve bitkindi. Ama yine del kendisine yarım günlük bir iş buldu. Cumaları gidip Bayan Anderson'un evini temizliyordu. Anderson'ların iki blok ötede kül

 k bir bakkal d kk nları vardı. Bayan Anderson arada sırada anneme güzel bir tavuk ya da k  k k bir hindi veriyordu. Bir cuma günü öğleden sonra babam i ten her zamankinden daha erken dönerek Jimmy'le beni     rtti.

«İhtiyar Syratton garajı satıyor,» diye açıkladı. «Birkaç blok  tedede daha büyük ve modern iki garaj açıldı. Tabii bizim i ler de azalmaya başladı. Bizim garajı satın alacak olan adamlar bu i e devam etmek niyetinde değiller. Oraya apartman yapacaklar mı .»

İ te yine ba ladık, diye d    nd m. Babam i siz kalacak. Biz de buradan gitmekten başka çare bulamayaca ız... Arkadaşım Patty Butler'a oradan oraya gitti imizi anlattığım zaman, «Ama çok eğlenceli bir şey olmalı,» demişti. « zellikle sık sık okul değiştirmek.»

Ben, «Hiç de eğlenceli değil,» diye cevap vermiştim. «İn-san yeni bir sınıfa girerken sanki burnunun ucunda koskocaman bir ben varmış ya da yüzüne ketçap bulaşmış gibi bir duyguya kapılıyor. Bütün  ocuklar dönüp gözlerini sana dikeyorlar. Bakıyorlar, bakıyorlar. Her hareketini izliyor, söylediklerini dinliyorlar. Bir keresinde bir   retmen içeri tam dersin ortasında girdiğim için öyle kızdı ki, beni zil  alıncaya kadar herkesin önünde ayakta bekletti. O sırada öğrenciler de beni süzüp durdular. Ne tarafa bakaca ımı bilemedim. Öyle utandım ki!»

Ama Patty'nin sık sık yeni bir okula gitmenin, yabancı yüzlerle kar ıla manın ne kadar zor bir şey olduğunu anlaması olanaksızdı. O bütün hayatı boyunca Richmond'da ya amı tı. Doğrusu ben bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Aynı evde yaşamak. Kendini bildin bileli bir odan olması. Yakında oturan ve seni sevip ok ayan arkadaşlar. T  çocukluğundan beri tanıdı ın ve artık aileden sayılan komşular. Bütün bunları d    nrken kollarımı gövdeme doluyor, böyle bir yaşam sürmeyi bütün kalbimle diliyordum. Ama böyle bir şeyin hiçbir zaman olamayacağını biliyordum. Her zaman bir yabancı olacaktım ben.

Şimdi Jimmy'le birbirimize bakıyor, babamın, «Bavullarınızı toplayın,» demesini bekliyorduk.

Ama babamın suratında o ekşi ifade belirmedi. Aksine gülmüsedti. «Anneniz nerede?» diye sordu.

Ben, «Daha işten dönmedi, baba,» dedim.

«Bugün son kez başkalarının evinde çalıştı anneniz.» Babam etrafına bakınarak başını salladı. Sonra, «Son kez,» diye yineledi. Jimmy'e bir göz attım. O da benim kadar şaşırılmıştı.

«Neden?»

Ağabeyim atıldı. «Neler oluyor?»

Babam, «Bugün yeni ve çok daha iyi bir iş buldum,» diye açıkladı.

«Artık burada mı kalacağız, baba?»

«Evet. Hem müjdemın en parlak yanı bu değil. Siz ikınız Güneyin en iyi okullarından birine gideceksiniz. Ve bunun için para da vermeyeceğiz.»

Jimmy'nin yüz hatları hayretle çarpıldı. «Para vermeyecel miyiz? Okula gitmek için neden para verelim ki, baba? Şimdiye kadar da hiç para vermedik. Öyle değil mi?»

«Öyle, oğlum. Çünkü sen ve kız kardeşin devlet okulun* gidiyordunuz. Ama bu seferki özel bir okul.»

«Özel bir okul mu?» diye inledim. Pek emin değildim arru o tür okullara zengin çocuklarının gittiklerini sanıyordum. Babaların büyük arazileri ve malikâneleri, sürüyle uşakları ve hizmetçileri vardı onların. Sosyeteden olan annelerinin katıldığı yardım kurumu balolarında fotoğrafları çekiliyordu. Kalbim hızlı çarpmaya başladı. Hem heyecanlanmışım, hem de bu fikir beni çok korkutuyordu. Jimmy'e baktım. Ağabeyimin gözlerini yine derin bir keder vardı.

Sonra, «Biz mi?» dedi. «Richmond'da kibar bir okula m gideceğiz?»

«Evet, öyle, oğlum. Orada bedava okuyacaksınız.»

Öğrenmek istedim. «Ama neden, baba?»

«Okulun bakım-onarım görevlilerinden biri olarak çalış

cağım,» dedi gururla. «Bu iş bana çocuklarımın bedava okumaları hakkını da sağlıyor.»

Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu. «Okulun adı nedir?»

Babam, «Emerson Peabody,» diye cevap verdi.

«Emerson Peabody mi?» Jimmy'nin dudakları ekşi elma ısırmış gibi büzüldü. «Bir okul için ne acayip bir ad...» Başını salladı, geri geri sedire doğru gitti. «Ben Emerson Peabody adlı bir okulda okuyacak değilim.» Bir an durdu, sonra da, «Hiç işim yok da şımarık zengin çocuklarının arasına gireceğim,» diye ekledi. Divana çökerek kollarını kavuşturdu.

«Dur bakalım, oğlum Jimmy, dur bakalım. Sen benim söylediğim okula gideceksin. Bu büyük bir fırsat. Çok pahalı bir şeyi bize bedavaya verecekler.»

Jimmy'nin gözleri öfkesinden ateş saçmaya başlamıştı. Meydan okurcasına, «Bana vız gelir,» dedi.

«Ya, öyle mi? Benim dediğimi yapacaksın!» Babamın gözleri de ateş saçıyordu. Öfkesine zorlukla hakim olduğunu farkettilim. «İster hoşuna gitsin, ister gitmesin, ikiniz de çok iyi eğitim göreceksiniz. Üstelik bunun için para da vermeyeceğiz.»

O sırada sokak kapısının açıldığını, annemin koridorda ilerlediğini duydum. Ağır ağır, ayaklarını sürüyerek yürümesinden çok yorgun olduğunu anladım. Annem durup yine şiddetle öksürmeye başladığı zaman buz gibi bir korku kalbimi dondurdum. Kapıya koşup dışarı baktım. Annem duvara dayanmış kalmıştı.

«Anneciğim!» diye bağırdım.

Annem elini bana doğru uzatarak, «Bir şeyim yok, bir şeyim yok,» dedi. Sonra da açıklamaya çalıştı. «Bir an soluğum kesildi.»

Babam da yanıma gelmişti. «İyi olduğundan emin misin, Sally Jean?» Yüzünde müthiş bir endişe vardı.

«İyiyim, iyiyim. Yapılacak fazla iş yoktu. Sadece Bayan Anderson yaşlı birkaç ahabasını çağırılmıştı. Tabii onlar da etrafı dağıtıp kirletmediler.» Orada durmuş, endişeyle ona bakıyor-

duk. Bunu farkederek ekledi. «Neden orada öyle duruyorsunuz? Ne oluyor size?»

Babam, «Bir müjdem var, Sally Jean,» dedi gülererek.

Annemin gözleri parlamaya başladı. «Nasıl bir müjde?»

Babam, «Yeni bir iş,» diyerek her şeyi anneme anlattı. Annem soluk alabilmek için mutfak iskemlelerinden birine oturdu. Bu kez soluğu heyecandan kesilmişti. «Ah, çocuklar,» diye bağırdı. «Bu harika bir haber, değil mi? Bize verilecek en güzel armağan...»

Ben, «Evet, anne,» dedim ama Jimmy başını eğerek önüne baktı.

Annem, «Jimmy neden hoşnutsuz?» diye sordu.

Ben açıkladım. «Emerson Peabody okuluna gitmek istemiyor.»

Jimmy, «Biz oraya uyamayız ki,» diye bağırdı.

Birdenbire ağabeyime öyle kızdım ki, neredeyse onu yumruklayacak ya da ciyak ciyak bağıracaktım. Annem çok sevinmiş, bir an sanki eski halini almıştı. Oysa Jimmy şimdi kalkmış] onu üzüyordu.

Galiba ağabeyim de bunu farketmişti. Derin bir nefes alarak içini çekti. «Galiba gittiğim okul hiç önemli değil... »

«Kendini böyle aşağılama, Jimmy. O gezgin çocuklarına günlerini göstereceksin.»

O gece çok zorlukla uyuyabildim. Gözlerim karanlığa alışmaya kadar öylece yattım. Artık Jimmy'nin yüzünü hayal meyal görebiliyordum. Gecenin karanlığı dudaklarındaki her zaman ki gururlu ve haşın ifadeyi yumuşatıyordu.

Onun;da uyuyamadığını bildiğim için, «Zengin çocuklarının arasına girmek seni endişelendirmesin, Jimmy,» dedim. «Aileleri zengin diye bizden üstün olmaları gerekmez.»

Jimmy, «Ben onların bizden üstün olduklarını hiçbir zaman söylemedim ki,» diye mırıldandı. «Ama ben zengin çocuklarını bilirim. Para herkesten üstün olmalarını sağlıyor sanırlar.»

«Arkadaş olabileceğimiz birkaç çocuk da yok mudur?» diye sordum. Baskı altında tuttuğum korkularım sonunda açığa çıkmıştı.

«Ah, tabii. Emerson Peabody okulundaki bütün öğrenciler Longchamp'ların çocuklarıyla arkadaş olmaya can atıyor.»

O zaman Jimmy'nin çok endişeli olduğunu anladım. Çünkü genellikle beni ruhumun karanlık yanına karşı korumaya çalışırdı. İçin için, babamın bizim uğrumuza haddi olmayan şeylere kalkışmadığını umarım, dedim.

Bir hafta kadar sonra yeni okulumuza gitmemiz gerekiyordu. Bir gece önce kıyafetlerimin en güzel olanını seçtim. Turkuaz rengi, truvakar kollu bir elbiseydi. Biraz buruşmuş olduğu için ütiledim. Yakasındaki, o zamana kadar farketmediğim bir lekeyi çıkarmaya çalıştım.

Jimmy, «Neden kılığın için bu kadar uğraşıp didiniyorsun?», diye sordu. «Ben her zamanki gibi tişörtümle blucinimi giyeceğim.»

Yalvardım. «Ah, Jimmy, sadece yarın o en güzel pantolonla gömleğini giy.»

«Ben kimse için süslenip püslenecek değilim.»

«Yeni bir okula başladığın ilk gün güzel giyinmiş olmak süslenip püslenmek değil ki, Jimmy. Bunu hiç olmazsa bu seferlik yapamaz mısın? Babam için?» Bir an durdum, sonra da ekledim. «Hatırım için?»

Ağabeyim, «Boşuna zahmet bu,» dedi ama onun istediğini mi yapacağını anladım.

Her zamanki gibi yeni bir okula başlayacağım ve yeni arkadaşlarla tanışacağım için çok kaygılıydım. Bu yüzden o gece hemen uyuyamadım. Sabah erken kalkmak için de her zamankinden daha çok zorluk çektim. Jimmy erken kalkmayı hiç sevmezdi. Ama artık her zamankinden daha da erken kalkması gerekiyordu. Çünkü okul kentin öbür ucundaydı ve oraya babamla birlikte gitmek zorundaydık. Ben kalktığımda ortalık hâlâ

karanlıktı. Jimmy'i dürttüm. Ağabeyim inleyerek yastığıyla yüzünü örttü. Ama ben ışıkları yaktım.

«Haydi, Jimmy,» diye ısrar ettim. «İşî olduğundan daha fazla zorlaştırma.»

Babam odasından çıktığı sırada ben banyo yapmıştım bile. Kahve pişiriyordum. Babam da hazırlandı. Ondan sonra ikimiz de Jimmy'i dürtüp durduk. Ona kalkmasını söyledik. Sonunda ağabeyim daha çok uyurgezer gibi banyoya gitti.

Okula gitmek için evden ayrıldığımız zaman kentin çok sakin bir hali vardı. Güneş yeni doğmuştu, ışıkları dükkân vitrinlerinden yansiyordu. Çok geçmeden Richmond'un daha güzel mahallelerine geldik. Evler daha büyük, sokaklar da daha temizdi. Babam birkaç kez daha saptı, sonra kent birdenbire sanki ortadan kayboldu. Çiftliklerin ve tarlaların arasından geçen bir kır yolundan ilerledik, adeta sihirle değneklerle yaratılmışçasına, Emerson Peabody okulu karşımızda belirdi.

Burası okula hiç benzemiyordu. Soğuk görünümlü tuğladan ya da çirkin sarı ya da turuncuya boyalı çimentodan yapılmamıştı. Tersine, bana VWashington'daki müzeleri hatırlatan beyaz, yüksek bir binaydı. Etrafında geniş bahçeler vardı. Araba yolunun iki yanından bazı çitler uzanıyordu. Her taraf ağaç doluydu. Solda küçük bir gölcük gördüm. Ama en etkileyicisi binanın kendisiydi.

Girişî büyük malikânelerin ön cephelerine benziyor, geniş basamaklardan sütunlu bir verandaya çıkılıyordu. Bunun yukarısına EMERSON PEABODY sözcükleri oyulmuştu. Tam önde, sert yüzlü bir beyefendinin heykeli vardı. Emerson Peabody olmalıydı. Önde araba parkı olmasına rağmen babam arabayı binanın arka tarafına doğru sürdü. Okulda çalışanlar taşıtlarını oraya bırakıyorlardı.

Köşeyi döndüğümüz zaman oyun alanlarını gördük. Futbol ve beyzbol alanları, tenis kortları, olimpiyat ölçülerinde bir yüzme havuzu.

Jimmy dişlerinin arasından-bir ılık çalarak, «Burası okul

mu yoksa otel mi?» diye sordu.

Babam arabayı kendisine ayrılmış olan park yerine soktu, motoru durdurdu bize döndü. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

«Müdirenin adı Bayan Turnbell. Buraya yeni gelen her öğrenciyi kabul ediyor ve konuşuyor. Okula erken geliyor. Yani şimdi bürosunda, ikinizi bekliyor.»

«Nasıl biri, baba?» diye sordum.

«Gözleri salatalık kadar yeşil. Konuşurken o gözlerini sağa sola diyor. Boyu ancak bir elli kadar. Ama çok sert. Çiğ ayı eti kadar sert. Bir soylu. Ailesinin kökleri tâ Özgürlük Savaşına kadar uzanıyor. İşimin başına gitmeden önce sizi onun yanına çıkaracağım.»

Babamın peşisıra arka kapıdan içeri girdik. Kısa bir merdivenden okulun ana koridoruna çıktık. Koridor tertemizdi. Duvarlarda bir tek yazı bile yoktu. Köşedeki pencereden süzülen güneş ışıkları zeminin ışıldamasına neden oluyordu.

Babam, «Her taraf tertemiz değil mi?» dedi. Sonra da gururla ekledi. «Bütün bunlardan ben sorumluyum.»

Koridorda ilerlerken, dersliklere bir göz attım. O zamana kadar gördüğüm sınıflardan çok daha küçüktüler. Ama sıralar büyüktü ve yeniye benziyordu. Dersliklerden birinde koyu kestane saçlı bir kadının, yakında içeri girecek öğrencileri için karatahtaya bir şeyler yazdığını gördüm. Biz dersliğin önünden geçerken bize doğru bakarak gülümsedi.

Babam üzerinde, «Müdire» yazılı bir kapının önünde durdu. Avuçlarıyla saçlarının yanlarını çabucak düzelterek kapıyı açtı. Güzel bir bekleme odasına girdik. Tam kapının karşısında bir kontuar vardı. Sağa siyah deri kaplı bir bank, önüne de küçük bir masa konmuştu. Masanın üzerine dergileri düzgünce yerleştirmişlerdi. Buranın okul müdiresinden çok, doktor bekleme odasına benzediğini düşündüm. Kontuarın yanında uzun boylu, zayıf bir kadın belirdi. Gözlüğünün camları son derece

kalındı. Hiç parlamayan açık kumral saçlarını kulaklarının hizasından kestirmişti.

Kadın, «Bay Longchamp,» dedi. «Bayan Turnbull deminden beri sizi bekliyor.» Yüzünde en ufak bir dostluk ifadesi yoktu. Arkadaki ikinci kapıya yaklaşmamız için yana çekildi. Yani Bayan Turnbull'in bürosunun kapısına. Uzun boylu kadın kapıya usulca vurdu, sonra aralayarak içeriye baktı. «Longchamp'ın çocukları geldi, Bayan Turnbull,» diye haber verdi.

İnce ve tiz bir ses duyduk. «Onları içeri al.»

Uzun boylu kadın geri çekildi. Jimmy'le ben babamın peşinden içeri girdik. Koyu mavi bir tayyör ve beyaz bir bluz giymiş olan müdire masasının başındaydı. Bizi görünce ayağa kalktı. Gümüş saçlarını ensesinde sıkıca topuz yapmıştı. Saçlarını şakaklarından geriye doğru öyle sıkı taramıştı ki, gözleri çekikleşmişti. Babamın dediği gibi, delici bakışlı gözleri yeşildi. Hiç makyaj yapmamış, dudak boyası bile sürmemişti. Cildi benimkinden de beyazdı. Teni öylesine inceydi ki, şakaklarında kesişen ince mavi damarları bile görebiliyordunuz.

Babam, «İşte bunlar çocuklarım, Bayan Turnbull,» diye açıkladı.

«Anladım zaten, Bay Longchamp. Geç kaldınız. Diğer çocuklar neredeyse gelecekler. Bunu siz de biliyorsunuz.»

«Şey... buraya mümkün olduğu kadar erken gelmeye çalıştık, efendim. Ben... »

«Neyse.» Müdire bize döndü. «Lütfen oturun,» diyerek masanın önündeki iskemleleri işaret etti. Babam biraz gerileyerek kollarını kavuşturdu. Başımı çevirip ona baktığım zaman gözlerinde sert ve soğuk bir ifade belirmiş olduğunu farkettim. Öfkesini yenmeye çalışıyordu.

Sonra, «Benim kalmam gerekiyor mu?» diye sordu.

«Tabii, Bay Longchamp. Öğrencilere Emerson Peabody Okulunun felsefesini açıklarken anne ve babalarının da yanımızda olmalarını isterim. Böylece herkes durumu kavramış olur.» Müdire yine bize baktı. «Annenizin de geleceğini umuyordum.»

«Annem henüz iyileşmedi, efendim,» dedim. «Ayrıca küçük bir kardeşimiz var. Annemin bebekle ilgilenmesi gerekiyor.»

«Evet. Olabilir.» Bayan Turnbull de koltuğuna oturdu. «Bütün anlattıklarımı kendisine ileteceğinizden eminim. Şimdi... » Masasındaki bazı kâğıtlara baktı. Masada her şey son derece düzenliydi. «Adın Dawn, değil mi?»

«Evet, efendim.»

Müdire, «Dawn,» diye tekrarlayarak başını salladı. Sonra babama baktı. «Çocuğun tam adı bu mu?»

«Evet, efendim.»

«Pekâlâ. Ve sen de James'sin.»

Ağabeyim düzeltti. «Jimmy...»

«Burada takma adlar kullanmayız, James.» Bayan Turnbull ellerini kavuşturarak öne doğru eğildi. Gözlerini Jimmy'e dikmişti. «Gittiğin diğer kurumlarda böyle şeylere göz yumulabilir. Yani devlet okullarında.» Bu «devlet» sözünü sanki küfrediyormuş gibi söylemişti. «Ama burası özel bir okul. Öğrencilerimiz Güneyin en iyi ailelerinden. Köklü ve mevki sahibi kişilerin oğulları ve kızları. Adlara saygı gösterilir. İsimler önemlidir. Diğer her şey kadar önemli.

«Şimdi konuya gireceğim. Sizin diğer öğrencilerim gibi yetiştirilmediğinizi biliyorum. Elinize onların gibi fırsatlar geçmediğini de. İkinizin buraya uyum sağlamasının diğerlerine göre biraz daha zaman alacağını farkındayım. Ancak ikinizin de kısa bir süre sonra buraya alışmasını bekliyorum. Ondan sonra Emerson Peabody öğrencilerinin davranmaları gerektiği şekilde hareket edeceksiniz.

«Bütün öğretmenlerinize, 'Efendim,' diye hitap edeceksiniz. Okula derli toplu giyinmiş olarak geleceksiniz. Her zaman tertemiz olacaksınız. Size verilen emirlere hiçbir zaman karşı çıkmayacaksınız. Burada kurallarımızın bir kopyası var. İkiniz de onları okuyacak ve ezberleyeceksiniz.» Bayan Turnbull, Jimmy'e döndü. «Burada küfür ve kavgayı hoş görmeyiz. Her

türlü saygısızlığı da. Öğrencilerin birbirlerine saygı göstermelerini isteriz. Geç kalmayı ve aylak dolaşmayı hoş karşılamayız. Güzel binamıza zarar verilmesine de hiç gelemeyiz.

«Çok geçmeden Emerson Peabody'nin ne kadar özel bir yer olduğunu anlayacaksınız. Burada okuyacağınız için ne kadar şanslı olduğunuzu da. Böylece son noktaya geldik. Aslına bakarsanız, siz ikiniz burada konuksunuz. Geri kalan öğrenciler Emerson Peabody'de okuyabilmek için hatırı sayılır bir ücret ödüyorlar. Mütevelli heyeti babanız dolayısıyla burada okumanızı sağladı. Bu yüzden, uygun biçimde davranmak ve okulun sizinle iftihar etmesini sağlamak için ek bir nedeniniz daha var.

«Anlaşıldı mı?»

Ben çabucak, «Evet, efendim,» dedim. Jimmy kadına öfkeyle, meydan okurcasına bakıyordu. Soluğumu tutarak ağabeyimin kötü bir şey söylememesi için dua ettim.

«James?»

Jimmy ciddi bir tavırla, «Anladım,» dedi.

«Pekâlâ.» Müdire arkasına yaslandı. «Siz görevinizin başına dönebilirsiniz, Bay Longchamp. Siz ikiniz Miss Jackson'a gideceksiniz. O size ders programını verecek ve dolaplarınızı gösterecek.» Birdenbire ayağa kalktı.

Jimmy'le ben de ayağa fırladık. Bayan Turnbell bizi biraz daha süzdü, sonra da başını salladı. Babam bizden önce kapıya doğru gitti.

Tam kapıya vardığımız sırada müdire, «James,» diye seslendi. Ağabeyimle birlikte ben de döndüm. «Ayakkabılarını cılasan iyi olur. Unutma, çoğu zaman hakkımızda dış görünüşünüze bakarak karar verirler.»

Jimmy cevap vermedi. Benden önce odadan çıktı.

Ben, «Ağabeyimin dediğini yapmasını sağlayacağım, efendim,» dedim. Bayan Turnbell başını salladı, ben de kapıyı arkamdan kapattım.

Babam, «Çalışmam gerekiyor,» diyerek çabucak yanımdan ayrıldı.

Jimmy, «Eh,» diye mırıldandı. «Emerson Peabody'e hoşgeldin. Hâlâ her şeyin harika olacağına inanıyor musun?»

Yutkundum. Kalbim hızla çarpıyordu. «Bayan Turnbull'in okula yeni gelen her öğrenciye böyle davrandığından eminim, Jimmy.»

«Jimmy mi? Duymadın mı?» Jimmy yapmacık bir aksanla ekledi. «Benim adım James.» Sonra da kafasını salladı. «Artık başımız dertte.»

Her Zaman Yabancı

Yeni bir okuldaki ilk gün hiçbir zaman kolay geçmezdi. Ama Bayan Turnbull bizim için her şeyi daha da zorlaştırmıştı. Elimizde programlarımızla müdirenin bürosundan çıkarken vücudum hâlâ titriyordu. Bazı okullarda müdür yeni öğrencilerin okula alışmaları ve kuralları öğrenmeleri için onlara birer «ağabey» ya da «abla» verirdi. Ama burada, Emerson Peabody'de, bizi suya atıvermişlerdi. Ya yüzecek ya da boğulacaktık.

Koridorun ortalarına geldiğimiz sırada dersliklerin kapıları açılmaya, öğrenciler içeriye girmeye başladılar. Gülüyor, konuşuyor, gördüğümüz diğer öğrenciler gibi davranıyorlardı. Ama kılıkları öyle farklıydı ki!

Bütün kızlar o zamana kadar gördüğüm en yumuşak yünümlülerden yapılmış, pahalı görünümlü güzel paltolar giymişlerdi. Kimisinin yakasında kürk bile vardı. Bütün erkek çocuklar lacivert bleyzer ve haki renkli pantolon giymiş, kravat takmışlardı. Kızların arkalarında güzel elbiseler ya da bluz ve etekler vardı. Hepsinin giysileri yepyeniymiş gibi duruyordu. Sanki okula ilk kez o gün geliyorlarmış gibi giyinmişlerdi. Ama tabii öyle değildi. Bu onların günlük okul kıyafetiydi!

Jimmy'le ben duraklayarak hayretle baktık. Öğrenciler bizi

gördükleri zaman onlar da bakakaldılar. Bazıları çok meraklanmıştı. Bazıları bizi süzdükten sonra birbirlerine dönerek güldüler. Küçük gruplara ayrılmışlardı. Çoğu okula düğün çiçeği gibi sapsarı, pırl pırl, temiz otobüslerle gelmişlerdi. Ama açık kapılardan dışarı baktığımızda, yaşça daha büyük öğrencilerin kendi lüks arabaları olduğunu gördük.

Kimse yanımıza gelip kendini tanıtmadı. Yanımıza yaklaşmaları zaman sanki bizde bulaşıcı bir hastalık varmış gibi ikiye ayrılıyor, geçip gidiyorlardı. Ben bir iki kızı gülümsemeyi denedim ama hiçbirisi tam anlamıyla karşılık vermedi. Jimmy ise sadece öfkeyle etrafına bakıyordu. Çok geçmeden gürültü ve güşümelerden oluşan bir selin ortasında kaldık.

Ders saatlerini açıklayan kâğıda baktım. Daha ilk günden geç kalmamak gerekiyordu. Bize ayrılan dolapları açıp paltolarımızı astığımız sırada, herkesin ana dersliğe gitmesi gerektiğini açıklayan zil çalmaya başladı.

Koridorun başında ağabeyimden ayrılırken ona, «İyi şanslar, Jimmy,» dedim.

«Buna ihtiyacım olacak,» diye cevap vererek ağır ağır uzaklaştı.

Emerson Peabody'deki ana derslik diğer okullardakinden farksızdı. Temel öğretmenim Bay Wengrow kısa boylu, şişman, kıvrıkcık saçlı bir adamdı. Elinde her zaman bir cetvel oluyordu. Kamçı gibi. Birinin sesi biraz yükseldiği ya da kendisi bir şey söylemek istediği zaman cetveli kürsüsüne vuruyordu. Şimdi de öğrenciler başlarını kaldırmış dikkatle ona bakıyorlardı. Ellerini sıralarının üzerinde birbirine kenetlemişlerdi. Ben içeri girdiğim zaman bütün başlar bana doğru döndü. Sanki ben bir miknatistim, onların baş ve gövdeleri de demirdendi. Bay Wengrow benim programını alıp okudu. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak adımı deftere yazdı. Sonra da cetveli kürsüye vurdu.

«Çocuklar, size yeni bir öğrenciyi tanıtmak istiyorum. Adı Dawn Longchamp. Dawn, ben Bay Wengrow'um, 10Y dersliğine ve Emerson Peabody okuluna hoşgeldin. İkinci sıradaki şu

boş yere oturabilirsin. Sondan bir öncekine.» Sonra bir öğrenciyi uyardı. «Michael Standard ayaklarını Dawn'un iskemlesinin arkasına dayama.»

Öğrenciler Michael'a baktılar. Koyu kumral saçlı, muzip gülüşlü, ufak tefek bir çocuktü. Michael iskemlesinde dikleşirken bazı öğrenciler kıkır kıkır güldüler. Bay Wengrow'a teşekkür ederek yerime geçmek için döndüm. Herkesin gözleri hâlâ bana dikiliydi. Kalın camlı, mavi çerçeveli gözlük takmış bir kız bana «Hoşgeldin,» der gibi gülümsedi. Ben de ona karşılık verdim. Parlak kızıl saçlarını at kuyruğu biçiminde bağlamıştı. Saçları cansızca sırtına doğru sarkıyordu. Uçuk renkli uzun zayıf kolları ve bacakları kızıl çillerle kaplıydı. Annemin bana benim yaşımdayken ne kadar sıksa ve biçimsiz olduğunu anlatışını anımsadım.

Hoparlörden bir tıkırtı geldi. Bay Wengrow doğrularak dik-kat kesildi. Herkesin dikkatle dinleyip dinlemediğini anlamak için gözlerini odada dolaştırdı. Sonra Bayan Turnbull'in sesi duyuldu. Müdire herkesin Bağıllık Yemini için ayağa kalkmasını buyurdu. Ondan sonra da o günkü faaliyetleri açıkladı. Müdirenin sözleri sona erdiği, hoparlör kapandığı zaman öğretmen oturmamıza izin verdi. Ama hemen arkasından dersin sona erdiğini bildiren zil çalmaya başladı.

Kızıl saçlı kız, «Merhaba,» dedi. «Ben Louise William'ım.» Yanımda durduğu zaman onun çok uzun boylu olduğunu farkettim. Dudakları ince, kemikli burnu uzundu. Ama ürkek bakışlı gözlerinde, bu okulda kimsede görmediğim bir dostluk vardı. «İlk dersin nedir?»

«Beden eğitimi,» dedim.

«Öğretmen Bayan Ailen mi?»

Programıma baktım. «Evet.»

«İyi. Benim grubumdasin.» Louise bir an durdu, sonra, «Programına bakayım,» diye ekleyerek kâğıdı adeta elimden kaptı. «Ah, pek çok derste beraberiz. Bana kendinden söz etmelisin. Annenle babanı, nerede oturduğunuzu anlatmalısın.

Elbisen pek hoş! Galiba en sevdiğin kılığın bu. Çünkü giysiyi eskitmeye başlamışsın. Daha önce hangi okula gidiyordun? Buradaki öğrenciler arasında hiç tanıdığın var mı?» Louise daha kapıya bile gelmeden soruları arka arkaya sıraladı. Bense sadece başımı sallayarak gülümsedim.

Louise hızlı yürümem için, «Haydi,» dedi.

Jimnastik salonuna vardığımız sırada Louise'in matematik ve bilim derslerinde çok başarılı olduğunu öğrenmiştim bile. Tarih ve İngilizcesi ise orta karardı. Babası avukattı. Yüzyıllar öncesi kurulmuş olan aile şirketinde çalışıyordu. İki ağabeyi ve ilkökula giden bir kız kardeşi vardı.

Louise, «Bayan Allen'in odası şu tarafta,» diye işaret etti. «Sonra bir dolap ayıracak. Beden eğitimi kılığı ve duş için de bir havlu verecek.» Sonra üstünü değiştirmek için hızla uzaklaştı. Bayan Ailen uzun boylu, kırk yaşlarında bir kadındı. Israrla, «Bütün kızlar dersten sonra duş yapmalıdır,» diyerek bana bir havlu uzattı. Ben de, «Olur,» der gibi başımı salladım. Öğretmen ekledi. «Haydi. Gel bakalım.» Dolapların bulunduğu odaya doğru giderken yüzümde sert bir ifade vardı. Biz içeri girdiğimiz zaman yüksek sesle gevezelik eden kızlar hemen sustular. Bu derse üç ayrı sınıftan kızlar katılıyordu.

Bayan Ailen, «Kızlar,» dedi. «Yeni öğrencimiz Dawn

Longchamp'le tanışmanızı istiyorum. Şimdi... Sen şu dolabı kullanacaksın. Clara Sue Cutler'ın dolabının yanındakini.»

Tombul vücutlu, şişman suratlı sarışın kıza baktım. Küçük bir grubun ortasında duruyordu. Kızların hiçbiri henüz üniformalarını giymemişlerdi. Bayan Ailen odada yürürken gözleri kııldı.

Sonra birdenbire, «Giyinmekte neden bu kadar geciktiniz, kızlar?» diye sordu. Etrafı kokluyordu. «Burnuma duman kokusu geliyor.» Ellerini beline dayayarak sordu. «Kızlar, yoksa siğara mı içiyordunuz?» Öğrenciler endişeyle birbirlerine baktılar.

Sonra ben bir dolaptan duman çıktığını gördüm. «Bu sigara dumanı değil, Bayan Ailen,» dedim. «Bakın.»

Bayan Ailen gözlerini kısıtı ve çabucak dolaba doğru gitti. «Clara Sue, bu dolabı hemen aç,» diye emretti.

O tombul kız ağır ağır yaklaştı, şifreli kilidi açtı. Bayan Ailen ona geri çekilmesini söyledi. Dolabın rafında dumanları tüten bir sigara duruyordu.

Clara Sue pek yapmacık olduğu anlaşılan masum bir tavırla gözlerini iri iri açtı. «O sigaranın oraya nasıl girdiğini anlamadım.»

«Ya, anlayamadın, öyle mi?»

Clara Sue azametle, «Ben sigara içmiyorum ki,» diye itiraz etti. «Şu anda sigara içtiğimi söyleyemezsiniz.»

Bayan Ailen yanan sigarayı dolaptan aldı, mikroplu bir şeymiş gibi baş ve işaret parmaklarının arasında tuttu. «İyi bakın, kızlar. Kendi kendine yanan bir sigara bu.»

Bazı kızlar kıkır kıkır güldüler. Clara Sue pek sıkılmışa benziyordu.

Öğretmen, «Pekâlâ,» dedi. «Hepiniz çabucak giyinin. Miss Cutler, seninle daha sonra konuşacağız.» Topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı.

O uzaklaşır uzaklaşmaz Clara Sue üzerime yürüdü. Yüzü öfkesinden kızarıp şişmişti. «Seni geri zekâlı budala!» diye; haykırdı. «Ona neden söyledin?»

Anlatmaya çalıştım. «Dolabın tutuştuğunu sandım.»

«Ah, Tanrım! Nesin sen? Harikalar Diyan'na düşmüş Alice ni? işte başımı derde soktun.»

«Çok üzgünüm...» Etrafıma bakındım. Bütün kızlar beni jfkeyle süzüyorlardı. «Kötü bir niyetim yoktu. Yemin ederim. Sana yardım ettiğimi sanıyordum.»

«Yardım etmek mi?» Clara Sue başını salladı. «Evet, başımın belaya girmesi için iyi yardım ettin. Yaptığın bu.»

Herkes başını salladı. Kızlar giyinmek için dönerlerken dağıldı. Louise'e baktım attı o bile bana arkasını döndü.

Ondan sonra kızlar jimnastik salonunda bana çok soğuk davrandılar. Clara Sue fırsat buldukça bana nefret ve öfkeyle baktı. Ona durumu tekrar anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedi bile.

Bayan Ailen dersin sona erdiğini belirtmek için düdük çalarak bizi duş yapmaya gönderdiğinde, yine Louise'le konuşmayı denedim.

Ama o sadece, «Clara Sue'nun başına dert açtın,» dedi.

İşte yeni okula geleli daha bir saat olmuştu ama şimdiden düşmanlar edinmiştim. Oysa ben sadece arkadaş edinmek istemiştim. Clara Sue'yu görür görmez tekrar özür diledim. Elimden geldiği kadar içtenlikle konuştum.

Birdenbire, «Aldırma,» dedi. «Seni suçlamamam gerekirdi. Sadece tepem attı. Aslında suç bendeydi.»

«Sigara içtiğini sezseydim dolaptan duman çıktığını söylemezdim. Ben kimseyi gammazlamam.»

«Sana inanıyorum.» Clara Sue yakınımızdaki öğrencilere döndü. «Kızlar, Down'u suçlamamalıyız. Adın böyle değil mi? Dawn?»

«Evet.»

«Ağabeylerin, kardeşlerin var mı?»

Çabucak, «Bir ağabeyim var,» dedim.

Uzun boylu, siyah saçlı, güzel bir kız atıldı. «Adı ne? Öğleden Sonra mı? Senin adın Şafak anlamına geldiğine göre...» Herkes güldü.

Clara Sue, «Artık gitsek iyi olur,» dedi. «Yoksa derse geç kalacağız.» Pek çok kızın onu elebaşları saydıkları belliydi. Okula Clara Sue'nun başını derde sokarak başlamış olduğuma hâlâ inanamıyordum.

Bula bula onu buldum, diye düşünüyordum. Ama o beni atfetmişti. Bu yüzden Clara Sue'ya minnet duyuyordum. Telaşla beden eğitimi üniformamı çıkardım, diğerlerinin peşinden duş bölmesine gittim. Burası da pek güzeldi. Duş kabinlerine çiçekli perdeler takılmıştı. Her taraf tertemiz, su da sıcaktı.

Bayan Allen'in, «Biraz çabuk olun,» diye seslendiğini duydum.

Duştan çıkarak elimden geldiğince çabuk kurulandım. Sonra havluya sarılarak dolabıma koştum. Kapağı ardına kadar açtı. Kendi kendime, dolabı kitlemeyi mi unuttum, diye sordum. Sonra sorumun cevabını çabucak aldım. Ayakkabılarım dışında bütün eşyalarımı almışlardı.

«Elbiselerim nerede?» diye bağırarak döndüm. Bütün kızlar bana bakıyor, gülüyorlardı.

Clara Sue bir lavabonun önünde durmuş, saçlarını fırçalıyordu. *

«Lütfen...» dedim. «Bu hiç de komik değil. O benim en iyi elbisem.»

Kızlardan biri seslendi. «Elbisen yıkanıyor.»

«Yıkanıyor mu? Ne demek istiyorsun? Yıkanıyor da ne demek?» Döndüm. Hâlâ havluya sarılıydım. Dolapların bulunduğu oda boşalmıştı artık. Orada yapayalnızdım. Zil de çalmaya başlamıştı. Ne yapacaktım?

Her tarafı aramaya başladım. Bankların altına, köşelere baktım. Tuvalet girerek klozetlere bir göz atıncaya kadar hiçbir şey bulamadım.

Sonra, «Ah, olamaz!» diye bağırdım. Eşyalarımı tuvalete atmışlardı. O güzel elbisemi, sutyen ve külotumu. Çoraplarımı; bile. Bütün bunlar klozete atılmış, tuvalet kâğıtlarının arasında yüzüyordu. Suyun rengi de bir tuhaftı. Biri oraya çişini etmişti.

Tuvalet kapısına dayanarak ağlamaya başladım. Ne yapacaktım? Sonra Bayan Allen'in, «Burada kim kaldı?» diye sorduğunu duydum.

Ağlayarak, «Ben,» dedim.

Öğretmen tuvalete girdi. «Evet, sen...»

Klozeti işaret ettim. Bayan Ailen eğilip baktı.

«Ah, olamaz! Kim yaptı bunu?»

«Bilmiyorum. Bayan Ailen.»

Sert bir sesle, «Bunu tahmin etmek hiç zor değil,» dedi.

«Ben şimdi ne yapacağım?»

Bayan Ailen başını sallayarak bir an düşündü. Sonra, «Eşyalarını oradan çıkar,» dedi. «Onları havlularla birlikte çamaşır ve kurutma makinelerine atarız. O arada beden eğitimi üniformanla idare edersin. Başka çare yok.»

«Derslere bu kılıkta mı gireceğim?»

«Yapabileceğin başka bir şey yok. Dawn. Çok üzgünüm.»

«Ama... Herkes bana gülecek.»

«Artık karar senin. Elbisenin yıkanıp kurumasını beklerken birkaç dersi kaçırırsın. Ben gidip Bayan Turnbell'i görür, ona olanları anlatırım.»

Saatler geçerken, öğretmenlerimin çoğu olayı öğrendikleri zaman bana anlayış gösterdiler ve iyi davrandılar. Ama öğrenciler olayı pek komik buldular. Nereye bakarsam bakayım, onların bana güldüklerini gördüm. Yeni bir okula gittiğim zaman öğrencilerle karşılaşmak bana her zaman zor gelirdi. Ama burada kimseyle arkadaş olma fırsatı bulamadan utanılacak bir duruma düşmüştüm. Yeni arkadaşlar beni iyi tanıma fırsatı bulamadan rezil olmuştu.

Jimmy'le koridorda karşılaştığımda ona olanları anlattım tabii. Ağabeyimin tepesi attı.

Koridorda, etrafımızdaki öğrencilerin duyabilecekleri kadar yüksek bir sesle, «Sana bu okul konusunda ne söylemiştim?» dedi. «Sadece bu işi kimin yaptığını öğrenmek isterdim. O kızı bir elime geçirirsem... »

Ağabeyimi yatıştırmaya çalıştım. «Aldırma, Jimmy. Her şey yoluna girecek. Giysilerim gelecek dersin sonuna kadar kuruyacak.» Tabii elbisemin buruş buruş olacağını ve ütülenmesi gerekeceğini ona söylemedim. Ağabeyimin daha da öfkelenmesini istemiyordum.

Dersin başlayacağını bildiren zil çaldı.

Jimmy kaşlarını öyle bir çattı ki, telaşla dersliğe girerken

bizi süzen öğrencilerden çoğu başlarını çevirdiler.

Ben yine, «Her şey yoluna girecek, Jimmy,» diye ısrar ettim. Matematik dersine girmem gerekiyordu.

Ağabeyim arkamdan, «Bunun kimin başının altından çıktığını öğrenmek isterdim,» diye seslendi. «O kızın boynunu kırı-vermek için.» Bu sözleri de koridorda kalmış olan öğrencilerin duyabileceği kadar yüksek sesle söyledi.

Ben sınıfa girer girmez öğretmen beni yanına çağırdı. «Siz Dawn Longchamp'sınız sanırım.»

«Evet, efendim.» Derslikteki öğrencilere baktım. Tabii hepsi de sırtarak beni süzüyorlardı.

Öğretmen, «Sizinle daha sonra tanışırız,» dedi. «Bayan Turnbull sizi hemen görmek istiyor.»

Bekleme odasına girdiğimde Bayan Turnbull'in sekreteri müdireye, «Longchamp denilen kız geldi,» diye haber verdi.

Bayan Turnbull'in, «Onu içeri gönder,» dediğini duydum.

Sekreter yana çekildi, müdirenin odasına girdim. Bayan Turnbull'in gözleri yine buz gibiydi. Bana olanları anlatmamı söyledi.

Midem bulanıyor, sesim titriyordu. Ona duştan çıktığım zaman eşyalarımın tuvalete atılmış olduğunu gördüğümü söyledim.

Kadın, «Yeni bir öğrenciye neden böyle bir şey yapsın-lar?» diye sordu.

Cevap veremedim. Diğer kızlarla başımın büsbütün derde girmesini istemiyordum. Sigaradan söz edersem neler olacağını biliyordum.

Ama müdire olanları öğrenmişti bile!

«Bana bir açıklama yapmana gerek yok. Bayan Ailen bana Clara Sue'nun sigara içtiğini senin nasıl haber verdiğini anlattı.»

«Ben onu gammazlamak istemedim ki! Dolaptan duman çıktığını görünce... »

Bayan Turnbull masasının üzerinden eğilerek, «Şimdi be-

ni dinle,» diye buyurdu. Uçuk renkli suratı önce pembeleşti, sonra da kızardı. «Bu okuldaki öğrencilerin hepsi de iyi evlerde yetişmişlerdir. Başkalarıyla nasıl geçinileceğim de çoktan öğrenmiş olduklarını söylemeliyim. Ama bunu, ağabeyinle buraya gelip her şeyi altüst etmenize izin vereceğim anlamında da almamalısınız. Anlıyor musun?»

Boğuk boğuk, «Evet, efendim,» dedim. Akmayan gözyaşlarını beni boğuyordu.

Bayan Turnbull beni tepeden tırnağa süzerek başını salladı. «Bir de derslere beden eğitimi üniformasıyla giriyorsun! Buradan çıkar çıkmaz doğruca çamaşırılığa gideceksin! Giysilerinin yıkanıp kurumalarını bekleyeceksin!»

«Peki, efendim.»

Bayan Turnbull elini sallayarak emretti. «Haydi, gidip giyin. Sınıfa mümkün olduğu kadar çabuk dönmeye çalış!»

Telaşla dışarı çıktım. Koridordan çamaşırılığa doğru koşarken gözlerimdeki yaşları siliyordum. Elbisemi giydiğim zaman çok kötü buruşmuş olduğunu gördüm. Sanki üzerine oturmuşum. Ama yapabileceğim bir şey yoktu.

İngilizce dersine yetişmek için koştum. İçeri girdiğim zaman birkaç öğrenci beni doğru dürüst kılıkta gördükleri için düşkürlüğüne uğradılar. Sadece Louise rahatlamış gibiydi. Göz göze geldiğimiz zaman gülümsedi, sonra da telaşla başka tarafa baktı. Hiç olmazsa şimdilik işkence sona ermişti.

İngilizce dersinden sonra Louise beni kapıda yakaladı.

I »ana böyle bir şey yaptıkları için çok üzüldüm!» diye bağırdı. «Bu kötü oyuna katılmadığımı bilmeni istiyorum.»

«Teşekkür ederim.»

«Clara Sue konusunda seni hemen uyarmalıydim. Neden-se kızların çoğu onun her istediğini yapıyor.»

«Eğer bu onun başının altından çıktıysa... çok zalimce bir oyun. Üstelik ona üzgün olduğumu da söyledim.»

Louise, «Clara Sue her zaman istediğini yapar,» dedi.

«Belki artık bundan sonra seni rahatsız etmez. Haydi gel. Birlikte öğle yemeğine gidelim.»

«Teşekkür ederim,» diye mırıldandım.

Başka birkaç öğrenci bana gülümseyerek, «Merhaba,» dediler. Ama bu tanıdık olmayan, çalkantılı denizde sarılabileceğim tek tahta parçası Louise'di.

Kafeterya o zamana kadar gördüklerimden çok lüks bir yerdi. İskemle ve masalar pahalı türden rahat eşyalara benziyordu. Duvarlar artık maviye boyanmış, yere krem rengi fayans döşenmişti. Öğrenciler servis tezgâhının hemen önündeki masadan tepsi ve gümüş çatal bıçak alıyor, sonra da onları bekleyen kasiyere gidiyorlardı.

Clara Sue Cutter'ın beden eğitimi dersinden birkaç kızla bir masada oturduğunu gördüm. Beni görünce hep birden güldüler.

Louise onlardan biraz uzaktaki bir masayı işaret etti. «Şuraya oturalım.»

«Bir dakika,» diyerek hızla Clara Sue'nun masasına doğru gittim. Bütün kızlar hayretle bana doğru döndüler.

Clara Sue o kin dolu suratında sinsî bir ifadeyle, «Merhaba, Dawn,» dedi. «Arkandakini ütülemen gerekmez miydi?»

Herkes-güldü.

Kızları buz gibi bakışlarla süzerek sert sert, «Bana bunu neden yaptığını bilmiyorum,» dedim. «Ama korkunç bir şeydi. Özellikle okula daha yeni gelen birine.»

Clara Sue, «Bunu benim yaptığımı sana kim söyledi?» diye sordu. "

«Kimse söylemedi. Ama ben anladım.»

Kızlar bana hayretle baktılar.

Clara Sue'nun iri mavi gözleri iyice kısıldı. Sonra da görünüşte yumuşak bir ifadeyle iri iri açıldı. «Pekâlâ, Dawn.» Sesi yumuşaktı. «İşte böylece Emerson Peabody'ye alışmış oldun.» Elini bir kraliçe azametiyle salladı. «Seni affediyorum. Hatta is-

tersen burada bizimle bile oturabilirsin.» Bir an durduktan sonra ekledi. «Sen de, Louise.»

«Teşekkür ederim,» dedim. Durumu düzeltmek istiyordum. Bayan Turnbull'in o çok değerli okulunu altüst etmek niyetinde değildim.

Clara Sue koyu kumral saçlı, badem biçimi güzel gözlü, boyluca bir kızı işaret etti. «Bu Linda Ann Brandise. Bunlar da Margaret Ann Stanton, Diane Elaine Wilson ve Melissa Lee Norton.»

Hepsine başımla selam verdim. Bir yandan da, bu okulda galiba bir benim göbek adım yok, diye düşünüyordum.

Clara Sue, «Buraya yeni mi taşındınız?» diye sordu. «Senin yatılı olmadığını biliyorum.»

«Yatılı mı?»

Louise, «Geceleri yatakhane kalan öğrenciler,» diye açıkladı.

«Ah, hayır. Ben Richmond'da oturuyorum. Sen yatılı mısın, Louise?»

«Hayır. Ama Linda'yla Clara Sue öyle. Ben gidip yemeğimi alacağım» Louise ayağa kalktı. «Geliyor musun, Dawn?»

Yemek çantamı masaya koydum. «Bana sadece süt gerekli.»

Louise, «O da nedir?» diye sordu.

«Öğle yemeğim. Fıstık yağlı ve reçelli sandviçim var.» Çantamı açarak süt paramı buldum.

Clara Sue kaşlarını kaldırdı. «Öğle yemeğini kendin mi hazırladın? Ama neden?»

«Paradan tasarruf etmek için.»

Louise bana hayretle baktı. Durumu kavramaya çalışırken 0 uçuk mavi, ıslak gözlerini kırptırdı.

Linda adlı kız, «Paradan tasarruf etmek için mi?» diye mıldandı. «Ama bunu neden yapasın? Yoksa annenle baban harçlığını mı azalttılar?»

«Benim cep harçlığım yok. Annem bana sadece süt için para veriyor. Gerisi... »

Linda bir kahkaha atarak Clara Sue'ye baktı. «Süt parası mı? Sahi, baban ne iş yapıyor?»

«Burada çalışıyor. Bakım-onarım görevlilerinden biri... »

Linda, «Bakım-onarım görevlilerinden mi?» diye inledi. «Yani... Bir odacı mı?» Ben, «Evet,» der gibi başımı sallayınca; onun da gözleri iyice irileşti.

«Evet. Babam burada çalıştığı için ağabeyim Jimmy'le ben Emerson Peabody'de okumamıza izin verdiler.»

Kızlar birbirlerine baktılar, sonra da birdenbire gülmeye başladılar.

Clara Sue kulaklarına inanamıyormuş gibi, «Bir odacı,» dedi. Kızlar yine güldüler. Sonra Clara Sue kendi mırıltısını an-; dıran bir sesle ekledi. «Bence Louise'le Dawn'ın bu masada oturmalarına izin vermeliyiz.» Tepsisini eline alarak ayağa kalk-

ti. r - \v • J

Linda'yla diğerleri de onu izlediler. Grup halinde masadan uzaklaştılar.

Louise, «Babanın odacı olduğundan haberim yoktu,» dedi.

«Bunu sana söylemem için fırsat vermedin ki.» Bir an durdum, sonra da gururla ekledim. «Babam motorlardan ve diğer makinelerden çok iyi anlar. Ona bu görevi bu yüzden verdiler.»

«Çok hoş.» Louise etrafına bakındı, sonra da iki eliyle kitaplarını kavradı. Onları masadan alırken, «Ah, şimdi hatırladım,» diye bağırdı. «Mary Jo Alcott'la konuşmam gerekiyor. Onunla bir proje üzerinde çalışıyoruz. Daha sonra görüşürüz.» Bu sözleri çabuk çabuk söylemişti. Kafeteryadaki başka bir masaya gitti. Oradaki kızlar onu pek de memnunlukla karşılamadılar. Ama Louise yine de oraya oturdu. Beni işaret etti. Diğer kızlar da güldüler.

Benimle arkadaşlık etmek istemiyorlardı. Babam okulda çalıştığı için beni aşağı görüyorlardı. Jimmy çok haklı, diye düştündüm. Zengin çocukları çok kötü ve şımarık... Gözlerimin ak) mayan yaşlar yüzünden alev alev yanmasına karşın, ben de

kızlara meydan okurcasına öfkeyle baktım. Sonra ayağa kalkarak süt almak için gururla tezgâhın önündeki sıraya girdim.

Jimmy'i görmek umuduyla etrafıma bakmıyor, onun benden şanslı olduğunu umuyordum. Belki şimdiye kadar hiç olmazsa kendine bir tek arkadaş bulmuş olabilirdi. Ama ağabeyim ortalarda yoktu. Masama dönüp yemek çantamı açtım.

Aynı anda biri, «Burada boş yer var mı?» diye sordu.

Başımı kaldırdım. Karşımda o zamana kadar gördüğüm delikanlıların en yakışıklılarından biri duruyordu. Saçları benimkiler gibi sapsarı, gür ve hafif dalgalıydı. Kusursuzdu yani. Gözleri gök mavişiydi. Neşeyle pırıldıyordu o gözler. Burnu düzgündü. Ama ne fazla uzundu, ne de fazla ince ya da enli. Ona dik katle baktığım zaman gözlerinin altında benim gibi çiller olduğunu farkettim.

«Bütün iskemleler boş,» dedim.

«Sahi mi?» diyerek karşımdaki yere geçti. «Bunun nedenini anlayamadım.» Elini uzattı. «Benim adım Philip Cutler.»

«Cutler mi?» Elimi hemen geri çektim.

«Ne oldu?» Mavi gözlerinde hınzırca bir pırıltı belirdi. «Yoksa o dedikoducu kızlardan bazıları benden söz edip seni uyardılar mı?»

«Hayır.» Dönüp kızların oturdukları masaya baktım. Clara Sue en ortadaydı tabii. Hepsini izliyorlardı. «Ben... Kız kardeşin...»

«Ha, o mu? Yine ne yaptı?» Philip kızların masasına hoşnutsuz bir bakış attı. Bunun Clara Sue'yu fena halde sinirlendirdiğini farkettim.

«Şey... Clara Sue'nun bu sabah beden eğitimi dersinde başı derde girdi. Bundan beni sorumlu tutuyor. Ben... Okulda beden eğitimi üniformamla dolaştığımı görmedin mi?»

«Ah, o sen miydin? Demek o ünlü yeni öğrenci sensin? Dawn! Senden söz edildiğini duydum ama bu sabah işim bğimden aşkındı. Onun için seni görmedim.»

Gülümsemesine bakarak, acaba yalan mı söylüyor, diye

düşündüm. Clara Sue onu benimle konuşmaya mı zorladı?

Sonra, «Okulda beni görmeyen bir tek sen varsın sanırım,» dedim. «Hatta müdire bile beni, odasına çağırarak iyice azarladı. Oysa aslında benim hiç suçum yoktu.»

«Buna hiç şaşmadım. Bayan Turnbell kendini okul müdürü değil de, hapishane müdürü sanıyor... Demek bütün bunlar benim o şımarık kardeşimin başının altından çıktı.» Philip Cutler başını salladı. «Tahmin etmeliydim.»

«Onunla dost olmaya, özür dilemeye çalıştım ama...» Öfkeyle kızlara baktım. «Babamın ne iş yaptığını öğrendikleri zaman hepsi benden uzaklaştılar.»

«Baban ne yapıyor? Banka mı soyuyor?»

«Onları gören öyle olduğunu sanırdı,» diye karşılık verdim. «Özellikle kardeşinin davranışlarını gören.»

Philip, «Unut onu,» diye salık verdi. «Kız kardeşimin damarına basmasına, seni rahatsız etmesine izin vermemelisin. Fazla şımarıktır. Başına gelen her şeye de layık. Sen buraya nereden geldin?»

«Sürüyle yerden. Richmond'a gelmeden önce Granville'deydik.»

«Granville'de mi? Oraya hiç gitmedim. Hoş bir yer mi?»

«Hayır,» dedim. Philip güldü. Dişleri bembeyaz ve kusursuzdu. Çantama ve sandviçime baktı. «Yemeğini evden mi getirdin?»

«Evet.» Onun da benimle alay etmesini bekliyordum. Ama beni şaşırttı.

«Ne getirdin?»

«Fıstık yağlı reçelli sandviç.»

«İnsana burada verdikleri fıstık yağlı sandviçlerden daha kalına benziyor. Belki ben de evden yiyecek getirsem daha iyi olacak.» Bir an ciddi bir tavır takındı. Sonra halimi farkederek, bir kahkaha attı. «Bu okuldaki en korkunç dedikodu kumkuma" sı kız kardeşimdir. Herkesin işine burnunu sokmaktan hoşlanır. Ondan sonra da etrafa dedikodu yayar.»

Bir an Philip'i inceledim. Bütün bunları benim güvenimi kazanmak için mi söylüyor, diye soruyordum kendi kendime. Yoksa bu sözlerinde ciddi mi?

Konuyu değiştirmeye çalıştım. «Kaçınıcı sınıftasın?»

«On birinci. Bu yıl şoför ehliyetimi aldım. Artık kendi arabam da var.» Philip bir an duraksadı. Sonra, «Okuldan sonra benimle bir araba gezintisine çıkar mısın?» diye sordu.

«Gezintiye mi?»

«Sana etrafı gösteririm,» diyerek göz kırptı.

«Teşekkür ederim,» diye mırıldandım. «Ama imkânsız.»

Philip, «Neden?» diye ısrar etti. «Ben usta bir sürücü-yüm.»

«Okuldan sonra... babamla buluşmam gerekiyor.»

«İyi ya. O halde yarın gezeriz.»

Durakladım, bir bahane daha arıyordum. Philip hemen, «Buraya bak,» dedi. «Ben çok zararsız bir gencim. Hakkımda ne duymuş olursan ol, bu böyle.»

«Ama ben hiçbir şey...» Şaşkın şaşkın sustum. Yanaklarım yanmaya başlamıştı.

Philip güldü. «Sen de her şeyi çok ciddiye alıyorsun. Annenle baban sana en uygun adı seçmişler. Gerçekten yeni başlayan gün kadar tazesin.» Ben daha da kızarak gözlerimi sandviçime dikerken ekledi. «Sen yatakhane mi kalıyorsun? Yoksa yakındaki bir pansiyonda mı?»

«Ashland Sokağında oturuyorum.»

«Ashland Sokağında mı? Orayı bilmiyorum. Ama zaten Richmond'lu değilim. Buraya Virginia Beach'ten geldim.»

«Ah,» dedim. «Oradan söz edildiğini duydum. Ama Virginia Beach'e hiç gitmedim. Pek güzel bir yermiş.» Sandviçimi ısırđım.

«Öyledir. Ailemin orada bir oteli var. Cutler Koy Oteli. Virginia Beach'in birkaç kilometre güneyindeki Cutler Koyunda.» Philip gururla arkasına yaslandı.

«Her tarafa sizin ailenin adını mı vermişler?» diye sordum. Sonra da için için ekledim. Boşuna Clara Sue o kadar şişinmi-

yor. Kendini çok önemli buluyor olmalı...

«Evet. Kızılderililer gideli oraları bizim. Daha doğrusu büyükannem öyle söylüyor.»

Gıptayla, «Büyükannen sizinle birlikte mi oturuyor?» dedim.

«Büyükbabamla o oteli yönetirlerdi. Sonra dedem öldü. Ama büyükannem hâlâ oteli idare ediyor. Annemle babamın yardımıyla. Senin baban ne iş yapıyor, Dawn?»

«Burada çalışıyor,» derken, işte şimdi olanlar olacak, diy düşün­düm.

«Burada mı çalışıyor? Yoksa öğretmen mi? Sen de Bayar Turnbull hakkında o sözleri söylememe göz yumdun...»

Çabucak, «Hayır, hayır,» dedim. «Babam bakım-onarıcı görevlisi.»

«Ah...» Philip rahat bir nefes alarak gülümsedi. «İşte bun; sevindim.»

«Sahi mi?» Sesimde şaşkınlık vardı.

«Evet. Babaları öğretmen olan iki kız tanıyorum. İkisi düppe mi düppe. Rebecca Clare Longstreet'le Stephanie Ka Sumpter'ı kastediyorum. Onlardan uzak dur.»

Aynı anda Jimmy'nin kafeteryaya girdiğini gördüm. Yalnızdı. Ağabeyim kapının önünde durup etrafına bakındı. Beni gö­rünce hayretle bakakaldı. Yanımda Philip'in olmasına şaşmış gibiydi. Jimmy doğruca masama geldi. Çantasını hızla masayı fırlatarak bir iskemleye çöktü.

Philip, «Merhaba,» dedi, «Nasıl gidiyor?»

Jimmy, «Berbat,» diye söylendi. «Biraz önce ayağırt önümdek' iskemlenin arkasına dayadığım için azar işittim. Ks dinin beni öğle yemeği saatinde de derslikte tutacağını sandım.»

Philip açıkladı, «Burada böyle şeylere dikkat etmek gerekiyor. Bayan Turnbull birdenbire sınıfa girse ve bir öğrencini böyle bir şey yaptığını görse, önce öğretmeni azarlar. Tabii öğretmen de o zaman daha öfkelenir.»

Ben söze karıştım. «Ağabey, bu Philip Cutler... Philip, ağabeyim Jimmy.»

Philip elini uzattı. «Merhaba.»

Jimmy bir an onun eline şüpheyle baktı, sonra da çabucak sıktı. Ama akli fikri karşılaştığı sorundaydı. «Burasını ne sanıyorlar? Altından yapılmış bir saray mı?»

Ben umutla, «Arkadaş edinebildin mi, Jimmy?» diye sordum.

Ağabeyim, «Hayır,» der gibi başını salladı. «Gidip süt almam gerekiyor.» Ayağa kalkıp tezgâhın önündeki sıraya girdi. O yaklaşırken öndeki çocukların endişelendikleri gözümden

Philip o tarafa doğru bakıyordu. «Jimmy bu okula geldiği

i sevinçten çıldırmıyor sanırım.»

«Evet, çıldırmıyor.» Biraz durakladım, sonra da ekledim. elki de o haklı.»

Philip gülümsedi. «Şimdiye kadar seninki gibi berrak ve güzel gözler hiç görmedim. Güzellik bakımından seninkilere en yakın olanlar annemin gözleri.»

Boynumdan ayak uçlarıma kadar kıpkırmızı kesildiğimi hissettim. Philip'in bu iltifatları ve gözlerindeki hayranlık beni büyülüyordu. Bir an konuşamadım. Sonra bakışlarımı ondan kaçırarak sandviçimden bir lokma daha ısırdım, hızla çiğneyerek yuttum. Ancak ondan sonra Philip'e döndüm.

Yanımızdan geçen bazı çocuklar ona, «Merhaba,» dediler, sonra da merakla bana baktılar. Sonunda arkadaşlarından ikisi onun yanına oturdular.

Çocuklardan şeftali rengi saçlı, kahverengi gözlü, uzun boylu, zayıf olanı, «Bizi ünlü yeni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın, Philip?» diye sordu. Ağzını çarpıtarak gülümsüyordu.

Philip, «Tanıştırmamak için elimden geleni yapacağım,» ilcdi.

«Haydi, haydi.» Uzun boylu delikanlı bana döndü. «Philip hor şeyi kendine saklamayı sever. Çok bencil.»

Ben çabucak, «Adım Dawn,» dedim.

«Dawn mu? Hani, 'Bende şafak attı,' dedikleri anlamda mı?» Uzun boylu çocukla arkadaşı kahkahalarla güldüler.

Sonra o, «Adım Brandon,» diye açıkladı. «Yanımda oturan bu ahmak da Marshall.» Ondan daha kısaca olan çocu' sadece başıyla selam verdi. Gözleri birbirine çok yakındı. Koyu kestane rengi saçlarını kısacık kestirmişti. Gülmekten çok, sırtı tıyordu. .

Annemin bir gün, «Gözleri birbirine yakın olan insanlar hiç güvenmemelisin,» dediğini hatırladım. «Anneleri onları doğurmadan önce bir yılanla karşılaşmış olmalı.» ,

Jimmy geri döndü. Philip ağabeyimi de diğer çocuklar! tanıştırdı. Ama Jimmy oturup sessizce sandviçini yedi. Zate onunla sadece Philip konuşuyordu ama ağabeyimin buna hi aldırmadığı belliydi. Jimmy'nin zaman zaman Marshall'a bakmasından, onun da bu çocuktan hoşlanmadığını anladım.

Yemek saatinin sona erdiğini bildiren zil çaldı.

Brandon, Philip'e, «Beden eğitimi dersine girecek misin?» diye sordu. Sonra bana bakarak ekledi. «Yoksa başka planların mı var?» Gülüyordu.

Onun ne demek istediğini anladım tabii. Ama sanki hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi bir tavır takındım.

Philip,. «Sizinle buluşuruz,» dedi.

Marshall ağzını çarpıtarak, «Sakin geç kalma,» diye tebihledi. İki çocuk kahkahalar atarak uzaklaştılar.

Philip, «Hangi derse gireceksin, Dawn?» dedi.

«Müzik dersine.»

«İyi. Ben de seninle birlikte gelirim. Derslik jimnastik salnuna giden koridorda.»

Ağabeyimle birlikte masadan kalktık. Ben yana doğru bıkınca Clara Sue'yla arkadaşlarının bizi süzerek fısıldaştıkları gördüm. Bana öyle nefretle bakıyorlardı ki! Kendi kendime, n, den, diye sordum. Niçin böyle davranıyorlar?

Jimmy'e döndüm. «Sen hangi derse gireceksin?»

Ağabeyim, «Benim diğer yöne gitmem gerekiyor,» dedi ve daha ben bir şey söylemeden hızla uzaklaştı. Öğrencileri dirsekleyerek aralarından geçti, gözden kayboldu.

Philip'e baktım. «Sen her zaman bu okulda mı okudun?»

«Evet,» der gibi başını salladı. Onunla yürürken pek çok kız ve oğlanın Philip'e selam vererek, «Merhaba,» dediklerini farkettim. Philip'in çok sevilen bir öğrenci olduğu anlaşılıyordu.

«Kız kardeşimle, buraya bağlı olan anaokuluna bile gittik.» Philip bana doğru eğildi. «Annem, babam ve ninem okula hatırı sayılır bağışlarda bulunuyorlar.» Ama bu sözleri küstahça söylememişti, sadece bir gerçeği açıklıyordu.

«Ya... » Etrafımda herkes çok alımlı ve çok zengindi. Kendi kendime, Jimmy haklı, dedim. Burada sudan çıkmış balığa döndük. Babam burada çalışıyor. Ben yarın okulda ne giyeceğim? Ya Jimmy? En iyi kılığımızda bile yine de dikkati çekiyoruz. Yarın ne olacak?

Philip, «Birileri bizi Bayan Turnbull'in karşısına sürüklemenden derslere girelim,» diyerek gülümsedi. «Yarın benimle araba gezintisi yapma konusunu bir düşün. Tamam mı?»

Başımı, «Evet,» der gibi salladım. Geriye baktığımda, Clara'nın Sue'yla arkadaşlarının arkamızdan ağır ağır geldiklerini gördüm. Clara Sue ağabeyinin benimle ilgilenmesinden hiç hoşlanmamıştı. Belki Philip gerçekten içtenlikle konuşmuştu benimle. Çok yakışıklıydı. Ben de Clara Sue'yu kızdırmak için bir şeyler yapmak istiyordum.

Kızların duyabilecekleri kadar yüksek bir sesle, «Pekâlâ,» dedim. «Bunu düşüneceğim.»

«Aferin!» Philip usulca kolumu sıkarak hızla uzaklaştı. Bir iri geriye dönerek bana gülümsedi. Ben de ona karşılık verdim. Tabii Clara Sue'nun görebileceği bir biçimde. Zil çalarken müzik odasına girdim.

Müzik öğretmeni Bay Moore pembe suratlı, yanakları

kıvr kıvr saçlı bir adamdı. O ana kadar karşılaştığım

öğretmenler arasında en uysalı oydu. Gülümsediği zaman ifa-, desi sevgi ve dostluk yansıtıyordu. Bay Moore ısrar ettiği zaman en utangaç öğrencilerin bile tek başlarına birkaç nota söylediklerini görüyordum. Öğretmen odada dolaşiyor, bize akort mızıkasıyla gam yaptırıyor, notaları anlatıyordu. Müziği benim hayal ettiğimden bile daha ilginç bir hale sokmaktaydı. Bana geldiği zaman durakladı, burnunu sincap gibi oynattı. Ela gözleri parladı.

«Ve şimdi yeni bir ses duyacağız,» dedi. «Dawn, şunu söyleyebilir misin? Do re mi fa sol la si do! Ben sana yol göster, receğim.» Mızıkayı ağzına götürdü ama ben ona fırsat vermeden söylemeye başladım. Bay Moore'un gözleri irileşti, kızılım sı kalın gür kaşları yukarı kalktı. «Ah, işte birini keşfettik. Yıllardan beri gamın böyle okunduğunu hiç duymamıştım.» Sınıftakilere baktı. «Kusursuz okudu, değil mi, çocuklar?»

Öğrencilere bir göz attım. Çoğunun suratında haset vardı. Özellikle Louise, Bay Moore'un bu iltifatını kıskanmıştı. Yüzü sapsarıydı. Öğretmen yüksek sesle düşünüyormuş gibi mırıldandı. «Galiba ilerdeki konserde solo şarkıyı söyleyecek kişiyi bulduk.» Sağ elinin baş ve işaret parmaklarıyla çenesini tuttu bana bakarak başını salladı. «Daha önce hiç koroda şarkı söyledin mi, Dawn?»

«Evet, efendim.»

«Herhangi bir enstrüman çalıyor musun?»

«Kendi kendime gitar çalmayı öğreniyorum.»

«Kendi kendine?» Bay Moore diğer öğrencilere baktı. «İsteğe buna denir, çocuklar. Eh, gitarda ne kadar ilerlediği göreceğiz, Dawn. Eğer çok iyiysen, işimi elimden alabilirsin.»

«O kadar da iyi değilim, efendim,» dedim.

Gülerken Bay Moore'un yanakları titredi. Öğrencilere, «Alçakgönüllülük gerçekten hoş bir şeydir,» diye açıkladı. «Hiç bunun ne olduğunu düşündünüz mü?» Kendi şakasına yine kendisi güldü, sonra derse devam etti. Zil çaldığı zaman bende bir dakika içeride, kalmamı istedi.

«Yarın gitarını getir, Dawn. Seni dinlemek istiyorum.» Öğretmenin yüzünde ciddi ve kararlı bir ifade vardı.

«Gitarım pek iyi değil, efendim. Elden düşme bir şey ve...»

«Haydi, haydi. Bundan hiç utanma. Ve buradaki öğrencilerin seni utandırmalarına da izin verme. Ayrıca bana gitarın sandığından daha iyiymiş gibi geliyor. Sonra ben sana zamanı geldiğinde çok iyi bir gitar bulabilirim.»

«Teşekkür ederim, efendim,» dedim.

Bay Moore iskemlesinde arkasına yaslanarak yüzüme düşünceli düşünceli baktı. «Öğrencilerin öğretmenlerine, 'Efendim,' diye hitap etmeleri gerektiğini biliyorum. Ama seninle yalnız çalışırken bana Bay Moore demeyi başarabilir misin?»

Gülümsedim. «Denerim.»

«Aferin. Bu okula geldiğin için seviniyorum, Dawn. Emerson Peabody'e hoşgeldin. Haydi artık gidip öbür dersine yetiş.»

Diğer derse girmek için dışarı çıktım. Sonra Louise'in orada beni beklediğini görüp durakladım. Benimle yeniden arkadaş olmak istediğini anlayarak, «Merhaba,» dedim.

Ama kızın derdi bu değildi anlaşılan. «Philip Cutler'in öğle-yin yanında oturduğunu gördüm.» Sesinde gizleyemediği bir kıskançlık vardı. «Dikkatli davransan iyi edersin. Kızlar konusunda adı çok kötüye çıktı.» Ama sesi hâlâ hasetle titriyordu.

«Adı kötüye mi çıktı? Bana çok iyi bir gençmiş gibi geldi.» Sözcüklerin üzerine basa basa ekledim. «Kız kardeşinden çok farklı... Philip'in ne kötülük yaptığını söylüyorlar?»

Louise'in gözleri irileşti. «Daha ilk buluşmada bazı şeylere kalkışıyormuş.»

«Neye kalkışıyormuş?» diye sordum.

Louise durakladı. «Neye kalkışıyor dersin?» Bizi dinleyip dinlemediklerini anlamak için etrafına bakındı. «Yani... Philip Sonuna kadar gitmek istiyormuş.»

«Sen onunla hiç çıktın mı?»

Gözleri yine iri iri açıldı. «Hayır. Hiçbir zaman.»

Omzumu silktim. «Biri konusunda neler düşünmen ya da neler düşünmemen gerektiğine başkalarının karar vermesine razı olmamalısın.» Philip'in baş döndürücü mavi gözleri hâlâ aklımdan çıkmadığı için de ekledim. «Ayrıca bu, Philip'e karşı da haksızlık olur.»

Louise başını salladı. «Sonra seni uyarmadığımı söyleme.»

«Hiç olmazsa beni öğle yemeğinde yalnız kalmaktan kurtardı.» Bu sözlerim bir ok gibi hedefi buldu.

Louise, «Yanından kalktığım için özür dilerim...» diye mırıldandı. «Yann birlikte yemek yiyelim mi?»

Kesin konuşmamaya çalıştım. «Bakalım, belki.» Onun vıvırlı tırnaklı arkadaşlarının kalbimde bıraktıkları izler hâlâ geçmemişti. Ama Louise bu cevabımı yeterli buldu ve beni başk' bir konuda da uyardı.

«Clara Sue Cutler'in senden hoşlanmadığını düşünüyo san, hele Bay Moore'un söyledikleri kulağına gidinceye kada bekle,» dedi.

«Ne demek istiyorsun?»

«Clara Sue konserde solo şarkı söyleyeceğini sanıyo Geçen yıl söyledi.» Louise böylece yeni şişmeye başlayan muşluk balonumu patlatıverdi.

Bir Öpücük

Dersler sona erdiği zaman Jimmy'le okulun lobisinde бүstüm. Ağabeyim çok mutsuzdu, çünkü matematik öğretmeni na, «Bu derste çok gerisin,» demişti. «Her şeye yeniden başman gerekebilir.»

Ağabeyime biraz çattım. «Sana kaç kere okulu asmamanı yledim, Jimmy.»

«Bana vız gelir,» diye söylendi, ama sarsıldığı belliydi.

Biz böyle konuşurken diğer öğrenciler otobüslere yetiş- k ya da kendi arabalarına binmek için telaşla dışarı çıkıyor, ırlar ise ağır ağır dolaşıyorlardı.

Bazı delikanlıların kendi arabalarına doğru gittiklerini gö- Jimmy, «Bütün bu zengin çocuklarının paraları bol,» diye rıldandı. Sonra merdivene doğru yürüdü. «Haydi, gel. Baka- babamı ne kadar beklememiz gerekecek.»

Babamın odası bodrumdaydı. Merdivenden aşağıya indik. lışma odası büyük değildi ama oraya güzel bir tahta masa İki iskemle konmuştu. Hemen yanda da atölye vardı.

Jimmy babamın masasının başına geçerek koltuğa otur- . Ben diğer iskemleyi masaya yaklaştıırıp kitaplarımı açtım,

ders çalışmaya başladım. O günle ilgili karmakarışık düşünceler kafamda birbirini kovalıyordu. Başımı kaldırdığım zaman Jimmy'nin beni süzdüğünü farkettim.

«Sana o kötülüğü kimin yaptığını öğrendin mi?» diye sordu.

Yalan söylemekten başka çare bulamadım. «Hayır Jimmy. O olayı unutalım gitsin. Buna bir anlaşmazlık neden oldu.» Ağabeyimin başının benim yüzümden derde girmesini istemiordum.

«Bir anlaşmazlık mı?» Jimmy başını salladı. «Buradakilerin hepsi de züppe. Kızların burunları bir karış havada. Oğlanlar ise geri zekâlı. Sadece arabalarından, elbiselerinden v plak koleksiyonlarından söz ediyorlar. Philip denilen o çocuğu neden kafeteryada yanında oturuyordu?» Jimmy'nin kafası hı la çalışırken gözleri küçülmüştü.

«Sadece iyi davranmaya çalışıyordu.» Aslında Clar Sue'nun ağabeyine güvenmeyi pek istememiştim. Ama nedenle Philip'i Jimmy'e karşı savunma ihtiyacını duyuyordum. Okulda tek karşılaştığım dost canlısı insan Philip'ti. Arabayla gezi memizi söylerken mavi gözlerini beni ipnotize etmek ister gibi yüzüme nasıl diktiğini hatırladım. Gülerken dolgun dudakları hafifçe büküyordu. Bütün bunları anımsamak bile ürpermem: neden oldu.

Jimmy birdenbire kararını verdi. «Şimdi düşündüm de, çocuğa güvenemediğimi anladım.» Kesin bir tavırla başını siladi. «Bu sabah başına gelenleri unutma. Bu da o şakanın i parçası olmalı. Belki de Philip biriyle kendini sana hemen b ğendireceğine dair iddiaya girdi. Ya seni utandıracak bir ş yaparsa?»

Çaresizlik içinde, «Bu doğru olamaz, Jimmy!» diye bağı dım. «Philip böyle bir şey yapamayacak kadar iyi bir insan.»

«Eğer haklıysam o zaman çok pişman olacaksın.» Ağab; yim bir an durdu, sonra da ekledi. «Sana zarar verirse karşısı da beni bulur.»

Aynı anda babam kapıda belirdi. Diğer işlerde çalıştı

günlerin tersine, ne yorgun gibi bir hali vardı, ne de üstü başı kirlenmişti. Elleri sabahki kadar temizdi. Elbisesi de lekelenmemiştir.

Soluğumu tutarak bekledim. Onun bu saate kadar jimnastik salonunda olanları duymuş olduğunu sanıyordum. Belki duymuştu ama bana bir şey söylemedi. Elbisemin ne kadar buruşuk olduğunu da farketmemiş gibiydi.

Babam, «Ee?» dedi. «Gününüz nasıl geçti çocuklar?» Bana gülümsedi, saçımı çabucak okşadı.

Jimmy'e bir göz attım. Ağabeyimle birlikte, babama başıma gelenleri anlatmamaya karar vermiştik. Ama birdenbire içimden yüzümü babamın göğsüne gömmek geldi. Orada öyle güven içinde, hıçkırı hıçkırı ağlayacaktım. Philip'le ve müzik dersiyile ilgili anılar gerçi kalbimi ısıtıyordu, ama aslında pek kötü bir gün geçirmiştik. Şimdi gözlerimin önünde alayla gülen luratlar belirip kayboluyordu. Ama babama bir şey söyleyemeyeceğimi de biliyordum. Çabuk kızar, ne yapacağı da belli olmazdı. Ya bir şey söyler de bu yüzden kovulursa, diye korkuyordum. Daha da kötüsü... ya Bayan Turnbell onu benim suçlu olduğuma inandırırsa?

Jimmy, «Bu okul tam tahmin ettiğim gibi bir yer,» dedi. «Şımarık zengin çocuklarıyla ve tepeden bakan öğretmenlerle dolu.»

Babam sert sert, «Kimsenin bana tepeden baktığı yok,» diye cevap verdi.

Jimmy bakışlarını ondan kaçırdı, sonra da bana bir göz attı, Sanki, babama tepeden baksalar da o bunun farkına varmaz, diyordu. Sonra, «Evet, evet,» diye söylendi. «Buradan ne iman gideceğiz.»

«Hemen çıkıyoruz. Sadece şu kayıt defterine birkaç şey | 1. inak istiyorum.» Babam masanın çekmecesinden siyahlı yazılı bir not defteri çıkardı.

Okuldan ayrılırken babama, «Bu işi seviyorsun değil mi, i' rha?» diye sordum. Sonra da dik dik Jimmy'e baktım. Bütün

bunların ailemiz için ne kadar önemli olduğunu anlamasını istiyordum.

«Gerçekten seviyorum, bebeğim. Eh, neyse, artık eve, annenize gidelim. Bakalım o bugünü nasıl geçirmiş?»

Apartmana girdiğimizde her taraf çok sessizdi. Önce annemle küçük Fern'in sokakta olduklarını sandım. Ama sonra yatak odasının kapısından baktığımız zaman ikisinin de uykuya dalmış olduklarını gördük. Birbirlerine sokulmuşlardı.

Babam, «Tıpkı resim gibi, değil mi?» diye fısıldadı. «Biraz kalım da uyusunlar. Jimmy, ne dersin, seninle gidip dondurma alalım mı? Yemekte tatlı yerine yeriz. Bugünü kutlamamız gerektiğini düşünüyorum.»

Babamla Jimmy gider gitmez elbisemi çıkardım. Annemi ne kadar buruşmuş olduğunu görmesini istemiyordum. Sonraki akşam yemeğini hazırlamaya başladım. Önce Fern uyandı. Gidip onu almam için ağlamaya başladı. Yatak odasına girdiğin zaman annem de gözlerini açtı.

«Ah, Dawn. Hepiniz döndünüz mü?» Doğrulup oturmaya çalıştı. Yanakları kızarmış, gözleri camlaşmıştı.

* «Babamla Jimmy dondurma almaya gittiler. Sen hâlâ iy değilsin sanırım, anne.» •

«Ben çok iyiyim, hayatım. Sadece Fern'le bütün gün uğraşmak zorunda kaldığım için biraz yoruldum. Uslu bir bebek < Ama yine de çok hareketli. Okulda ilk günün nasıl geçti?»

«Doktora gittin mi?» diye sordum.

Annem, «Daha iyisini yaptım,» dedi. «Gidip bu tonik için gerekli malzemeyi aldım.» Yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran bir şişeyi işaret etti.

«Nedir bu, anne?» Koyu renk bir sıvıyla dolu şişeyi palınaklarımın arasında çevirip duruyordum. Sonra tıpasını açarak kokladım. Pek berbat kokuyordu.

«Çeşitli baharat ve yararlı bitkilerden yapılıyor. Tarifini büyükannenden almıştım. Bak, göreceksin, çok çabuk iyileşece-

ğim. Sen şimdi bana okulu anlat. Her şey nasıldı?» Annem heyecanlanmış, gözleri biraz parlamaya başlamıştı.

Yalan söylediğimi anlamaması için bakışlarımı annemden kaçırdım. Çok iyiydi. İçimden ekledim. Hiç olmazsa bazı şeyler... Bitkilerden yapılan ilaç dolu şişeyi komodinin üzerine bırakarak Fern'i kucağıma aldım. Sonra anneme Bay Moore'dan ve diğer öğretmenlerden söz ettim. Ama Clara Sue Cutler'la diğer kızlar konusunu hiç konuşmadım. Philip konusunu da.

Sözlerim sona ermeden annem gözlerini yumarak ellerini göğsüme bastırdı. Soluk almakta zorluk çekiyormuş gibi bir hali vardı.

«Anne,» diye bağırdım. «Okula gitmeyeceğim! Evde kalıp Fern'e bakacağım. Bu ilaç etkisini gösterinceye ya da sen bir doktora gidinceye kadar!»

«Yo, olmaz, hayatım. Daha başlangıçta benim yüzümden yeni gittiğin okulda dersleri kaçıramazsın. Evde kalırsan üzülürüm. O yüzden hastalığım artar.»

«Ama anne...»

Annem gülümseyerek sağ elimi yakaladı. Fern'i sol kolumla tutuyordum. Kucağıma alır almaz Fem yatıştır, başparmağını imerek annemle konuşmamızı dinlerdi. Annem beni kendine çekerek saçımı okşadı.

«Dawn, hayatım. Bugün bütün güzelliğin üstünde. Artık benim için endişelenmeni istemiyorum. Benim yüzümden bazı şeylerden yoksun kalmanı da istemiyorum. Ben kendi kendimi iyileştiririm. Bundan daha kötü durumlara da düştüm, hayatım. Bana inan. Baban seninle Jimmy'i önemli bir okula koymayı barmışlardı. Orada elinize hiç ummadığınız bazı fırsatlar geçecek. Diğer okullarda olduğu gibi davranamazsın.»

«Ama anne...»

Annemin gözlerinde heyecanlı bir ifade belirdi. Şimdiye dek onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. Elimi öyle sıktı ki, parmaklarımdaki kemikler birbirine süründü. Ama annemdeki bu değişiklik beni korkuttuğundan, elimi çekemedim.-

«Sen o okula layıksın, Dawn. Bu fırsatı da hak ettin.» An nemin gözleri eski bir anıyı hatırlamaya çalışıyormuş gibi do nuklaşmıştı. Elimi hâlâ canımı acıtacak kadar sıkı tutuyordu «Zengin ve soylu çocukların arasına karışmalısın. O okuld; senden daha üstün bir kız ya da erkek çocuk yok... Beni duyu yor musun?»

«Ama anneciğim, okuldaki kızlar benim üzerime giyip de nemeyi bile düşünemeyeceğim elbiselerle dolaşıyorlar. Hiçbi zaman gidemediğim yerlerden söz ediyorlar. Onlarla asla uyun sağlayamayacağım. Öyle çok şey biliyor ki...»

«Bütün bunlar senin de hakkın, Dawn! Bunu hiçbir zamat unutma!» Annem bu sözleri söylerken demir gibi parmaklarıyla elimi daha da sıktı. Can acısından hafifçe bağırdım. İniltim an nemi daldığı düşüncelerden uyandırdı. Gözleri berraklaştı v< elimi bıraktı.

«Tamam, anne, sana söz veriyorum. Ama yakında iyileş-mezsen...»

«Söz verdiğim gibi ünlü bir doktora gideceğim. İşte yeni den yemin ediyorum.» Annem mahkemede tanıklık etmeye ha zırlanan biri gibi bir elini havaya kaldırdı. Başımı salladım. Ani nem ona inanmadığımı farkettil. «Doktora gideceğim, gidece ğim,» diye yineledi. «Artık bebeğin mamasını versen iyi olut Acıkınca öyle ciyak ciyak bağılıyor ki!»

Fern'i göğsüme bastırdım ve kardeşime mama yedirme üzere onunla odadan çıktım. Babamla Jimmy de döndüler. Ba bama, «Annem her zamankinden daha hasta,» diye fısıldadım

Babam endişeyle kara kaşlarını çattı. «Gidip onunla konu sayım.» *

Jimmy de oda kapısından anneme baktı, sonra yanım; döndü. Sessizce durarak Fern'e mama yedirmemi seyretti. An nemin durumuna endişelenip korktuğu zaman Jimmy heykel g bi hareketsiz kalır ve sessizleşirdi.

«Annemin rengi çok uçuk, Jimmy,» dedim. «Çok da zayı ve bitkin. Ama Fern'e bakmak için evde kalmama razı olmadı.»

Ağabeyim sımsıkı dişlerinin arasından, «O halde evde ben kalırım,» diye fısıldadı.

«Bu annemi daha da kızdırır. Bunu sen de biliyorsun, Jimmy.»

«O halde ne yapacağız?»

Ben, «Bakalım babam onu doktora götürebilecek mi,» dedim.

Babam odadan çıktığı zaman annemin söz verdiğini söyledi. O şurup işe yaramazsa mutlaka doktora gidecekti. Babam, «Bu inatçılığını ailesinden almış,» diye söylendi. «Babası bir keresinde evin tahta kaplamalarını her sabah gagalayan ağaçkakanı yakalamak için damda yatmıştı. Tam iki gün uğraştı. Ama damdan inmeye razı olmadı.

Ertesi gün ana dersliğe girme zamanının geldiğini belirten Zil çalmadan önce Philip Cutler gelip beni dolabımın önünde yakaladı. Şaşırdım.

Kulağıma, «Bugün seni arabayla gezdirmeme izin verecek misin?» diye fısıldadı.

Bütün gece bu konuyu düşünmüştüm. Hayatımda ilk kez bir gençle araba gezintisine çıkacaktım. «Nereye gideceğiz?»

«Şu tepede pek güzel bir yer var. James nehrine bakıyor. İnsan kilometrelerce ileriye görebiliyor. Çok güzel bir yer. Şimdiye kadar oraya hiç kimseyi götürmedim. Çünkü orayı benim kadar takdir edecek biriyle karşılaşmadım. Yani şu ana kadar.»

Philip'in mavi gözlerine baktım. Onunla gitmek istiyordum. ' nia kalbimde acayip bir duygu vardı. Sanki birisine ihanet ediyili muşum gibi bir duygu. Philip tereddüt ettiğimi yüzümden anırdı.

«İnsan bazen böyle şeyleri sadece hissediyor,» dedi. «Diğer kızları oraya götürmeyi istemem. Çünkü hepsi çok şımarık. Doğayı ya da bir manzarayı seyretmek onları doyurmaz. Onları lüks bir lokantaya ya da buna benzer bir yere götürmemi isterler.» Telaşla ekledi. «Seni öyle bir yere götürmek istemeyece-

ğimi sanma. Sadece o manzarayı benim kadar beğeneceğin düşündüm.»

Ağır ağır başımı salladım. Ben ne yapıyorum, diye düşünüyordum. Babamdan izin almadan onunla gidemem ki! Ayrıca eve erken dönüp Fern konusunda anneme yardım etmem gerekiyor. Sonra... ya Jimmy haklıysa? Ya bu da Philip'in kı kardeşiyle arkadaşlarının hazırladığı yeni bir oyunsa?

«Eve erken dönmem gerekiyor,» dedim. «Yemeğin hazırlanması için anneme yardım edeceğim.»

«Bu problem değil ki! O tepe buradan birkaç dakika ötede Tamam mı? Anlaştık mı? Zil çaldıktan sonra seninle lobide buluşuruz.»

«Bilmem ki...»

Philip kitaplarımı aldı. «Derse gitsek daha iyi olur. Haya gel. Seni dersliğine kadar götürüyüm.»

Koridorda yan yana yürürken çok kişi dönüp dönüp bize baktı. Philip'in arkadaşları bana gülümseyerek, «Merhaba,» dediler. O ana dersliğin kapısında bana kitaplarımı uzattı.

«Ee?» dedi.

«Bilmiyorum,» diye cevap verdim. «Bakalım...»

Philip gülerek başını salladı. «Sana benimle evlenmemi teklif etmiyorum kı!» Bir an durdu, sonra da ekledi. «Yani şimdi lik...» Kalbim" çırpınmaya başladı. Bana Philip kafamdan geçecek her düşüncüyü okuyormuş gibi de geldi.

Gece uykuya dalmadan önce dayanamamış, birtakım hikâyeler uydurmuştum. Kendi peri masallarımı. Yakışıklı Philip ile Cutler'la ideal bir çift oluşturacaktık. Birbirimizi ölünceye kadar seveceğimize yemin edecek ve nişanlanacaktık. Onun otelinde oturacaktık. Ben annemi, babamı ve Fern'i de yanıma alacaktım. Hatta sonunda Jimmy bile gelecekti. Çünkü Philip onu otel' müdürlüğüne ya da öyle bir göreve getirecekti. Hayalimin sınırında Philip, Clara Sue'yu oda hizmetçisi olarak çalışmaya zorluyordu.

Philip, «Bütün gün peşini bırakmayacağım,» diye açıkladı

arak kendi sınıfına gitti. Mavi gözlerinde öyle içten bir ifade vardı ki! Bu bir oyun olamaz, diye düşündüm. Tanrım... Lütfen... bu bir oyun olmasın.

Ana dersliğe girmek için döndüğüm zaman bazı kızların suratındaki hayret dolu ifadeleri farkettim. Beni Philip'le beraber gördükleri belliydi. Louise'in gözleri iyice açılmış, yuvarlak yuvarlak olmuştu. Kızın bana soru sormak için sabırsızlandığı da belliydi.

Sonunda Louise'e, «Okuldan sonra beni arabasıyla gezdirmek istiyor,» diye açıkladım. «Bunu kız kardeşi düzenlemiş olabilir mi?» Kendimce bazı ipuçları bulmaya çalışıyordum.

«Kız kardeşi mi? Hiç sanmıyorum. Clara Sue seninle konuştuğu için ağabeyine çok kızıyor.»

Ben dalgın dalgın, «O halde Philip'le gezmeye gidebilirim,» diye mırıldandım.

Louise beni uyardı. «Sakin bunu yapma.» Ama bakışlarından ne kadar heyecanlanmış olduğu anlaşılıyordu.

Bir derslikten diğerine giderken Philip her seferinde elini sallayarak, «Ee?» diye sordu. Matematik dersinde yerime geçtiğim sırada da kapıdan başını uzatarak bana baktı. Kaşlarını soru sorarmış gibi kaldırdı. Ben sadece güldüm. Öğretmen Philip'e doğru dönerken o da çabucak uzaklaştı.

O gün bir tek sıkıcı olay geçti. Diğer dersliğe gireceğim sırada Clara Sue'nun beni beklediğini gördüm. Linda da yanındaydı.

Clara Sue, «Bay Moore'un konserde sana solo şarkı söyletmemeyi düşündüğünü duydum,» dedi. Dikkatle bana bakıyordu. Gözleri ufalmıştı.

«Ee?» Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı.

«Benim üzerimde de duruyor.»

«Çok güzel,» dedim. «Şansın açık olsun.» Odaya girmek için döndüm ama o beni omzumdan yakalayarak hızla çevirdi.

«Buraya gelip her şeyi ele geçireceğini sanma,» diye bafırdı. «Sen buradaonun bunun yardımıyla okuyorsun!»

«Hiç de değil!»

Kız beni tepeden tırnağa kadar süzdü, sonra da aşağıya gördüğünü belirtmek için burnunu çekti. «Kendi kendini kandırmaktan vazgeç, Dawn. Sen buraya layık değilsin. Bir yabancı sın sen. Bizden biri olmadığın kesin. Hiçbir zaman olamadı olamayacaksın da. Sen kenar mahalleden gelme, fakir ve bayağı bir kızsın. Bunu okulda herkes de biliyor.»

Linda da atıldı. «Tabii ya! Sen kenar mahalleden gelme fakir bir kızsın!»

Gözlerimin yaşarmaya başladığını hissettim. Ağlamama çalışarak öfkeyle, «Bana böyle şeyler söyleyemezsiniz,» diye itiraz ettim.

Clara Sue sordu. «Neden söyleyemez misiz? Bu sözleri hepsi doğru. Gerçekleri duymaya dayanamıyor musu Dawn?» Dudak büktü. Gözlerini iri iri açarak, «'Masum küçü kız' rolü oynarken kimi kandırdığını sanıyorsun? Ağabeyimi seninle ilgilendiğine inanıyorsan çok yanılıyorsun.»

«Philip benden hoşlanıyor,» diye açıkladım. «Pekâlâ hoşlanıyor!»

Clara Sue tek kaşını kaldırdı. «İşte bundan eminim.» Sözlerinde gizli bir anlam vardı... Hoşuma gitmeyen bir şey.

«Ne demek istiyorsun?»

«Ağabeyim senin gibi kızlara bayılır. Her ay senin gibi bir kızı genç bir anne haline getirir.»

Linda gürültülü bir kahkaha attı.

«Öyle mi?» Clara Sue'ya iyice yaklaştım. «Bu sözleri Philip'e söyleyeceğim.» Clara Sue'nun yüzündeki gülümseme siliniverdi. Bir an korkuya kapıldı. Ona cevap verme fırsatı tanımadan döndüm. Clara Sue'yu ve o kin dolu sözlerini geride bıraktım.

Philip öğle yemeğinde Jimmy'le benim yanıma oturdum. Ağabeyimi sınıflar arası basketbol maçlarına katılmaya ikna etmek için uzun uzun uğraştı. Jimmy isteksizdi. Ama onun yavaş yavaş yumuşadığını sezdim. Ağabeyim basketboldan hoşlanırdı.

Derse girmeye giderken Philip, «Ee?» diye sordu. «Kara-rını verdin mi?»

Durakladım. Sonra ona o sabah Clara Sue'yla aramızda geçen olayı anlattım. Ancak kızın sözlerini kelimesi kelimesine tekrarlamadım. Sadece Clara Sue'nun beni ona karşı uyardı-ğından söz ettim.

«O küçük... cadı! Kardeşime sadece bu sözcük uyuyor. Onu bir yakalayayım, gününü görsün.»

«Yapma, Philip. Kardeşin o zaman benden daha fazla nefret eder. Başıma daha fazla dert açar.»

Philip çabucak, «O halde benimle gezmeye gel,» dedi.

«Bu şantaja benziyor.»

«Evet,» diye gülümsedi. «Ama kötü olmayan bir şantaj.»

Güldüm. «Beni eve erkenden bırakabileceğinden emin mi-
lin?»

«Kesinlikle.» Philip elini kaldırdı. «Sana şeref sözü veriyoy-
rum.»

«Pekâlâ,» dedim. «Babamdan izin alırım.»

«Harika.» Philip sonra bana güven vermeye çalıştı. «Piş-
I man olmayacaksınız.»

Ama o kadar endişeliydim ki, gitarımı Bay Moore'a göster-
Jmeyi az kalsın unutuyordum. Onun dersine girip yerime geçti-
İğim zaman iyice sersemlemiştim.

Ben enstrümandan söz etmeyince öğretmen, «Onun için-
I de gerçekten bir gitar var mı?» diye sordu. «Yoksa yalnızca ku-
tuyu mu getirdin?»

«Ne? Ha, gitar mı?» diye bağırdım. Bay Moore gülerek
i benden bir parça çalmamı istedi. Daha sonra da hiç ders alma-
mış biri için iyi gitar çaldığımı söyledi.

Bay Moore'un bakışlarındaki şefkat ona gizli umudumu
ii ıklamama neden oldu. «Ben piyano çalmak istiyorum. İlerde
ı lün bir piyanom olmasını diliyorum.»

Bay Moore öne doğru eğilerek dirseklerini kürsüsüne, çe-
ini de ellerine dayadı. «Sana ne yapacağımızı söyleyece-

pırıl pırıl oluyor. Seni gece gezdirebilir miyim?»

Çabucak, «Bilmiyorum...» diye cevap verdim. Ama yine de umutlanmıştım. O zaman bu gerçek bir randevu olacaktı. İl gerçek randevum. Philip kolunu kanepenin arkasına koyara' bana yaklaştı.

«Sen çok güzel bir kızsın, Dawn. Seni gördüğüm an 'Emerson Peabody'e gelen en güzel kız,' dedim. 'Onunla mümkün olduğu kadar çabuk dost olacağım.'»

«Emerson Peabody'de benden çok daha güzel sürüyle kı var.» Benimki yalancı bir tevazu değildi. Pahalı, harika elbisele giymiş pek çok güzel kız görmüştüm. Onlarla nasıl kıyaslanabilirdim?

Philip, «Bana göre onlar senden daha güzel değil,» dedi «Bizim okula geçmene seviniyorum.» Parmakları omzuma sü; ründü. «Pek çok erkek arkadaşın oldu mu?» 'hiayır,' der gib; başımı salladım. O, «Buna inanmıyorum,» diye mırıldandı.

«Ama doğru.» Bir an durdum, sonra da ekledim. «Hiçbi yerde yeteri kadar kalmadık ki!»

O güldü. «Çok komik şeyler söylüyorsun.»

«Ben komiklik etmeye çalışmıyorum, Philip. Sözlerim doğru.» Bu iddiamı vurgulamak için gözlerimi iri iri açtım.

«Tabii, tabii.» Philip parmaklarını saçlarıma doğru uzattı Bir perçemi parmağının ucuyla izledi. «Burnun minicik,» Eğile rek beni burnumun ucundan öptü. O kadar şaşırdım ki, gerile; dim. Philip, «Elimde değildi,» diye fısıldayarak tekrar öne doğr' eğildi. Bu sefer de yanağımı öpmek için.

Sol elini dizime koyarken başımı eğerek baktım. Sanki ba cağım elektriklenmişti. Philip kulağıma usulca, «Dawn... » diy fısıldadı. «Dawn... Adını söylemek çok hoşuma gidiyor. Bu s' bah ne yaptım, biliyor musun? Şafağı seyredebilmek için güne doğarken kalktım.»

«Buna inanmam.»

«İnanmalısın.» Philip'in dudakları benimkileri buldu. O za mana kadar hiçbir çocuk beni öpmemişti. Aynı anda elinin göğ

süme doğru yükseldiğini hissederek geriledim ve Philip'i hızla ittim. Elimde değildi. Birdenbire onun hakkında duyduğum her şeyi hatırlamıştım. Özellikle Clara Sue'nun o korkunç sözlerini.

Philip çabucak, «Gevşe biraz,» dedi. «Sana bir zarar verecek değilim.»

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Avuçlarımı göğsüme dayayarak derin bir nefes aldım.

«İyi misin?»

«Evet,» der gibi başımı salladım.

Philip, «Şimdiye kadar bir çocuğun sana dokunmasına hiç izin vermedin mi?» diye sordu. Ben, «Hayır,» diye başımı sallayınca kafasını kuşkuyla yana eğdi. «Sahi mi?»

«Evet. Doğru söylüyorum.»

«O halde ne kaçırdığının farkında bile değilsin.» Philip yine usulca bana sokuldu. «Korkulacak bir şey yok.» Elini belime koydu. «Daha önce hiç olmazsa öpüşmedin mi?» Parmakları yine yukarı kaymaya başlıyordu.

«Hayır,» diye başımı salladım.

«Sahi mi?» Elini göğsümün yakınına kadar çıkardı. «Gevşe biraz. Emerson Peabody'de bu yaşta hiç öpüşmemiş tek kız olmayı istemezsin, değil mi? Böyle okşanmamış tek kız olmayı? Her şeyi ağır ağır yapacağım. Tamam mı?»

Derin bir nefes alarak gözlerimi yumdum.

Philip, «Tamam...» dedi. Ama eli göğsümü bulunca hemen geriledim.

«Olmaz...» Kalbim deli gibi çarpıyordu. Bu gümbürtüyü onun duyduğundan da emindim. «Ben... Şey... Artık dönsek iyi olur. Akşam yemeğinin hazırlanması için anneme yardım etmem gerekiyor.»

«Ne? Annene yardım mı edeceksin? Şaka ediyorsun her halde. Buraya daha yeni geldik.» Philip bir an bana hayretle baktı. «Yoksa başka bir erkek arkadaşın mı var?»

İrkildim. «Ah, hayır!»

Philip gülerek parmağını köprücük kemiğime sürdü. Sıcak

soluğu yanağımlı okşuyordu. «Bir gece benimle buraya gelir mi sin?»

Dayanamayıp, «Evet,» dedim. O kadar yakışıklıydı ki! B" tün korkularıma rağmen onunla beraber olmayı istiyordum.

Philip, «Pekâlâ,» diye güldü. «Bu sefer elimden kaçman izin vereceğim. Biliyor musun, çok şirinsin.» Eğilerek beni çaj bucağı öptü. «Aslında çekingen olman hoşuma gitti, Dawn.»

«Öyle mi?» Emerson Peabody'ye tanıdığı kızların çoğı kadar tecrübeli olmadığım için benden nefret edeceğini sa mıştım.

«Tabii ya! Son zamanlarda kızların çoğı pek bilgiç. Dürü de değiller, taze de. Sana hiç benzemiyorlar. Sana her şe ben öğretmek istiyorum. Bana izin verecek misin? Söyle... İzi verecek misin?» O güzel mavi gözlerini bana dikmiş, yalvarı, yordu.

«Evet,» dedim. Ben de çok şey öğrenmek, Emerson Pe body'deki kızlar gibi deneyimli olmak istiyordum.

«İyi,» Philip bir an durdu. «Sakın benim haberim olmadai buraya başka çocukları getirme.»

«Ne? Ben böyle bir şey yapamam ki!»

. Philip gülererek direksiyona doğru kaydı. «Sen herkesteri çok farklısın, Dawn. Çok da iyisin.»

Philip'e bizim evin yolunu tarif ettim, onu hazırlamak için de, «Bizim mahalle pek hoş değildir,» diye açıkladım. «Am orada geçici olarak oturuyoruz. Babam daha iyi bir yer bulunç ya kadar.»

«Ya, öyle mi?»

Mahalleye vardığımız zaman Philip yolun kenarındaki e lere bakmaya başladı. «Açıkçası burada daha fazla oturmaya çağınızı umarım. Seni düşünerek söylüyorum. Burada akraba larınız var mı?»

«Hayır,» diye cevap verdim. «Bütün akrabalarımız Geor-gia'da. Orada çiftlikleri var. Ama onları da bir süreden beri gör] düğümüz yok. Çünkü çok dolaşıp durduk.»

Philip, «Ben de şuraya buraya gittim,» dedi. «Ama yazları diğer çocukların çoğu Avrupa'ya ya da Amerika'nın başka taraflarına gittikleri zaman benim Cutler Koyunda kalmam ve otelimizde çalışmam gerekiyor.» Mutsuzca sırtıttı, sonra bana döndü. «İlerde bir gün otel bana kalacak. Orayı ben yöneteceğim.»

«Ne harika!»

Philip omzunu silkti. «Otel yüzyıllardan beri bizim ailenin. Çok eskiden bir hanmış orası. Balina avcıları ve balıkçılar gelirmiş. Otelin tavanarasında tablolar ve türlü antika eşya var. Büyükbabamın dedesinin eşyaları. Bizimki kasabanın en önemli ailesi. Orayı zaten bizimkiler kurmuş.»

«İnsanın böyle bir mirası olması şahane bir şey,» dedim.

Philip sesimdeki özlemi farketmişti. «Senin ataların kimlermiş?»

Ona ne söyleyebilirdim? Gerçeği açıklayabilir miydim? Büyükbabamla büyükbabalarımın, değil nasıl kimseler olduklarını Dilmek, onları hiç görmediğimi anlatabilir miydim? Kuzinlerimle, amca ve halalarımle, teyze ve dayılarımle hiç mektuplaşmadı. Bımı nasıl izah ederdim?

«Onlar... çiftçiymişler... Pek büyük bir çiftliğimiz varmış... Dönümlerle toprak... İnekler ve tavuklar...» Bu sözleri söylerken pencereden dışarı bakıyordum. «Küçük bir kızken saman dolu bir arabaya bindiğimi hatırlıyorum. Büyükbabam bir eliyle dizginleri, diğerleriyle de beni tutuyordu. Jimmy ise samanların ırasına yatmış, gökyüzüne bakıyordu. Büyükbabamın mısır koçanından yapılmış bir piposu vardı. Ağız mızıkası çalardı.»

«Demek müzik yeteneğini ondan aldın.»

«Evet,» diyerek hayalimdekileri açıklamayı sürdürdüm. Neredeyse yalan söylediğimi unutacaktım. «Büyükbabam bütün eski şarkıları bilir, onları bana söylerdi. Arabayla giderken arka arkaya. Geceleri de büyük çiftlik evinin verandasında, büyükbabam salıncaklı sandalyesinde oturarak piposunu tütürür, büyükbabam de tığla örgü örerd. Tavuklar ön avluda koşuşup

dururlardı. Ben bazen onları yakalamaya çalışırdım ama pe-
çabuk kaçarlardı. O zaman büyükbabam çok gülerdi bana
Kahkahalarını hâlâ duyar gibiyim.»

Philip, «Ben büyükbabamı pek iyi hatırlamıyorum,» diy-
açıkladı. «Büyükanneyle de hiçbir zaman samimi olmadı
Cutler Koyunda daha resmi bir yaşam sürüyoruz.»

Uydurduğum yalanlar yüzünden pişman olmaya başlamı-
tim bile. Çabucak, «Buradan sap,»' dedim.

Philip mırıldandı. «Arabayla evine kadar götürdüğüm
kız sensin.»

«Sahi mi? Doğru mu söylüyorsun, Philip Cutler?»

«Yemin ederim. Unutma, şoför ehliyetimi daha yeni aldım
Ayrıca sana hiçbir zaman yalan söylemem, Dawn. Nedens-
kendi kendime yalan söylüyormuşum gibi bir duyguya kapı-
rım.» Uzanarak parmaklarının ucunu usulca yanağıma sürdü.

Kalbim durdu sanki. Çok düşünceli davranıyor, bana doğ-
ruyu söylüyordu. Bense hayali ailem konusunda ona masalla
uyduruyordum. Philip bu hikâyeler yüzünden kendi yaşamı
düşünerek üzölmüştü. Oysa onun yaşantısının benimkinde
bin kat güzel olduğundan emindim.

«Şu sokaktan in,» diye işaret ettim.

Philip bizim sokaktaki çöp dolu arsaları ve pis ön avlula
gördüğü zaman yüzünü buruşturdu. «İlerdeki bizim apartman
dedim. «Önünde, kaldırımında kırmızı oyuncak araba duruyor
Philip arabayı durdurur durduramaz da, «Teşekkür ederim,» d-
ye ekledim.

Eğilerek beni çabucak yanağımdan öptü. «Tadın pek g-
zel, Dawn. Seni yakında tekrar dolaştırmama izin vereceksi-
değil mi?»

Fısıldar gibi, «Evet,» dedim. Çabucak kitaplarımı topl-
dım.

Philip bağırdı. «Hey! Telefon numaran nedir?»

«Ah,» dedim. «Henüz telefonumuz yok.» O bana acayı
acayıp bakınca da ekledim. «Daha bu işi halledecek zaman b-
lamadık.» Çabucak arabadan fırlayarak apartmanın kapısı

koştım. Philip'in yalan söylediğimi anladığından emindim. Beni bir daha görmek istemeyeceğine de kesin olarak inanıyordım.

Annemle babam mutfak masasının başına geçmiş, oturu-yorlardı. Divanda oturmuş çizgi roman okuyan Jiramy kitabın üzerinden bana baktı.

Babam, «Neredeydin?» diye sordu. Sesinin tonu irkilme-me neden oldu.

Ona döndüm. Bakışları hiç yumuşamadı. Suratı kararmıştı Sanki. Kalbim hızla, gümbür gümbür çarpmaya başladı. «Ara-bayla biraz dolaştım.» Bir an durdum, sonra da kendimi savun-mak için ekledim. «Fern'n bakımına ve yemeğin hazırlanma-lına yardım etmek için erken döndüm.»

Annem babamı yatıştırmaya çalışarak bana, «Henüz er-kek çocuklarla gezmeni istemiyoruz, Dawn,» dedi.

«Ama neden, anneciğim? Emerson Peabody'deki bütün yaşıtlarımın, erkek çocuklarının arabalarıyla gezintiye ıktıkla-rından eminim.»

Babam, «Bu hiç önemli değil,» diye homurdandı. «O o-ı nkla bir daha gezmeni istemiyorum.» Babam başını kaldırarak buna baktı. Yakışıklı yüzü öfkeden kızarmıştı. Çaresiz baba-mın bu öfkesinin nedenini bulmaya çalıştım.

Annem, «Dawn, lütfen...» diye mırıldandı. Sonra öksürme-ye başladı. Neredeyse soluğu kesiliyordu.

Jimmy'e baktım. Ama o çizgi roman dergisini iyice havaya ı ıldırmıştı. Ne ağabeyim benim yüzümü görebiliyordu, ne de bin onunkini. «Peki, anne,» dedim.

Annem, «Aferin sana...» diye başını salladı. «Artık yemeği hazırlayabiliriz.» Elleri titriyordu ama bunun nedenini bilmiyor-dum. ksrğne neyin yol açtığını da anlayamıyordum. Oda-daki gergin havanın nedenini de...

«Sen eve erken döndün sanırım, baba.» dedim. Aslında •Ve ondan ve Jimmy'den daha önce varacağımı ummuştım.

«Bugün işten biraz erken ayrıldım. nemli değil. Aslında bu işi sandığım kadar sevmedim.» Bu sözleri beni şaşırttı. Yok-

sa kızların bana yaptıklarını mı duymuştu. Okula o yüzdeni düşman mı olmuştu?

«Bayan Turnbull'le kavga mı ettin, baba?» diye sordum. Yine tepesinin atmış olduğundan kuşkulanıyordum.

«Hayır. Sadece yapılacak çok iş var. Bilmem ki... Baka-lım, görürüz...» Bana konunun kapanmasını istediğini açıkla-yan bir tavırla baktı. Oysa babam Emerson Peabody'de çalış; maya başlayalı o somurtkan tavırları değişmiş, siniri de düzel **misti**. Ama şimdi yine eski halini alıyor, bu da beni korkutuyor; du.

O gece Fern'ü yatırdıktan ve annemle babam odaların çekildikten sonra Jimmy bana döndü.

«Philip'le gezmeye çıkman konusunda onları telaşlandırâ cak hiçbir şey söylemedim, Dawn.» Ağabeyim siyah gözleriyle kendisine inanmam için yalvarıyordu, «Söylediklerini babam-tekrarladım. Ondan sonra telaşla eve geldik. Bana inan.»

«İnanıyorum, Jimmy,» dedim. «Herhalde sadece endişe lendiler. Başka sorunlar çıkmasına hiç gerek yok.»

Jimmy, «Tabii bundan sonra Philip'le gezemeyeceğin pek üzülüyorum,» diye açıkladı. «O zengin çocuklarının he, si de şımarık şeyler. Her istediklerini elde ediyorlar.» Sesi ac laşmıştı.

«Pek çok kötü fakir de var, Jimmy.»

«Ama hiç olmazsa onların mazeretleri var, Dawn... » Ağ; beyim bir ân durdu. «Dikkatli ol.» Sonra yatarak bana arkası döndü.

O gece uzun süre uyuyamadım. Philip'le gezmeye gid meyeceğimi düşünüyör, üzölüyordum. Bir ara farkına varm dan kederle inledim.

Jimmy karanlıkta, «Ne var?» dedi.

Hemen, «Bir şey söylemedim ben,» diye cevap verdim.

«Ya. Pekâlâ. İyi geceler.»

«İyi geceler,» diyerek döndüm. Uyumak ve her şeyi unu- mak için kendimi zorlayacaktım.

Kardeşimin Bekçisi

3

3

Philip ertesi sabah okula her zamankinden daha erken geldi. Diğer öğrenciler gelmeden benimle konuşabilmek için. Babam jimnastik salonundaki elektrik sorunuyla uğraşırken Jimmy'le ben de her zaman olduğu gibi onun odasına gittik. Birkaç dakika sonra da Philip geldi.

«Günaydın,» dedi. Jimmy'le şaşırdığımızı farkederek güldü. «Bu sabah erkenden kitaplığa gitmem gerekiyordu. Burada olup olmadığını anlamak istedim.»

Jimmy, «Kitaplık bu kadar erken açılmıyor,» diye hatırlatarak Philip'in yalanını yüzüne çarptı.

Philip, «Bazan açılıyor,» diye ısrar etti.

«Benim de kitaplığa gitmem gerekiyor,» dedim. «Seninle yuliyorum, Philip.»

Ben ayağa kalkarken Jimmy suratını astı.

Ağabeyime, «Sonra konuşuruz, Jimmy,» diyerek Philip'le yukarı çıktım.

Philip, «Dün gece seni çok düşündüm,» diye açıkladı. «Her beş dakikada bir sana telefon etmek, nasıl olduğunu sormak istedim. Telefonunuz yakında gelecek mi?»

Hızla ona doğru döndüm. «Ah, Philip, hiç sanmıyorum.

Jimmy bu sözlerim için bana kızacak ama gerçeği söylemeliyim. Biz çok fakir bir aileyiz. Bu okula sadece babam buradadır çalıştığı için girebildik. Ben o yüzden bu sade elbiseyi giyiyorum. Jimmy de blucin tişört giyiyor. Aynı gömleği haftada eri aşağı iki kere giymek zorunda. Onları tekrar giyebilmemiz için her eşyamızı hemen yıkamak zorunda kalıyorum. O pis mahalli lede geçici olarak oturmuyoruz. Şimdiye kadar oturduğumu» yerlerin en iyisi o.» Dönerek uzaklaşmaya çalıştım.

Philip çabucak uzanıp kolumu yakaladı. «Hey!» Beni hızla döndürdü. «Ben bütün bunları biliyordum.»

«Sahi mi?»

«Tabii. Emerson Peabody'e nasıl girdiğinizi herkes biliyor.»

«Sahi mi?» Gerçeği acı acı kavradım. «Tabii biliyorlar ya! Herkesin dedikodu listesinde adlarımızın olduğundan eminim» Özellikle kız kardeşimin listesinde.»

Philip, «Ben dedikoduları dinlemem,» dedi. «Okula nasıl girdiğin de benim için önemli değil. Baban zenginmiş ya da bu kadar çalışıyormuş, bu bana vız gelir. Ben sadece sen okulda! olduğun için mutluyum. Ve aslında sen buraya layıksın. O şımarık çocuklardan daha çok layıksın hem de. Bay Moore sonunda ders verebileceği yetenekli bir öğrenci bulduğu için halvalarda uçuyor.» Çok içtenlikle konuşuyormuş gibi bir hali vardı.

«Bu sözleri üzülmem için söylüyorsun sanırım,» diye mırıldandım.

«Hayır. Gerçekten.» Philip gülümsedi. «Yemin ederim! Yalan söylüyorsam çikolata dolu bir kuyuya düşeyim!» Ben güldüm. O da ekledi. «Hah şöyle! Böylesi daha iyi. Her zaman öyle ciddi ciddi dolaşmamalısın.» Beni usulca kendisine doğru çekti. «Seninle ne zaman tekrar arabayla dolaşacağız?» «Ah, Philip, artık seninle gezemeyeceğim.» Bu sözleri söylemek beni çok sarstı ama annemle babama karşı gelemezdim.

«Neden?» Philip'in gözleri küçüldü. «Kız kardeşim ya da onun arkadaşları sana hakkımda bir şeyler mi söylediler?» Bir an durdu, sonra telaşla ekledi. «Ne söyledilerse yalan!»*

«Hayır, sorun o değil.» Başımı önüme eğdim. «Annemle babama seninle gezmeyeceğime dair söz vermek zorunda kaldım.»

«Ha? Neden?» Philip öfkelen-di. «Biri babana benim hakkımda bir şey mi söylemiş?»

Başımı salladım. «Bunun seninle bir ilgisi yok, Philip. Onlar benim henüz küçük olduğumu düşünüyorlar. Ben de şu ara bu konuda bir şey yapamam. Zaten sürüyle sorunumuz var.»

Philip beni sert sert süzdü, sonra birdenbire gülümsedi. «Pekâlâ. Ben de onlar sana izin verinceye kadar beklerim.» Yenilgiyi kabul etmek niyetinde değildi. «Hatta belki babanla konuşurum.»

«Sakin ha, Philip! Lütfen yapma bunu. Kimseyi mutsuz etmek istemiyorum. Özellikle babamı.» Bu sözlerime rağmen Philip'in benden vazgeçmek istemeyişi gururumu aksamıştı.

O, «Pekâlâ,» dedi. «Endişelenme. İstemiyorsan babanla konuşmam.»

Telaşla, «Belki şimdi seninle dolaşmama izin vermiyorlar,» diye bağırdım. «Ama şunu unutma. İzin çıkar çıkmaz seninle gezmeye gideceğim.»

Diğer öğrenciler gelmeye başlamışlardı. Philip kitaplığa doğru baktı. «Gerçekten de bazı kaynak kitaplara bakmam gerekiyor. Deminki sözlerim tümüyle yalan değildi.» Gülümsüyor*
fdü. Sonra geri geri gitti. «Daha sonra görüşürüz.» Gerilerken bir duvara dayanıp kaldı. İkimiz de güldük. Sonra o döndü, ti
[aşla kitaplığa doğru koştu.

Ben de derin bir soluk alarak ön kapıya gittim. Öğren» İlli
hızla içeri dalıyorlardı. O kalabalıkta Louise'i gördüm. Bana («İ
ni salladı. Bekledim.

Kız telaşla bana koşarak, «Herkes seni konuşuyor,» diye haber verdi. Çilli, soluk suratı heyecanından kızarmıştı.

«Ya?»

«Herkes senin okuldan sonra Philip'le dolaşmaya çıktığını biliyor. Linda biraz önce bana yatakhanelerde dedikodu yapıldığını söyledi.»

«Hakkımda neler söylüyorlarmış?» O zengin kızların bel çekiştirdiklerini düşünürken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Louise öğrenci gruplarına baktı, sonra başıyla tuvaleti işaret etti. Onun peşinden içeri girdim.

Louise, «Belki de söylediklerini sana tekrarlamasam dahi iyi olur,» dedi.

«Hayır. Onları bana anlatmalısın. Arkadaşım olmak istediğini söyleyip duruyorsun. Arkadaşlar birbirlerinden hiçbir şey saklamazlar. Birbirlerine yardım ederler.»

«Clara Sue herkese ağabeyinin senin gibi bir kızla ilgileyeceğini söylüyormuş. Çok fakir aileden bir kızla yani. 'O kızın adı çıkmışsa durum değişir tabii,' diyormuş.»

«Adı çıkmışsa mı? Ne demek bu?»

Louise, «Yani daha ilk buluşmada sonuna kadar giden kız olduğunu öğrenmişse...» diye açıkladı. Sonra da bu sözleri söylediği için kendini cezalandırmak istermiş gibi dudağını isirdi. «Clara Sue kızlara, 'Philip bana her şeyi söyledi,' demi 'Dawn'la sonuna kadar gittiklerini itiraf etti. Hatta ağabeyi övünüp durdu.» Bana bakışlarından, bütün bunların bir ifti olduğunu pek inanmadığı da belliydi.»

«Bu iğrenç bir yalan!» diye bağırdım. «Pis bir iftira!»

Louise omzunu silketti. «Şimdi Linda'yla diğer kızlar da ayrı şeyleri söylüyorlar. Çok üzgünüm. Ama gerçeği öğrenmek kendin istedin.»

«Şimdiye kadar Clara Sue gibi korkunç bir yaratıkla hiç karşılaşmadım,» dedim. Öfkeden titriyordum. Her şey pek gür-
relken birdenbire bütün dünyam kararmıştı.

Louise, «Ağzından laf almamı istiyorlar,» diye fısıldadı.
«Linda biraz önce söyledi bunu.»

«Ağzımdan laf almak mı? Ne demek bu?»

Louise, «Sen bana Philip'le yaptığın her şeyi anlatacak-
sın,» diye açıkladı. «Ben de hepsini onlara tekrarlayacağım...
Ama açıkçası, bana söylediğin sırları kimseye açıklayacak de-
ğilim. Bana güvenebilirsin, Dawn.»

Kızların dedikodularını bana yardım etmek istediği için mi
anlattı? diye düşündüm. Yoksa üzüldüğümü görmek istediği
için mi? Jimmy, zengin çocukları konusunda yanılmamış. Bu
şımarık zengin kızlar diğer okullarda tanıştığım çocuklardan
çok daha entrikacı. Böyle dalaverelere ayıracak daha bol za-
manları var. Kısırcaılık içinde yüzüyorlar sanki. Birbirleriyle ya-
rışıp duruyorlar. Elbise ve mücevher bakımından Onlarla ya-
şamam. Ama Philip Cutler'in benimle ilgilenmesi hiç hoşlarına
gitmiyor. Ne kadar süslenirlerse süslensinler, Philip suratlarına
Bile bakmıyor.

Louise, «Dün neler oldu?» diye sordu.

«Hiçbir şey olmadı,» dedim. «Philip çok terbiyeli davrandı.
Beni arabayla gezdirdi. Birlikte şahane bir manzara seyrettik.
Sonra da beni eve götürdü.»

«Bir şeyler yapmaya kalkışmadı mı?»

«Hayır,» dedim. Louise'in suratında hayal kırıklığına uğra-
dığını açıklayan bir ifade belirdi. Ekledim. «Clara Sue'nun etra-
fa dedikoduyu yaymaktan vazgeçmesi gerekiyor.»

Louise biraz kayıtsızca, «Ağabeyi senden hoşlandığı için
Clara Sue utanıyor,» diye mırıldandı.

Kendi kendime, herkesten aşağı sayılmak ne korkunç bir
şey, dedim. Bunun nedeni babamın zengin olmaması. Az kal-
pın, «Clara Sue hiç üzülmesin,» diyecektim. «Annemle babam
l'ililip'le gezmemi istemiyor.» Ama ders zili çalmaya başladı.

«Eyyvah,» diye haykırdım. «Geç kalacağız.»

Louise, «Zararı yok,» dedi. «Ben şimdiye kadar hiç geç kalmadım, ihtiyar Hapishane Müdürü bir tek kere geç kaldığımız için bizi okulda geç saatlere kadar tutamaz.»

«Gitsek daha iyi olur.» Kapiya doğru yürüdüm. Ben kapıyı açtığıım zaman Louise eşikte durakladı.

«Sana hakkında söylenenleri açıklayabilirim...» Sulu göz teriyle kirpiklerinin altından beni süzüyordu. «Tabii sen ister sen.»

«Hakkımda söylenenler beni hiç ilgilendirmiyor,» diye yalan uydurdum. «O kızlarla ilgilenmeye bile değmez.» Yanımd Louise, telaşla ana dersliğe gittim.

Biz içeri girer girmez, Bay Wengrow, «Geç kaldınız,» dedi.

Önce ben, «Özür dilerim, efendim,» dedim. «Tuvalettek dık ve...»

«Dedikoduya daldınız ve zili duymadınız.» Bay Wengrow başını salladı.

Louise hemen yerine koştu. Ben de sırama gittim. Ba Wengrow not defterine bir şeyler karaladı, sonra da cetvelin kürsüye vurdu.

Emerson Peabody'de yeni bir gün başlıyordu. Ama ban saatlerden beri ilk dönme dolaptan inmemişim gibi geliyordu. Üçüncü ders Sosyal bilimlerdi. Dersin yarısında Baya Turnbull'in beni görmek istediğini haber verdiler. Müdirenin bürosuna gittiğim zaman sekreteri bana öfkeyle bakarak sert sert «Otur,» dedi. Hemen hemen on dakika kadar bekledim. Ma dem hemen içeri giremeyecektim, beni neden alalecele çağı" tı? diye düşünüyordum. Sonunda Bayan Turnbull zili çaldı Sekreteri de içeri girebileceğimi söyledi.

Müdire masasının başında oturuyor, bir kâğıda bir şeyle yazıyordu. Ben içeri girdiğim zaman başını kaldırıp bakmadı bile. Orada kitaplarımı göğsüme bastırarak öyle bekledim. Sonr Bayan Turnbull yine bana hiç bakmadan oturmamı söyledi" Ben iskemleye iliştiikten sonra da yazı yazmayı sürdürdü.

Sonra soğuk yeşil gözlerini bana dikerek arkasına yaslandı. Günaydın bile demeden, «Bugün Ana dersliğe neden geç girdin?» diye sordu.

«Tuvalette bir arkadaşım ile konuşuyordum. Konuya öyle daldık ki zamanı farkedemedik. Ancak ikinci zilin çaldığını duyabildim. Onun üzerine hemen dersliğe koştum.»

«Sizinle bu kadar çabuk ikinci bir sorunumuz olabileceğine inanamıyorum.»

«Bu bir sorun değil, Bayan Turnbull. Ben... »

Müdire, «Okula başladığınızdan beri ağabeyinin iki kere geç kaldığını biliyor muydun?» diye homurdandı.

Hayır anlamında başımı salladım.

Bayan Turnbull, «Ve şimdi de sen,» diye ekledi.

«Ben ilk defa geç kalıyorum.»

«Öyle mi?» Müdire kalınca siyah kaşlarını kuşkuyla kaldırdı. «Her neyse... Burası kötü alışkanlıklar edinilecek bir yer değil.»

«Evet, efendim,» dedim. «Özür dilerim.»

«Buraya geldiğiniz ilk sabah sana ve ağabeyine kurallarımızı açıkladım sanırım. Söyle bakalım, Miss Longchamp, açıklanamam yeterli değil miydi?» Bayan Turnbull cevabımı beklemeden konuşmasını sürdürdü. «Babanız burada çalıştığı için ikimizin de ek bir sorumluluğu ve yükü olduğunu söyledim. İki kardeşle aynı kötü alışkanlıklar görüldüğü zaman, onların aynı [çevreden geldikleri de anlaşılır.»

«Ama bizim kötü alışkanlıklarımız yok ki, Bayan Turnbull.

h\z...»

«Küstahlık etme! Sözlerime itiraz mı ediyorsun?»

«Hayır, Bayan Turnbull.» Daha fazla konuşmamak için dudağımı ısırıldım. (

Müdire, «Bugün derslerden sonra ilgili görevliye başvurarak Ofis ve okulda kalacaksın,» diye söylendi.

«Ama...»

«Ne?» Bayan Turnbull bana öfkeyle baktı.

«Okuldan sonra Bay Moore'dan piyano dersi alacaktır™

«Bugün o dersi kaçıracaksın. Ama suçlu sensin. Şimdi dersliğine dön.»

Kafeteryaya giderken Louise'e rastladım. «Ne oldu?» diye b sordu.

«Geç kaldığım için cezalandırılacağım,» diye inledim.

«Sahi mi? Bir tek kere geç kaldığın için seni okulda mı tül tacaklar?» Louise başını yana eğdi. «Galiba sıra bana da gelecek. Ama...»

«Ama ne?»

«Clara Sue'yla Linda bu hafta iki kere geç kaldılar. Hapis! hane Müdürü onları çağırıp azarlamadı bile. Aslında bir öğren! ciyi ancak üç kere geç kaldıktan sonra cezalandırırlar.»

Ben ekşi ekşi, «Ağabeyim iki kez geç kalmış,» dedim! «Herhalde benimkini de ona kattı.»

Philip kafeteryanın kapısında beni bekliyordu. Yüzümdeki ifadeden üzümüş olduğumu anladı tabii. Ona olanları anlattım!

Philip «Ama bu haksızlık!» diye bağırdı. «Belki baban Mü! direyle konuşsa iyi olur.»

«Ah! Babamdan bunu yapmasını isteyemem,» diye belin Philip elimdeki poşete baktı. «E, bugün kendine nasıl bil sandviç yaptın bakalım?»

«Ben...» Poşette yalnızca evden fırlarken kapığım bir eli ma vardı. Fern her zamankinden erken uyanmıştı. Onunla ilgi! lenir, bir taraftan da kahvaltıyı hazırlarken, kendime sandvil yapmayı unutmuştum. Aklım başıma ancak evden ayrılacağı! mız sırada gelmişti. Babamın işe geç kalmasına neden ola! mazdım. O yüzden Jimmy için çabucak bir sandviç yapmış! kendim için de bir poşete bir elma atmıştım.

«Bugün yalnızca bir elmam var,» dedim.

«Ne? Öğle yemeğini bir elmayla geçiştiremezsin. Bugüh sana öğle yemeği yedirmeme izin ver.»

«Ah, olmaz. Zaten iştahım da kalmadı...»

«Lştfen. şimdiye kadar hiçbir kıza őęle yemeği yedirmedim.» Philip bir an durdu, sonra da gşlerek ekledi. «Tanıdığım kızların hepsi bana iki kere őęle yemeği ısmarlayabilecek durumdalar. Madem seni gezmeye gştşremiyorum, o halde bunu yapmama izin ver.»

«şey... Peki,» dedim. «Bu seferlik.»

Yanda bir masa bulduktan sonra kontuarın őnřndeki sıraya girdik. Louise'le oturan kızlar ve daha bşyşkçe őęrenciler merakla bize baktılar. özellikle Clara Sue'nun arkadaşları. Kızın başını sallayarak bir şeyler fısıldadığını farkettim. Tabii şimdi Philip'le beraber.olmam, Clara Sue'nun hakkımda yaydığı o iğrenç dedikoduları destekleyecekti. Kasiyere yaklaştığımız zaman gşzlerini bizden ayırmayacak ve yemek parasını Philip'in verdiğini de anlayacaklardı. Clara Sue'nun neler sşleyeceğini dşşşnşrken içimden onun aıtın saçlarını yolmak geldi.

Masaya oturduktan sonra Philip, «Demek benimle yakında gezmeye ırkman imkşnsız?» dedi.

«Sana sşyledim ya, Philip...»

«Evet, evet. Dinle. İstersen şşyle yapalım: Bu akşam yedide sizin sokağa gelirim. Sen usulca dışarı ırk. Annenle babana, bir arkadaşına ders yapmaya gideceğini sşyle. Onlar hiç şşphelenmezve...»

«Ben annemle babama yalan sşylemem, Philip,» dedim.

«Bu tam anlamıyla yalan sayılmaz ki! Seninle ders de ıralışırız. Ne dersin?»

Başımı salladım. «Bunu yapamam.. Lştfen benden yalan sşylememi isteme.»

Philip bir şey sşylemeden bir gşrşltş koptu. Jimmy'nin oturduğu tarafa doğru dşndşk. Birkaç ırocuk ağabeyimin masabina gitmişlerdi. Ona ne sşyledilerse, ağabeyimin tepesi ativermişti. şimdi yerinden fırlamış, kendisinden daha iri ırocuklarla boğuşuyor, bştşn kafeterya onlara bakıyordu.

Philip, «Hepsi ona ırullanıyor,» diye bağırarak fırladı. Biraz

sonra o da kavgaya karışmıştı. Öğretmenler içeri daldılar. K feterya görevlileri kontuarın arkasından çıktı. Kavgayı sona e dirmeleri ancak birkaç dakika sürdü ama bana aradan yüzyıll geçmiş gibi geldi. Ders zili çalarken kavgacıların hepsini alı götürdüler.

Ondan sonra içim içimi yiyip durdu. Derslerden çıktığımı' zaman ben de herkes gibi ne olduğunu anlamak için Bay Turnbull'in bürosunun önünden geçtim. Bir haber servisi kad usta olan Louise bazı şeyleri öğrendi. Jimmy ve Philip'le birlik dört çocuk büroya götürülmüşlerdi. Bayan Turnbull hepsini t ker teker sorguya çekerken diğerleri bekleme odasında otur yorlardı. Babamı da Müdirenin odasına çağırmışlardı.

Günün sonunda karar öğrenildi. Jimmy dışında diğer ç cuklara, derslerden sonra okulda kalma cezası verildi. Mudi kavgaya ağabeyimin neden olduğundan emindi. Ona üç gün' tart cezasını uygun buldu.

On dakika sonra cezam için gerekli görevliye başvurma gerekiyordu. Babamla Jimmy'i görmek için telaşla aşağıya ko tum. Bodruma iner inmez babamın bağırdığını duydum.

«Bu nasıl bir şey sanıyorsun? Oğlum okuldan tart ediliy Yanımda çalışanların bana saygı duymaları gerekir. Şimdi he si arkamdan gülecekler!»

Jimmy, «Ama suç bende değil ki!» diye itiraz etti.

«Suç sende değil mi? Senin başın her zaman belada. S ne zaman doğru dürüst davrandın ki? Bu insanlar bize bir lütu ta bulunuyor, senin ve Dawn'un bu okula gelmesine izin ver yorlar.»

Jimmy, «Ben bunu bir lütuf saymıyorum,» diye homurda dı. Başka bir şey söyleyemeden babamın tokadı suratında şa ladı. Ağabeyim sendeleyerek geriledi. Sonra benim kapıda duduğumu farkettil. Bir an babama baktı, koşarak yanımdan geç'

«Jimmy,» diye bağırarak peşinden gittim. Ağabeyim ka, ya varıncaya kadar durmadı. «Nereye gidiyorsun?» dedim.

Jimmy'nin suratı pancar gibiydi. «Bu okuldan gidiyoru Buraya bir daha dönmeyeceğim. Başımızın derde gireceğini bi

liyordum. Bu okuldan nefret ediyorum!» Sesi tizleşti. «Nefret ediyorum!» Dışarı fırladı.

«Jimmy!»

Ama ağabeyim dönmedi. Dakikalar geçiyordu. Bu cezalandırılma konusunda geç kalamazdım. Özellikle bu olaydan sonra. Yaşlar yanaklarımdan akarken başımı eğerek hızla yürüdüm. Her şey pek güzelken, artık hiç umut kalmamıştı. Müzik dersleri, piyano, Philip...

Cezam sona erer ermez telaşla babamın odasına gittim.

Artık onun yatışmış olduğunu umuyordum. İhtiyatla odasına (lirdim. Babam masasında oturuyordu. Kapiya arkasını dönmüş, gözlerini duvara dikmişti.

«Merhaba, baba,» dedim. O dönünce de, ne durumda olduğunu anlamaya çalıştım. «Olanlar yüzünden üzgünüm. Ama suç sadece bende Jimmy'de değil. Bayan Turnbull bizi cezalandırmak için fırsat kolluyordu. Daha başlangıçta bizden hoşlanmadı. Herhalde sen de daha ilk gün bunu onun suratındaki ifadeden anladın.»

«Ah, çocuklarımla burada okuyacağını öğrendiği zaman bundan hiç hoşlanmadığını anladım. Ama Jimmy'nin başı ilk defa belaya girmiyor ki, Dawn. Ayrıca derslere geç kalıyor, öğretmenlere de karşılık veriyormuş! Ne yaparsan yap, onun sonu kötü olacak.»

«Jimmy için her şey çok daha zor, baba. O şimdiye kadar doğru dürüst bir öğrenci bile olamadı. O zengin çocukları da onunla uğraşıp duruyorlardı. Bugüne kadar hakaretlere aldırmamaya, kendini tutmaya çalıştı. Çünkü seni memnun etmek istiyordu... Beni de.» Babama o kötü ruhlu kızların bana neler yaptıklarını açıklayamazdım.

Babam, «Bilmem ki...» diye başını salladı. «Bence o başını hiçbir zaman beladan kurtaramayacak. Ağabeyim Reuben'e çekmiş. Son duyduğumda hapisteydi Reuben.»

«Hapiste mi?» diye sordum. «Neden?» Babamın bu ani açıklaması beni çok şaşırtmıştı. şimdiye kadar'Reuben adında hır ağabeyi olduğundan bile söz etmemişti.

«Hırsızlık ettiği için. Yaşamı boyunca yapmadığı kalmadı Jimmy ona çok benziyor. Reuben'in yaptığı gibi de somurtuyor.» Babam başını salladı. «Bu hiç de hayra alamet değil.»

«Jimmy'nin Reuben gibi kötü olacağını sanmıyorum!» diye bağırdım. «Ağabeyim kötü bir insan değil. O iyi bir çocuk gibi davranmayı ve okulda başarılı olmayı istiyor. Bunu çok iyi biliyorum. Sadece ona bir fırsat verilmesi gerekiyor. Be Jimmy'le konuşur, onun yeniden çabalamasını saçlarım. Ba görürsün.»

Babam yine başını sallayarak, «Bilmiyorum, bilmiyorum, diye tekrarladı. Sonra da kendisini zorlayarak ayağa kalktı «Buraya gelmemeliydik. Bu bize uğursuzluk getirdi.»

Babamın peşinden dışarı çıktım. Belki de erişemeyeceğimiz şeylere doğru uzanmak uğursuzluk getiriyordu. Belki de biz fakirler dünyasında kalmak, önümüzden geçen zenginle' dalgın dalgın izlemek ve mağaza vitrinlerine aç aç bakmak zorundaydık. Belki kötü kaderimiz böyleydi, bu bakımdan yapabileceğimiz bir şey de yoktu.

«Bana daha önce Reuben'den neden söz etmedin, baba?»

Babam çabucak, «Onun başı öyle sık sık derde girer¹ ki,» diye açıkladı. «Sonunda Reuben'i unuttum.»

Dışarıda hava pek kasvetliydi. Gökyüzü kirli bir kurşuniyi şimdi. Rüzgâr iyice sertleşip soğumuştu.

Babam, «Soğuk bir yağmur başlayacak,» diyerek motor çalıştırdı. «Baharın gelmesini ipe çekiyorum.»

Okuldan uzaklaşırken, «Ağabeyin Reuben'le ilgili habene zaman aldın?» diye sordum.

O kayıtsızca, «Ah,» dedi. «İki yıl kadar önce.»

İki yıl önce mi? diye düşündüm. Bu nasıl olurdu? O sıradailenin çiftliğinin yakınında değildik ki! Sonra hayretle babam; döndüm. «Çiftlikte telefon var mı?» Anlatılanlardan, Georgia'daki çiftliklerin telefon alamayacak kadar fakir oldukları's' nucunu çıkarmıştım.

Babam, «Telefon mu?» diye güldü. «Nerede! O çiftliklerde akar suyla elektrik bile yok. Avluda bir tulumba var. Tuvalet d

dışarda. Geceleri gaz lambası yakıyorlar. İçlerinden bazı deliler telefonun şeytan icadı olduğunu düşünüyor. Bir tek kere olsun telefon etmeye yanaşmıyorlar.»

Hemen atıldım. «O halde ağabeyinin hapiste olduğunu iki yıl önce nasıl öğrendin? Sana mektup mu yazdılar?»

«Mektup mu? Yok canım. İçlerinden bazıları ancak adlarını yazabiliyorlar. Diğerleri onu bile başaramıyor.»

«O halde ağabeyinin hapiste olduğunu nasıl öğrendin?»

Babam bir an sesini çıkarmadı. Onun bir şey söylemeyeceğini anlayınca ekledim. «Yoksa bizi yanına almadan oraya gittin, baba?»

«Gitgide daha zekileşiyorsun, Dawn. Senden kolay kolay bir şey saklanmıyor. Bundan sakın annene söz etme. Ama bir 3ün gerçekten kalkıp çiftliğe gittim. Birkaç saat için. Oraya yakın bir yerde çalışıyordum. Aynı akşam eve dönebildim. Bir açıklama yapmama da gerek kalmadı.»

«Madem orası o kadar yakındı, neden bizi de götürmedin, jaba?»

«Çalıştığım yer yakındı dedim. Sizi alıp oraya götürmek saatler sürerdi. Geri dönmek de öyle.»

«Çiftlikte kimleri gördün, baba.»

«Annemi. Babam bir süre önce ölmüştü. Bir gün tarlada olini kalbine bastırması ve yere yığılması.» Babamın gözleri dolmuştu. «Annem de öyle yaşlı duruyordu ki! Çiftliğe gittiğime pişman oldum. Salıncaklı iskemlesinde oturan anneme bakarken kılın sızladı. Babamın ölümü, Reuben'in derdi ve diğer kardeşlerimle ilgili sorunlar yüzünden yalnız saçları ağarmamış, yüzü de kül rengine dönüşmüştü. Beni tanımadı bile. Kim olduğunu söylediğim zaman da, 'Ormand evde,' dedi. 'Yayıktaki benim için süt dövüyor.' Gerçekten de eskiden öyle yapardım.»

«Kız kardeşin Lizzy'i de gördün mü?»

«Evet. O da çiftlikteydi. Evlenmiş, dört çocuğu olmuştu. Sübeklerden ikisinin arasında bir yıl bile yoktu. Reuben'in hap-

se girdiğini de bana Lizzy haber verdi. Orada fazla kalmadır Çiftliğe gittiğimden anneme de hiç söz etmedim. Çünkü haberlerin hepsi kötüydü. Sen de sakın gevezelik edeyim deme.»

«Etmem. Söz veriyorum.» Üzülmüştüm. «Ama büyükbs bamı hiç görmediğim için üzülüyorum.»

«Evet, onu severdin. Herhalde seni görünce ağız mızıkası alıp senin için bir şeyler çalardı.» Babam yüksek sesle hıy hıy kuruyordu. «Belki ikiniz bir arada bir parça çalar, şarkı söylediniz.»

«Galiba büyükbabamın ağız mızıkası çaldığını bana dar önce söyledin. Çünkü aklımda kalmış.»

Babam, «Herhalde,» diyerek bir şarkı mırıldanmaya başladı. Babasının çaldığı parçalardandı sanırım.

Jimmy henüz eve dönmemişti. Annemin o yüzden okulda çıkan sorunlardan haberi yoktu. Babamla sessizce birbirimizi baktık ve olayı anneme açıklamamaya da karar verdik.

Annem, «Jimmy nerede?» diye sordu.

Babam, «Yeni edindiği arkadaşlarıyla beraber,» dedi. Annem bana bir göz attı ve babamın yalan söylediğini anladı! Ama soru sormadı.

Ancak Jimmy akşam yemeğine de gelmeyince annemi okuldaki kavgadan söz etmek zorunda kaldık.

«Ben zaten durumu anlamıştım,» diye başını salladı. «İhtiyacın de yalan söylemesini beceremiyorsunuz.» İçini çekti, sonra Jimmy'nin kaderini açıklıyormuş gibi ekledi. «O çocuk mutlu değil. Belki de hiçbir zaman mutlu olamayacak.»

Ben ısrarla, «Ah, yanılıyorsun, anneciğim,» diye bağırdım. «Jimmy büyük bir adam olacak. Bunu hissediyorum. Çok zeki, Bak göreceksin.»

Annem, «Keşke,» dedi. Tekrar öksürmeye başladı. Bu öksürükler eskisinden daha da şiddetliydi artık. Bazen bütün vücudunu sarsıyordu. Ama ben endişeliydim. Onun iyi bir doktora ya da bir hastaneye gitmesini istiyordum.

Bulaşıkları yıkadıktan, her şeyi kaldırdıktan sonra bir şarkı prova ettim. Dinleyicilerim Fern'le babamdan oluşuyordu. Ben şarkı söylediğim zaman küçük kardeşim dikkat kesiliyordu. Babam beni alkışladığında, o da küçük ellerini çırpıyordu. Annem de beni yatak odasından dinliyor, arada sırada, «Sesin çok güzel,» diyordu.

Hava karardı. Babamın tahmin ettiği gibi soğuk bir yağmur yağmaya başladı. Damlalar hızla camlara çarpıyor, çatlaklardan içeri giren rüzgâr odalarda dolaşıyordu. Annemin dişleri birbirine çarpmaya başladığı için üzerine bir battaniye daha örttüm. Küçük Fern'in o gece arkasındakilerle uyumasına karar verdik. Jimmy dışarda bir yerdeydi. O yüzden çok üzülüyordum, ağabeyime acıyordum. Yanında parası olmadığını da biliyordum. O yüzden herhalde açtı da. Eve döndüğü zaman yemesi için Jimmy'e yemek ayırmıştım.

Ama gece ilerlerken Jimmy eve dönmedi. Ben uyumamaya çalışarak onu bekledim. Sonunda dalmışım. Kapının açılmasıyla uyandım.

«Neredeydin?» diye fısıldadım. Karanlıkta Jimmy'i doğru dürüst göremiyordum.

Ağabeyim, «Evden kaçacaktım,» dedi. «Hatta Richmond'dan yetmiş beş kilometre kadar da uzaklaştım.»

«James Gary Longchamp, böyle bir şey yapmış olamazsın!»

«Yaptım. Otostopla epey yol aldım. İkinci şoför beni yolun kenarındaki bir lokantanın önünde bıraktı. Yanımda sadece biraz bozuk para vardı. O yüzden bir fincan kahve istedim. Ama garson kadın bana acıdı. Tereyağlı ekmek de getirdi. Sonra sorular sormaya başladı. Onun da benim yaşımda bir oğlu varmış. Kocası beş yıl önce bir araba kazasında öldüğü için durmadan çalışıyormuş.

«Yine otostop yaparak buradan uzaklaşacaktım. Ama yağmur çok şiddetlenince, dışarı çıkamadım. Garson kadın oraya uğrayan bir kamyon şoförünü tanıyordu. Adamın Richmond'a döneceğini öğrenince beni de yanına almasını istedi.

İşte böylece geri döndüm. Ama burada kalacak değilim. O zü pelerle dolu okula da gitmeyeceğim. Sen de gitmemelisin.» Se si kararlıydı.

«Ah, Jimmy, öfkelenmekte çok haklısın. Zengin çocuklar fakirlerden daha iyi değil. Paramız olmadığı için bize haksı davrandılar. Ama babam bizi Emerson Peabody Okuluna yaz, dırarak kötülük etmek istemedi ki! Sadece iyilik etmeye çalışı; yordu. Okulun çok güzel olduğunu sen de itiraf etmelisin. He; şey yepyeni orada. Sen kendin de bazı öğretmenlerin çok i ve anlayışlı olduğunu söyledin. Ev ödevlerin eskisinden ço daha iyi. Oyle değil mi? Üstelik basketbol da oynuyorsun.»

«Okulda yine de sudan çıkmış balıklardan farkımız yok. çocuklar bizi hiçbir zaman aralarına almayacaklar, Dawn. Biz rahat da vermeyecekler. Ben devlet okulunu tercih ederim.»

«Bu sözlerinde ciddi olamazsın, Jimmy.» Eline doku., dum. Parmakları hâlâ buz gibiydi. «Herhalde dışarda dondut James Gary. Saçların sırsıklam. Elbiselerin de öyle. Zatüre olabilirdin!»

«Keşke olsaydım. Kim aldırır ki?»

«Ben aldırırım,» dedim. «Haydi, çabuk o ıslak şeyleri ç kar!» Havlu almak için banyoya gittim. Geri döndüğüm zama ağabeyim soyunmuş, battaniyeye sarınmıştı. Havluyla saçla nı kurulamaya çalıştım.

Jimmy karanlıkta gülümsedi. «Şimdiye kadar sana benz yen bir kızla karşılaşmadım. Bunu kardeşim olduğun için söyl miyorum. Galiba ben senin o pis okulda yalnız kalmanı istem diğim için geri döndüm. İster istemez oraya gidecektin. Ve se koruyacak kimsen de olmayacaktı.»

«Ah, Jimmy, benim korunmaya ihtiyacım yok ki! Böyle " şey gerektiği zaman da babam beni korur. Öyle değil mi?»

Ağabeyim, «Ah, tabii ya,» diye homurdandı. «Bizi bug" koruduğu gibi. Ona suçun bende olmadığını söylemeye çalı tim ama dinlemedi bile. Sadece kötü olduğumu ve kendisi hayal kırıklığına uğrattığımı söyledi. Sonra da beni tokatladi.»-

«Babam sana vurmamalıydı, Jimmy. Ama bana, hapiste olan ağabeyi Reuben'i hatırlattığını söyledi.»

«Reuben'i mi?»

«Evet.» Jimmy'e alçak sesle babamın anlattıklarını tekrarladım.

Ağabeyim şaşkın şaşkın, «Buradan ayrıldığım zaman ben de Georgia'ya gitmeyi düşünüyordum,» diye mırıldandı.

«Sahi mi?» dedim. «Ah, Jimmy, bir kere daha deneyemez misin? Hatırım için? O iğrenç çocuklara aldırma ve derslerinle ilgilen.»

«İğrenç şeyler söylemeye başladıkları zaman aldırılmaz edemiyorsun.» Jimmy bakışlarını benden kaçırdı.

«Sana ne dediler, Jimmy? Philip bana bunu söylemeye yanaşmadı.» Ağabeyim sesini çıkarmadı. Ekledim. «Benimle ve Philip'le ilgili. Öyle değil mi?»

Uzun ve sıkıcı bir sessizlik oldu.

Sonunda Jimmy, «Evet,» diye mırıldandı.

«Seni ancak böyle kızdıracabileceklerini biliyorlardı, Jimmy.» Sonra, bütün bunlara Clara Sue Cutler ve onun iğrenç kıskançlığı neden oldu, diye düşündüm. Şimdiye kadar hiç kim-seden böylesine nefret etmemiştim. «Mahsus senin damarına bastılar.»

«Biliyorum... Ama senin hakkında kötü şeyler söyledikleri laman öfkelenmemek elimde değil, Dawn.» Ağabeyim acıyla bana baktı. «Kızıdıysan çok üzülürüm.»

«Sana neden kızayım? Beni koruduğun için seviniyorum, flma başını belaya sokmanı da istemiyorum.»

Jimmy, «Başımı belaya sokmadın,» dedi. «Ama sen hep •Öylesin. Her zaman suçun.sende olduğunu düşünüyorsun.» Derin derin içini çekti. «Pekâlâ. Ö üç günü geçirip sonra okula döneceğim. Elimden geleni yapacağım. Ama bunun bir işe yarayacağını hiç sanmıyorum. O okul bize göre değil. Hiç olmaz-da, bana göre değil.»

«Ne münasebet! Sen de o çocuklar kadar zeki ve güçlü sün.»

«Ben onlar kadar iyi olmadığımı kastetmedim. Yalnızc ben onlar gibi değilim. Belki sen onlardansın, Dawn. Sen her keşle geçinebiliyorsun. Sen iblisi bile pişman edebilirsin.»

Güldüm. «Geri döndüğün için seviniyorum, Jimmy. Dör| meşeydin annem çok üzülürdü. Babam da öyle. Küçük Fern d her gün seni sorar, ağlardı.»

Ağabeyim, «Ya sen?» diye sordu.

«Ben ağladım zaten,» diye itiraf ettim. Ağabeyim bir an fcf şey söylemedi, sonra usulca elimi sıktı.

Acılıs Gecesi

3 3

Babamın sabah ilk işi Jimmy'i azarlamak oldu. «Neden ıvden kaçtın?»

Jimmy de bağırdı. «Sen her zaman kaçmıyor musun?»

Öfkeyle birbirlerine baktılar. Ama annem yatak odasından ıkıp Jimmy'i gördüğü zaman çok sevindi, babam da bağırlaktan vazgeçti.

Ben çabucak, «Öğretmenlerine gider, ev ödevlerini öğrenim, Jimmy,» dedim. «Sen de o arada annemin Fern'e bakışına yardımcı olursun.»

Ağabeyim, «Benim bütün isteğim de buydu,» diye inledi. îebek bakıcılığı yapmak.»

Babam, «Suç sende,» dedi. Jimmy suratını astı. Okula lıtme zamanı gelince bayağı sevindim.

Yolda babama, «Jimmy yeniden çabalayacak,» diye have'rdim. «Dün gece eve döndükten sonra razı oldu. Bana verdi.»

Babam homurdandı. «İyi.» Sonra da dönüp acayip bir ta-1a beni süzdü. «Ağabeyinle bu kadar ilgilenmen güzel bir «Ailen seninle ilgilenmez miydi, baba?» diye sordum.

«Senin Jimmy'le ilgilendiğin kadar değil,» dedi. Tavırların-] dan, bundan söz etmeyi pek istemediğini anladım.

Jimmy okula döndükten sonra gerçekten çaba gösterme-! ye başladı. Dersleri fena değildi. Sporla da çok ilgileniyordu! Durumumuz düzeleceğe benziyordu. Ama bazen koridorlardan] geçerken Bayan Turnbull'in bir kenara çekilerek beni izlediğini görüyordum. Jimmy de aynı şeyden yakınıyordu. Yanılmıyoffl sam Müdire, Emerson Peabody gibi okula ayak uyduramayaj çağımızı gösteren bir kanıt bulmaya çalışıyordu.

Philip hâlâ kendisiyle gezmeye gidemediğim için üzülyoi; du, evden usulca kaçıp kendisiyle buluşmadığım için de. Be sık sık, babamla konuşmam ya da onunla gizlice gezmeye gf mem için sıkıştırıyordu. Ben için için, bahar geldiği zaman hM şeyin düzeleceğini umuyordum, Ama ne yazık ki kış geçmej bilmiyordu.

Sonunda havalar ısındığı, ağaçlar tomurcuklandığı zamil yeniden umutlandım ve mutluluk duydum. Her şey bana güç v| zevk veriyordu. Parlak güneş ve tatlı renkler bizim fakir mahsf leyi bile güzelleştirmişti. Babam artık işten ayrılmaktan söz miyordu. Jimmy okulda başarılıydı ve ben de hayal ettiğim g| müzikle ilgileniyordum.

Yalnızca annemin bir türlü geçmeyen hastalığı bizi üzl yordu. Ama bahar gelmişti artık. Annem de güneşli günler] biraz dolaşırsa, pencerelerden de içeri taze hava dolarsa h halde iyileşecekti.

Güneşli bir gün, akşam üzeri piyano dersinden çıktığı zaman Philip'in beni beklediğini gördüm. Müziğin büyüsüB kendimi öyle kaptırmıştım ki önce onu farketmedim. Az kalsj ona çarpıyordum.

Birinin «Neler düşünüyorsun?» dediğini duyarak baş! kaldırdım, Philip'in şefkat ve neşe dolu gözlerini gördüm. O ' yıtsızca duvara dayanmış, kollarını kavuşturmuştu. İyice fırj ladiği altın saçları pırl pırlıdı.

Hayretle birdenbire durakladım. «Ah, merhaba.»

Philip, «Demin beni düşündüğünü umarım,» dedi.

Güldüm. «Müziği düşünüyordum. Piyano derslerimi.»

«Ah, hayal kırıklığına uğradım ama... dersler nasıl gidiyor?»

Ben alçak gönüllülükle, «Bay Moore çok memnun,» dedim. «Bahar konserinde solo şarkı söyleyeceğim. Bunu bana demin açıkladı.»

«Öyle mi? Vay vay vay!» Philip doğruldu. «Seni kutlarım.»

«Teşekkür ederim.»

«Bugün antremanı kısa kestiler. Ben de senin... hâlâ burada olduğunu biliyordum.»

Koridorlar hemen hemen bomboştu. Uzun bir süreden beri Philip'le ilk defa böyle yalnız kalıyorduk. Bana iyice yaklaştı. Duvara dayanıp kaldım. Philip kaçmamam için bir elini duvara dayadı. «Seni arabayla evine kadar götürmek isterdim, Dawn.»

«Ben de öyle ama... »

«Bu akşam sizin evin önüne geleyim mi? Gezmeye gitme-
z. Arabada otururuz.»

«Bilmem ki, Philip.»

«O zaman annenle babana yalan söylemiş olmazsın. Öy-
değil mi?»

«Ama onlara yine de nereye gideceğimi söylemem gerekir
e... »

«Sen onlara her zaman her şeyi söylüyor musun?» Philip
Dnşını salladı. «Bazen insanın annesiyle babası onun gizlice
)lr ştyler yap m^{asını} beklerler. Gerçekten... ne dersin?»

••Rilmiyorum... Bakalım...» Philip'in bakışları sıkıntılıydı.
»Balk bir gece,» diye ekledim.

İyi.» Philip etrafına bakındıktan sonra bana sokuldu.

hana doğru eğilince telaşla, «Philip,» diye bağırdım.
Mlıl hı/ı görebilir.»

İlim de seni kutlamak için öpecektim.» Philip doğruldu.

.•idi. şarkı söyleyeceğin için korkuyor musun?»

«Tabii korkuyorum. Hayatımda ilk kez o kadar insanın karşısında şarkı söyleyeceğim. Gerçekten yetenekli sanatçıları dinlemiş zengin insanların karşısında. Louise bana bu olayın kız kardeşini kızdıracağını, onun beni kıskanacağını söyledi. Solo şarkı için öğretmenin kendisini seçeceğini sanıyormuş.»

«Geçen yıl söyledi. Üstelik sesi de sis düdüğünden fark-sız.»

Çabucak başımı kaldırdım. «Ah, hiç de değil. Ama hak-kımda o çirkin sözleri söylemekten vazgeçmesini istiyorum. Yazılı sınavda başarılı olduğum zaman herkese kopya çektiği-mi söylüyor. Buraya geldiğimden beri bir gün olsun bana rahat vermedi. Yakında benim de tepem atacak.» Philip gülmeye başlayınca öfkeyle ekledim. «Hiç de komik değil.»

«Ben sana gülmüyordum. Öfkelendiğin zaman gözlerin; daha parlaklaşıyor. Sen gerçek duygularını saklayamıyorsun.»

«Biliyorum. Babam iyi bir poker oyuncusu olamayacağını söylüyor.» Koridorun köşesinden birkaç öğrenci çıkmıştı. Çabucak ekledim. «Babamın odasına gitmem gerekiyor. Herhalde; Jimmy'le beni bekliyordur.» Merdivenden inmeye başladım.

«Dawn. Dur.»

Döndüm. Philip de yanıma geldi. «Annenle baban hiç ON mazsa seni konsere götürmeme izin vermezler mi? Ne de olsa] bu çok özel bir olay.» Sesi umut doluydu.

«Onlara sorarım,» dedim. .

«Yaşa! Seni beklediğim için seviniyorum.» Beni öpmek için eğildi. Yanağıma çabucak bir öpücük konduracağını sanılı-yordum. Ama o beni boynumdan öptü. Koridordan yaklaşan' öğrenciler de bunu gördüler tabii. Gülmeye başladılar. Yüreği-] me indi.

Merdivenden hızla indim. Babamla Jimmy'e solo şarkıyla ilgili müjdeyi verdim. Babam hem çok sevindi, hem de gurur duydu.

Ellerini birbirine vurarak, «Oğlum Jimmy, duydun mu?» dil ye bağırdı. «Kız kardeşin bir yıldız artık.» ; 1

«Henüz yıldız değilim, baba,» dedim. «Konserde başarılı olmam gerekiyor.»

Babam başını salladı. «Başarılı olacaksın. İşte annene verilecek harika bir müjde!»

Babam oradan ayrılmak için eşyalarını toplarken, «Bu özel bir akşam,» dedim. «Philip Cutler beni alıp konsere götürebilir mi?»

Babam birdenbire durakladı. Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silindi, gözleri küçüldü. Ama ben umutla ona bakarken gözlerinde yine de hafif bir şefkat belirdi. «Şey... Bilmiyorum, yavrum... Ben... Bakalım... »

Biz eve döndüğümüz zaman annem yatağına uzanmıştı.

Yerdeki battaniyenin üzerinde oyuncaklarıyla oynayan Fern'i izlemeye çalışıyordu. Bütün perdeleri de kapatmıştı. Ben içeri girince annem büyük bir çaba sarfederek ağır ağır doğruldu. Bütün gün saçlarını taramamış olduğu belliydi. Perçemleri yüzüne düşmüş, tepesindeki saçları kıvr kıvr olmuştu. Eskiden saçlarını hemen her gün yıkar, bukleleri siyah ipek gibi pırıldanırdı. "

Bana kaç kere, «Bir kadının en güzel süsü saçlarıdır,» demişti. Saçlarını fırçalayamayacak kadar yorgun olduğu zaman bunu benden isterdi.

Annemin fazla boyanmaya ihtiyacı yoktu. Dudakları pembe, cildi de güzeldi. Gözleri cilalı siyah mermer parçaları gibi ışıldardı. Ona benzemeyi çok isterdim. Hastalanmadan önce dimdik durur, omuzlarını geriye atarak babamın onu her zaman kıyasladığı hayali kızılderili Prensese gibi yürürdü. Çevik ve zarif hareket ederdi. Ama şimdi kamburunu çıkarmış, oturuyordu. Kollarını gevşek gevşek bacaklarına dayamış, başını eğmişti. Bana keder dolu, donuk gözlerle bakıyordu. O ipek saçları kaba pamuk ipliklerine dönmüş, yüzü solmuştu. Dudakları renksizdi. Elmacık kemikleri iyice çıkmıştı. Köprücük kemikleri derisinin altından fırlayiverecekmış gibi duruyordu.

Ben anneme daha Philip'ten söz edemeden Fern ellerini bana doğru uzatarak adımı haykırdı.

Annem arkama doğru baktı. «Babanla Jimmy nerede?»

«Yiyecek almaya gittiler. Babam hemen içeri girip, Fern'le ilgilenmemi istedi.»

Annem derin derin soluk almaya çalışıyordu. «Buna sevindim. Bebek beni bugün çok yordu.»

Ona usulca çattım. «Nedeni sadece bebek değil, anne.»

Annem, «Gitgide iyileşiyorum, Dawn,» diye cevap verdi. «Bana su getirir misin? Dudaklarım kurudu.»

Fern'le gidip anneme su getirdim. «Aylardan beri bir doktora gideceğine, kocakarı ilaçlarından vazgeçeceğine söz veriyorsun. İyileştiğin yok. Verdiğin sözü de tutmuyorsun.» Annemle böyle kesin konuştuğum için üzülüyordum ama başka çare de yoktu.

«Bu inatçı bir öksürük, işte o kadar. Georgia'daki kuzenlerinden birinin öksürüğü ancak bir yılda geçtiydi.»

«Kuzenin bir yıl boşuna azap çekmiş,» diye ısrar ettim. «Sen de öyle, anne.»

«Pekâlâ, pekâlâ. Sen Longchamp nineden daha kötü olmaya başladın. Ben Jimmy'e hamileyken bir dakika olsun bana rahat vermezdi. Yaptığım her şeyin yanlış olduğunu söylerdi. Doğum yaptığım zaman çok rahatladım. Böylece onun dilinden kurtulmuş oldum.»

«Longchamp nine mi? Ama, anne, ben senin. Jimmy'i yolun kenarındaki bir çiftlik evinde dünyaya getirdiğini sanıyordum.»

«Ha? Ah, evet, öyle. Yani... biz çiftlikten ayrılıncaya kadar bana rahat vermedi, demek istedim.»

«Ama babamla sen evlenir evlenmez çiftlikten ayrılmadınız mı?»

«Hemen değil. Bir süre sonra. Beni böyle sıkı sıkı sorguya çekmekten vazgeç, Dawn. Şu ara kafam doğru dürüst çalışmıyor.» Öfkelenmişti. Beni hiç böyle azarlamazdı ama ben bunu onun hastalığına verdim.

Konuyu değiştirmeye karar vererek, «Anne, bil bakalım ne oldu?» dedim. «Konserde solo şarkı söyleyeceğim.»

«Ah, Tanrım! Ah, Tanrım!» Annem ellerini göğsüne bastırdı. Öksürmediğı zamanlarda da arada sırada soluk almakta zorluk çekiyordu. Özellikle şaşırdığı ya da hızlı hareket ettiğı zaman. «Ne harika! O zenginlere senden üstün olmadıklarını göstereceğini biliyordum. Yaklaş da sana bir sarılayım.»

Küçük Fern'i yatağı bıraktım, annemle kucaklaştık. O zayıf kollarıyla bana sıkıca sarılmaya çalıştı. Elbisesinin altından kaburgaları hissediliyordu.

Gözlerim doldu. «Anneciğim, sen benim sandığımdan daha fazla kilo vermişsin.»

«O kadar da değil canım. Şuramdan buramdan birkaç kilo daha vermem gerekir. Bak göreceksin, ayağı kalkayım, verdim; lerimi pek çabuk geri alacağım. Benim yaşımdaki kadınlar toplamak istedikleri zaman yemekleri sadece koklamaları yeterli olur. Hatta yemeğı bakmaları bile.» Beni yanağımdan öptü. «Dawn, hayatım, seni kutlarım. Müjdeyi babana verdin mi?»

«Evet.»

Annem başını salladı. «Herhalde çok gururlandı.»

«Anneciğim, konser konusunda bir şey sormam gerekiyor.»

«Ya?»

«Bu özel bir akşam olduğuna göre, Philip Cutler beni buradan alıp konsere götürebilir mi? Arabayı dikkatle süreceğıne söz verdi...»

Annem hemen, «Babana sordun mu?» diye karşılık verdi.

«Evet. Ama o, 'Bakalım,' dedi. Sen razı olursan babam da

bir şey demez.»

Annem gözlerini bana dikti. Çok endişelenmiş, sanki bir-; denbire yaşlanmış gibiydi.

«Yol uzun değil, anneciğim. Ben de Philip'le gitmeyi istiyorum. Benim yaşımdaki kızlar çocuklarla buluşuyor, gezmeye gidiyorlar. Ben hiç şikâyet etmiyorum ama...»

Annem başını salladı. «Büyümene engel olamam, Dawn. Bunu istemem de. Ama bu çocuk konusunda ciddi şeyler düşünmene razı olamam. Herhangi bir çocuk konusunda... Benim; gibi davranıp gençliğinden vazgeçme.»

«Ah, anneciğim, ben evlenmiyorum ki! Sadece bahar konserine gideceğim.» Yine yalvardım. «Philip'le gidebilirim, değil mi?»

Annem ağır ağır başını salladı. «Evet...» Sanki bu hareketi yapabilmek için bütün gücünü kullanmak zorunda kalmıştı.

Ona tekrar sarıldım. «Yaşa, anneciğim!»

Fern sabırsızca bağırdı. «Dawn. Kucak. Dawn, kucak!»

Annem, «Prenses sana sesleniyor,» diyerek sırtüstü yattı.] Ona bakarken kalbimde zıt duygular çarpışıyordu. Konsere bir gençle gideceğim için seviniyordum. Ama annemin zorlukla ha" reket edip konuşması da içimi sızlatıyordu.

Bay Moore ondan sonraki hafta ders saatlerini iki katına)

çıkarmaya karar verdi. Sonunda konser günü geldi. Bay Moore öğle tatilinde piyano çaldı, ben de şarkı söyledim. Sesim iki defa çatallaştı. Öğretmen piyano çalmayı bırakarak bana baktı.

«Beni dinle, Dawn,» dedi. «Şarkıya devam etmeden önce! derin bir soluk alıp sakinleşmeni istiyorum.»

«Ah, Bay Moore, bu işi yapamayacağım!» diye bağırdım.] «Yapacağımı nasıl düşündüğümü bilemiyorum. Bütün o insanların karşısında solo şarkı söylemek. Onların hepsi de opera-ya, New York'daki, Broadway'deki oyunlara gidiyor. Gerçek yel teneğin ne olduğunu biliyor... »

Bay Moore, «Gerçek yetenek sensin,» dedi. «Öyle düşün-! meşeydim o sahneye yalnız başına çıkmana izin verir miydin

sanıyorsun? Şunu unutma, Dawn; sen sahneye çıktığın zaman ben de çıkmış olacağım. Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın, değil mi?»

«Hayır, efendim.» Neredeyse ağlayacaktım.

«Bana bir keresinde ne demiştin hatırlıyor musun? Bir kuş olup ağacın tepesine konmak, rüzgâra karşı özgürce şarkı söylemek istiyorum. Beni dinleyip dinlemediklerine de aldırmayacağım.»

«Evet. Bunu hâlâ istiyorum.»

«O halde gözlerini yum ve bir ağacın dalına konduğunu hayal et. Rüzgâra karşı şarkı söyle. Bir süre sonra tıpkı yavru bir kuş gibi kanat çırpıp uçacaksın. Yükseklerle çıkacaksın, Dawn. Bunu biliyorum?» O tatlı, muzip gülümsemesi kaybolmuştu Bay Moore'un. Gözlerindeki o neşeli pırıltı da öyle. Şimdi yüzü çok ciddiye. Bu hali bana güven aşıladı.

«Peki,» diye mırıldandım. Şarkıya tekrar başladık. Ben bu sefer parçayı bütün kalbimle söyledim. Öğretmenimin yüzü sevincinden kızardı. Ayağa kalkarak beni yanağımdan öptü.

«Artık hazırsın,» dedi.

Müzik salonundan çıkarken kalbim heyecan ve mutlulukla çarpıyordu.

Son zil çalar çalmaz babamla Jimmy'i bulmaya koştum. Endişeden felce uğramış gibiydim. Hemen eve gitmek, akşam sekizde başlayacak olan konser için hazırlanmak istiyordum.

Eve vardığımız zaman annem yine yatıyordu. Yanakları her zamankinden kırmızıydı ve şiddetle titriyordu. Yatağın yanında durduk. Ben elimi annemin alınına koydum.

«Titriyor ama ateşi de var, baba,» dedim.

Annemin dişleri birbirine çarpıyordu. Bana dönerek gülümsemeye çalıştı. «Sadece... burası... çok., soğuk.»

«Hayır, değil, anne. Hastalığın neyse, daha da ciddileşti.»

O, «Ben iyiyim,» diye söyledi.

«Ancak doktora gidersen iyileşirsin, anneciğim.»

Babam, «Dawn haklı, Sally Jean,» dedi. «Bu artık böyle

devam edemez. Şimdi seni sarıp sarmalayıp hastaneye götür-
receğiz. Muayene etsinler ve ilaçversinler.»

Annem haykırdı. «Olmaz!» Babam onun en kalın elbisele-
rini alırken ben de annemi avutmaya çalıştım. Sonra babamla
birlikte onu giydirdik. Annem soyunduğu zaman onun iyice sis-
kalaşmış olduğunu görerek adeta şok geçirdim. Sanki bütüñ
kemikleri derisini delip dışarı çıkacaktı. Ateş yüzünden vücudu!
pençe pençe kızarmıştı. Ağlamamaya çalıştım. Annemi dışarı]
çıkarcacağımız zaman onun yürüyemediğini farkettil. Bacakları)
sancıyordu.

Babam ağlamamak için kendini zor tutarak, «Ben onu ta-
sırım,» dedi.

Ben de telaşla Fern'i hazırladım. Annem istemiyordu ama
hastaneye hepimiz gidecektik. Jimmy de, ben de, evde bekle"
meye dayanamayacaktık.

Hastaneye vardığımız zaman Acil Servis hemşiresine gi-
dip annemin hasta olduğunu söyledim. Kadın bir hademeyle bin
tekerlekli sandalye gönderdi. Annemi çabucak ona yerleştirdik.]
Hastane Güvenlik Görevlisi annemi içeri sokmamıza yardım eti
ti. Bir taraftan da acayip bir tavırla babama bakıyordu. Sanki
babam onun yıllar önce tanıdığı biriymiş gibi. Babamın gözleri
annemden başka kimseyi görmüyordu.

Biz dışarda beklerken Jimmy hediye mağazasına giderek)
Fern için şeker aldı. Onu böylece oyaladık ama kardeşimin yül
zü şeker içinde kaldı.

Bir saat kadar sonra bir doktor yanımıza geldi. Kırmızı]
saçlı, çilli bir adamdı. Öyle gençti ki, onun kimseye kötü haber
veremeyeceğini düşündüm. Ama yanılıyordum.

Doktor babama, «Karnız ne zamandan beri öksürüyor,
Bay Longchamp?» diye sordu. «Ne kadardır ateşi var?»

«Bir süreden beri. Zaman zaman tutuyor. Bir ara iyileşiyor
gibiidi, o yüzden üzerinde fazla durmadık.»

«Karnız verem. Durumu çok kötü. Ciğerlerine öylesine
kan hücum etmiş ki nefes alabilmesi şaşılacak bir şey.» Dokto]
babama çok kızdığını gizlemiyordu.

Ama suç babamda değildi. «Annemin inadı tutmuştu,» diye bağırmak istedim. Babam çok sarsılmıştı. Önüne bakarak kafasını salladı. Jimmy yumruklarını sıkımişti. Gözlerinde keder ve öfke vardı.

\ Doktor konuşmasını sürdürdü. «Onu yoğun bakıma aldık. Şimdi oksijen çadırında. Galiba çok da kilo vermiş.» Başını salladı.

Yaşlar yanaklarımdan akıyordu. «Onu görebilir miyiz?»

Doktor, «Sadece beş dakika,» dedi. «Kesinlikle beş dakika.»

O kadar genç bir adam nasıl böyle sert olabiliyordu? Ama o yüzden bu gencin iyi bir doktor olduğuna karar verdim.

Sessizce asansöre gittik. Fern asansörü pek merak etti. Jimmy düğmeye bastı, ikinci kata çıktık.

Koridorlardaki işaretlere bakarak yoğun bakıma gittik. Kapıyı açtığımız zaman Başhemşire masasından kalkarak çabucak yanımıza geldi. «Bebeği içeri sokamazsınız.»

«Ben burada beklerim, baba,» dedim. «Önce sen ve Jimmy içeri girin.»

Jimmy, «Ben bir iki dakika sonra çıkarım,» diye söz verdi. Onun annemi görmeyi çok istediğini, buna ihtiyacı olduğunu anladım. Yoğun bakım bölümünün önündeki küçük kanepeye oturdum. İki dakika sonra Jimmy gözüktü. Gözleri kızarmıştı.

Çabucak, «Haydi,» dedi. «Annem seni görmek istiyor.»

Fern'i ona vererek koğuşa koştum. Annem sağda, en son-
daki karyolada yatıyordu. Onu oksijen çadırına koymuşlardı. Babam yatağın yanında duruyor, annemin elini tutuyordu. Ben yaklaştığım zaman annem gülümsedi, benim elimi de yakaladı.

«Yakında iyileşeceğim, hayatım,» dedi. «Bu gece o şarkı-
nı şahane bir biçimde söylemelisin.»

«Ah, anneciğim,» diye bağırdım. «Sen hastanede yatar-
ken ben nasıl şarkı söylerim?»

«Söylemelisin,» dedi. «Babanla ben seninle gururlanıyo-
ruz. Bunu sen de biliyorsun. Küçük kızımın o zengin insanların
çarşısında şarkı söylediğini bilmek daha çabuk iyileşmemi sağ-

layacak. Bana bunu yapacağına söz ver, Dawn. Hastalanma™, seni engellememeli. Söz ver.»

«Söz veriyorum, anneciğim.»

Annem, «Aferin,» dedi. Sonra da kendisine iyice yaklaşmam için işaret etti. «Dawn... » Sesini zorlukla duyabiliyordum.] Oksijen çadırına doğru iyice eğildim. Annem de bütün gücünü kullanarak elimi sıkmaya çalışıyordu. «Hiçbir zaman hakkımızda kötü şeyler düşünmemelisin. Biz seni çok seviyoruz. Bunu asla unutma.»

«Neden hakkınızda kötü şeyler düşüneyim, anneciğim?» i Annem gözlerini yumdu.

«Anne?»

Yoğun bakım hemşiresi, «Korkarım size ayrılan beş dakika sona erdi,» dedi. «Doktorun bu konuda kesin talimatı var.»]

Anneme baktım. Gözlerini sıkıca yummuş, yüzü daha da kızarmıştı.

Usluca, «Anne!» diye seslendim. Sonra da babama baktım. Artık yanaklarından yaşlar şakır şakır akıyordu. Gözlerini bana dikmişti.

Hemşirenin sözlerini dinleyerek dışarı çıktık. Ben hemen babama döndüm. «Annem neden öyle söyledi? Hakkımızda kötü şeyler düşünmemelisin, derken neyi kastetti?»

Babam, «Buna ateşi neden oldu sanırım,» diye mırıldandı. «Sayıklıyordu. Haydi, artık eve gidelim.»

Eve döndüğümüz zaman annem için endişelenecek zaman bulamadık. Ama tabii aklımız fikrimiz ondaydı. Konser için hazırlanmaya ve Fern'e bakacak birini bulmaya çalışıyorduk.

İlk defa herkesin karşısında şarkı söyleyecektim. Ama artık nem salonda olmayacaktı. İşte bu düşünceye dayanamıyordum. Ne var ki ona, elimden geleni yapacağıma söz vermiştim! Annemi hayal kırıklığına uğratmak da istemiyordum.

Duş yapacak, saçlarımı yıkayacak zamanım yoktu. Onun yerine saçlarımı fırçalayarak güzelce parlamalarını sağladım.] Başıma güzel mavi bir de kurdele bağladım.

Hiç olmazsa kılık bakımından endişelenmeme gerek yoktu. Okul orkestra ve korosunda olmanın iyi yanlarından biri de sahnede üniforma giyilmesi idi. Okul üniforması siyah bir etek ve siyahlı beyazlı bir kazaktan oluşuyordu. Giyindikten sonra aynada kendime baktım ve ilk defa o zaman beyaz tenimi, sarı saçlarımı, mavi gözlerimi çekici buldum. Şimdi aynadaki kız memnun memnun gülümsüyordu.

O sırada babam içeri girerek, «Bayan Jackson bu akşam Fern'e bakacak,» diye haber verdi. Bayan Jackson yanımızdaki dairede oturan yaşlı bir kadındı. Babam ekledi. «Hastaneye Bayan Jackson'un telefon numarasını verdim. Gerekirse bizi aramaları için.» Bir adım gerileyerek bana hayran hayran baktı. «Pek güzel olmuşsun, Dawn. Artık büyüdüğün anlaşıyor.»

«Sağol, babacığım.»

Babamın elinde bir şey vardı. «Hastaneden ayrılmadan önce annen bu gece bunu takmanı istediğini söyledi,» diye açıkladı. «Ne de olsa önemli bir gece bu.» O değerli inci kolyeyi bana doğru uzattı.

Neredeyse soluğum kesiliyordu. «Ah, babacığım. O incileri takamam. Takmamam gerekir. O bizim sigorta poliçemiz.»

Babam ısrar etti. «Hayır, hayır. Sally Jean kolyeyi takman gerektiğini söyledi. Gel.» İnci gerdanlığı boynuma taktı. O beyaz ve kusursuz ışıltılı incilere baktım, sonra da aynaya bir göz attım.

Babam, «Onlar sana şans getirecek,» diyerek beni yandaşlıktan öptü. Aynı anda kapının çaldığını duydum.

Jimmy diğer odadan, «Philip geldi,» diye seslendi. Babam geriledi. Yüzünde yine ciddi bir ifade belirmişti.

Philip lacivert bir elbise giymiş, aynı renkte bir kravat takmıştı. Pek yakışıklıydı. «Merhaba,» dedi. «Vay vay vay! Şahanenin!»

«Teşekkür ederim,» dedim. «Sen de öyle, Philip. İşte bu babam.»

«Ah, evet, biliyorum. Sizi okulda görüyorum, efendim. Philip babama gülümsedi. «Arada sırada size el salladığım d oluyor.»

«Evet...» Babamın gözleri gitgide küçülüyordu.

Philip, «Bayan Longchamp nasıl?» diye sordu. Jimmy oh biraz önce hastaneye götürdüğünüzü söyledi.

Babam, «Çok hasta,» dedi. «Ama iyileşeceğini umuyorum.» Sonra bana döndü. Yüzü çok ciddiye.

Philip usulca, «Eh, artık gidelim...» diye mırıldandı.

«Pekâlâ,» diyerek paltomu kaptım. Philip hemen ilerleyerek onu giymem için bana yardım etti.

Babamla Jimmy şaşkın bakışlarla bize baktılar. Babamı pek endişeli bir hali vardı. Philip'le kapıya vardığımız sırad Jimmy bana seslendi.

«Hemen geliyorum, Philip,» dedim, o dışarı çıktı, ben d Jimmy'i bekledim.

Ağabeyim, «Şansın açık olsun demek istedim,» diye fısıllayarak eğildi, beni çabucak yanağımdan öptü. «Başarılar dilerim.»

Dönerek dışarı çıktım. Gökyüzü yıldız içindeydi. İçlerinde birinin benim için ışıldadığını umarım, diye düşündüm.

Isılda, Isılda, Küçük Yıldız...

3 . 3 . 3

Emerson Peabody Okulu uzaktan gözük­tüğü zaman ka­lim öyle şiddetle çarpmaya başladı ki bayılacağı­mı sandım. Si­lirlerim çok gerilmişti. Okulun önündeki lüks arabaları gördü­ğümde titremeye başladım.

Anneler, babalar ve konuklar bu gece sanki Metropolitan)perasının bir temsiline geliyormuş gibi giyinmişlerdi. Kadınlar 3irlanta küpeler takmış, şahane kürklere sarınmışlardı. O pa­ralı ve sıcacık mantolarının altında, renkleri birbirinden güzel jvaetleri vardı. Erkeklerin hepsi koyu renk elbiseler seçmişler-

Bazı davetliler upuzun limuzinlerle geldiler. Üniformalı şoför­îr inmeleri için kapıları açtı.

Philip arabayı yan kapıya doğru sürdü. Konsere katılacak öğrenciler o kapıdan girecekti. Philip arabasını kapının yakını­nda durdurdu, ben kapının kulpuna uzandım.

Philip, «Bir dakika,» dedi. Dönüp baktım. O bir an beni Büzdü, sonra eğilerek çabucak öptü. «Dawn,» diye fısıldadı. «Her gece seni hayal ediyorum. Seni öptüğümü, kollarıma aldı­ğımı... » Beni tekrar öpecekti. Ama diğer öğrencilerin yaklaştık­larını duydum. Parlak ışıklı lambalar park yerini iyice aydınlatı­yordu.

«Philip, bizi görecekler,» diyerek geriledim.

Philip, «Buradaki kızların çoğu böyle şeylere aldırılmaz,> diye mırıldandı. «Sen çok çekingensin.»

«Elimde değil.»

«Zararı yok.» Philip bir an durdu, sonra göz kırptı. «B işin sonrası da var. Şansın açık olsun.»

«Teşekkür ederim,» diye cevap verdim. Sesim bir fısıltı dan farksızdı.

O bağırdı. «Dur!» Dışarı fırlayarak arabanın önünden do-¹ laştı, koşup kapıyı açtı. «Bir yıldız, bir yıldız gibi davranılmalı dır.» Elimi tutmak için uzandı.

«Ah, Philip,» diye bağırdım. «Ben yıldız filan değilim. B¹ gece de rezil olacağım!» Bu sahneden etkilenen öğrencile donmuş gibi seyrediyorlardı.

«Saçmalamayın, Miss Longchamp. Bu gece sona ererke imza meraklılarından kurtulmak için çok çabalayacağız. Şansı açık olsun, Dawn. Orada oturup seni destekleyeceğim.» Elim tuttu.

«Sağol, Philip.» Derin bir nefes alarak kapıya doğru dö düm. «Haydi bakalım.»

Philip elimi bırakmadı. «Konserden sonra görüşürüz. Gi dip bir şeyler yer, ondan sonra da... o sevdiğim tepeden yıld lan seyrederez. Tamam mı?» Elimi sıkarken bana yalvarırcası| na baktı.

«Evet,» diye fısıldadım.

Philip gülümsedi, elimi bıraktı, konser salonuna doğru iler ledi. Bir an onun arkasından baktım. Kalbim hâlâ hızla çarpı yordu. Yaşantımdaki üç erkek, beni öpmüş ve güven duymam sağlamışlardı! Onların iyi dilekleri ve sevgileri beni canlandı-] yordu. Kapıya doğru döndüm. İçeriye koronun diğer üyeleriyle birlikte girdim. Koridordan müzik salonuna ve kulise doğru git-j tik. Paltolarımızı müzik salonuna bırakacak, sonra da gidip] enstrümanlarımızı akort ederek hazırlanacaktık.

Linda bana yaklaştı. «Merhaba, Dâwn.» Ben paltomu çı-

karır çıkarmaz hemen atıldı. «O inciler sahici mi?» İnciler sözünü duyan diğer kızlar etrafımızı sardılar. Aralarında Clara Sue da vardı.

Kelimelere basa basa, «Evet, sahici,» dedim. «Annemin onlar. Kendisine ailesinden kalmış.» İncilere baktık. İplik kopacak, inciler kaybolacak diye ödüm patlıyordu-.

Clara Sue, «Son zamanlarda sahici incilerle taklitleri birbirinden kolaylıkla ayırdedilmiyor,» diye homurdandı. «Daha doğrusu, annem geçenlerde bana öyle söyledi.»

Ben ısrar ettim. «Bunlar sahici.»

Linda, «İnciler kılığına hiç uymamış,» diye sırtıttı. «Ama ailenizde inci kolyenin şans getirdiğine inanılıyorsa, o zaman bunu takmanda bir sakınca yok.»

Clara Sue, «Neden kızlar tuvaletine gidip kendimize çekidüzen vermiyoruz,» dedi. Her zamanki gibi diğerleri bu öneriyi hemen kabul ettiler.

Onlar grup halinde uzaklaşırken Linda bana baktı. «Ne o? Kendini bize katılmayacak kadar üstün mü buluyorsun?»

«Burnu havada olan ben değilim, Linda.»

«Öyle mi?»

Melissa Lee adlı kız atıldı. «Daha zamanımız var.»

Şimdi kızların hepsi bana bakıyorlardı.

«Eh, pekâlâ,» dedim. Aslında beni aralarına alma isteklerine şaşıyordum. «Belki de saçlarımı fırçalamam iyi olur.»

Tuvalet kalabalıktı. Herkes heyecanla konuşuyordu. Hava elektrikliydi. Kendime bakmak için bir aynaya doğru gittim ve birdenbire Clara Sue'nun arkadaşlarının etrafımı sarmış olduklarını farkettim.

Linda, «Saçının bu biçimini beğendim,» dedi.

Clara Sue da ekledi. «Evet. Seni hiç bu kadar hoş görmemiştim.» Diğerleri de aptal aptal gülümseyerek başlarını salladılar.

Bana neden bu kadar iyi davranıyorlar? diye kendi kendine sordum. Her zaman koyun sürüsü gibi Clara Sue'nun peşine mi takılıyorlar? Bunun nedeni Philip'in kız arkadaşı olman istemesi mi? Belki de Philip, kız kardeşine kesin bir tavırla artık bana iyi davranmasını istediğini söylemiştir.

Clara Sue birdenbire, «Burnunuza bir koku geliyor mu kızlar?» dedi. Herkes etrafı koklamaya başladı. «Birinin bira parfüme ihtiyacı var.»

O zaman dostça tavırlarının yalan olduğunu anladım. «B sözler ne anlama geliyor, Clara Sue?»

O omzunu silktilti. «Hiç. Ben sadece senin iyiliğini düşünüyordum. Öyle değil mi, kızlar.»

Hepsi bir ağızdan, «Evet,» diye cevap verdiler ve aynı anda ceplerinden çıkardıkları küçük tenekelerdeki pis kokulu sıvıyı üzerime sıkmaya başladılar. İğrenç kokulu bir bulut etrafı sardı. Kızlar gülüyor, sıvıyı üniformama sıkıp duruyorlardı. G' mekten katılıyorlardı. Kimisi ellerini karınlarına bastırıyordu. Z tek Louise üzülmüştü. Sanki ben patlayacak bir bombaymış gibi geriledi.

Clara Sue, «Ne var?» diye sordu. «Bu pahalı parfüm hoşuna gitmedi mi? Yoksa bayağı kokulara alıştığın için buna dalanamıyor musun?»

Haykırdım- «Nedir bu? Bu kokuyu üzerimden nasıl çıkara bilirim?» Her ağızımı açışında o aşağılık kızlar daha da fazla gülüyorlardı. Lavaboya koşarak kâğıt bir havluyu ıslattım, teylaşla kazağımı silmeye başladım.

Linda o korkunç yaratıklara döndü. «Bu gece onun yanı da durmak ve oturmak zorunda kalacak zavallı budala kim?»

Biri haykırdı. «Haksızlık bu. Neden ben onun pis kokusunu çekeyim?»

Kahkahaların sonu gelmiyordu.

. 1

Clara Sue, «Vakit geçiyor,» diye açıkladı. Arkadaşlarıyla kapıdan çıkarken de bana seslendi. «Artık seninle sahnede buluşuruz. Dawn.» Ben lavabonun başında o korkunç kokuy-

baş başa kaldım. Kazağımı ve eteğimi, kâğıt havlu parçalarının-
caya kadar sildim. Ama suyun o pis kokuyu gidermesi
imkânsızdı.

İyice telaşlanmıştım. İnci gerdanlığı dikkatle çıkardım.
Sonra da kazağımı çıkarıp silkeledim. Ne yapacağımı bilmiyor-
dum. Sonunda yere çökerek ağlamaya başladım. Son anda
yeni bir üniformayı nereden bulacaktım. Böyle pis pis kokarak
sahneye nasıl çıkacaktım? Tuvalette beklemek, sonra da eve
gitmek zorunda kalacaktım.

Gözyaşlarını tükeninceye kadar ağladım. Artık başım ve
boğazım ağrıyordu. Yenilginin ağırlığı altında eziliyordum. «Za-
vallı babacığım... Zavallı Jimmy... Herhalde şimdi yerlerine
oturdular, endişeyle benim sahneye çıkmamı bekliyorlar. Za-
vallı anneciğim hastanede yatıyor ve saate bakıyor. Biraz son-
ra sahnede şarkı söyleyeceğimi düşünüyor.»

Birinin içeri girdiğini duyarak başımı kaldırdım. Louise'di.
Bana bir göz attı, sonra da başını eğdi. «Çok üzgünüm. Beni
de bunu yapmaya zorladılar. Böyle yapmazsam hakkımda
hikâyeler uyduracaklarını söylediler. Senin hakkında uydurduk-
ları gibi.»

Başımı salladım. «Böyle bir şeyi beklemeliydim. Ama on-
ların sahte gülümsemelerinden şüphelenmeyecek kadar heye-
canlıyım.» Ayağa kalktım. «Bana iyilik eder misin? Müzik sa-
lonuna gidip paltomu getirir misin?» Kazağımı işaret ettim. «Ar-
tık bunu giyemem. Koku çok keskin.»

«Ne yapacaksın?»

«Ne yapabilirim ki? Eve gideceğim.»

«Ah, hayır, bunu yapamazsın! Yapamazsın!» Louise ne-
redeyse ağlayacaktı.

«Lütfen bana paltomu getir, Louise.»

O başını sallayarak çıktı. Gözleri hâlâ yere dikiliydi. Kendi
kendime, «Zavallı, Louise,» dedim. «O farklı bir insan. İyi bir
kız olmak istiyor. Ama diğerleri buna izin vermiyorlar. Louise
onlara karşı koyacak kadar güçlü değil.»

«Ah, neden Clara Sue gibi kızlar bu kadar zalim oluyor lar? O kadar çok şeyleri var ki! İstedikleri kadar güzel elbise. Saçlarını ve tırnaklarını yaptırıyorlar. Hatta ayak tırnaklarını b\i le. Anne ve babaları onları harika yerlere götürüyor. Koskoca- man odaları olan saray gibi 'evlerde oturuyorlar. Büyük karyola lan var. Yerlerde de şahane halıları! Soğuk odalarda uyuma' zorunda kalmıyorlar. Her istediklerini yiyebiliyorlar. Hastalan- dıkları zaman en iyi doktorların onlara bakacağını biliyorlar.: Herkes anne ve babalarına ve aile adlarına saygı gösteriyor.!: Kıskaç olmamaları gerekir. Neden bana o kadar kızıyorlar'! Onlara oranla benim o kadar az şeyim var ki! Orada tuvalette dururken onlara karşı öfkeyle doldu. Onların kalpleri kadar acı- masızlaştı ve ufaldı.

Louise birkaç dakika sonra döndü. Ama paltomu getirece- ği yerde bir okul üniforması getirmişti.

Gözyaşlarının arasında güldü. «Onu nereden buldun?»

«Bay Moore buldu. Onunla koridorda karşılaştım, olanları anlattım. O da hemen depoya giderek bu kazakla eteği aldı i İkisi de biraz naftalin kokuyor ama... »

«Ah, herhalde bu kokudan iyidir!» diye bağırarak kirli ka- zağı bir tarafa attım, eteğimi mümkün olduğu kadar çabuca ' çıkardım. Yeni kazağı giyerek annemin incilerini taktım. Kazak] biraz dardı, ama annemin dediği gibi, «Dilencilere seçme hakkı tanınmaz»dı.'«Saçlarım da kokuyor mu? Başıma sıvı pek gelt medi ama... » Louise'in saçlarını koklaması için eğildim.

«Saçların kokmuyor.»

«Sağol, Louise.» Onu kucakladım. Sahneden akort sesleri; geliyordu. «Çabuk olalım.» Tam dışarı çıkacağım sırada Loui | se bağırırdı.

«Bir dakika! Pis kokan kazağımla eteğimi iki parmağıyla tutarak kaldırdı. Onları kendisine yaklaştırmamaya çalışıyordu.!

«Bir fikrim var.»

«Nasıl bir fikir?»

Louise, «Peşimden gel,» dedi.

Tuvaletten çıktık. Herkes kuliste hazırlanıyordu. Louise te-laşla müzik salonuna gitti. Ben de merakla onu izledim. Kız, «Gözlerini koridordan ayırma,» dedi. Sonra Clara Sue'nun o güzel, mavi kaşmir paltosunu aldı. Bunu pis pis kokan kazağı-mın üzerine sardı.

Dayanamayıp güldüm. «Louise!» O aslında hiçbir zaman bu kadar cesur değildi. Ama Clara Sue bu cezayı hak etmişti.

«Her şey bana vız geliyor.» Louise bir an durdu, sonra da kayıtsızca ekledi. «Zaten Clara Sue beni değil, seni suçlar.» Bu sözleri beni güldürdü.

Kulise, enstrümanlarımızı almaya koştuk. Başıma o fela-ket geldiği sırada tuvalette olan kızlar bana merakla baktılar, yeni bir kazakla etek giymiş olduğumu çok geçmeden anladılar. Ama Linda'yla Clara Sue sanki hâlâ pis pis kokuyormuşum gibi bir tavır takındılar.

Bay Moore sahnedeki yerlerimizi alma zamanının geldiği-ni haber verdi. Perdeleri kapalı olan sahneye çıktık. Salondan yerlerine oturan seyircilerin mırıltıları geliyordu.

Bay Moore, «Herkes hazır mı?» diye sordu. Yanımda du-rarak usulca kolumu sıktı. «İyi misin?»

«Evet,» dedim.

«Çok başarılı olacaksın,» diye mırıldanarak yerine geçti.

Perde açıldı ve alkış koptu. Sahne ışıkları yüzünden seyir-cilerin yüzleri pek seçilmiyordu. Ama bir süre sonra gözlerim ışıklara alıştı ve Jimmy'le babamın bana baktıklarını gördüm.

Koro üç şarkı söyledi. Sonra Bay Moore bana başıyla işa-ret etti, sahnenin önüne çıktım, Bay Moore da piyanoya gitti. Salona derin bir sessizlik çöktü. Sahne ışıkları yüzümü ısıtıyor-du.

Şarkıya nasıl başladığımı hatırlamıyorum bile. Her şey çok doğal oldu. Birdenbire başımı arkaya atmış olduğumu fark-ettim. Bütün dünyaya, rüzgâra şarkı söylüyor, sesimi anneciği-min de duyacağını umuyordum. O uzaklarda da olsa, gözlerini kapayarak beni dinleyecekti.

«Bir yerde, gökkuşağının yukarısında, yükseklerde...» 1

Son notayı da söyledikten sonra gözlerimi yumdum. Bir an hiçbir şey duymadım. Salon derin bir sessizlik içindeydi! Sonra müthiş bir alkış etrafta yankılandı. Ses dalga dalga sahi neye yaklaşarak bana çarptı. Çok sarsılmıştım. Bay Moore'a] baktım. Sevinçle gülümsüyordu. Elini bana doğru uzatmıştı.

Reverans yaparak geriledim. Kalabalığın arasında tekrar babamı gördüm. Beni öyle şiddetle alkışlıyordu ki bütün vücudu sarsılıyordu. Jimmy de ellerini çırpıyor, bana gülümsüyordu! Biri kolumu sıktı. Sonra başka biri. Çok geçmeden bütün korl üyeleri beni kutladılar.

Koro bir şarkı daha söyledi, orkestra da üç parça çaldı. Konser, Amerikan Milli Marşı ve Emerson Peabody Okulunu! özel şarkısıyla sona erdi. Son nota çalınır çalınmaz koro nei şeyle bağırdı. Herkes birbirini kutlamaya başladı. Ama kızlarla erkek çocuklar daha çok benimle ilgileniyorlardı. Erkekler elimi sıktılar, kızlar beni kucakladılar. Daha önce tuvalette olan bazı kızlar da bana sarıldılar. Hepsi de üzgündüler. Bana suçlu suç] lu bakıyorlardı. Ben de onların kutlamalarını kabul ederek kal şılık verdim. Kalbim mutlulukla doluydu. O anda orada öfke vl nefrete yer yoktu.

Clara Sue arkamdan bana yaklaştı. «Pek de şahane bil şey sayılmaz bence. Ben senden çok daha iyi söyledim. Burjl dan eminim.» Ama Bay Moore sana acıdı. Solo şarkıyı o yüzdei sana söyledi.» I

«Sen aşşğılık bir yaratıksın, Clara Sue Cutler,» dedim. «İlerde bir gün yapayalnız da kalacaksın.»

Koridora çıktığımız zaman bizi yakınlarımız karşıladılar.) Babamla Jimmy ilerde durmuş, gururla gülümsüyorlardı.

Babam beni göğsüne bastırdı. «Çok başarılıydın, Dawn.j Tam düşündüğüm gibi. Annen seninle çok gururlanacak.»

«Çok sevinçliyim, baba.»

Jimmy, «Harikaydın,» diyerek bana takıldı. «Sesin duşta- kinden daha iyi çıkıyordu.» Beni yine yanağımdan öptü. Ağal

eyimin omzunun üzerinden baktı, Philip'in orada durduğunu ördüm. O da beni kucaklamak için fırsat kolluyordu. Jimmy erilediği zaman Philip bana yaklaştı.

«Yıldız olacağını biliyordum.» Babama baktı. Babamın yüzündeki gülümseme kaybolmuştu yine. «Kızınız çok yetenekli, fendim.»

Babam, «Teşekkür ederim,» dedi. «Eh, artık eve gitmeliyiz. Bayan Jackson da kendi dairesine dönsün.»

Philip elimi tuttu. «Ah, babacığım,» diye atıldım. «Philip eni pizza yemeye götürcek. Ben dönünceye kadar Fern'le ilgilenebilir misin? Geç kalmayız.»

Babamın sıkıntılı bir hali vardı. Bir an onun, «Hayır,» diyeceğini sandım. Kalbim yaklaşan bu felaket yüzünden deli gibi arıyordu. Philip ise nefesini tutmuştu sanırım. Babam bir an nu süzdü, bana baktı ve sonunda gülümsedi.

«Tabii, tabii,» dedi. «Jimmy, sen de onlarla mı gidiyorun?»

Ağabeyim geriledi. Çabucak, «Hayır,» diye cevap verdi. «Ben seninle eve gideceğim.»

«Ya?» Babamın hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı. «Pekâlâ... Ama dikkatli ol Dawn. Eve erken dön. Etrafın temizlenip temizlenmediğini kontrol etmem gerekiyor, Jimmy. ndan sonra gideriz.»

Ağabeyim, «Ben de seninle geleyim, baba,» dedi. Bir baba baktı, bir Philip'e. «Sonra görüşürüz.» Babamın peşinden oridorda uzaklaştı.

Philip kolumdan çekti. «Haydi, gel. Kalabalık basmadan uradan çıkalım.»

«Paltomu almam gerekiyor,» dedim. Philip benimle müzik alonuna geldi. İçerde küçük bir grup, Clara Sue'nun etrafını armıştı. Ben Louise'in kızın paltosuna ne yaptığını unutmuşum.

Clara Sue bana kinle baktı. «Hiç de komik değil. Bu pahalı ir manto. Herhalde değeri senin bütün elbiselerinin toplamından fazla.»

Philip bana, «Neden söz ediyor?» diye sordu.

«Daha önce budalaca bir şey oldu,» dedim. Bu kızlardan ve onların aptalca davranışlarından uzaklaşmak istiyordun™ Birdenbire bütün bunlar bana pek çocukça gelmeye başlamıştı! Paltomu kaptım ve Philip'le odadan çıktık. Ama o olanları ani latmam için ısrar etti. Ben olayı anlatırken öfkesi gitgide arttı, i

«Clara Sue çok şımarık,» dedi. «Kendisi gibi fazla şımarık kızlarla dolaşıyor. Kıskanç ve şımarık kızlarla. Onu bir yakalaS sam!» Philip başını salladı, sonra birdenbire bir kahkaha attı «Clara Sue'ya dersini vermene sevindim.»

«Bu benim işim değil.» Ona Louise'den söz ettim.

Philip, «Aferin o kıza,» diye cevap verdi. Sonra da bana bakarak gülümsedi. «Ama kimsenin bu geceyi mahvetmesine izin vermemeliyiz. Senin gecen bu. Açılış gecesi. Dawn, çok başarılıydın. Şimdiye kadar seninki gibi şahane bir ses duyma dım!»

Bu iltifat karşısında ne yapacağımı şaşırdım. Her şey çok sarsıcıydı. Arabada arkama yaslandım. Kalbim sımsıcak duy-gularla dolup taşıyordu... Her şey harikaydı. Alkışlar. Babamll mutluluğu, Jimmy'nin gururu. Ve şimdi de Philip'in ilgisi. Bu **km** dar şanslı oluşuma inanamıyordum. «Şamsım annemi de içine alabilseydi,» diye düşündüm. «Onun çabucak iyileşmesini sağ-lasaydı. O zaman her şeyim olurdu.»

Emerson Peabody'den öğrenciler pizza almaya geldiler, Philip'le ben dipteki bir bölmede oturuyorduk ama lokantaya her giren bizi görebilirdi. Konsere gelen öğrencilerden çoğu bi-ze yaklaşarak bana şarkımı çok beğendiklerini söylediler. Beni öylesine övdüler ki, ben de kendimi gerçek bir yıldız sanmaya başladım. Philip karşımda oturuyor ve gülümsüyordu. Mavi gözlerinde gururlu bir ışıltı vardı. Tabii kızlar masaya gelerek Philip'e, «Merhaba,» demeyi, ona bakarak kirpiklerini kırıştıB mayı unutmadılar. Birdenbire Philip bana adeta özlemle baktı |

«Neden pizzalarımızı alıp gitmiyoruz,» dedi. «Onları yıla-
ızların altında yeriz.»

Kalbim hızla çarpmaya başladı. «Olur...»

Philip kadın garsonla konuştu, o da pizzalarımızı bir kutu-
ca koydurarak getirdi. Ayağa kalkıp lokantadan çıkarken bütün
öğrenciler gözlerini bize dikmişler gibi geldi.

Arabayla giderken Philip, pizzalarımızın bir parçasını yol-
da yememizi söyledi. Yemeğin kokusu neredeyse ikimizi de çıl-
ırtacaktı. Sonunda Philip'in gizli.yolundan ilerledik ve karanlık-
arabayı durdurduk. Yıldızlar ışıltılı ısıldı.

«Ah, Philip! Her şey söylediğin gibi,» diye bağırdım. «Ken-
dimi göklere yükselmiş gibi hissediyorum.»

«Öyle de olman gerekir.» Eğilerek beni öptü. Biraz gerile-
dim. «Şimdiye kadar hiç öpüşmedin mi?» diye sordu.

«Hayır.»

Güldü. «Sana öğretmem gereken çok şey var. Ama fazla
ıızlı ilerleyip seni korkutmak da istemiyorum. Geçen sefer ol-
duğu gibi.»

«Korkmuyorum. Yalnızca kalbim çarpıyor.» Bayılıverece-
"imi sanıyordum aslında.

«Endişelenme. Gevşe biraz.» Philip'in sesi bir fısıltıya dö-
nüştü. «Her şey çok hoşuna gidecek.»

«Endişelenmemek elimde değil, Philip. Şimdiye kadar hiç-
jir çocukla çıkmadım.»

Philip beni yatıştırmak ister gibi yumuşak bir sesle, «Anlı-
yorum...» diye mırıldandı. «Sinirlenme. Sadece gözlerini kapa
/e arkana yaslan.»

Gözlerimi yumdum ama aynı anda birbirine zıt birtakım
sesler duyar gibi oldum. Annem, «Dur,» diye bağıırıyordu. «O
jocuğun sana dokunmasına izin verme.» Jimmy'nin öfke dolu
jözlerini, babamın kederle Philip'e bakışını hatırladım.

Philip elini belime koydu. Bana doğru iyice eğilmişti.

Her şey çok çabuk mu oluyor, diye kendi kendime sor-
dum. Benim yaşım'daki kızlar, çocukların kendilerine dokunma-

için yalvardım. Belki yumuşayacak ve bunu da yapacaktı. Am gelişen olaylar her şeyi altüst etti.

Birkaç gün sonra bir sabah kapının şiddetle vurulmasıyla irkildik. Gürültü bütün katta yankılanıyordu. Vücudum buz gibî, oldu. Kalbim delice çarpıyordu.

Kapıya böyle vurulmasıyla bütün yaşantımız sonsuza kadar değişecekti. Bu vuruşu ondan sonra rüyalarımda kaç ker duyacaktım! Çok derin derin de uyusam, pek rahat da olsam yine de duyacaktım.

Ben yeni kalkmış, mutfığa gidip kahvaltı hazırlamak içi arkama sabahlığımı geçirmiştim. Küçük Fern beşiğinde kımıl; danıyordu. Başımıza gelen felaketi anlayamayacak kadar k" çüktü. Ama seslerimizden, yüzümüzdeki ifadelerden ve apa manda dolaşma biçimimizden bir şeyler seziyordu. Eskisi ka dar ağlamıyor ama oynamayı da istemiyordu. Annemi arayî da bulamadığı zaman bana dönüyor, soru sorarmış gibi, kederi le yüzüme bakıyordu. Kalbim sızlıyordu o zaman. Ama ağla" mamaya çalışıyordum. Fern yeteri kadar gözyaşı görmüştü.

Kapının yumruklanması Fern'i korkuttu. Kardeşim yerind doğrularak ağlamaya başladı. Koşup onu kucağıma aldım.'

Şarkı söyler gibi, usulca, «Korkma, korkma, Fern,» dedim «Kötü bir şey yok.» Annemin ona bu sözleri söylediğini kaç ke re duymuştum. Fern'i göğsüme bastırarak kapıyı açmak içi. döndüm. Aynı anda babam odasının kapısında belirdi, Jimmi de divanda doğrulup oturdu.

Babam, «Sabahın bu saatinde gelen de kim?» diye söyl lendi. Parmaklarını karışık saçlarının arasına soktu, uykusunu! açılması için kuru avuçlarını yüzüne sürdü. Sonra oturma odal sından geçerek kapıya doğru gitti. Ben Jimmy'nin yanında dul rup bekledim. Fern de ağlamaktan vazgeçerek kapıya doğru döndü.

Babam kapıyı açtı. Koridorda üç adam duruyordu. İki polis] ve hastanedeki Güvenlik Görevlisi.

Polislerden uzun boylu olanı, «Sen Ormand Longchamp; mısın?» diye sordu.

«Evet?»

«Elimizde tutuklama emri var.»

Babam kendisini neyle suçladıklarını sormadı bile. Bir adım geriledi ve içini çekti. Sanki her zaman beklediği bir şey sonunda olmuş gibi, başını önüne eğdi.

Güvenlik Görevlisi, «Onu hastanede ilk gördüğüm zaman tanıdım,» diye açıkladı. «Hâlâ ödül vermeye hazır olduklarını öğrenince de...»

«Kimi tanıdınız?» diye haykırdım. Sesimde korku vardı. «Baba, ne oluyor?»

Uzun boylu polis, «Bu adamı çocuk kaçırma suçundan tutukluyoruz,» dedi.

«Çocuk kaçırma mı?» Jimmy'e döndüm.

Ağabeyim, «Amma da budalaca bir iddia,» dedi.

Bağırdım. «Çocuk kaçırma mı? Babam kimseyi kaçırma-
dı.» Ona döndüm. Babam hâlâ kendini savunmuyordu. Onun sessizliği beni dehşete düşürdü. Kimi kaçırmış olabilirdi ki?

Bana Güvenlik Görevlisi cevap verdi. Başarısıyla övünü-
yordu. «O seni kaçırdı, yavrum,» dedi.

Babam... Bir Çocuk Hırsızı mı?

Karakolda, pencereleri olmayan küçük bir odada oturuyordum. Korkudan donmuş gibiydim. Titriyor, buna engel olamıyordum. Arada sırada dişlerim de birbirine vuruyordu.

Bir ara kollarımı gövdeme dolayarak etrafıma bakındım! Duvarlar soluk bir bej rengiydi. Kapının dibinde çizikler vardı Sanki biri dışarı çıkabilmek için kapıyı tekmelemişti. Odayı, tavananda gümüşümsü gri bir siperliğe takılı bir tek ampul aydınlatıyordu. Dört köşe madeni masayla iskemleleri uçuk beyaz boyuyordu bu ışık.

Polis hepimizi iki arabaya doldurarak buraya getirmişti.! Babam bir arabadaydı, ben, Jimmy ve Fern de diğerinde. Ama karakola varır varmaz bizi birbirimizden ayırdılar. Jimmy'le bel bunun korkunç bir yanlışlık olduğundan emindik. Çok yakındı bunu anlayıp bizi evimize göndereceklerine inanıyorduk. İlk defa bir karakola giriyordum. Bu yüzden de çok korkuyordum.

Sonunda kapı açıldı, içeriye kısa boylu, tombul bir kadın polis girdi. Lacivert üniforma ve beyaz bluz giymiş, yine lacivert bir boyunbağı takmıştı. Kızılımsı kumral saçları kısa, kaşları da kalındı. Göz kapakları yarı kapalı olduğu için uykusu varmış gibi duruyordu. Koltuğunun altına bir not defteri sıkıştırmıştı. Kari

şıma geçip oturdu. Not defterini masaya bırakarak bana baktı. Hiç gülümsemiyordu.

«Ben Memur Carter'ım,» dedi.

«Ağabeyim nerede?» diye sordum. «Ya kız kardeşim?» Onun kim olduğu umrumda bile değildi. «Babamı görmek istiyorum,» diye ekledim. «Neden bizi ayrı ayrı odalara koydunuz?»

Kadın sert bir sesle cevap verdi. «Baban dediğin adamı başka bir odada sorguya çekiyorlar. Çocuk kaçırma suçundan tutuklandı.» Dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğildi. «Soruşturmayı ben tamamlayacağım, Dawn. Sana sormam gereken bazı sorular var.»

«Ben soruları cevaplamak istemiyorum.» Bir an durdum, sonra da somurtarak tekrarladım. «Ağabeyimle kız kardeşim nerede? Onları görmek istiyorum.» Bu kadından hoşlanmamıştım. Hoşlanmış gibi rol yapacak da değildim.

Carter, «Ama yine de bizimle işbirliği yapmak zorundasın,» dedi. İskemlede doğrularak omuzlarını dikleştirdi.

«Bütün bunlar bir hata!» diye haykırdım. «Babam beni kaçırmadı ki! Ben kendimi bildim bileli annem ve babamla beraberim. Onlar bana ne zaman doğduğumu, bebekken nasıl olduğumu bile anlattılar.» Bu kadın neden bu kadar aptaldı? Bütün bu insanlar nasıl böyle korkunç bir hata yapıyor, nasıl gerekleri de göremiyorlardı?

«Onlar seni bebekken kaçırmışlar.» Carter önündeki not defterine baktı. «On beş yıl, bir ay ve iki gün önce.»

«On beş yıl mı?» Gülümsemeye başladım. «Ben on beş yaşında değilim ki! Doğum günüm temmuzun on beşinde! Gördüğünüz gibi...»

«Sen mayıs ayında doğmuşsun. Ama onlar suçlarını ört bas etmek için tarihi değiştirmişler.» Carter bu sözleri öyle kayıtsızca söyledi ki kanım dondu sanki.

Derin bir nefes alarak, olamaz, der gibi başımı salladım. Ben on beş yaşında mıyım? diye düşünüyordum. Hayır, ola-

maz. Bu iddiaların hiçbirini doğru değil.

Sıcak yaşlar gözlerimi yakıyordu. «Ben yolda dünyaya gelmişim,» dedim. «Bu hikâyeyi annem bana belki yüz kere anlattı. Beni erken beklemiyorlarmış. Ben bir kamyonun arkasında doğmuşum. Kuşlar ötüyormuş ve... »

«Sen Virginia Beach'de, bir hastanede dünyaya gelmişsin.» Carter yine not defterine bakıyordu. «Yaklaşık üç buçuk kilo ağırlığındaymışsm.»

Yine, «Hayır,» der gibi başımı salladım.

Kadın, «Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor,» dedi. «Lütfen bluzunun önünü açıp, omuzlarını indirir misin?»

«Ne?»

«İçeriye kimse girecek değil. Buraya neden geldiğimi bilmiyorlar.» Kadın polis bir an durdu, sonra hiç kımıldamadığını görerek tekrarladı. «Lütfen. Böyle davranırsan herkesin durumunu zorlaştırırsın. Jimmy'nin ve bebeğinkini de. Onlar tahki-kat sona erinceye kadar burada kalmak zorundalar.»

Başımı eğdim. Artık gözyaşları m yanaklarımdan akıyordu.

Carter, «Bluzunun düğmelerini aç,» diye emretti. «Omuzlarını indir.»

«Neden?» Başımı kaldırdım. Küçük yumruklarımın göz-yaşlarımı sildim.

«Sol omzunun hemen aşağısında küçük bir leke yok mu?»

Kadına bakakaldım. Soğuk bir dalga bütün vücudumu sarıdı. Şimdi buzdan bir heykele benziyordum. «Evet,» dedim. Sesim bir fısıltıdan farksızdı.

«Lütfen. O lekeyi görmem gerekiyor.» Carter ayağa kalkarak masanın yanından dolaştı.

Parmaklarım donmuş, katılaşmıştı. Düğmeleri açmayı bir türlü başaramadım.

Kadın polis, «Sana yardım edebilir miyim?» diye sordu.

Sert sert, «Hayır,» diyerek bluzumun önünü açmayı başardım, sonra da yavaşça omuzlarımdan aşağıya kaydardım.

Hıçkır a hıçkır a ağılıyordum. Carter lekeye dokunduğu zaman irkildim.

Kadın, «Teşekkür ederim,» diye mırıldandı. «Bluzunun önünü kapatabilirsin.» Gidip tekrar yerine oturdu. «Bebekken alınan ayak izleriyle şimdikiyi karşılaştıracamız. Her şeyin kesin olması için. Ama Ormand Longchamp her şeyi itiraf etti zaten.»

«Olamaz!» diye haykırdım. Yüzümü avuçlarıma gömerek inledim. «Buna inanmam... Hiçbir şeye inanmam... İnana-mam!»

«Bunun senin için bir şok olduğunu biliyorum. Ama bütün olanlara inanmalısın.» Carter'ın sesi kesindi.

«Bütün bunlar nasıl olmuş?» diye sordum. «Nasıl... Ne-den?»

«Nasıl mı?» Kadın omzunu silkerek tekrar not defterine baktı. «Ormand Longchamp ve karısı on beş yıl önce Virginia Beach yöresinde bir sayfiye yerinde çalışıyorlarmış. Sally Jean otelde kat hizmetçisiymiş, Ormand da tamirci. Asıl annenle ba-ban seni hastaneden eve getirdikten kısa bir süre sonra...» Yı-ne not defterine bir göz attı. «...Ormand ve Sally Jean Long-champ seni çalmışlar. Bir hayli mücevheri de.»

Gözyaşlarını arasında inledim. «Onlar böyle şeyler yapamazlardı!»

Carter yine omzunu silkti. Uçuk suratı kayıtsız, donuk bakışlı gözleri duygusuzdu. Sanki böyle şeyleri çok sık görmüş ve bunlara alışmıştı.

Hayır... Hayır... Hayır... Kendi kendime, bu bir kâbus, dedim. Yakında sona erecek, ben de kendimi apartmandaki yataktaki bulacağım. Annem sağ olacak. Hep bir arada yaşayacağız. Fern'ün beşiğinde kımıldandığını duyacağım. Onun üşü-memesi ve rahat rahat yatması için yatağımdan kalkacağım. Jimmy de hâlâ uyuyor olacak. Şimdi ağır ağır ona kadar sayacağım. Gözlerimi açtığım zaman... Bir... İki...

«Dawn.»

Üç... Dört... Beş...

«Dawn, gözlerini aç ve bana bak.»

Altı... Yedi...

«Seni asıl ailenin yanına dönmeye hazırlamam gerekiyor
Biraz sonra karakoldan ayrılacağız ve...»

Sekiz... Dokuz...

«Bir polis arabasına bineceğiz.»

On!

Gözlerimi açtım, o sert ışık bütün umutlarımı bir anda yok etti. Bütün umutlarımı, hayallerimi ve mutluluğumu. Gerçeklerin ağırlığı altında ezildim.

«Hayır!» diyerek ayağa fırladım. «Babacığım!»

«Otur, Dawn.»

«Babamı istiyorum! Babamı görmek istiyorum!»

«Hemen otur.»

Tekrar, «Babacığım!» diye bir çığlık attım. Carter kollarımı sıkıca kavrayarak beni zorla iskemleye oturttu.

«Eğer bağırıp çağırmaktan vazgeçmezsen sana deli göm-
leği giydiririm,» diye tehdit etti. «Seni o durumda ailene teslim ederim. Beni duyuyor musun?»

Kapı açıldı, içeriye iki polis girdi.

İçlerinden biri kadına, «Yardıma ihtiyacın var mı?» diye sordu. Başımı kaldırarak onlara dehşet, öfke ve hayal kırıklığıyla baktım. Polislerden genç olanı beni anlayışla süzdü. Sarı saçlı, mavi gözlüydü. Bana Philip'i hatırlatıyordu.

«Hey,» dedi. «Telaşlanma, yavrum.»

Carter, «Her şey kontrol altında,» diye açıkladı. Ama beni hâlâ bırakmıyordu. Ben kollarımı gevşettim.

Genç polis, «Evet,» diye homurdandı. «Çok başarılı olduğun anlaşıyor.»

Carter beni bırakarak doğruldu. Genç polise, «Bu işi sen yapmak ister misin, Dickens?» diye sordu.

Derin bir nefes alarak hıçkırıklarımı sona erdirmeye çalıştım. Soluk almaya çabalarken omuzlarım sarsılıyordu. Genç polis yumuşak ifadeli mavi gözleriyle bana baktı. «Bu yaştaki bir çocuk için bir felaket bu. Kız kardeşimin yaşında.»

Carter, «Vay vay vay,» diye alay etti. «Kılık değiştirmiş bir psikolog.»

Dickens, «Biz seni dışarıda bekleyeceğiz,» dedi. Sonra diğer polisle birlikte çıktı.

Carter bana döndü. «Sana söyledim. Bizimle işbirliği yapmazsan iş daha uzayacak. Ve özellikle üvey ağabeyinle kardeşin daha çok sıkıntı çekecekler. Şimdi... doğru dürüst davranacak mısın? Yoksa birkaç saat düşünmen için seni burada yalnız mı bırakayım?»

«Ben eve gitmek istiyorum,» diye inledim.

«Evine gideceksin. Asıl evine ve asıl annenle babana.»

«Hayır,» der gibi başımı salladım.

Kadın, «Şimdi ayak izini almak istiyorum,» dedi. «Ayakkabılarını çoraplarını çıkar.»

İskemlede arkama yaslanarak gözlerimi yumdum.

Carter'ın, «Kahretsin,» diye homurdandığını duydum. Bir an sonra onun ayakkabılarımı çıkardığını farkettilim. Karşı koymadım. Ama gözlerimi de açmadım. Bu iş sona erinceye kadar açmamakta kararlıyıldım.

Bir süre sonra her şey sona erdi ve dışarda bekleyen iki polis tekrar içeri girdiler. Memur Carter raporunu tamamlarken onun yanında beklediler. Kadın sonunda not defterinden başını kaldırdı.

Memur Dickens, «Başkomiser artık yola çıkmamızı istiyor,» diye haber verdi.

Carter, «Harika,» dedi. «Tuvalete gitmek ister misin, Dawn? Tam zamanı.»

«Nereye gidiyoruz?» diye sordum. Sesim pek hafif çıkıyordu. İyice sersemlemiş, zamanı da, nerede olduğumu da unutmuştum. Hatta adımlı bile bilmiyordum artık.

Kadın, «Evine gidiyorsun,» dedi. «Gerçek ailenin yanına.»

«Haydi, yavrum.» Dickens usulca kolumdan tutarak ayağa kalkmama yardım etti. «Haydi. Tuvalete git. Yüzünü yıka. Ağla-

dığın için suratın çizgi çizgi olmuş. Elini yüzünü yıkarsan kendini daha iyi hissedersin.» .

Şefkatle gülümseyen genç adamın mavi gözlerine baktı Babam nerede, diye düşündüm. Ya Jimmy? Fern'ü kucağıma almak, onun yumuşak, tombul yanaklarını kızâncaya kad öpmek istiyordum. Bir daha kız kardeşim ağlayıp inlediği içi; hiç yakınmayacaktım. Hatta onun inlediğini bile duymak istiyordum. Fern'ün, «Dawn, kucak, Dawn, kucak,» diyerek bana kol larını uzatışını görmek istiyordum.

Dickens, «Bu taraftan, yavrum,» diyerek beni tuvalete götürdü. Yüzümü yıkadım. Soğuk su biraz canlanmama, aklıma başıma gelmesine yardım etti. Tuvaletten çıkarak iki polise merakla baktım.

Birdenbire koridorun karşı tarafındaki bir kapı açıldı ve benı gördüm! Bir iskemlede oturuyordu. Başını önüne düşmüştü.

«Baba!» diye haykırarak o kapıya doğru koştu. Baba başını kaldırarak bana boş gözlerle baktı. Sanki hipnotize edil misti de beni görmüyordu. «Baba, onlara bütün bunların doğru olmadığını söyle! Onlara bunun korkunç bir hata olduğunu açıkla!» Babam bir şey söyleyecek oldu, sonra bundan vazgeçerek başını salladı, gözlerini yere dikti.

Ben tekrar bir çığlık attım. «Baba!» Birinin ellerini omzuma dayadığını hissettim. «Baba, hepimizi alıp götürmelerine izin verme! Lütfen!»

Babam neden hiçbir şey yapmıyordu? O eski öfkesine ve gücüne ne olmuştu? Bütün bu olanlara nasıl göz yumuyordu?

Birinin arkamdan, «Gel, Dawn,» dediğini duydum. Babamın bulunduğu odanın kapısı kapanmaya başlarken o başını kaldırarak bana baktı.

«Çok üzgünüm, yavrum,» diye fısıldadı. «Çok, çok üzgünüm.»

Sonra kapı kapandı.

«Üzgün mü?» Omzumu tutan ellerden kurtularak kapıyı yumruklamaya başladım. «Üzgün mü? Baba? Onların iddia ettikleri şeyi yapmadın ki! Yapmış olamazsın!»

Bu sefer o eller omuzlarımı daha da sıkıca kavradı. Memur Dickens beni geri çekti.

«Haydi, artık gidelim, Dawn. Gitmek zorundasın.»

Dönüp onun yüzüne baktım. Yaşlar yanaklarımdan akıyordu. «Neden babam bana yardım etmedi? Neden orada öyle oturdu?»

«Çünkü suçlu, yavrum. Çok üzgünüm. Artık gitmeniz gerekiyor. Haydi gel.»

Dönüp bir kere daha o kapalı kapıya baktım. Sanki göğsümde, kalbimin olduğu yerde şimdi bir oyuk vardı. Boğazım sızıyor, bacaklarım titriyordu. Dickens, beni karakolun önünde bekleyen arabanın yakınına kadar adeta taşıdı. Memur Carter orada küçük bavulumla bekliyordu.

Kadın, «Sana ait olduğumu sandığım eşyaları bunun içine attım,» diye açıkladı. «Fazla bir şey de yoktu.»

Başımı eğerek bavula baktım. Küçük bavulum... Sık sık bir dünyadan bir başkasına giderken her şeyimi alabilmek için bütün eşyalarımı dikkatle yerleştirdim.

Birdenbire kalbim ani bir korkuyla buz gibi oldu. Dizüstü çökerek bavulu açtım, o küçük gözü araştırdım. Parmaklarım annemin fotoğrafına dokunduğu zaman rahat bir nefes aldım. Sonra ayağa kalktım. Beni arabaya götürürlerken, birdenbire durdum. «Bir dakika! Jimmy nerede?»

Carter, «O yersiz yurtsuz çocukların götürüldüğü büroya gitti bile,» diye açıkladı. «Sonra kendisine bir yer bulunacak.»

Telaşla sordum. «Yer mi? Ne yeri?»

Kadın, «Sonradan onu evlat edinebilecek bir ailenin yanına verilecek,» dedi.

«Ya Fern?» Nefesimi tuttum.

Carter, «Aynı şey,» dedi. «Haydi gidelim. Yolumuz uzun.»

Jimmy'le Fern başlarına neler geleceğini bilmedikleri için çok korkmuşlardı herhalde. Suç bende miydi? Bütün bunlara ben mi neden olmuşum? Fern önce annemi isteyip durmuştu! Şimdi de benim adımı sayıklayacaktı.

«Ama onları ne zaman göreceğim? Nasıl?» Dickens'e baktım. O, «Göremeyeceksin,» der gibi başını salladı. Yalvarı dım. «Jimmy... Fern... Onları görmeliyim... Lütfen.»

Dickens usulca, «Artık çok geç,» dedi. «Onlar gittiler.» Başımı, «Olamaz,» der gibi salladım. Memur Carter beni orada bekleyen devriye arabasına götürdü. Dickens bavulumu ondan alarak arabanın bagajına koydu, sonra çabucak direksiyon geçti. Diğer polis, Carter'la arabaya binmemiz için arka kapıyı açtı. Hiç konuşmuyordu.

Carter, «Haydi bin,» dedi. Arka kaneppeyle öndeki arasını da madeni bir ızgara vardı. Kapıların tokmakları yoktu. Biri dil şardan kapıyı açmadıkça taşıttan inmeme imkânsızdı. Bir ceza* evinden diğerine götürülen bir suçluya benziyordum. Carter salğıma, diğer polis de soluma oturdu.

Olayların böyle hızla gelişmesi yüzünden iyice sersemlemistim. Devriye arabası hareket etti. Babamı, Jimmy ve Fern'" bir daha göremeyeceğimi iyice kavrayınca yeniden ağlamaya başladım. Yapayalnızdım. Beni yeni bir aileye ve yeni bir yaşantiya doğru götürüyorlardı. Olacakları anladığım zaman dehşete kapıldım. Babamı, Jimmy'i ve küçük Fern'ü bir daha n zaman görecektim?

«Bu haksızlık,» diye mırıldandım. «Bu haksızlık.»

Carter bu sözlerimi duydu. «Sen kaybolduğun zaman an"nenle babanın neler hissettiğini bir düşün. Emirlerinde çalışa" bir çiftin seni alıp kaçtığını anladıkları zaman. Sence bu haklı bir davranış mıydı?»

Kadına hayretle bakarak başımı salladım. «Bir yanlışlık yapıyorsunuz.»

Annemle babam birine böyle korkunç bir şeyi nasıl yapmış olabilirler, diye düşündüm. «Babam... beni başka bir aile-den çalmış, öyle mi? Bir annenin kederine ve bir babanın azabına aldırmamış...

Ya annemin bebekliğimle ilgili hikâyeleri ve anıları... Her şeyimiz olması için durmadan çabalayan anneciğim... Gitgide daha hastalanan ve zayıflayan, ama Jimmy'nin, benim ve Fern'ün giyecek eşyası ve yiyecek yemeği olduğu sürece buna aldırmayan anneciğim. Annem yaşamı boyunca çok çekmişti. Bir başka anneye ıstırap verebilir miydi?

Carter alayla, «Ortada bir yanlışlık yok, Dawn,» dedi. Sonra da, «Dawn...» diye tekrarlayarak başını salladı. «Acaba bu konuda ne yapacaklar?»

«Ne?» Kalbim yine hızla çarpmaya başladı. Davul gibi jübüldüyor, bütün vücudumu sarsıyordu.

«Adın... Bu senin asıl ismin değil. Longchamp'lar seni, ailen eve getirdikten ve ad koyduktan sonra kaçırmışlar.»

«Asıl adım nedir?» diye sordum. Hafızasını kaybetmiş olan, ama yavaş yavaş belleği canlanmaya başlayan bir hasta gibiydim.

Carter not defterini açarak birkaç sayfa çevirdi. «Adın Eugenia.» Bir an durdu, sonra da alayla, «Belki Dawn adı daha iyi,» diye ekleyerek defteri kapattı.

«Eugenia mı? Eugenia ne?»

«Ah, ne aptalım! Sana bütün adını açıklamadım.» Carter tekrar not defterini açtı. «Eugenia Grace Cutler.»

Hızla çarpan kalbim duruverdi. «Cutler mı? Cutler demeniz, değil mi?»

«Evet, öyle dedim. Sen Randolph Boyse Cutler'la Laura >ue Cutler'ın kızısın. Hayatım, aslında durumun çok düzelcek. Annenle baban çok ünlü bir sayfiye otelinin sahibi. Cutler (oyu Otelinin.»

«Ah, olamaz!» diye bağırdım. İşte bu imkânsızdı. İmkânsız!»

«Üzülme. Durum çok daha kötü olabilirdi.»

Philip'i düşünerek, «Anlamıyorsunuz,» dedim. «Ben biri jutler olamam. Bu imkânsız!»

«Ama, olabilirsin. Ve öylesin. Bu kesin.»

Bir şey söyleyemedim. Arkama yaslandım. Sanki biri mi-
deme bir yumruk indirmişti. Philip aslında ağabeyimdi benim.
Aramızdaki o şahane benzerlik! Kaderin bunu iki sevgili olma-
mız için hazırladığını sanmıştım. Oysa bu iki kardeş arasındaki
benzerlikti.

Ya Clara Sue... O korkunç, iğrenç Clara Sue... O da be-
nim kız kardeşimdi! Jimmy'le Fern'ü, Philip ve Clara Sue'yl
değiştirmeye zorluyordu kader beni.

Eskiden bana çok esrarlı gelen şeyler aydınlanıyordu arf-
tık. Tevekkeli annemle babam hiçbir zaman ailelerinin yanın-
dönmek istememişlerdi. Suçlu oldukları için arandıklarını bili-
yorlardı. Polisin çiftliklerde onları arayacağını biliyorlardı. Phi-
lip'in beni konsere götüreceğini söylediğim zaman annemin ne!
den o kadar sarsıldığını şimdi anlıyordum. Hastanedeki yata-
ğından niçin, «Hiçbir zaman hakkımızda kötü şeyler düşünme;
melisin,» dediğini de. «Seni seviyoruz. Bunu hiçbir zama-
unutma.»

Söylenenler doğruydı. Hepsi! İnatla bunun bir hata oldu-
ğunda ısrar etmek de durumu değiştirmeyecekti. Gerçeği anla-
yamamakla birlikte, kabul etmek zorundaydım. Acaba olanlar
ilerde kavrayabilecek miydim?

Arkama yaslanarak yeniden gözlerimi yumdum. Öyle yd |
gundum ki! O gözyaşlarının, Jimmy'yi, Fern'ü ve babamı gerid
birakmanın verdiği acının, annemin ölümünün ve şimdi de b
felaketin ağırlığı altında eziliyordum. Sanki için boşalmış, geri
de takatsiz bir kabuk kalmıştı.

Jimmy'le Fern'ün yüzleri yavaş yavaş gözlerimin önünde:
silindi. Artık onları iyice göremiyordum.

Devriye arabası hızla ilerliyor, beni yeni aileme ve yeni ya-
şantıma doğru götürüyordu.

Yolculuk bana sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Virginia

Beach'e vardığımız sırada gökyüzündeki bulutlar biraz sıyrıl-

mişti. Aralardan yıldızlar gözüküyordu. Ama onların ışıltısı beni teselli etmedi. Birdenbire o yıldızlar bana donmuş birer gözyaşı damlası gibi gözüktü.

Yol boyunca polisler kendi aralarında konuştular, bana pek bir şey söylemediler. Kendimi öyle yalnız ve kaybolmuş gibi hissediyordum ki! Zaman zaman uyukluyordum. O zaman kısa süre içinde olsa o dehşetten kurtuluyordum.

Beni sürükledikleri yeni dünyayı merak etmemek elimde değildi. Ama araba öyle hızlı ilerliyordu ki, ben daha bir şey göremeden insanların ve binaların önünden geçip gidiyorduk. Daha sonra karayoluna çıkarak kalabalıktan uzaklaştık. Okyanusun karanlıkların arasında bir yerde olduğunu biliyordum. O yüzden etrafıma dikkatle bakmaya başladım. Sonunda koyu mavi bir aynaya benzeyen deniz gözüktü. Uzaklarda balıkçı teknelerinin, yatların ışıkları pırıldıyordu. Bundan kısa bir süre sonra, yol kenarındaki levha Virginia Beach'e geldiğimizi açıkladı. Artık neon ışıklarla, lokanta, otel ve motellerle dolu bir sayfiye yerinden geçiyorduk.

Çok geçmeden daha da büyük bir levha, Cutler Koyu'na gelmek üzere olduğumuzu belirtti. Burası daha çok köye benziyor, iki yanında küçük dükkânlar ve lokantalar bulunan bir ana yoldan oluşuyordu. Devriye arabası hızla ilerlediği için fazla bir şey göremedim. Ama buranın yine de hoş ve şirin bir yer olduğu anlaşıyordu.

Dickens, «Tarife göre biraz ilerde olacak,» dedi.

Hâlâ okulda olan Philip'i düşündüm. Acaba ona bu olayı haber verdiler mi, diye kendi kendime sordum/Belki annesiyle babası ona telefon etmişlerdi. Acaba Philip bu haberi nasıl karşılamıştı? Herhalde bu ani açıklama onu da şaşırtmış olmalıydı.

Yanımdaki polis, «Yeni bir başlangıç için hoş bir yer,» dedi.

Carter, «O kesin,» diye mırıldandı.

Dickens, «işte şurası,» diye haber verdi. Ben öne doğru eğildim.

Burada kıyı içeriye doğru bir kavis yapıyordu. Uzun kurn salı gördüm. Sanki yeni süprölmüş gibi tertemizdi. Dalgalar bil bu kumsala adeta usulca, şefkatle çarpıyordu. Kumsala ine yolun ağzına bir levha konmuştu. «Yalnızca Cutler Koyu Ote' müşterileri girebilir,» yazılıydı. Sonra devriye arabası sağa sa, tı, otel ilerde belirdi. Bir tepeceğin üzerindeydi. Etrafında hal meyilli çim alanlar vardı.

Otel çok büyük, üç katlı, Wedgewood mavisini bir binaydı Pancurlar beyaza boyanmıştı. Otelin dört bir tarafında geni verandalar vardı. Odaların çoğu ışıklıydı. Verandaya Japon fâ nerleri asılmıştı. Müşteriler iki kameriyesi bulunan bahçede döl (aşıyorlardı. Bazı yerlere masa ve koltuklar konulmuştu. Fiski yeli birkaç havuz olduğunu farkettim. Bahçe renk renk çiçekle/ le doluydu.

Carter, «Burası alıştığın yerden biraz üstün değil mi?» de di. Ona bir şey söylemeden, sadece öfkeyle baktım. Neden b, kadar duygusuzdu? Başımı çevirerek pencereden dışarıyı sey retmeyi sürdürdüm.

Kadın, «Devam et, Dickens.» dedi. «Arka tarafa gidec ğiz. Bize öyle söylediler.»

Arka tarafa mı, diye düşündüm. Yani annemle babam ne redeler? Asıl annemle babam? Neden Richmond'a koşup beri bağırlarına basmadılar. Niçin polisin beni suçlu getirir gibi getif meşine izin verdiler? Bana kavuşacakları için heyecanlanırı' yorlar mı? Hoş belki onlar da benim kadar endişeliler. Acab' Philip, onlara benim hakkımda bir şeyler mi söyledi. Ya Clar, Sue? O kız, annemle babamın benden nefret etmesi için elin den gelen her şeyi yapar.»

Devriye arabası durdu. Ama kalbimin gümbürtüsü geçm di. Sanki içimde bir davul vardı. Zorlukla nefes alıyor, titriyo dum. Ah, anneciğim, dedim kendi kendime. Keşke hastalan- masaydın. O zaman seni hastaneye götürmek zorunda kal- mazdık. Ben de şimdi burada olmazdım. Kader neden bu kal dar zalim? Böyle şeyler olamaz. Seninle babamın çocuk kaçır- dığınıza inanmam. Her şeyin başka bir açıklaması olmalı.

Belki gerçek annemle babam bunu biliyorlar ve bana da söyleyecekler. Ah, Tanrım, lütfen öyle olsun.»

Dickens hızla arabadan atlayarak arka kapıyı açtı.

Carter not defterine takılı kâğıtları işaret etti. «Ben bunları imzalatır imzalatmaz dönerim.»

İmzalatmak mı, diye düşünerek belgelere baktım. Bana teslim edilecek bir eşya gibi bakıyorlar. Beni servis kapısına getirdiler.

Arabadan indim, orada durup otelin arka kapısına baktım. Sadece önünde tel geçirilmiş bir kanat olan basit bir kapıydı. Carter kapıya doğru yürüdü. Ama ben elimde bavulum, kımıldamadan durdum.

Kadın, «Haydi gel,» diye emretti. Kararsızlığımı farkedince ellerini beline dayayarak homurdandı. «Burası senin evin. Gerçek ailen burada. Haydi.» Elimi tutmak için uzandı.

Dickens, «Şansın açık olsun, Dawn,» diye seslendi.

Kadın beni çekiştirdi. Onun peşinden kapıya gittim. Kapı birdenbire açıldı, uzun boylu, kafası hemen hemen çıplak bir adam eşikte durarak bize baktı. Rengi o kadar uçuktu ki, cena-ze levazımatçısına benziyordu. Koyu mavi spor bir ceketle pantolon ve beyaz gömlek giymişti. Kravatı da maviydi. En aşağı bir seksen boyundaydı. Ona yaklaşırken kaşlarının pek kalın olduğunu gördüm. Burnu kartal gagası gibi, ağzı büyük, dudakları da inceydi. Bu benim gerçek babam olabilir miydi?

Adam geri çekildi. «Lütfen şöyle gelin. Bayan Cutler sizi bürosunda bekliyor. Ben Collins'im. Buranın Metrdoteli.» Koyu kahverengi gözlerinde belirgin bir merakla beni süzdü ama hiç gülümsemedi. Uzun kolu ve sigaradan kararmış ince parmaklarıyla bize ilerlememiz için işaret etti. Yavaşça ve zarafetle hareket ediyordu.

Carter başını sallayarak kısa ve dar koridorda ilerledi. Böylece mutfak bölümünün arka tarafına vardı. Burada depo ve kilerler vardı anlaşılan. Bazı kapılar açıktı. İçeriye kutu kutu konserve ve erzak konulmuş olduğunu gördüm. Koridorun sonuna eriştiğimiz zaman Collins solu işaret etti.

Ben kendi kendime, neden beni böyle usulca içeri alıyolar, diye sordum. Bir köşeyi dönerek uzun bir koridora girdik.

Carter, «Ben polislikten ayrılmadan önce o odaya ulaşım umarım,» diye şaka etti.

Collins cevap verdi. «Oda şurada.»

Sonunda bir odanın önünde durarak kapıyı vurdu.

Bir kadının sert bir sesle, «Giriniz,» dediğini duydum. Ç\$| lins kapıyı açarak içeri baktı.

«Geldiler, efendim,» diye haber verdi.

Kadın emretti. «Onları içeri al.» Bu konuşan annem m| di?

Collins içeri girmemiz için yana çekildi. Carter önden yürüdü. Ben onu ağır ağır izledim. Girdiğimiz yer bir büroydu. Etr fima bakındım. İçerisi mis gibi leylak kokuyordu ama görünüşü de hiçbir çiçek yoktu. Oda ciddi havalıydı ve sade eşyalarla d'şenmişti. Zemin sert tahtadandı. Belki de eski handan kalma di. Su yeşili kreton bir kanepenin önüne oval biçimi koyu m bir halı serilmişti. Meşeden yapılmış, koyu renk, büyük yaj masası kanepayla dik açı oluşturuyordu. Masanın üzerinde; eşyalar düzgün dizilmişti. İçeriye sadece masadaki bir lam ' aydınlatıyor, gözlerini bize dikmiş olan yaşlıca bir kadının su tına sarımsı bir renk veriyordu.

Kadın oturuyordu ama yine de uzun boylu, haşmetli gör nüşlü biri olduğunu anladım. Çelik mavisi saçlarına güzel biri çim verilmişti. Kulaklarından pırlanta küpeler sallanıyordu. *Bdm* nuna altın montürlü, armut biçimi, pırlanta bir gerdanlık takmıB tı. Kadın çok zayıftı. Elli kilo kadar ancak vardı sanırım. Aml haşin ve güvenli tavırları yüzünden sanki iriyarıymış gibi bir *m* lenim bırakıyordu. Parlak mavi pamuklu ceketinin, kırmalı be| yaz bluzunun altında omuzları dimdikti.

Kadın polis çabucak, «Ben memur Carter'ım,» diye aç ladı. «Bu da Dawn.»

Asıl büyükanne olduğunu düşündüğüm yaşlıca kadı sordu. «Ne yapılması gerekiyor?»

«Bu belgeler imzalanmalı.»

Büyükannem, «Bakayım,» diyerek sedef çerçeveli bir göz-
lik taktı. Belgeleri çabucak okuyarak imzaladı.

Carter, «Teşekkür ederim,» diye mırıldandı. «Şey...» Ba-
baktı. «Benim artık gitmem gerekiyor. Şansın açık olsun.»
İbucak odadan çıktı.

Büyükannem bana hiçbir şey söylemeden ayağa kalkarak
İzi masasının arkasından çıktı. Ceketıyla aynı renkteki eteği
'ak bileklerine kadar iniyordu. Beyaz deri ayakkabılarının çok
irümek zorunda kalan biri için özel yapıldıkları belliydi. Bunlar
laha çok erkek ayakkabılarına benziyordu. Kılığı kıyafeti ku-
ırsızdu büyükannemin. Sadece sağ çorabı biraz kırışmıştı.

Büyükannem odanın köşesindeki ayaklı lambayı yaktı.
löylece içerisi biraz daha aydınlanmış oldu. Sonra gri çakıl
ısları kadar soğuk gözleriyle uzun bir süre beni süzdü. Yüzün-
le kendimden izler aradım. Büyükannemin ağzı benimkinden
lüyük ve daha kesin ifadeliydi. Gözlerinin de mavilikle hiçbir
İşkisi yoktu.

Cildi mermer bir heykel kadar düzgün ve kusursuzdu he-
len hemen. Sağ yanağında yaşlılığın neden olduğu kahveren-
i, küçük bir leke vardı. Dudaklarına gül pembesi bir boya, ya-
laklarına da hafifçe allık sürmüştü. Saçlarının her teli yerli ye-
indeydi.

Oda daha iyi aydınlandığı için etrafıma bakındım. Duvarla-
lambri kaplanmıştı. Masanın arkasında, sağda bir kitaplık
fardı. Yukarıya bir portre asılmıştı. Bunun asıl büyükbabamın
İsmi olduğunu düşündüm.

Büyükannem sonunda, «Yüzün anneninkine benziyor,»
iye açıkladı. Bir kraliçe haşmetiyle büyük masasının arkasına
jeçti, beni aşağılarcasına, «Çocuk surati,» diye ekledi. Cümle-
leri sona erdiği zaman ağzının kenarını hafifçe yukarı kaldırı-
yordu. Homurdanır gibi, «Otur,» dedi.

Bu emri yerine getirdim.

Büyükannem kollarını zayıf göğsünün üzerinde kavuştura-
'ak arkasına yaslandı. Ama vücudu hâlâ dimdikti. Sanki sırtı

buz gibi çelikten yapılmıştı. «Anladığım kadarıyla annenle baban bunca yıl oradan oraya sürüklenmişler.» Sesi haşındı. «Baban hiçbir yerde doğru dürüst bir işe girememiş.»

Onlardan annemle babam diye söz etmesi beni şaşırttı.

Büyükannem, «İşe yaramaz bir adamdı o,» diye konuşmasını sürdürdü. «Bunu kendisini daha ilk gördüğüm an anladım. Ama kocam öyle serserilere acırdı. Onu ve ayaktakımından olan karısını işe aldı.» Sesi tiksinti doluydu.

«Annem ayaktaki mından değildi,» diye söyledim.

Büyükannem cevap vermeden beni yine süzdü. Sanki ruhumun derinliklerini görmek istiyormuş gibi gözlerimin içine baktı. Onun bu bakışları karşısında sıkılmaya başlıyordum. Sanki suratımda bir şeyler arıyor, delici bakışlı gözleri beni merakla inceliyordu.

Sonunda, «Doğru dürüst davranmasını pek bilmiyorsun,» dedi. Doğru olduğunu düşündüğü her sözünden sonra başını sallıyordu. «Sana büyüklere karşı saygılı davranmanı öğretmediler mi?»

«Ben, bana saygı gösterenlere karşı saygılı davranırıma dedim.

«İnsan başkalarının saygısını kazanmak zorundadır. Ve sen henüz bunu kazanmış değilsin. Seni yeniden eğitmemi yeniden geliştirmemiz gerektiğini anlıyorum.» Başımı döndür bir güç ve küstahlıkla konuşuyordu. Çok ufak tefekti ama bakılan çok etkileyiciydi. Bayan Tumbell'inkinden bile daha haş ve güçlüydü bu bakışlar. Gözleri soğuk, keskin ve deliciydi, Sanki insanın vücudunu delip kan çıkaracakmış gibiydi.

Büyükannem, «Longchamp'lar sana bu otelden ya da ailemizden hiç söz ettiler mi?» diye sordu.

«Hayır, hiçbir zaman söz etmediler,» dedim. Yaşlar gözlerimi yakıyordu. Ama onun bunu farketmesini istemiyordum. Kendimi bu kadar kötü hissetmemi kendisinin neden olduğunu anlamasını da istemiyordum. Sonra ekledim. «Belki bütün bunlar bir hata.» Ama babamın karakoldaki halini gördükten sonra hiçbir umudum kalmamıştı. Yine de, eğer bir hataysa, bu yaşlı-

ca kadının bunu düzeltebileceğini seziyordum. Onda zamanı bile ayarlayacak bir güç vardı.

«Hayır, hata değil.» Büyükannem bu bakımdan benim karia üzölmüş gibiydi. «Sürdüğün yaşama rağmen okulda iyi bir iğrenci olduğunu öğrendim. Bu doğru mu?»

«Evet.»

Öne doğru eğilerek ellerini masaya koydu. Parmakları jzun ve inceydi. İncecik bileğinden iri bir altın saat sarkıyordu. «Artık ders yılı sona ermek üzere. Onun için seni Emerson Pe- ĩbody Okuluna göndermek zahmetine katlanmayacağız. Zaten)u durum hepimizi utandırdı. Bu koşullar altında okula döner- sen, Philip ya da Clara Sue sıkılabilir. Eğitimin konusunda ka- rar vermek için zamanımız var. Mevsim yeni başladı ve otelde sapılması gereken çok şey var.»

Kapıya bir göz attım. Asıl annemle babam neredeler, diye düşünüyordum. Neden bütün kararları bu kadına bırakıyorlar?

Ben her zaman büyükannem ve büyükbabamla karşılaş- layı hayal etmiştim. Ama gerçek büyükannem hayalimdeki in- sanlara hiç uymuyordu. Çörek pişiren, insanı üzüldüğü zaman teselli eden büyükannelerden değildi. Hayalimdeki o sevgi uyandıran, şefkatli büyükanne olamazdı. Beni kendi kızı kadar, hatta daha fazla sevecek, bana yaşamı ve sevgiyi öğretecek)üyükanne...

Büyükannem nutuk çeker gibi, «Otele ilgili her şeyi öğre- leceksin,» dedi. «Aşağıdan başlayacaksın. Burada hiç kimse- lin tembellik etmesine göz yumulmaz. Çok çalışmak insanın karakterini düzeltir. Senin de çok çalışman gerektiğinden emi- nim. Müdürümle senin hakkında konuştum bile. Sana yer aç- mak için kat hizmetçilerinden birini içten çıkardık.»

«Kat hizmetçisi mi?» Annem de mi bu otelde aynı işi yap- ıştı. Büyükannem neden hizmetçilik etmemi istiyordu?

O haşin bir sesle, «Sen kaybolmuş bir prenses değilsin,» diye başını salladı. «Tekrar bu ailenin bir üyesi haline geldin. İlemize iyice uyabilmen için işimizi ve yaşam tarzımızı öğren-

men gerekiyor. Burada hepimiz çalışıyoruz. Sana bir ayrıca! tanıyacak değiliz. Çok tembel olduğundan eminim. Ne de sa...»

«Ben tembel değilim,» diye cevap verdim. «Ben de siz da başkaları kadar çalışabilirim.»

«Bakalım, göreceğiz.» Büyükannem başını hafifçe salla Yine beni dikkatle süzüyordu. «Bayan Boston'la kalacağın y konusunu konuştum bile. Bizim dairemizle o ilgilenir. Bay Boston biraz sonra gelecek ve sana odanı gösterecek. Odan her zaman tertemiz ve derli toplu olmasını istiyorum. Bir hi|| metçi odalarımızla ilgileniyor diye pasaklı olamayız.»

«Ben hiçbir zaman pasaklı olmadım,» dedim. «Ve katı zın temizlenip düzene sokulması konusunda da her zaman neme yardım ettim.»

«Annen mi? Ha... Evet. Bu kurala her zaman uyacağı umarım.» Büyükannemin güldüğünü sandım. Çünkü yine du-daklarının kenarı bükülmüştü.

«Babamla annem neredeler?» diye sordum.

«Annen, yine sinir krizi geçiriyor,» diye açıkladı: 'Annesi sözcüğünü müstehcen bir şeymiş gibi söylemişti. «Uygun za manlarda kriz geçirir o. Baban biraz sonra seni görecekt. İl var. Çok işi var.» İcini çekerek başını salladı. «Bu durum hiçbirimiz için kolay değil. Her şey en olmayacak zamanda başımı za geldi.» Güvenlik Görevlisinin babamı tanimasından ve poj sin bizi bulmasından ben sorumluymuşum gibi bir tavır takıl mıştı. «Tam yeni mevsim başlamak üzereyken. Herkesin sanı hizmet etmek için zaman bulacağını sanma. İşini yap, odanı temiz tut. Dinle ve öğren. Bir sorun var mı?»

Ama ben daha bir şey söylemeden kapı vuruldu.

Cutler nine, «Giriniz,» diye seslendi. Kapı açıldı, içerrji tatlı yüzlü zenci bir kadın girdi. Saçlarını düzgünce tepesine! topuz yapmıştı. Arkasında beyaz pamukludan kat hizmetçi! üniforması, ayaklarında da beyaz çoraplar ve siyah ayakkabılı vardı. Ufak tefek bir kadındı. Boyu ancak benim kadardı.

«Ah, Bayan Boston. Bu... » Büyükanmem susarak bana odaya yeni girmişim gibi baktı. Sonra gizli bir sesi dinliyormuş gibi başını salladı. «Evet... Ya adın? Bu Dawn ismi çok gülünç. âbii seni asıl adınla çağırmanız gerekecek... Eugenia. Her neyse... Senin yaşındayken çiçekten ölen kız kardeşimin adını vermiştik sana.»

«Benim adım gülünç değil,» diye bağırdım. «İsmimi değiştirmek istemiyorum.»

Cutler nine bir bana, bir Bayan Boston'a baktı, sonra gözlerini tekrar bana dikti. «Cutler ailesi üyelerinin takma adları yoktur.» Sesi kesindi. «Onların ayırd edilmelerini ve saygı görmelerini sağlayan adları vardır.»

Hemen karşılık verdim. «Ben saygının kazanıldığını sanıyordum.»

Büyükanmem onu tokatlamışım gibi irkildi. «Burada yaşadığın sürece seni Eugenia diye çağıracağız.» Sesi soğuk ve kayıtsızdı. Sonra ekledi. «Bayan Boston, Eugenia'ya odasını göster. Ve... » Bana tiksintiyle bir göz attı. «... onu servis merdiveninden çıkar.»

«Peki, efendim.» Bayan Boston bana döndü.

Artık gözyaşlarımı tutacak halde değildim. «Benim adım bana uyuyor.» Babamın doğumumla ilgili hikâyelerini hatırlamıştım. «Çünkü ben şafak zamanı doğmuşum.» Kuşlarla, müzikle ve şarkı söylememle ilgili o hikâyeler de yalan olamazdı.

Büyükanmem öyle soğuk soğuk gülümsedi ki, sırtımda buzdan eller dolaştı sanki. «Sen gece yarısı doğdun, Eugenia.»

«Hayır,» diye itiraz ettim. «Bu doğru değil.»

Cutler nine, «Bana inan,» dedi. «Ben neyin doğru, neyin yalan olduğunu biliyorum. Seninle ilgili olarak yani.» One doğru eğildi, gözleri çekikleşmişti. Şimdi kedi gözüne benziyordu. I «Sen bugüne kadar yalanlardan ve hayallerden oluşan bir dünyada yaşadın. Seninle uğraşacak zamanımız olmadığını söyle-

dim. Rol yapacak zamanımız da yok. Mevsim başladı. Şim hemen kendini toplamalısın. Bu ailenin üyeleri sorunlarını da duygularını otel müşterilerine belli etmezler. Müşteriler ot de her şeyin her zaman şahane olduğuna inanırlar. Lobid ağlayarak geçmeni istemiyorum, Eugenia.» Ayağa kalktı. «A yemek salonuna dönmem gerekiyor.» Masanın yanından çıkarak Bayan Boston'un önünde durdu. «Eugenia'ya odasını g terdikten sonra onu mutfağa götür. Yiyecek bir şeyler ver. M fakta çalışanlarla birlikte yemek yiyebilir. Sonra Bay Stanl gör. Eugenia'ya bir kat hizmetçisi üniforması bulsun. Onun rın işe başlamasını istiyorum.» Bana dönerek başını kaldır omuzlarını dikleştirdi. Sanki çok yükseklerden bakıyordu. kışlarımı ondan kaçıramadım. Beni ipnotize ediyordu. «Sab lan saat tam yedide kalkacaksın, Eugenia. Kahvaltı için mu ğa gideceksin. Sonra müdürümüz Bay Stanley'i göreceksin.) sana yapacağın işleri söyleyecek. Anlaşıldı mı?»

Cevap vermedim.

Cutler nine, Bayan Boston'a döndü. «Onun bütün bunl hatırlamasını sağla.» Odadan çıktı. Kapı hafif bir çıtırtıyla ' pandı ama bana silah sesi gibi geldi.

Kendi kendime, gerçek ailene ve gerçek yuvana hoşg din, Dawn, dedim.

Yeni Yaşantım

3

Bayan Boston büyükannem gibi azametli bir tavırla, «Balunu al ve peşimden gel, Eugenia,» diye emretti.

Ben kesin bir sesle, «Benim adım Dawn,» dedim.

«Bayan Cutler senin Eugenia diye çağrılmanı istiyorsa, artık burada herkes bu adı kullanır. Cutler Koyu onun ülkesi, kendisi de buranın kraliçesidir. Kimsenin onun isteklerine karşı geleceğini de sanma. Bunu baban bile yapamaz.» Bayan Boston gözlerini iri iri açarak bana doğru eğildi. «Hele annen hiç yapamaz,» diye fısıldadı.

Başımı çevirerek çabucak gözlerimi sildim. Asıl annemle babam nasıl insanlardı? Neden büyükannemden bu kadar korkuyorlardı? Niçin beni merak etmiyor, hemen yanıma koşuyorlardı?

Bayan Boston beni mutfağın gerisindeki loş koridora soktu.

«Nereye gidiyoruz?» diye sordum. Sokakta bulunmuş bir köpek gibi beni oradan oraya götürmelerinden bıkmıştım.

Bayan Boston, «Aile otelin eski bölümünde oturur,» diye açıkladı:

•Koridorun dibinde durduğumuz zaman lobiyi gördüm. Orayı dört büyük avize aydınlatıyordu. Duvarlara mavi desenli, inci

beyazı kâğıt kaplanmıştı. Yerdeki halı açık maviydi. Resepa yonda orta yaşlı iki kadın, müşterileri karşılıyorlardı. Müşterilerin hepsinin kılığı güzeldi. Erkekler takım elbiseler, kadınlar güzel tuvaletler giymiş, mücevherler takmışlardı. Lobiye girdi | leri zaman küçük gruplara ayrılıyor, gevezelik ediyorlardı. Büyükanneemin yemek salonunun kapısında durduğul gördüm. Bir ara bizim tarafa doğru baktı. Gözleri buz gibiye! Ama müşteriler kendisine yaklaşıp yaklaşmaz yüz hatları yur sayıverdi. Bir kadın onun elini sıktı. Sonra öpüştüler. Büyükanne müşterielerin peşinden yemek salonuna girdi. Gözden *Y,i* bolmadan önce dönüp yine bize bir göz attı.

Bayan Boston telaşla, «Haydi, gidelim,» dedi, «Çabuk Büyükanneemin o soğuk ve sert bakışı onu korkutmuştu. Uzl] bir koridora saptık, sonunda da eski bölüme eriştik. Antika eşyalarla döşenmiş bir oturma odasının önündü geçtik. Şömine kaba taştan yapılmıştı. Yumuşak minderli kol tukların tahta çerçeveleri el oymasıydı. Koyu renk çamdan i| pılmış salıncaklı sandalye de öyle. Kalın minderli bir kaneper iki yanına, çam tahtasından yapılmış küçük masalar konulmuş yere de grimsi beyaz bir halı serilmişti. Duvarlarda pek çok tîl lo olduğunu gördüm. Şöminenin rafına da yine resimler ve bifej lolar dizilmişti. Galiba bunlardan biri Philip'in fotoğrafıydı. Yî nında da annem vardı sanırım. Ama durup o resme bakamadım. Bayan Boston neredeyse koşmaya başlayacaktı.

Zenci kadın, «Yatak odalarının çoğu ikinci katta,» dedi, «Ama aşağıda, küçük mutfakın yanında da bir oda var. Bayan Cutler seni o odaya yerleştirmemi söyledi.

«Eskiden neydi orası?» diye sordum. «Hizmetçi oda9l mı?» Bayan Boston cevap vermeyince homurdanarak ekledim, «Saygılı bir kız olduğum zaman ikinci katta yatabileceğim hfl halde.» Bilmiyorum o bu sözlerimi duydu mu? Ama duyduysa bile işitmezlikten geldi.

Küçük mutfaktan geçerek kısa bir koridora girdik. Bana

verilen oda sağdaydı. Kapı açıktı. Biz içeri girerken Bayan Boston uzanarak ışığı yaktı.

Pek küçük bir odaydı. Soldaki duvarın önüne bir kişilik bir karyola konmuştu. Dümdüz başı açık kahverengiydi. Yerdeki krem rengi halı lekeliydi. Yatağın yanında tek çekmeceli bir masa, bunun üzerinde de bir tek lamba vardı. Solda bir dolapla bir şifonyer olduğunu gördüm. Odanın tek penceresinin nereye baktığını anlayamadım, çünkü etraf karanlıktı. Bu tarafta bahçede ışık da yoktu. Pencereye perde değil, yalnızca uçuk sarı bir stor takılmıştı.

Bayan Boston, «Eşyalarını şimdi mi yerleştirmek istersin?» diye sordu. «Yoksa mutfakta bir şeyler yedikten sonra mı?»

Bavulumu karyolanın üzerine koyarak kederle etrafıma bakındım. Çoğu zaman, taşındığımız apartmanlarda Jimmy'le paylaştığımız oda böyle küçük olurdu. Ama o zamanlar beni seven bir ailem olduğu için odanın geniş olup olmadığına aldırma- mazdım. Elimizdekiyle yetinirdik biz. Ayrıca Jimmy'nin keyfinin kaçmaması, babamın da üzülmemesi için her zaman neşeli davranırdım. Oysa şimdi burada mutlu etmem gereken kimse yoktu. Kendimden başka ilgileneceğim bir insan da yoktu.

«Aç değilim,» dedim. Kalbim bir demir külçesine dönüş- müştü sanki. Midemse büzülmüş gibiydi.

Bayan Boston endişelendi. «Bayan Cutler yemek yemeni istedi,» diye mırıldandı. «Neyse... Daha sonra gelir, seni mutfa- ğa götürürüm. Ama unutma. Seni Bay Stanley'e götürmem ge- rekiyor. Bir üniforma bulması için Bayan Cutler öyle dedi.»

«Bunu nasıl unutturum?» diye cevap verdim.

Bayan Boston bir an beni süzdü, sonra dudaklarını sıkıca \ birbirine bastırdı. Bu kadın bana neden kızıyor, diye kendi ken- I dime sordum. Sonra aklıma geldi. Büyükannem bana iş bulmak için birini kovduklarını söylemişti.

Çabucak atıldım. «Bana yer açmak için kimi işten çıkardı- lar?»

Bayan Boston'un yüzündeki ifade bana şüphelerimde hak-

lı olduğumu açıkladı. «Agatha Johnson'u. Beş yıldan beri bura da çalışıyordu.»

«Çok üzgünüm,» dedim. «Onun işten çıkarılmasını ben i| temedim.»

Zenci kadın, «Ama ne olursa olsun,» diye cevap verdi; «Zavallı şimdi sokak sokak dolaşıp kendine iş arıyor.»

«Büyükanne min onu kovması şart mıydı?» diye bağırdır «İkimiz de burada çalışamaz mıydık?» Büyükanne min beni ç<! kötü bir duruma düşürmüştü. Böylece burada çalışanlar, poli| lerin sonunda beni bulup aileme göndermesine fena halde zacaklardı. Büyükanne min de kızdığı gibi.

Bayan Boston, «Bayan Cutler son derece dikkatlidir,» *di* di. «Hiçbir şeyin ziyan olmasını istemez. Müsriflikten kaçınıl Burada gerektiği kadar kadın hizmetçi, garson ve komi var. Ai çı ve yardımcıları da var. Gerekenden fazla bir tek kişi bile çai lıştırmaz o. İşte bu yüzden de, yıllardır başka oteller peşpeş kapanırken burası hâlâ çalışıyor.»

«Çok üzgünüm,» diye tekrarladım.

Pek de dostça olmayan bir tavırla, «Ya,» diye mırıldancj «Neyse, ben biraz sonra dönerim.»

Karyolanın kenarına ilıştim. Yatak eskimiş ve sertleşmiş Derin bir nefes alarak bavulumu açtım. O basit eşyaları göröl ce, eski duygular ve anılar canlandı. Kalbim sızlıyor, yaşlar y| naklarımdan akıyordu. Sonra bavulumun kumaş cebinden b| yaz bir şeyin çıkmış olduğunu farkettim. Uzanarak anneciğimi o şahane incilerini aldım. Konserden sonraki karmaşa ve annf min ölümü yüzünden onu evde çekmeceme koymuştum. Kg dırması için gerdanlığı babama verme fırsatını bulamamıştın" İncileri göğsüme bastırarak hıçkıra hıçkıra ağladım.

İçin için, «Baba, bunu nasıl yapabildin?» diye haykırıycj dum. «Bu korkunç şeyi nasıl yapabildin?»

Birdenbire kapı vuruldu. İncileri çabucak bir çekmeye atS rak elimin tersiyle yüzümü sildim. «Kim var orada?»

Kapı ağır ağır açıldı, yakışıklı bir adam içeri girdi. Bej bir spor elbise giymiş, açık kumral saçlarını güzelce fırçalamıştı.

Önünde bir dalgası vardı saçlarının. Şakakları hafifçe ağarmıştı. Yüzü güneşten iyice yanmış olduğu için gözlerinin mavisi daha belirginleşmişti. Bir film yıldızı kadar şık ve yakışıklı olduğunu düşünüyordum.

O bana bakarak, «Merhaba,» dedi. Ben cevap vermeyince ekledi. «Sen senin babanı... » Bu sözleri sanki bilmem gerekiyormuş gibi bir tavırla söylemişti. İçeri girdi. «Ben Randolph Boyse Cutler'im.» Elini sıkmam için uzattı.

Bir insanın babasıyla yabancıymış gibi tanıştırılıp el sıkışacağı hiç aklıma gelmezdi. Babalar kızlarını kucaklardı.

Başımı kaldırarak ona baktım. Oldukça uzun boyluydu. Boyu en aşağı bir seksen beş vardı. Ama inceydi. Philip o yumuşak ifadeli ağzını ve tatlı gülümsemesini ondan almıştı. Herkes bana karşımda duran bu adamın babam olduğunu söylüyordu. Bu yüzden ona benzeyip benzemediğimi anlamaya çalıştım. Gözlerimi ondan mı almıştım. Gülümseyişimi?

Babam elimi usulca sıktı. «Cutler Koyuna hoş geldin. Yolculuğun nasıl geçti?»

«Yolculuğum mu?» Babam sanki tatilden dönmüşüm gibi konuşuyordu. Tam, «Feci geçti,» diyeceğim sırada o konuşmaya başladı.

«Philip bana senden çok söz etti zaten.»

«Philip mi?» Bu adı söylerken yine gözlerim doldu. Bir anda beni koparıp aldıkları o eski dünyaya döndüm. Annemin ölmünden önce şahane bir hal almaya başlamış olan dünyaya. O âlemde yıldızlar, umutlarla, sevgi vaatleriyle doluydu.

Babam, «Philip bana sesinin çok güzel olduğunu söyledi,» dedi. «Seni dinlemek için sabırsızlanıyorum.»

Bir daha şarkı söyleyebileceğimi sanmıyordum. Çünkü sesim kalbimden yükseliyordu benim. Ve kalbim parça parça olmuştu. Bu parçalar bir daha biraraya gelemeyecekler, kalbim de yeniden müzikle dolmayacaktı.

«Bu kadar güzel olman da beni sevindirdi. Philip bana bundan da söz etti. Annen çok memnun olacak.» Babam sanki

trene yetişmesi gerekiyormuş gibi saatine bir göz attı. «Tat bütün bunlar duygusal bakımdan annen için bir şok oldu. [yüzden seni onun yanına ancak yarın götürebileceğim. Şu ar da doktor bakımında. Adam bize fazla acele etmememizi söyledi. Annenin on beş yıl önce kaybolan bebeği bulununca nel hissettiğini tahmin edebilirsin.» Bir an durdu, sonra da telaş ekledi. «Ama o da seni göreceği için benim kadar heyecan!'] Bundan eminim.» .

Annemin hastanede olduğunu sandığım için, «O şimdi ne rede?» diye sordum. Burada olmak hiç hoşuma gitmiyordj ama annemi de merak ediyordum.

«Odasında. Dinleniyor.»

Demek annem odasında, diye düşündüm. Neden beni g' receği için sevinmiyor? Kavuşmamızı nasıl erteleyebiliyor?

Babam konuşmasını sürdürdü. «Bir iki gün sonra, boş z* manim olduğu vakit seninle geçirmek isterim, O zaman ban] başından geçenleri anlatırsın. Olur mu?»

Gözlerimin dolduğunu görmemesi içirf başımı önüme e dim.

O, «Bunun senin için korkunç bir şok olduğunu biliyorum,; dedi. «Ama zamanla her şeyi telafi ederiz.»

Kendi kendime, telafi etmek mi, diye sordum. Bunu ki yapabilirdi ki? Babama birdenbire, «Ağabeyimle küçük kız ka' deşime ne olduğunu öğrenmek istiyorum,» dedim. Bu söz!' düşünmeden ağzımdan kaçırvermişti.

Babam dudaklarını birbirine bastırarak başını salladj «Onlar aslında senin gerçek ağabeyin ve kardeşin değil. yüzden onlar hakkında bilgi isteyemeyiz. Buna hakkımız yo Korkarım ikisini de unutman gerekecek.»

«Onları hiçbir zaman unutmayacağım!» diye bağırdı «Hiçbir zaman. Burada kalmak da istemiyorum. İstemiyef rum... » Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Yaşlar çenemde* akıyor, omuzlarım sarsılıyordu.

«Ağlama, ağlama. Her şey yoluna girecek.» Babam usuf ca elini omzuma koydu, sonra yasak bir şey yapmış gibi çekti.

Bu adam... gerçek babam... kibar ve yakışıklıydı ama yine de bir yabancıydı. İkimizin arasında bir duvar vardı. Kapkalin bir duvar. Bunu sadece zaman ve uzaklık değil, birbirine tümüyle zıt olan yaşantılar örmüştü. Ben kendimi yabancı bir ülkeye düşmüş gibi hissediyordum. Güvenebileceğim bir tek kişi bile yoktu. Bana yardım edebilecek biri yoktu.

Derin bir nefes alarak çantamdan kâğıt bir mendil çıkar-maya çalıştım.

«Bunu al.» Babamın bir şeyler yapmak istediği belliydi. Bana yumuşak ipek mendilini verdi. Çabucak gözlerimi sildim.'

«Annem bana ilk karşılaşmanızı anlattı. Seninle özel olarak ilgilenmek niyetinde olduğunu söyledi... Annemin işi başından aşkın. Onun için seninle ilgilenmesini bir iltifat saymalısın. Annem birine özel bir ilgi gösterdi mi, muhakkak başarılı olur.» Babam susarak bekledi. Belki de büyük bir minnet duyduğumu söyleyeceğimi sanıyordu. Ama ben bir şey söylemedim. Çünkü minnet duyduğum yoktu.

Babam konuşmasına devam etti. «Senin bulunduğunu önce annem öğrendi. Ama zaten burada olanları her zaman o hepimizden önce öğrenir.» Başını sallayarak gülümsedi. «Açıkçası, annem ödülü vermek zorunda kalacağını hiç sanmıyordu. O da bizim gibi uzun yıllar önce umudunu kaybetmişti.» Tekrar saatine baktı. «Eh... Benim artık yemek salonuna dönmem gerekiyor. Annemle ben yemek sırasında müşterilerin masalarını dolaşırız. Çoğu çok eski müşterilerimiz. Her yıl buraya geliyorlar. Annem hepsinin adını hatırlıyor. Duyduğu adları, gördüğü yüzleri hiç unutmaz. Bu bakımdan onunla boy ölçüşmem.»

Annesinden her söz edişinde gözleri parlıyordu. Sözkonusu olan, beni buz gibi bakışlar ve yakıcı sözlerle karşılayan o kadın mıydı?

Kapı vuruldu, Bayan Boston eşikte belirdi. Zenci kadın, «Ah,» dedi. «Burada olduğunuzu bilmiyordum, Bay Cutler.»

«Zararı yok, Bayan Boston. Ben de gidiyordum.»

«Eugenia'nın yemek isteyip istemediğini soracaktım.»

«Eugenia'nın mı? Ah, evet.» Babam bana gülümsedi. «Bj an asıl adını unuttum.»

«Bu addan nefret ediyorum!» diye haykırdım. «Adımı d ğıştirmek istemiyorum!»

Babam, «Tabii istemiyorsun,» deyince rahatladım. Fakat! sonra, «Şimdilik,» diye ekledi. «Ama annemin bir süre sonrl seni ikna edeceğinden eminim. Annem genellikle şu ya da bl yoldan, insanı en iyisinin hangisi olduğuna inandırır.»

İsrar ettim. «Adımı değıştirmeyeceğim.»

Yarım ağızla. «Bakalım, görürüz,» diyerek odada etrafınaJ bakındı. «Bir şeye ihtiyacın var mı?» .]

Bir şeye ihtiyacım var mıymış, dedim kendi kendime.] Evet. Eski ailemi geri istiyorum. Beni gerçekten seven, beniirfill yakından ilgilenen o insanlara ihtiyacım var. Onlar bana ml ropmuşum gibi bakmazlardı. Kendilerine ve değerli dünyalarına hastalık bulaştıracak biri gibi. Ben ailemin olduğu yerde uyul mak istiyorum. Yukardaki kadın gerçek annemse, o zaman bal na sevgili kızıymışım gibi davransın. Karşılaşmadan önce dol! torlar çağırılması ve ilaçlar alınması gereken biri gibi değıil. Eski ye dönmek istiyorum. O kötü günlere bile. Jimmy'nin sesini işil meli, korku ve umutlarımı onunla paylaşmalıyım. Küçük kard simin beni çağırıldığını duymalıyım. Babamın bana sarılmasını beni öpmesini istiyorum. Şimdi kapıda duran ve bana adımı del ğıştırmem gerektiğini söyleyen bu adam babam olamaz.

Ama gerçek babama bütün bunları söylememin bir yaraf olmayacaktı. Onun beni anlayacağını sanmıyordum. «HayırJ dedim.

«Pekâlâ. O halde Bayan Boston'la gidip bir şeyler ye. Od hemen götür, Bayan Boston.»

Babam tam kapıdan çıkarken bana döndü. «Seninle y^J kında tekrar konuşuruz.» Hızla uzaklaştı.

«Ben aç değıilim,» diye tekrarladım.

Bayan Boston, «Bir şeyler yemelisin, kızım,» dedi. «Bunu! hemen yapmalısın. Uymamız gereken bir program var. Burada kamçıyı Bayan Cutler şaklatır.»

Zenci kadının beni yalnız başıma bırakmayacağını anlam. O yüzden kalkıp Bayan Boston'la otele döndüm. Onunla jirlikte mutfağa doğru gittik. Merdivene vardığımız zaman başımı kaldırarak yukarı baktım. Gerçek annem oralarda bir yerdeydi. Kendi odasında idi ve henüz benimle karşılaşmak istemiyordu. Sanki ben uzun sivri dişleri, tırnakları olan bir canavardım. Sonunda annemle karşılaştığımız zaman o ne yapacak? diye kendi kendime sordum. Büyükannemden daha düşünceli mi davranacak? Bana sevgi gösterecek mi? Yakınında olmam için bana yukarıda bir oda verilmesinde ısrar edecek mi?

Bayan Boston durakladığımı görünce, «Haydi, gel,» diye seslendi.

Ben hâlâ yukarıya bakıyordum. «Bayan Boston, büyükanne Bayan Cutler diye hitab ediyorsun. O halde annemi hangi adla çağırıyorsun? Bu yüzden herkesin aklı karışmıyor mu?»

«Kimsenin aklı karışmıyor.»

«Neden?»

Bayan Boston etrafta bizi duyabilecek bir kimse olup olmadığını anlamak için yukarıya doğru baktı, sonra bana doğru eğilerek fısıldadı. «Annenden 'Küçük Bayan Cutler,' diye söz ediyorlar. Haydi, gidelim artık. Yapmamız gereken çok iş var.» Mutfak bana tımarhaneden farksız gözüktü. Yemek salonundaki müşterilere servis yapan kadın ve erkek garsonlar, Uzun bir masanın önünde sıraya dizilmişler, tepsilerini alıyorlardı.

Yemekler çok nefisti. Ama Bayan Boston arkamda durarak yemeğimi bitirmemi sabırsızlıkla bekledi. Ben sofradan kalkar kalkmaz da hemen Bay Stanley'i görmeye gittik.

Elli yaşlarında, seyrek kumral saçlı, dar suratlı, küçük göz, büyük ağızlı bir adamdı. Bir kuşa benziyordu. Bayan Boston bizi tanıştırdıktan sonra Bay Stanley bir adım gerileyerek kollarını kavuşturdu ve beni süzdü.

Başını sallayarak, «Hım...» dedi. «Agatha'nın eski üni» ması ona olabilir.»

Agatha'nın işini istemiyordum. Hele onun eski üniformasını hiç. Ama Bay Stanley, konuşarak zaman kaybetmek niyeti de değildi. Üniformayı buldu. Bana uygun siyah ayakkabı beyaz çoraplar da seçti. Onları bana vererek karşılığında bir d makbuz imzalattı.

«Buradakiler bir şey kırdılar mı onun parasını öderler,» ye açıkladı. «Bir eşya kaybettikleri zaman da öyle! Bazı eşy lar, diğer otellerde olduğu gibi, buradan ayaklanıp gitmez. Bil dan emin olabilirsin.» Sesi gurur doluydu. «Yarın sabah bura " gel. Sissy'le birlikte doğu bölümünde çalışacaksın.»

Adamın yanından ayrıldığımız zaman Bayan Bostc «Odana nasıl gideceğini biliyor musun?» diye sordu. Bel «Evet,» diye başımı sallayınca ekledi. «Peki öyleyse. Seni y| rın sabah görürüm.»

Arkasından baktım, sonra da geri döndüm. Eski bölöl eriştığım zaman bir an durakladım, oturma odasına girdim. minenin rafındaki fotoğrafa bakmak istiyordum. Orada ClaB Sue'nun bir çocukluk resmi vardı. Philip'le bir kameriye " önünde dururlarken çekilmişti. Philip'le annemin daha ör gördüğüm fotoğrafını buldum. Ama tam alıp yakından bakaiij ğım sırada büyükannem kapıda belirdi. O konuşmaya başlay ca ırkildim.

«Senin yerinde olsam bu gece iyice dinlenirdim, Eu| nia.» Bir bana baktı, bir fotoğrafa. «Günlük programa uym| **sın.»**

Resmi çabucak yerine bıraktım. Meydan okurcasına, ze söyledim,» diye cevap verdim. «Benim adım Dawn.»

Ona konuşma fırsatı bırakmadan dışarı fırladım. Küç odama koşarak kapıyı kapattım. Bir an orada durup etrafı dir dim. Büyükannemin peşimden gelip gelmediğini anlamak ' yordum. Ama hiç ayak sesi duymadım. Sonra tuttuğum nefe mi verdim, küçük bavulumu açtım. Annemin o genç kızken

kilmiş fotoğrafını çıkararak başucu masamın üzerine koydum. Resme bakarken onun sözlerini hatırladım.

«Hakkımızda kötü şeyler düşünmemelisin. Seni çok seviyoruz. Bunu hiçbir zaman unutma.»

«Ah, anneciğim!» diye bağırdım. «Şu başımıza gelenlere bak! Neden babamla böyle bir şey yaptınız?»

İncileri sakladığım çekmecedен aldım. Kolyeyi elime aldığım zaman, sanki anneme daha yaklaşmış gibi oldum. Ama incileri takamazdım. Burada yapamazdım bunu. Yeni evim olan bu korkunç yerde! İncilerin mutlu zamanlarda takılması gerekiyordu. Şu andaki durumum hiç de 'mutlu' diye tanımlanamazdı. İncilere son bir kez baktım sonra onları tekrar sakladım. Cutler Koyunda kimsenin onların varlığından haberi olmayacaktı. O İnciler ailemle aramdaki son bağdı. İçimi rahatlatacak tek şeydi o gerdanlık. Onu bir sır gibi saklayacaktım. Yalnızlık hissettiğim ya da daha mutlu günleri anımsamak istediğim zaman kolyeyi çıkarıp elime alacaktım. Belki ilerde bir gün o incileri yine takabileceğimi bildim.

Yaşantımın en kötü günlerinden birini geçirmiş olduğum için çok bitkindim. Eşyalarımı yerleştirerek geceliğimi giydim, temiz sabun kokan sert örtünün altına girdim. Yastık fazla yumuşaktı. Bu odaya duyduğum nefret, oturduğumuz o korkunç katlardan daha fazlaydı.

Çatlaklarla dolu beyaz tavana baktım, sonra yan dönerek ışığı söndürdüm. Hava kapalıydı. Pencereimin dışında, bahçede de ışık yanmıyordu. O yüzden odam zifiri karanlıktı. Gözlerim karanlığa alıştıktan sonra bile şifonyeri zorlukla seçebildim.

Oradan oraya gittiğimiz yıllarda da yeni bir yere alışmakta zorluk çekerdim. İlk geceler beni her zaman korkuturdu. Ama öyle zamanlarda Jimmy yanımda olurdu ve birbirimizi teselli ederdik. Oysa artık yalnızdım. Şimdi eski bölümdeki tahtaların her çıkırtısını dinliyordum. Her sese alışmam gerekiyordu. Her sefer irkilmekten ancak bu şekilde kurtulabiliyordum.

Ama sonra birdenbire, bana biri ağlıyormuş gibi geldi. Ses

boğuktu. Yine de, bir kadının ağladığı anlaşılıyordu. DikkatB dinledim ve o zaman büyükannemin sesini de duydum. Ar ne dediğini anlayamadım. Ağlama başladığı gibi birdenbire k| sildi.

Sonra o sessizlik ve karanlık, sıkıcı ve tehlikeli bir hal alıj Otelle ilgili gürültüleri duyabilmek için dikkat kesildim. BöyledB başkalarının seslerini işitecek ve rahatlayacaktım: Sonunda or lan duydum. Ama bu sözler öyle uzaktan geliyordu ki! Tif radyodan yükselen seslere benziyordu. O yüzden ne rahatlı dım, ne de kendimi güvende hissettim. Ama bir süre sonra yc günlüğüm korkumu yendi, uykuya daldım.

Asıl evime dönmüşüm ama kendimi buraya aitmiş gfl hissetmiyordum. Yuvamda daha ne kadar zaman kendimi >• bancı gibi hissedecektim? Asıl aileme ne zaman alışabileceğ tim?

Birinin kapıyı vurduğunu duyarak gözlerimi açtım. Bir nerede olduğumu unuttum. Fern'ün seslenmesini bekledif Sonra o beşiğinde sabırsızca tepinmeye başlayacaktı. Aı* doğrulup oturduğum zaman büyükannemle gözgoze geldid Saçları ilk karşılaştığımız zaman olduğu gibi güzelce fırçalc mıştı. Koyu gri pamuklu bir tayyör ve bluz giymişti. Kulaklarına inci küpeler vardı. Aynı yüzükleri ve saati takmıştı. Dudaklarj hoşnutsuzca büktü.

«Ne oldu?» diye sordum. Yüzünün ifadesi ve birdenb| odama girmesi yüzünden yüreğim ağzıma gelmişti.

«Senin hâlâ kalkmadığından kuşkulanıyordum. Sana kaç* ta kalkıp giyineceğini söylemedim mi?» Sesi sertti.

«Çok yorgundum,» dedim. «Ama biri ağladığı için herraH uyuyamadım.»

Büyükannem omuzlarını dikleştirerek gözlerini kıstı. «Saç- ma. Gece kimse ağlamadı! Herhalde uykuya dalmıştın, rüya görüyordun.»

«Rüya değildi,» diye ısrar ettim. «Biri ağılıyordu.»

«Her zaman bana karşı gelmen mi gerekiyor?» diye homurdandı. «Senin yaşında bir kızın, ne zaman susmak, ne zaman konuşmak gerektiğini öğrenmesi şarttır.»

Dişlerimi alt dudağıma batırdım. Ona karşılık vermek istiyordum. Bana böyle davranmaktan vazgeç, diye bağışmak. ma kader bana ağır bir darbe indirmiş, beni yamyassı etmişti. Titriyordum. Sanki sesimi kaybetmiştim. Her şey içime hapsolmuş gibiydi. Sonsuza kadar öyle kalacaktı. Gözyaşlarını bile.

Büyükannem saatine baktı. «Yediye geliyor. Hemen giyinip mutfağa gitmelisin. Tabii kahvaltı etmek istiyorsan. Burada çalışanlar kahvaltı etmek istiyorlarsa bu işi müşterilerden önce apmak zorundadır.» Bir an durdu, sonra, «Bundan sonra saçlahtları erken kalk,» diye emretti. «Bu yaşta görevlerini başkalarının yerine getirmesini beklememelisin.»

«Ben her zaman erken kalkarım,» diye cevap verdim. «Ve örevlerimi her zaman yerine getiririm.» Sonunda öfkem taşırmıştı.

Büyükannem bir an beni süzdü. Ben yataкта oturuyordum. Kırk kalbimin çarpıntısını engellemek ister gibi örtüyü göğsüme bastırmıştım. Cutler ninenin bakışları başucumdaki masaya kaydı, birdenbire yüzü kıpkırmızı kesildi. Bana yaklaşıarak, «O kimin fotoğrafı?» diye sordu.

«Annemin,» dedim.

«Yani sen Sally Jean Longchamp'ın fotoğrafını otelime getirdin ve onu herkesin görebileceği bir yere koydun, öyle mi?» Onun yaşında birinden beklenmeyecek bir çabuklukla sevgili resmi kaptı. «Bunu buraya getirmeye nasıl cüret ettin?»

«Yapmayın!» diye haykırdım ama o resmi yırttı. Gözyaşları arasında bağırdım. «O resim benimdi. Bende olan tek fotoğrafı raf...»

Büyükannem iyice dikleşti. «Bu insanlar bir bebeği kaçı-

dılar. Çocuk hırsızıydı onlar. Ahlâksızlar.» Dişlerinin arasında! konuşuyordu. Dudakları iyice gerilip incelmışti. «Onlarla **hiçbl** ilişkin olmasını istemiyorum. Longchamp'ları hafızandan sili Annemin resmini küçük **kâğıt** sepetine attı. «On dakika sonij mutfakta ol.» Bir an durdu, sonra da ekledi. «Aile üyeleri **çajj** şanlara iyi örnek olmalıdır.» Dışarı çıkarak kapıyı kapattı.

Yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu.

Büyükannem neden bana bu kadar zalim davranıyor, di; kendi kendime soruyordum. Ait olduğumu sandığım aileden k' parılıp alınmanın bana ne kadar acı verdiğinin farkında del mi? Niçin bu yeni evime ve yaşıntıma alışmam için bana zaman tanımıyor? Bana yabancı gibi yetiştirilmiş, işe yaramay bir yaratıkmışım gibi davranıyor. Bütün bunlar beni çok öfkele! diriyordu. Bu otelden, burada bulunmaktan **da** nefret **ediyöS** dum.

Çabucak kalkıp bir bluzla blucin giydim. Bu korkunç **ye** den kaçmanın yollarını düşünerek odamdan fırladım. Yan kari dan çıktım. Kahvaltı istemiyordum. Yeni işime geç kalmak di bana vız geliyordu. Büyükannemin nefret dolu bakışları **gözleW** min önünden gitmiyordu.

Başımı eğerek yürüdüm. Gittiğim yere **de** aldırmıyordu» Uçurumdan yuvarlansam yine sesimi çıkarmayacaktım. Aml bir süre sonra başımı kaldırdım **ve** yüksek, taş bir **kemerin** önünde olduğumu farkettim. Üzerine, «CUTLER KÖYÜ M9 ZARLIĞI,» sözleri oyulmuştu.

«Ne uygun,» dedim kendi kendime. «Ölmeyi tercih **ed rim.»**

Gölgeli kapıdan ileriye doğru baktım. Mezar taşları sab güneşinde kuru kemikler gibi parlıyordu. Sanki hipnotize olmu tum. Bir güç beni. oraya doğru çekiyordu. Sağdaki yoldan a" ağır ilerledim. Bakımlı bir mezarlıktı. Çimler güzelce biçilmiş, çeklerin etrafındaki yabancı otları temizlenmişti. Çok geçmede Cutler'lara ait bölümü buldum **ve** atalarımın mezar taşlarını! baktım. Büyükbabamın dedesinin, büyükannemin ninesini™ halaların, amcaların **ve** kuzenlerin taşlarına. Büyükbabamın

mezarını yüksek bir heykel süslüyordu. Bunun hemen gerisin-
le, sağda pek küçük bir taş vardı.

Meraklanmışım. O küçük taşa doğru gittim. Üzerindeki
[yazıyı okur okumaz da dondum kaldım. Gözlerimi kırıştırdım.
gördüklerime inanamıyordum. Yazıyı doğru dürüst okuyabilmiş
miydim? Yoksa sabah güneşi bana oyun mu oynuyordu? «Bu
nasıl olabilir?» dedim. «Neden? Bundan hiçbir anlam çıkmıyor.
Mantıksız bir şey bu!»

O küçücük taşın önünde ağır ağır diz çöktüm, ellerimi
mermere oyulmuş harflerin üzerinde dolaştırarak o birkaç söz-
cüğü okudum.

«EUGENİA GRACE CUTLER

BEBEK

GİTTİ AMA UNUTULMADI»

Tarihlere bakarken mide kaslarım büsbütün büzüldü. Taşa
doğduğum ve kaybolduğum tarihler yazılmıştı. Bu gerçeği inkâr
etmek imkânsızdı. Karşımdaki benim mezarımdı.

Birdenbire toprak dizlerimin altında alev alev yanmaya
başladı. Ensem ve sırtım buz bağlamıştı sanki. Hızla kalktım.
Bacaklarım titriyordu. Varolmadığımı gösteren o kanıta bakma-
maya çalışıyordum. O mezarı kimin hazırlattığını biliyordum.
Cutler ninenin işiydi bu! Küçük cesedim mezarda yatsaydı, her-
halde daha mutlu olacaktı. Ama neden, diye kendi kendime
sordum. Büyükannem benim gömülüp unutulmamı neden bu
kadar çok istemişti?

O hain yaşlı kadının karşısına dikilmeli, benim üzerine tü-
kürüp işkence edebileceği aşağılık bir yaratık olmadığımı ona
göstermeliydim. Ben ölmemiştim. Yaşıyordum. Ve Cutler nine
ne yaparsa yapsın, varlığını inkâr edemeyecekti.

Otele dönüp tekrar odama gittim. Kâğıt sepetinden anne-
min yırtık resmini aldım. O tatlı tatlı gülümseyen yüz ikiye ayrıl-
mıştı. Sanki büyükanmem kalbimi de ikiye ayırmıştı. Yırtık par-

aları şifonyerin çekmecesine, amaşırlarımın altına sakladın! Onları birbirine yapıştırıracaktım. Ama tabii fotoğraf artık eski! gibi olamayacaktı.

Üniformamı giyerek hemen mutfağa gittim. İçeriye garsoM lar, kat hizmetçileri, komiler, resepsiyon memurları ve mutfaktı çalışan kimseler dolmuşlardı bile. Ben içeri girince konuşma!» kesildi. Herkes bana doğru döndü. Yeni bir sınıfa girdiğim zai man duyduklarımı hissettim yine.

Herhalde çoğu artık kim olduğumu biliyordu.

Bayan Boston bana seslendi. Ona ve diğer kat hizmetçileri rine katıldım. İhtiyacı olan birinin elinden işini aldığı için heo| sinin bana kızdıkları belliydi. Ama Bayan Boston beni yine de herkesle tanıştırdı. Sissy'i de işaret etti. Ben de onun yanını oturdum.

Sissy zenciydi. Benden beş yaş kadar büyüktü ama hıl belli olmuyordu. Ben ondan iki üç santim uzundum. Sissy'nil saçları kısacık kesilmişti.

Bana, «Herkes senden söz ediyor,» dedi. «Herkes Cyl ler'ların bebeğinin kaçırıldığını biliyordu. Ama senin öldüğün! sanıyorduk.» Bir an durdu, sonra da ekledi. «Hatta Bayan Cutler aile mezarlığına bir taş bile diktirtti.»

«Biliyorum,» diye mırıldandım. «Gördüm.»

«Sahi mi?»

«Bunu neden yaptılar?»

«Mezar taşının sen kaybolduktan yıllar sonra dikildiğin! duydum. Bayan Cutler sonunda senin sağ olarak bulunamayal çağına karar vermiş. Ben törene gidemeyecek kadar küçüktüm tabii. Ama büyükannem bana törene sadece ailenin katıldığını söyledi. Bayan Cutler herkese, 'Bence o kaçırıldığı gün öldü sayılır,' demiş.»

«Kimse bana bundan söz etmedi,» diye cevap verdim.; «Mezarı bir raslantı sonucu gördüm. Mezarlığa girdim ve aileye ait bölümle karşılaştım.»

Sissy, «Herhalde o taşı artık oradan çıkarırlar,» dedi.

Fısıldadım. «Büyükannem buna kesinlikle izin vermez.»

«Efendim? Ne dedin?»

«Hiç... » diye mırıldandım. Üzerinde adım yazılı olan taşı ördüğüm zaman geçirdiğim şokun etkisinden hâlâ kurtulamamıştım. Aslında o taşta yazılı olan, kabul ettiğim bir ad değildi. ma yine de beni oraya gömmek istemişlerdi. Çalışacağım ve öylece her şeyi unutabileceğim için seviniyordum.

Kahvaltıdan sonra diğer kat hizmetçileriyle birlikte Bay Stanley'nin bürosuna gittik. O iş bölümü yaptı. Yeni odalar hazırlanacak, diğerleri temizlenecekti. Çünkü bazı müşteriler gidiorlardı. Sissy'le bana 'doğu bölümü' denilen kısmı yerdiler. On eş odayla ilgilenecektik. Sissy'le odaları paylaştık. Öğle yemeğinden hemen önce babam beni almaya geldi.

«Annen seni görmeye hazır, Eugenia,» dedi.

«Dedim ya...» diye söylendim. «Benim adım Dawn.» Mezar taşına göreli Eugenia adından büsbütün nefret ediyordum.

Babam biz yan yana ilerlerken, «Eugenia adı daha kibar değil mi, yavrum?» dedi. «Sana annemin kız kardeşlerinden birinin adı verilmişti. Öldüğü zaman pek gençti.»

«Biliyorum. Ama ben o adla büyümedim ve o addan hiç hoşlanmıyorum.»

«Belki zamanla hoşlanırsın. Eugenia adından nefret etmeye çalış.»

«Bu adı sevemeyeceğim,» diye cevap verdim. Ama babam bu sözlerimi duymadı ya da aldırmadı.

Otelin eski bölümüne girerek merdivene yöneldik. Attığımız her adımla kalbim daha hızlı çarpıyordu.

Yukarı katın duvarlarına yeni gibi gözükten mavi benekli bir kâğıt kaplamıştı. Koridora uzun tüylü krem bir halı serilmişti. Uçtaki büyük pencere içerinin aydınlanmasını sağlıyordu.

Babam sağdaki bir kapıyı işaret etti. «Bu Philip'in odası. Onun yanındaki de Clara Sue'nun. Bizim dairemiz şurada, solda. Büyükanneninki ise şu köşeyi dönünce.»

Annemle babamın paylaştığı yatak odasının kapalı kapısı

önünde durduk. Babam derin bir soluk aldı. Göğsü sıkışmış g bi, gözlerini kapayıp kapayıp açıyordu.

Sonra, «Sana bir şey açıklamam gerekiyor...» diye başladı. «Annen çok zayıf nahif bir kadın. Doktorlar sinirlerinin ço” bozuk olduğunu söylüyorlar. Bu yüzden onun sinirlenip üzöl memesi için elimizden geleni yapıyoruz. Annen eski, köklü b! Güneyli aileden. Soylu kimseler onlar. Anneni herkes bütün yal şantısı boyunca korumaya çalıştı. Zaten ben de onu bu yüzde! seviyorum. Annen benim için... bir sanat eseri. Porselen bir bibi lo. Zarif, güzel, şahane, nazik. Annenin her zaman seilmeyaj korunmaya ve el üstünde tutulmaya ihtiyacı var. Her neyse..! Bu olayın onu nasıl sarstığını tahmin edebilirsiniz.» Bir an durdi sonra da ekledi. «O senden biraz korkuyor da... »

«Korkuyor mu?» dedim. «Neden?»

«Şey... İki çocuğumuzu yetiştirmek Laura Sue'yu çok yor-] du. Şimdi birdenbire, tümüyle farklı bir yaşam sürmüş olan kal yıp çocuğuyla karşılaşacak... İşte bu anneni korkutuyor. Ben; senden yalnızca sabırlı olmanı istiyorum.» Derin bir soluk ala- rak elini kapının tokmağına uzattı. «Pekâlâ. Haydi bakalım.»

Sanki birdenbire bambaşka bir dünyaya girdim. Önce ko- yu kırmızı halılı bir oturma odasından geçtik. Eşyalar pırıl piri! tertemiz ve yeni görünüşlüydü ama hepsinin antika olduğı bel-’ liydi. Ne kadar değerli olduklarını sonradan öğrenecektim. Yüi yılın başından kalmaydı onlar.

Solda üzerinde geniş bir raf olan, taştan yapılmış bir şömhj ne vardı. Tam ortasına gümüş çerçevesi bir fotoğraf konulmuş- tu. Elinde şemsiyesiyle kumsalda duran genç bir kadının resmi. Uzun etekli, açık renk bir elbise giymişti. Rafın iki ucundaki ince vazolarda birer gül vardı.

Şöminenin yukarısına Cutler Koyu Otelinin eski halini gös- teren bir tablo asılmıştı. Resimde çim alana insanlar toplanmış- tı. Birkaç kişi de verandada oturuyordu. Ön kapıda bir erkekle

bir kadın duruyordu. Onların büyükannemle büyükbabam olup olmadıklarını merak ettim.

Solda bir piyano olduğunu gördüm. Üzerine bir nota konulmuştu. Ama sanki onu oraya gösteriş olsun diye bırakmışlardı. Hatta odanın burada kimse oturmuyormuş gibi bir havası vardı. Müzedeki bir odadan farksızdı burası.

Babam önümüzdeki çift kanatlı kapıyı işaret etti. «Burası.» iki tokmağı birden tutarak zarif bir hareketle kanatları açtı.

Yatak odasına girdim. Az kalsın şaşkınlıktan bağıırıyordum. Burası öyle büyüktü ki! Oturduğumuz dairelerin hepsinden genişti. Deniz mavisi halı, üzeri tenteli pek kocaman bir karyolaya doğru uzanıyordu. Karyolanın iki yanındaki büyük pencerelere beyaz dantel perdeler takılmış, duvarlara koyu mavi kadife geçirilmişti. Sağda parlak kırmızı damarlı beyaz mermerden yapılmış bir tuvalet masası vardı. Yana iki koltuk konulmuştu. Masadaki vazoya zerrinler doldurulmuştu. Tuvalet masasının gerisindeki duvar baştan aşağıya aynayla kaplıydı. O yüzden yatak odası daha da büyük duruyordu.

Soldaki dolap benim şimdi kaldığım odadan çok daha genişti. Yanda bir dolap daha olduğunu farkettim. Banyo sağ taraftaydı. Aralık kapıdan dev gibi küvetin yukarısındaki muslukların altından yapılmış olduğunu gördüm.

Annem o koskocaman yatakta kaybolmuş gibiydi. Büyük, yumuşak iki yastığa dayanmış oturuyordu. Pamuklu dantelden bir gecelik ve parlak pembe ipekten bir sabahlık giymişti. Biz karyolaya yaklaşırken başını dergisinden kaldırdı, elindeki çikolatayı yanındaki kutuya bıraktı. Yatakta olmasına rağmen inci küpeler takmış, boyanmıştı. Sanki yataktan kalkıp süslü bir elbise giyecek ve dansa gidecekti.

Babam gereksiz yere, «İşte geldik, Laura Sue,» diye seslendi. Durup bana döndü ve ilerlememi işaret etti. Ben yanına gidince de ekledi. «Ne güzel bir kız, değil mi?»

Gerçek annem olduğu söylenen kadına baktım. Evet, bizimize benziyoruz, diye düşündüm. İkimizin de saçları sarıydı.

Aynı ton sarı. Saçlarımız sabah güneşi gibi pırıl pırıldı. Annemin mavi gözlerini ve şeftali gibi tenini almıştım. Boynu zar omuzları darıyordu Laure Sue'nun. Yumuşak saçları omuzların düşüyordu. Bu saçlar belki uzun uzun fırçalanmıştı. Öylesin yumuşak ve ısı ısıldılar.

Annem beni çabucak süzdü. Bakışları ayaklarımdan başıma doğru çıktı, sanki nefes almaya çalışıyormuş gibi inledi. Elini kaldırarak, sinirli sinirli, göğüslerinin arasındaki kalp biçim madalyona götürdü. Elinde koskocaman bir pırlanta ısıldıyordu Taş öylesine iriydi ki, ince ve kısa parmağında hiç hoş durmıyordu.

Ben de derin soluk aldım. Odaya zerrinlerin güzel kokusu yayılmıştı. Çünkü diğer masalardaki vazolarda da yine zerrini vardı.

Annem babama, «Neden arkasında kat hizmetçisi kılığı var?» diye sordu.

Randolph, «Ah, annemi bilirsin,» diye cevap verdi. «Onu otel yaşamına hemen alışmasını istedi.»

Laure Sue yüzünü buruşturarak başını salladı. Sonra jübina dönerek usulca fısıldadı. «Eugenia, gerçekten sen misin?»

«Hayır,» der gibi başımı sallayınca annem de şaşaladı Kaşlarını endişeyle çatarak hemen babama baktı.

Randolph, «Eugenia, adının Dawn olduğuna inanarak büyümiş, Laure Sue,» diye açıkladı. «O yüzden başka adla çağırılmak kendisini sıkıyor.» Annemin yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi. Dudaklarını büzerek kirpiklerini kırıştırdı.

Bana, «Ama sana bu adı Cutler nine koydu,» dedi. Sanki bu isim taşınmıştı ve bir daha değiştirilemezdi.

«Bana vız gelir,» diye homurdandım.

Annem korktu. Bu sefer babama yardım istiyormuş gibi baktı. «Ona Dawn adını mı vermişler? Sadece Dawn adını mı?»

Babam, «Ama Dawn'la Eugenia adına alışması gerektiğine karar verdik, Laure Sue,» dedi.

Annem başını salladı. «Ah, her şey çok zor olacak...» Gözlerinin rengi koyulaştı. Elini koynuna götürdü.

Onun tepkilerini seyrederken kalbime korku doldu.

Laure Sue konuşmasını sürdürdü. «Biri 'Eugenia' diye seslendiği zaman onu çağırdıklarını anlayamayacak.» Bana baktı. «Artık Dawn adını kullanamazsın... Düşün... Herkes ne der sonra?..» Sözleri bir iniltiyle sona erdi.

«Ama bu benim adım!» diye bağırdım.

Annem ağlayacakmış gibi yüzünü buruşturdu. Sonra birdenbire ellerini çırpı. «Sana ne yapacağımızı söyleyeceğim! Seni önemli biriyle tanıştıracacağımız zaman adının 'Eugenia Grace Cutler', olduğunu söyleyeceğiz. Burada, aile arasında seni 'Dawn', diye çağıracağız. Tabii sen istersen. Bu mantıklı bir şey değil mi, Randolph? Annen de öyle düşünmez mi?»

«Bakalım... » Babamın sesi hoşnutsuzdu. Ama Laura Sue üzüntülü bir tavır takınca hemen gevşeyerek gülümsedi. <Ben annemle konuşurum.»

Anneme, «Neden Cutler nineye böyle olmasını istediğini söylemiyorsun?» diye sordum. Artık öfkeli değildim. Sadece bazı şeyleri merak ediyordum.

Laure Sue başını sallayarak elini göğsüne bastırdı. <Ben... tartışmalara dayanamıyorum. İlle tartışma olması şart mı, Randolph?»

«Sen bu konuyla hiç ilgilenme, Laura Sue. Ben, annem ve Dawn bu sorunu çözümleriz.»

«İyi... » Annem derin bir nefes alarak tekrarladı. «İyi. Her şey halloldu demektir.»

Ne hallolmuştu? Babama bir göz attım. O bana, «Fazla üsteleme,» dermiş gibi gülümsedi. Annem de memnun memnun gülümsüyordu artık. Yeni giysi alınacağı ya da sirke götü-rüleceği söylenmiş küçük bir kız hali vardı.

Bana, «Yaklaş. Dawn,» dedi. «Sana şöyle iyice bakayım. Gel, yakınımaya otur.» Bir iskemle getirmem için işaret etti. Bu iş-eğini hemen yerine getirdim. Laura Sue, «Pek hoş bir kız-

sın... » diye mırıldandı. «Saçların da çok güzel, gözlerin de Saçlarımı okşamak için elini uzattı. Uzun ve kusursuz tırnak' rını pembeye boyamıştı. «Burada olduğun için mutlu musu Yuvana döndüğün için?»

Çabucak, «Hayır,» dedim. Belki de fazla acele etmişti Çünkü annem gözlerini kırıştırdı, kendisini tokatlamışım gi doğruldu. «Buraya alışık değilim,» diye ekledim. «Ve ailff sandığım insanları da özlüyorum.»

Laura Sue, «Tabii,» diye başını salladı. «Zavallı, zavallj kız. Bütün bunlar senin için pek korkunç olmalı.» Çok sevir bir tavırla gülümsedi. Babama bir göz attım. Yüzünden Lauj Sue'ye adeta taptığı anlaşılıyordu. Annem inlercesine, «Yanır da yalnızca birkaç saat kalabildin, Dawn,» diye ekledi. «Bar bakan hemşire Bayan Dalton seni benden daha iyi tanıdı.; derli bakışlarını babama çevirdi. Randolph da üzüntüyle başı salladı. Laura Sue konuşmasını sürdürdü. «Kendimi iyi hisset ğim zamanlar buraya gelip benimle uzun süre oturmalısın, yal rum. Bana kendinden söz etmelisin. Nerelere gittiğini, nelf yaptığını anlatmalısın. Onlar sana iyi davrandılar mı?» Korkup şeyler duymaya hazırlanıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Belh beni dolaplara kilitlediklerini, dövdüklerini ve aç bıraktıklarıf(sanıyordu.

Kesin bir tavırla, «Evet,» dedim.

Annem, «Ama onlar çok fakirdiler!» diye bağırdı.

«Fakir olmalarının hiç önemi yoktu,» diye cevap verdir «Onlar beni çok sevdiler. Ben de onları.» Böyle konuşmama! elimde değildi. Jimmy'le küçük Fern'ü öylesine özlemiştim Ki için için titriyordum.

Annem, «Ah, Tanrım...» diyerek babama döndü. «Bu iş düşündüğüm gibi çok zor olacak.»

Randolph, «Yalnızca biraz zaman alacak,» diye başını salladı. «Hemen paniğe kapılma, Laura Sue. Herkes yardım edecek. Özellikle annem.»

«Evet, evet, biliyorum.» Annem bana baktı. «Ben senin

için elimden geleni yapacağım, Dawn. Ama korkarım henüz eski gücüme kavuşmuş değilim. Beni anlayacağını umuyorum.»

Babam hemen atıldı. «Tabii anlayacak.»

«Bir süre sonra, sosyete nasıl davranılması gerektiğini öğrendiğin zaman, eve dönüşünü kutlamak için küçük bir parti (Veririz. Hoş olmaz mı?). Laura Sue yine tatlı tatlı gülümsedi.

«Ben sosyete nasıl davranılması gerektiğini biliyorum,» dedim. Annemin suratındaki gülümseme silindi.

«Ah, hayatım, nasıl bilirsin? Ben bile etiket kurallarını ancak 50 yıl sonra öğrenebildim. Üstelik ben güzel bir evde, lüks eşyalar arasında büyümüşüm. Evimize devamlı olarak ilk sınıf mevkilerdeki kimseler gelip giderdi. Senin gibi birinin uygun biçimde nasıl selamlaşacağını bilmediğinden eminim. Ama da reverans yapmasını. Veya biri iltifat ettiği zaman önüne eğilmesini. Bir ziyafet sofrasında nasıl davranman gerektiğini de öğrendiğini sanmıyorum. Hangi çatal ve bıçağın kullanılacağını, çorbanın nasıl içileceğini, ekmeğe nasıl tereyağ sürüleceğini bilemezsin. Artık öğrenmen gereken çok şey var. Ben sana mümkün olduğu kadar çok şey öğretmeye çalışacağım. Ama sabırlı olmalısın. Tamam mı?»

Başımı çevirdim. Şimdi neden bütün bunların üzerinde duruyor? diye düşünüyordum. Birbirimizi iyice tanımamız daha önemli değil mi? Normal anne kız ilişkisi ne olacak? Neden annem ihtiyaçlarımla, isteklerimle ilgilenmiyor?

Laura Sue, «Seninle kadınca şeylerden de söz ederiz,» diye ekledi.

Ona döndüm. «Kadınca şeylerden mi?»

«Tabii. Her zaman bu kılıkta dolaşamazsın ki!»

Babam usulca, «O bu yaz otelde çalışacak, Laure Sue,» diye hatırlattı.

«Olsun. O yine de kızıma layık bir kılığa girebilir. Görünüşü değişebilir.»

«Görünüşümün nesi var?» diye söyledim.

«Ah, hayatım. Saçlarının kesilip biçime sokulması gerekiyor. Güzellik uzmanım seninle ilgilenir. Şu tırnaklarına ba' Annem yüzünü buruşturdu. «İyi bir manikür şart.»

«Yatak yapar, odaları temizlerken tırnaklarımı düşünmem,» dedim.

Babam başını salladı. «Haklı, Laura Sue.» Sesi şefkatliydu.

Annem babama, «Kat hizmetçiliği yapması şart mı?» di" sordu.

Randolph, «Annem işe başlaması için en uygun şeyin olduğunu düşünüyor,» dedi.

Annem bıkkın bir tavırla başını salladı. Sanki büyükanrmin her sözü ve düşüncesi kutsal bir emirdi. Laura Sue son içini çekerek yine beni süzdü, usulca başını salladı.

«Bundan sonra beni görmeye geleceğin zaman lütfen kana doğru dürüst bir şey giy! Üniformalar içimi sıkar. Hem öce duş yap ve saçlarını da yıka. Yoksa odaya kir ve toz dolmına neden olursun.»

Galiba ben çok saydam bir insanım. Annem kalbimd acıyı yüzümden okudu.

«Ah, Dawn, hayatım, duygusuz konuştuğum için beni fet. Bu durumun senin için de ne kadar zor olduğunu unutm değilim. Ama birlikte yapacağımız o yepyeni ve şahane şeyi bir düşün. Cutler Koyunda yaşayan bir Cutler olacaksın. Bu şeref ve ayrıcalıktır. İlerde bir gün adaylar sıraya girip senin evlenmek için yalvaracak. O zaman başından geçenlerin sadece kötü bir rüya olduğunu düşüneceksin. Şimdi bana da öy geliyor.» Derin bir soluk aldı. Sanki nefesi kesilmişti. «Ah, bur, sı çok sıcak oldu. Randolph, lütfen vantilatörü açar mısın?»-

« Tabi i, yavrum.»

Annem yastıklara dayanarak dergisiyle yelpazelenmeyi başladı. «Bütün bunlar beni çok sarstı.» Birdenbire, sinir krizi geçirmek üzereymiş gibi tiz bir sesle bağırdı. «Randolph, banj

bu konuda yardım etmelisin! Zâten Clara Sue'yla Philip'e bakmak beni yeterince yoruyor.»

«Sana tabii yardım edeceğim, Laura Sue, Dawn senin için bir sorun olmayacak.»

Annem, «İyi,» dedi.

Benim kendisi için sorun olacağını nasıl düşünebiliyor? diye kendi kendime sordum. Ben durmadan ilgilenilmesi gereken bir bebek değilim ki!

Annem gözlerini tavana dikti. «Herkes onun geldiğini biliyor mu, Randolph?» Sanki ben odada değilmişim gibi konuşuyordu.

«Haber Cutler Koyuna yayılmaya başladı. Kastettiğin bu muydu?»

«Tanrım! Bundan sonra ortalıkta nasıl dolaşacağım? Nereye gidersem gideyim herkes beni soru yağmuruna tutacak.» Annemin sesi bir iniltiye dönüştü. «Bunu düşünmeye bile dayanamıyorum, Randolph.»

«Soruları ben cevaplarım, Laura Sue. Sen hiç endişelenme.»

«Kalbim öyle hızlı çarpıyor ki, Randolph. Çarpıntı şimdi başladı. Boynumdaki damarın hızla attığını hissediyorum.» Parmaklarını boynuna bastırdı. «Soluk alamıyorum.»

Babam, «Gevşe biraz, Laura Sue,» diye önerdi.

Merakla ona baktım. Ne oluyordu? Babam başıyla kapıyı işaret etti.

O zaman, «Ben artık gideyim,» dedim. «İşin başına dönmem gerekiyor.»

Annem yine bana döndü. «Ah! Ah, evet, hayatım... Zaten benim de şimdi biraz kestirmem gerekiyor. Daha sonra tekrar konuşuruz. Randolph lütfen Dr. Madeo'yu çağırır mısın?»

«Laura Sue, doktor daha bir saat önce buradaydı ve... »

«Lütfen. Bence ilacımı değiştirmesi gerekiyor. O ilacın hiç-j bir yararı olmadı.»

Babam, «Pekâlâ,» diye içini çekti. Peşimden o da odadan! çıktı. Bir ara arkaya göz attım. Annem gözlerini kapamış, yatılıyordu. Elleri yine göğsündeydi.

Randolph koridorda, «Biraz sonra kendine gelir,» dedi.] «Yine kriz geçiriyor. Zaman zaman oluyor bu. Sinirleri bozuk,! ondan. Bak göreceksin, bir iki güne kadar kalkacak. O güzel tu-j valetlerinden birini giyerek yemek salonunun kapısında, anne-| min yanında duracak. Müşterileri karşılayacak.» Omzuma vurj du.

Babam yüzümdeki kederli ve endişeli ifadeye annemin du-j rumunun neden olduğunu sanmıştı. Ama aslında benim için bir] yabancıydı Laura Sue. Evet, birbirimize benziyorduk, ama ara-j mızda sıcak duygular olmadığını hissetmiştim. Onu, «Anne,»! diye çağıramayacağımı da biliyordum. Beni bir kere olsun öp-İ meyi bile denememişti. Onun yerine, kendimi p_j_s_j kabasaba bir] yaratık gibi hissetmeme neden olmuştu. Sokaktan getirilen bii yabani. Sokak köpeği gibi eğitilmesi gereken bir yaratık.

Başımı çevirdim. Bir Longchamp olarak yaşadığım sevgi: dolu bir dakikanın yerini hiçbir şey alamaz, diye düşündüm'. NeJ para, ne güç, ne mevki ve ne de Cutler olmanın sağladığı şe" ref. Ama kimse bu gerçeği anlamak istemiyor. Özellikle annemj le babam.

Acıyla, sessizce, «Ah, anneciğim!» diye inledim. Ah, ba- bacığım! Bunu neden yaptınız? Gerçeği bilmeseydim çok dahJ iyi olurdu. Çalınmış bebeğin mezar taşı öylece kalsaydı! Bİ başka yalan olarak sessiz mezarlığın karanlıklarında sonsuza! kadar öyle dursaydı.

Benim için dünya yalanlarla doluydu. Onun için yeni bil yalanın daha önemi yoktu.

Yeni Bir Ağabey... Kaybolmuş Bir Aşk

Ondan sonraki birkaç gün babamı pek görmedim. Onunla her karşılaşmamda işçi arı gibi telaşla oradan oraya gidiyordu. Büyükanmem ise otelde bir kraliçe gibi sakın sakın dolaşıyordu. Randolph beni her görüşünde daha fazla zaman ayıracağını söylüyordu. Kendimi onun ayakkabısına girmiş bir çakıltaşı gibi görüyordum. Taşı ayakkabısından çıkarmak için duruyor, sonra da telaşla uzaklaşarak onu unutuyordu.

Annem günlerce odasından çıkmadı. Sonra günün birinde I yemek salonunun kapısında belirdi. İçeri giren müşterileri selamlıyordu. Turkuvaz rengi, şahane bir elbise giymişti. Dikkatle taranmış saçları omuzlarına düşüyordu. Boynundaki pırlanta I gerdanlık, tavandaki avizeleri bile gölgede bırakıyordu. Laura ! Sue'nun o zamana kadar gördüğüm kadınların en güzellerinden biri olduğunu düşündüm. Şimdi sanki yaşıntısı boyunca I hiç hastalanmamış gibi gözüküyordu. Yanakları pembe, gözleri \ ışı ısıldı.

Lobinin bir köşesinde durdum, onunla büyükanmemin müşterileri selamlamalarını seyrettim. Sanki otelde sadece onların en yakın dostları kalıyordu.

Ama bütün müşteriler salona girdikten sonra büyükanne acayip bir tavırla, sert sert Laura Sue'ya baktı, sonra da salon girdi. Annem beni farketmemişti. Bir an onun hüngür hüngür ağlayacağını sandım. Sonra babam annemi almaya geldi. Laura Sue onunla yemek salonuna gireceği sırada beni farkettiler. Yüzünde pek garip bir ifade vardı. Beni biraz korkuttu bu. Sarf annem beni tanımamıştı. Sonra Randolph'a bir şeyler fısıldadı. Babam da bana doğru dönerek el salladı. Annem içeri girince ama Randolph lobide bana doğru geldi.

«E, nasılsın bakalım? Doğru dürüst yemek yiyor musun?*

«Evet,» der gibi başımı salladım. İki gün içinde bu soruyu bana üç kere sormuştu.

«Yarın işlerin daha artacak. Ama daha da eğleneceksin Philip'le Clara Sue geliyor. Okul tatil oldu.»

«Yarın mı?» Bunu unutmuştum. Zamanın benim için hiçbir anlamı kalmamıştı.

«Evet. Neyse, ben artık salona gideyim. Öğle yemeği bakalım yapmak üzere. Zaman bulur bulmaz seninle konuşuruz.» Baba çabucak yanımdan ayrıldı.

Philip yarın geliyor, diye düşündüm. Bütün bu olanlar konusunda ne düşünecek? Utanacak mı? Ama ikimizin de bir şeyi yoktu.

Sonra Clara Sue... Onun kız kardeşim olduğu gerçeği hiçbir zaman kabul edemeyecektim. O benden her zaman ne ret etmişti. Yarın da burada olacaktı... Bu düşünce titremem' neden oldu.

O gün daha sonra oteli dolaşmaya çıktım. Sissy'le işlerimiz bittikten sonra genellikle boş kalıyordum. Bölümleri dolaşırken, eşyalara baktım. Cutler oteli antika eşyalarla doluydu.

Sonra bulunduğum koridorun dibindeki bir kapı dikkatimi çekti. Çekine çekine ilerledim. Kapıyı açarak içeri girdim. Buraya eşyalar yığılmıştı. Bir tür sandık odasıydı burası. Birdenbire heyecanlandım. İnsan ailesi ve geçmiş hakkında, atalarının bıraktıkları eşyalara bakarak bir fikir edinebilirdi.

Ben arka arkaya sandıkları açarken saatler geçti. Cutler ninenin gençlik fotoğraflarını bile buldum. Yine haşın bir hali vardı. Babamın çocukluk resimlerine de baktım. Sonra annemin fotoğraflarını inceledim. Nedense Laura Sue'nun da mutsuz gibi bir hali vardı. Resimlerin arkasındaki tarihlere bir göz attım. Bu fotoğraflar ben kaçırıldıktan sonra çekilmişti. Tevekelim annem o kadar üzgündü!

Saate baktığım zaman altıya gelmiş olduğunu gördüm. Yemek yarım saat sonraydı. Üstüme başıma çeki düzen vermek için acele etmem gerekiyordu. Tam fotoğrafları sandıktaki yerlerine koyacağım sırada dipte duran bir dosya dikkatimi çekti. Hemen çekip çıkardım. Dosyayı açar açmaz dondum kaldım. Gazete kupürleriyle doluydu. Kaçırılmamla ilgili gazete haberleriyle.

Yemeğe hazırlanmam gerektiğini unutarak kupürleri okuyaya başladım. Ama bunlarda bana anlatılanlardan başka bir Dilgi yoktu.

Birdenbire buz gibi bir fısıltı duydum. «Demek burdaydın! Sen ne yaptığını sanıyorsun? Buraya neden çıktın?»

Bu sesi tanımamak imkânsızdı. İrkildim. Kupürler yerlere saçıldı. Döndüm. Cutler ninenin öfkeli gözlerini gördüğüm zaman kanım dondu sanki.

O ıslık çalar gibi, «Sana bir soru sordum,» dedi. «Burada ne yapıyorsun?»

«Sadece bakıyordum... » diye cevap vermeyi başardım.

«Bakıyordun, öyle mi? Sadece bakıyordun? Her yeri sinsice karıştırdığını kastediyorsun sanırım. Sana ait olmayan eşyaları ne cüretle karıştırıyorsun?» Öfkeyle soludu. «Ama buna şaşmamam gerekir. Seni bir hırsızla, küçük çocuk kaçıran jdam büyüttü.»

Hemen Longchamp'ları savundum. «Annemle babam hakkında öyle şeyler söylememelisiniz!»

Cutler nine bana aldırma bile. «Her tarafı altüst etmişsin.»

Oysa hiçbir yeri karıştırmamış, eşyaları bulduğum gibi yerlerine koymuştum. Yine itiraz edecektim ama büyükannemi¹ yüzündeki ifadeyi görünce bundan vazgeçtim. Yüzü kızarmay başlamıştı. Kendisine zorlukla hakim olduğu belliydi.

O sabah boynuma taktığım annemin incileriyle sinirli sinir oynamaya başladım. «Affedersiniz.» O sabah uyandığım zaman annemi her zamankinden daha fazla özlediğimi farketmiştim. O kolyeyi takmak beni biraz avutmuştu. Kendi kendim verdiğim söze uymadığımı farkındaydım ama dayanamamıştım. Zaten incileri bluzumun altına sokmuştum.

Cutler ninenin gözleri birdenbire yuvalarından uğradı «Onları nereden buldun?»

Şaşkın şaşkın Cutler nineye baktım. O bana yaklaşınc da titredim. «Neleri?» Büyükannemin neden söz ettiğini anlayamadım.

Cutler nine ısıklı çalar gibi, «O incileri,» dedi.

Hayretle incilere bir göz attım. «Bunları mı? Onlar her zaman vardı. Bu kolye ailemin.»

«Yalancı! Onları çaldın, değil mi? O incileri şu sandıklardan birinin içinde buldun.»

Öfkeyle, «Ne münasebet!» diye bağırdım. «Bu inciler anemindi. Babam konser gecesi takmam için o kolyeyi bana vermişti.» İçin için titrememe rağmen Cutler nineye meydan okurcasına baktım. Ondan korkacak değildim. «Bu inciler benim.»

«Sana inanmıyorum. Bu kolyeyi daha önce takmadın.»

Büyükannem dudak büktü. «Madem bu inciler o kadar değerli, neden kolyeyi ilk defa bugün taktın?» Tam cevap verdiğim sırada öne doğru atıldı, inci kolyeyi yakaladığı gibi benimden çıkardı. «İşte! İnciler artık benim!»

«Hayır,» diye itiraz ederek elini yakaladım. «Onları bana geri verin!» Annemin incilerini elimden almasına göz yumamadım! Zalim Cutler nine Sally Jean'in fotoğrafını yırttıktan sonra geriye bir tek bu kolye kalmıştı. «Size doğruyu söyledim. Yemi ederim.»

Cutler nine beni öfkeyle itti. Tozlu yere yuvarlandım. «Bir daha bana el kaldırayım deme! Anlıyor musun?»

Ona öfkeyle, meydan okurcasına baktım. Sesimi de çıkarmadım. Bu sessizliğim büyükannemi daha da çıldırttı.

Saçlarımı yakalayarak iyice, çekti. «Anlıyor musun? Sana bir soru sorduğum zaman cevap vermeni isterim.»

Gözlerim doldu. Ama orada ağlayıp da Cutler nineyi sevindirmek istemiyordum. Dişlerimi sıkarak, «Evet,» dedim. «Anlıyorum.»

Nasıl olduysa, bu cevabım biraz sakinleşmesini sağladı. Saçlarımı bıraktı. Başımı ovuşturdu. Cutler nine kedi mırıltısını andıran bir sesle, «İyi...» dedi. «İyi...» Açık sandıklara baktı. «Burayı topla.» Yerden gazete kupürlerini aldı. «Bunlar yakılacak.»

«Doğruyu söylediğimi biliyorsunuz,» diye mırıldandım. «O inciler Sally Jean Longchamp'ındı.»

Tükürür gibi, «Yok canım,» dedi. «Bütün bildiğim şu: bu incileri senin kaçırdığın günden beri görmedim.»

«Ne demek istiyorsunuz?» diye inledim.

Alayla sordu. «Sen ne dersin?»

«O inciler annemindi,» diye bağırdım. «Gerçek bu! İmâlarınıza inanacak değilim. İnanmayacağım!»

«Ben her zaman gerçeklere inandım, Eugenia. Sally Jean'le Ormand Longchamp bu incileri çaldılar. Bu gerçeği inkâr edemezsin. Seni kaçırdıkları gerçeğini de inkâr edemeyeceğin gibi.»

İddiası doğru olamazdı. İmkânsızdı bu. Annemle babamın hatıralarına sürülen bu son lekeye nasıl dayanacaktım?

Cutler nine odadan çıktı. Geçmişle olan son bağımı da alıp götürdü. Ağlayacaktım ama sonra vazgeçtim. Çünkü birdenbire bir şeyi kavramıştım. Benim anılarım vardı. Annem, babam, Jimmy ve Fern'le ilgili anılarım. Cutler ninenin onları ben-den alması imkânsızdı.

Ertesi sabah canla başla çalışmaya başladım. Daha sonra> olacakları da, bir gün önceki olayı da düşünmemeye çalışıyordum. Yemekte diğer kat hizmetçilerinin yanında da fazla kalmadım. Çoğu hâlâ bana Agatha'nın işini elinden aldığı için düşmandı. Ben dostça davranmaya, onlarla konuşmaya çalıştığım zaman içlerinden biri muhakkak Agatha konusunu açıyor-du. «E, ondan haber alan var mı?»

Birkaç kere içimden ayağa fırlayarak, onu ben kovmadım, diye bağırarak geldi. Ben burada kat hizmetçisi olarak çalışmak istemedim! Buraya geri getirilmeyi de istemediğim gibi! Kalpsiz¹ ve zalimsiniz. Neden gerçeği anlamak istemiyorsunuz?

Ama bunu yaptığım an büsbütün yalnız kalacağımı biliyordum. O zaman Sissy bile benimle konuşmayacaktı. Büyükan-nem de beni azarlamak için yeni bir fırsat bulmuş olacaktı. Taj bii kendimi o zaman bir böcekten de aşağı sayacaktım. Hoş za| ten o küçücük odaya tıklandığım için kendimi kötü hissediyordum. Büyükan-nem rezil olmasına yol açacak biriymişim gibi beni otelin dibindeki bir hücreye kapatmıştı.

Öğle tatilini geçirmek için odama çıktım. Bir süre sonra kal pı vuruldu, Bayan Boston içeri girdi. Kucağında yığınla giysi v« bir torba da ayakkabı vardı. «Küçük Bayan Cutler bunları sar» getirmemi söyledi,» dedi.

«Nedir onlar?»

«Biraz önce Miss Clara Sue'nun odasını topladım. O *km* kadar pasaklısını hiç görmedim! Onun gibi iyi aileden genç bil hanımın odasını derli toplu tutacağını sanırsın ama o kız...B Bayan Boston başını sallayarak kucağındakileri yatağımın üzeri ne attı. «Bunlar artık Clara Sue'nun giymediği şeyler. Çoğu ancak bir yıllık. O senden biraz şişman ama elbiselerin yine del olacağını sanıyorum. Bunların arasında Clara Sue'nun hiç giyl mediği elbiseler de olacak. İşte kız bu kadar şımarık! Şuna bak.» Yığından bir bluz aldı. «Bak, üzerindeki fiyat etiketini bile çıkarmamış.»

Gerçekten de bluz yepyenydi. Eşyaları incelemeye başla-1

dım. Birinin eskilerini hayatımda ilk defa giymiyordum. Ama Clara Sue'nun elbiselerini giymek fikri beni rahatsız ediyordu. Kız kardeşimin bana okulda yaptığı o korkunç şeyleri unutmamıştım.

Diğer taraftan, o ilk karşılaşmamızdan sonra hiç konuşmadığım annem beni düşünmüştü. Herhalde bu yüzden minnet duymam gerekiyordu. «Bütün bunları annem benim için mi seçti?»

Bayan Boston başını sallayarak ellerini kaldırdı. «Tam anlamıyla seçmiş sayılmaz. Benden Clara Sue'nun artık giymediği eşyalarını toplamamı istedi. 'Bakalım onlar Dawn'un işine yararlarmı?' dedi.»

Lastik ayakkabılardan birini denedim. Clara Sue benden bir yaş küçüktü ama daha iriyarıydı. Lastik ayakkabılar da, diğerleri de tam ayağıma göreydiler. Bluzlar ve etekler de bana Olacaktı. Bayan Boston bir poşet iç çamaşırı bile getirmişti.

«Artık bunların hepsi de Miss Clara Sue'ya dar geliyor,» dedi. «Külotlar sana olur.» Ama sutyenler bana göre iriydi.

«İşine yarayacaklarla yaramayacakları ayrır. İstemediklerini bana söyle. Bu eşyaları sevinçle alacak pek çok fakir tanıyorum.» Zenci kadın kaşlarını kaldırdı. «Agatha Johnson'u da unutmayalım.»

«Şimdi bunlarla ilgilenecek zamanım yok,» diye söyledim. «Oyun odasına çıkmam gerekiyor. Orayı saat birle iki ara-61 temizlememi söylediler. Müşteriler o saatte odayı kullanmıyorlarmış.» Eşyaları bir tarafa ittim.

Bayan Johson yüzünü buruşturarak odadan çıktı. Ben de jönü izleyerek işimin başına döndüm.

Oyun odasındaki son masayı da cilaladığım sırada Philip'in seslendiğini duydum. «Dawn! Dawn!» Döndüm. Kapıda duruyordu. Açık mavi bir gömlek ve bej pantolon giymişti. Saçlarını yine iyice fırçalamıştı. Eskisi gibi sakindi.

Cutler Koyuna geldiğimden beri kendimle, görünüşümle ilgilenmez olmuştum. Sabahları saçlarıma pens takarak diğer

kat hizmetçileri gibi başıma bir eşarp bağılıyordum. Şimdi " formam da oyun odasında tozlanmıştı.

Otele geldiğimden beri ilk defa yağmur yağıyordu. Kapı hava bu önemli günü daha da kasvetli bir hale sokmaktaydı.!

«Merhaba, Philip,» dedim.

«Nasılsın?» diye sordu.

Cevap verdim. «İyiym sanırım...» Ama dudaklarım ti meye, omuzlarım sarsılmaya başladı. Philip'e baktığım za ' Emerson Peabody'deki günlerin bir rüya olduğunu sanıyord' Annemin öldüğü gün kâbusa dönüşen bir rüya.

Philip yerinden kımıldamadı. «Buraya gelir gelmez s aramaya çıktım. Bavullarımı bile açmadım daha. Onları bir rafa atıp Bayan Boston'a senin nerede olduğunu sordum. B büyükannemin seni kat hizmetçisi olarak çalıştırdığını söy İşte büyükannem böyledir! Yani... büyükannemiz.» Bir an d du.

Sözlerimizi izleyen sessizlikler çok derindi. Aramızdaki kaç adımlık uzaklık kilometreler gibiydi. Hızla gelişen dram olaylar Philip'i bir yabancı haline sokmuştu. Ona ne diyeceği!! bilemiyordum.

Sonra Philip birdenbire eskisi gibi muzip muzip güldü «Senin kız kardeşim olduğuna inanamıyorum,» diye başını sal ladı. «Bir hata olduğundan eminim. Seni kardeşim gibi göreni yorum. Bu kadarı da fazla.»

«Ne yapabiliriz, Philip? Bu gerçek.»

«Bilmiyorum.» Philip, hâlâ başını sallıyordu. Sonra banı doğru bir adım attı. «E, oteli nasıl buldun? Harika bir yer, defi mi? Bahçeler de çok güzel. Tabii böyle yağmur yağmadığı zı man.»

«Ben ancak otelin içini dolaşacak kadar zaman bulabil dim,» dedim. «Dışarı çıkmak için pek fırsat olmadı. Çoğu zı man çalıştım ve sonra da odamda oturdum.»

«Ah... » Philip'in gülümsemesi yayıldı. «Artık ben geldiğim

[için işin daha da artacak. Sana her yeri göstereceğim. Sevd-
[ğim yerleri, çocukken saklandığım köşeleri. Her yeri seninle bir-
> iikte yeniden keşfedeceğim... İzin gününde kumsalda dolaşip
» kabuk toplayacağız... »

«Benim izin günüm yok,» dedim.

«Ne? İzin günün yok mu? Olması gerekir. Herkesin izinli
çıkacağı gün var. Ben Bay Stanley'le hemen konuşurum.»

Omzumu silkerek cılayla bezi küçük arabama koydum.

Philip bana daha yaklaşıp elimi tutmaya çalıştı.

«**Dawn.**»

Ondan hemen uzaklaştım. Nedense Philip'le oyun odası-
da yalnız başıma konuştuğum için bile kendimi suçlu hissediyordum.

«Seni düşünmediğim gün olmadı, Dawn. Başına gelen o korkunç felaketleri. Sana telefon etmek, hatta okuldan ayrılarak buraya dönmek istedim. Ama büyükannem beklememin daha doğru olacağını söyledi.»

Çabucak başımı kaldırdım. «Büyükannen mi?»

«**Evet.**»

Çabucak, «Ona bizim hakkımızda ne söyledin?» diye sordum.

«Ne mi söyledim?» Philip omzunu silktili. «Söylenecek ne vardı ki? Ona çok iyi arkadaş olduğumuzu anlattım. Çok iyi bir insan olduğundan söz ettim. Sesinin güzelliğinden de. Bana annenle babanı sordu. Ben de annenin hastalanıp öldüğünü açıkladım. Yaptıklarını öğrendiğim zaman çok şaşırdığımı anlattım.»

«Onların bu işi neden yaptığını bilmiyorum,» diye başımı salladım. «Bütün bu olanları anlayamıyorum.» Philip'in gözlerinin dolduğunu görmemesi için başımı çevirdim.

O, «Büyükannem de aynı şeyleri düşünmüş,» dedi. «O olay onu çok şaşırtmış.»

Hızla döndüm. «Neden büyükanneni aradın?.. Niçin annenle, babanla konuşmadın?»

Philip gülerek, «Ah,» dedi. «Ben genellikle her şeyi büyükannemle konuşurum. Her şeyi o yönetir. Yani ben kendimi bildim bileli... Hem... Annemi gördün.» Gözlerini tavana dikti. «Çok sarsılmış. Zaten babamı da arasaydım, o yine gidip Cıllar ninenin fikrini sorardı. Ne kadın, değil mi?»

«Tam bir despot,» diye söylendim.

«Ne?» Philip hâlâ gülümsüyordu.

«Dawn adından vazgeçmemi, Eugenia ismini almamı istiyor. Ama ben buna razı değilim. Oteldekilere beni Eugenia, diye çağırımlarını emretti. Tabii onlar Cutler nineye karşı gelmekten korkuyorlar.»

«Ben büyükannemle konuşurum. O zaman her şeyi arılsın. Bak, görürsün.»

«Anlayıp anlamaması bana vız gelir. Sırf onu memnun etmek için adımları değiştirecek değilim.» Sesim kesindi.

Philip, «Üzülme,» dedi. «Her şey düzelecek.»

«Hiçbir zaman düzelmeyecek,» diye inledim. «Jimmy'li Fern'ü, onların başlarına gelenleri düşünmemeye çalışıp duruyorum.» Sonra umutla Philip'e baktım. «Sen bir haber aldın mı? Bir şey biliyor musun?»

«Hayır, üzgünüm. Ah, unutmadan söyleyeyim. Bay Moori sevgilerini yolladı. 'Ne olursa olsun müzik eğitimini sürdürmeli,' dedi. 'İlerde bir gün onu Carnegie Hall'da dinlemek istiyorum.'™

Gülümsedim. Uzun süreden beri ilk defa gülümsüyordum, «Son günlerde içimden şarkı söylemek de, piyano çalmak da gelmiyor.»

«Yine gelecek. Bir süre sonra, Dawn... » Philip elimi tutmaya çalıştı yine. Sonra sıkıldığını anlayınca geriledi.

Ona baktım. Artık okuldaki Philip benim için çoktan ortadan kaybolmuş, onun yerini ağabeyim almıştı.

Orta yaşlı dört adam oyun oynamak için girip bir masanın başına geçtiler. Philip'le bir an onları seyrettik.

Sonra o, «Eh,» dedi. «Gidip eşyalarımı yerleştireyim. *Omaha* annemi bile görmedim. Bu olayın onu ne hale soktuğunu

tahmin edebiliyorum. Baş ağrıları, sinir krizleri.» Başını salladı, sonra da güldü. «Annem seninle ilk karşılaştığı zaman burada olmak isterdim. Olanları bana sonra anlatırsın.» Kaşlarını kaldırdı. «Bu akşam yemekte ben de çalışmaya başlayacağım. Burada insanı esir gibi çalıştırırlar. Boş kalır kalmaz gelir seni bulurum. Çıkar biraz dolaşırız. Tamam mı?»

«Peki,» dedim.

Philip dönerek hızla uzaklaştı. Ben de dinlenmek için odama gittim. Yağmur durmadan yağıyordu. Odam sefil ve karanlıktı. Hem de lambayı yakmama rağmen. Bir süre sonra kordondan yansıyan ayak seslerini duydum. Philip'in geldiğini sanarak doğruldum. Ama gelen Clara Sue'ydu. Bir an birbirimize nefretle baktık. Sonra o ellerini beline dayayarak sırttı.

«İnanamıyorum,» diye başını salladı. «Buna hiç inanamıyorum.»

«Merhaba, Clara Sue.» Onun kız kardeşim olması çok acıydı ama yapabileceğim bir şey de yoktu.

Clara Sue gözlerini iri iri açarak, «Bu olayın okulda Philip'le beni ne kadar utandırdığını bilemezsin!» diye bağırdı.

«Philip'le konuştum. Onun dedikodulara katlanmak zorunda kaldığını biliyorum... »

«Dedikodular mı?» Kız kardeşim neşesizce güldü. Sonra yüzünde haşın bir ifade belirdi. «Hepsi o kadar değil. Philip bir köşeye çekildi, kimseyle konuşmadı. Ama ben bu olayın keyfimi kaçırmamasına izin verecek değildim.» Etrafına bakındı. «Bu zenci dadım Bertha'nın odasıydı. Ama o zamanlar daha iyi döşenmişti.»

Alayla, «Daha dekorasyonla uğraşacak zaman bulamadım,» dedim.

Clara Sue yataktaki eşyalarını görünce irkildi. «A, şu benim bluzum değil mi? Şu etek de benim.»

«Bayan Boston odanı temizledikten sonra onları buraya getirdi.»

«Sen ne biçim insanların yanında büyüdün? Oöö! Bebe hırsızları! Tevekkeli üstün başın pek pisti. Jimmy de iyice çıktı.»

«Jimmy kaçık değildi,» diye söylendim. «Benim de giydi lerim hiçbir zaman pis değildi. Evet, fakirdik. Bunu itiraf ediyö rum. Ama pis değildik. Fazla kılığım yoktu. Ama olanları her z ' man yıkayıp temizlerdim.»

Clara Sue sözlerimin onu etkileyemeyeceğini belirtmek için omzunu silkti. «Jimmy pek acayıpti. Herkes öyle söylüyor! du.»

«Jimmy çekingen ve şefkatliydi. Kalbi sevgi doluydu, m sadece korkuyordu. Züppe dolu bir okulda öğrencilerin orM aralarına almayacaklarından korkuyordu.» Jimmy'den sanki öl müş gibi söz etmek beni iyice kızdırdı.

Clara Sue, «Onu neden böyle ateşli ateşli savunuyor! sun?» diye söyledi. «O senin asıl ağabeyin değildi ki! Korkun! bir şey olmalı bu. Yabancılarla yaşamaya zorlanmak gibi bil şey.»

«Hiç de öyle değildi. Annemle babam her zaman...»

Clara Sue, «Onlar senin annenle baban değildi,» diye baj ğırdı. «Onlardan böyle söz edip durma! İkinin de ne olduğun | biliyoruz. Çocuk hırsızları!»

Gözlerim yanmaya başlamıştı. Başımı çevirdim. Kız k deşimin ağıladığını görmesini istemiyordum.

Clara Sue tiksintiyle yüzünü buruşturdu. «İşin kötü ya da, Philip'in seninle gezmeye kalkışmış olmasıydı. Tevekke, öyle somurtup oturmuyordu! Kız kardeşinin erkek arkadaşı oll maya yeltendiği için kendini aptal ve pis hissediyordu. Ve tabf herkes de durumun farkındaydı.» Yine yüzünü buruşturdu. Yİ zü benimkinden tombuldu. Saç ve göz rengimiz birbirine benzi yordu. Ama ağızlarımızın ve vücutlarımızın biçimi farklıydı.

Ben usulca, «Philip'i bilmediği bir şey yüzünden-suçlay" mazlar,» dedim.

«Ne olmuş yani? Yine de pis bir olaydı. Aranızda net geçti? Ben senin kardeşimim. Bana güvenebilirsin.»

Ona hayretle bakakaldım.

Clara Sue ekledi. «Bayan Boston'un sana eskilerimi getirmiş olmasına seviniyorum. Atılmasından ya da müstahdeme verilmesinden daha iyi.» Bir an durdu. «Sana yaptıklarım için üzülüyorum. Ama kim olduğunu bilmiyordum.» Elbiseleri yana iterek karyolama oturdu. «Onun için bana her şeyi anlatabilirsin. Philip'in seni o çok sevdiği yere götürdüğünü biliyorum. Herhalde bazı şeyler oldu.»

«Yok canım.» Onun yanına oturdum. Belki de yaşı benimkine yakın bir kız kardeşim olması iyi bir şeydi. Belki Clara Sue'nun yaptığı bütün o kötülükleri unutabilirdim. Böylece birbirimizle dost olur, elbiseler dışında, hayallerimizi ve düşüncelerimizi de paylaşırdık.

Clara Sue bana merakla baktı. Sonfa dostça bir tavırla, «İlk çıktığın çocuk Philip miydi?» diye sordu. Başımı salladım. O da içini çekti. «Ben daha kimseyle çıkmadım.»

«Ah, yakında çıkarsın. Çok güzelsin çünkü.»

Kardeşim, «Onu biliyorum,» diye mırıldandı. «Aslında benimle arkadaşlık etmek isteyen çok. Ama ben hiçbirini beğenmiyorum. Henüz Philip kadar yakışıklı ve nazik birine rastlamadım. Bütün arkadaşlarım ona bayılıyor, seni de kıskanıyorlardı.»

«Bunu tahmin ediyordum,» dedim.

«Biliyor musun, Louise senin Jimmy'e âşıkı.» Kardeşim bir kahkaha attı. «Onun Jimmy'e yazdığı, ama postalamak cesaretini gösteremediği bir aşk mektubu buldum. 'Seni seviyorum,' 'Şimdiye kadar rastladığım çocukların en yakışıklısı ve kibarısın,' gibi sözlerle doluydu. Hatta Louise o aşk sözlerini Fransızca yazmıştı. Mektubu çalıp bizim kızlara gösterdim.»

«Bunu yapmamalıydın,» dedim. «Herhalde Louise çok üzülmüştür.»

Clara Sue gözlerini kırptırdı. «Aman, pek acayip bir kız o. Onunla konuşan tek öğrenci sen oldun... Ben o mektubu kullanarak Louise'e bütün istediklerimi yaptırdım. Seni gözetleme-

sini, üzerine o pis kokuyu sıktığımız zaman bize katılmasını sağladım.»

«O iğrenç bir oyundu, Clara Sue.»

Kardeşim omzunu silkti. «Sana üzgün olduğumu söyledim ya! Sen de benim en güzel mantomu mahvettin. Onu atma' zorunda kaldım.»

«Atmak zorunda mı kaldın? Neden temizletmedin?»

Clara Sue sinsi sinsi güldü. «Neden temizlettim? Babamın bana yeni bir manto almasını sağlamak daha kolaydı. Ona birinin paltomu çaldığını söyledim. O da yeni bir manto için bana para yolladı.» Merakla öne doğru eğildi. «Şimdi bunları unuttum. Philip'le senden söz edelim. Aranızda neler geçti?»

«Hiçbir şey.»

«Bana açılmaktan korkmamalısın,» diye ısrar etti.

«Anlatılacak bir şey yok ki!»

Clara Sue'nun yüzünde hayal kırıklığına uğradığını açıklayan bir ifade belirdi. «Ya?.. Ama o seni gezmeye götürdü, öyle değil mi? Sonra buraya gelir gelmez de hemen seni bulmaya koştu. Buldu mu?» Evet, der gibi başımı salladım. O, «E?» dedi. «Ne söyledi? Öfkeli miydi? Gülünç duruma düştüğünü söyledi mi?»

«Ne münasebet,» diye cevap verdi. «İkimiz de durumu anlıyoruz.»

«Ya... » Clara Sue bana inanmamış gibiydi. Sonra aklına başka bir şey geldi. «Babam seninle karşılaştığı zaman ne söyledi?»

«'Otele hoş geldin,' dedi. Benimle uzun uzun konuşacağını söyledi ama henüz buna zaman bulamadı. İş başından aşkın.»

«Her zaman öyledir! Ben o yüzden her istediğimi elde ederim. Rahatsız olmaktansa istediğimi bana vermeyi tercih eder... Ya annem hakkında ne düşünüyorsun?» Kardeşim güldü. «Tırnaklarından biri kırıldığı ya da Bayan Boston saç fırçasını tam yerine koymadığı zaman annem sinir krizi geçirir. Se

nin bulunduğunu haber aldığı zaman neler olduğunu tahmin edebiliyorum.»

«Onun böyle sık sık hastalanıp sinir krizleri geçirmesine üzülüyorum,» dedim. «Çok güzel bir kadın.»

Clara Sue başını sallayarak kollarını kavuşturdu. «Büyükan-
nem sen kaçırdığın zaman Laura Sue'nun çok hastalandı-
ğını söyledi. Onun hayatını benim dünyaya gelmem kurtarmış.
Ancak ondan sonra mutlu olabilmiş.» Sesinde gurur vardı. «An-
nemle babam seni kaybettikleri için mümkün olduğu kadar ça-
buk bir bebekleri daha olmasına karar vermişler.» Bir an durdu,
sonra da ekledi. «Sen artık geri döndün.» Sesi kederliydi. Beni
bir an süzdü, sonra güldü. «Büyükanem seni kat hizmetçisi
olarak çalıştırıyor, öyle mi?»

«Evet.»

Kardeşim, «Ben resepsiyonda çalışıyorum,» diye övündü.
«Giyiniyor, kontuarın arkasında duruyorum. Bu yıl saçlarımı iyi-
ce uzatacağım. Büyükanem yarın kuaföre giderek saçlarıma
biçim verdirmemi söyledi.» Aynada kendini inceledikten sonra
bana çabucak bir göz attı. «Bütün kat hizmetçileri genellikle
saçlarını kısa kestirirler. Büyükanem öyle ister.»

Ben kesin bir tavırla, «Saçlarımı kestirecek değilim,» de-
dim.

«Büyükanem isterse öyle bir kestirirsin ki! Zaten bu şart.
Yoksa saçların her gün kirlenir. Şimdi de kirli gibi duruyor.»

İtiraz edemedim. Doğruydı. Saçlarımı günlerden beri yı-
kamamış, görünüşümle ilgilenmemiştim.

Clara Sue, «İşte ben o yüzden temizlik işi yapmıyorum,»
diye açıkladı. «Hiçbir zaman da yapmadım. Şimdi de büyükan-
nem benim resepsiyonda çalışacak kadar güzel olduğumu dü-
şünüyor. Sorumlulukları bilecek yaşa geldiğim kanısında.»

«Çok güzel,» dedim. «Çok şanslısın. Ama açıkçası ben
sürüyle insanla karşılaşp yalandan gülümsemeyi istemezdim.»

Clara Sue'nun suratından beni aşağı gördüğünü belirten o
rjülümseme kayboldu. «Eh... Herkes bu olay yüzünden utanı-

yor sanırım. Şu ara seni yabancılardan saklamaya çalışıyorlar.»

Omzumu silktim. Aslında bu doğru olabilirdi ama Clara Sue'ya bunu açıklamak niyetinde de değildim. «Belki.»

«Olanlara hâlâ inanamıyorum.» Kardeşim ayağa kalkarak beni süzdü. «Belki de hiçbir zaman inanamayacağım.» Başını yana eğerek bir an düşündü. «Belki de gerçeğin aslında böyle olmadığını öğreneceğiz.»

«Ben bunu herkesten çok istiyorum, Clara Sue. Bana inan.»

O şaşırarak geriledi. Kaşlarını kaldırdı? «Ne? Ama niden? Aslında, daha iyi durumda değildin. Dilenci gibi yaşıyordun. Şimdi bir Cutler'sın ve Cutler Koyu Otelinde yaşıyorsun. Herkes kim olduğumuzu biliyor.» Bir an durdu, sonra Cutler ni-neden aldığı anlaşılan o aileye özgü azametle ekledi. «Burası Doğu kıyısındaki otellerin en güzellerinden biri.»

«Rahat bir yaşam sürmüyorduk,» diye itiraf ettim. «ArrJ birbirimizi seviyorduk. Her derdimizle ilgileniyorduk. Küçük kardeşim Fern'le Jimmy'i özlüyorum. Elimde değil.»

Clara Sue başını salladı. «Ama onlar senin asıl kardeşle-f rin değildi ki, ahmak. İster hoşlan, ister hoşlanma, artık biz senin yakınlarınız.» Başımı çevirdim. O usulca, «Eugenia?» dedi.

Hemen döndüm. Clara Sue hınzır hınzır gülüyordu. «Bu benim adım değil!»

«Büyükannem adının 'Eugenia' olduğunu söyledi. Burada sadece Cutler ninenin sözü geçer.» Clara Sue bu sözleri şarkı söyler gibi mırıldanmıştı. Kapıya doğru gitti. «Giyinmem ve rai sepsiyonda nöbeti devralmam gerekiyor. Otele her mevsim *im* zim yaşımda çocuklar geliyor. Belki onlardan bir ikisini seni™ le tanıştırayım. Artık Philip'in peşinden koşamayacağına göre j İşin bittiği zaman arkana doğru dürüst bir şey giyip lobiye gelfi Konuşmasını duyan, benim dilenci olduğumu" onun da bana sadaka verdiğini sanırdı. Clara Sue odamdan çıkarak kapıyı kapattı.

O çirkin odada etrafıma bakındım. Kendimi çok yalnız hissediyordum. Sanki bir cezaevindeydim ve beni hücre cezasına çarptırmışlardı. Yine bizimkileri düşünmeye başladım.

Sonra aklıma bir şey geldi. Başucu masamın üst çekme-cesini açtım. Orada otelin kâğıtlarından vardı. Oturup yerini bulacağını umduğum bir mektubu yazmaya başladım.

«Sevgili babacığım,

Herhalde beni yuvama ve gerçek aileme geri getirdiklerini artık biliyorsun. Yani Cutler'ların yanına. Fern'le Jimmy'e ne olduğunu bilmiyorum. Ama polis bana onların iki ailenin yanına verileceklerini söyledi. İki ayrı ailenin. Artık birbirimizden ayrı ve yalnızız.

Polis beni almaya geldiği ve seni bebek kaçırmakla suçladığı zaman yüreğime indi. Çünkü kendini hiç savunmadın. Karakolda ise bana sadece çok üzgün olduğunu söyledin. Ama üzgün olduğunu söylemek, neden olduğun azap ve ıstırapı geçirmeye yeterli değil.

Annemle senin beni Cutler'lardan neden çaldığınızı anlayamıyorum. Bunun nedeni annemin bir daha çocuğu olmaya-çağından korkması değildi herhalde. Çünkü sonra Fern'ü dünyaya getirdi. Bu işi neden yaptınız?

Biliyorum, şimdi nedeni o kadar önemli değilmiş gibi gözüküyor. Çünkü olan olmuş artık. Ama ben bu esrar ve acıyla yaşamaya dayanamayacağım. Jimmy her neredeyse, onun da aynı azabı çektiğinden eminim. Lütfen bana annemle bu işi neden kalkıştığını anlatmaya çalışır mısınız?

Gerçeği bilmek hakkımız. Annem öldü ve sen de hapiste-
sin. Onun için artık sırları saklamanın senin için bir önemi ol-
[mamalı.

Ama bu bizim için önemli. Lütfen bana cevap ver.

Dawn.»

Mektubu düzgünce katlayarak Cutler Koyu Otelinin zarflarından birine koydum. Sonra odamdan çıkarak, bu mektubu! babamın eline geçmesini sağlayabilecek tek insana gittim. Asf babam Randolph'a.

Bürosunun kapısını vurdum. Babam «Giriniz,» deyince d kapıyı açtım. Randolph masasının başındaydı. Eşikte duraklı dım.

«Evet?» Gözlerini kısıp bana baktığı zaman, bir an benini kim olduğunu unuttuğunu düşündüm.

«Seninle konuşmam gerekiyor,» dedim. «Lütfen.»

«Ah, şu ara pek zamanım yok. Bütün bu kâğıtları gözdel geçirmek zorundayım. Cutler nine, her şey tam zamanında yal pılmadığı zaman çok sinirleniyor.»

«Fazla zamanını almam,» diye yalvardım.

«Pekâlâ. Pekâlâ. Gel. Otur.» Babam kâğıt yığnını bir kel nara itti. «E. Philip'le Clara Sue'yu gördün mü?»

Masanın önündeki koltuğa oturdum. «Evet.»

Randolph, «Şimdi artık birbirinizi kardeş olarak tanımanu'z gerekecek,» diye başını salladı. «Okulda arkadaşınız...»

«Evet, öyle.»

Babam doğruldu. «Sana ayıracak fazla zamanım olmadığı için üzgünüm... Ama hepimiz için bir gezinti düzenliyorum. Artj geceyi Laura Sue seçecek. Hep birlikte Virginia'nın en ünlü lef kantalarından birine gideceğiz. Annen, ben, sen, Philip ve Clara Sue. Fikrimi beğendin mi?»

«Evet, beğendim,» dedim.

Randolph usulca güldü. «Pek de heyecanlanmışa benz miyorsun.»

«Elimde değil. Zamanla bu yeni yaşantıma, gerçek aileme, alışacağımı ve geçmiş i unutacağımı düşündüklerini biliyorum... » Başımı eğdim.

Babam, «Yo, hayır,» dedi. «Kimse senden geçmiş i tamayla unutmanı istemiyor. Ben seni anlıyorum. Bu zaman alacak.»

Konuşurken küçük parmağındaki yakut yüzüğü çevirip duruyordu. «E, senin için şimdi ne yapabilirim?»

Anlayışlı tavırları bana cesaret verdi. «Longchamp'ların bu işi neden yaptıklarını anlayamıyorum. Kesinlikle.»

Randolph mırıldandı. «Bu işi neden yaptıklarını mı? Ah, I Lonchamp'ları mı söylüyorsun? Böyle şeyleri, değil gençler, olgun insanların anlaması bile zor.»

Çabucak ekledim. «O yüzden bir mektup yazdım.» Zarfı uzattım.

Babam kaşlarını kaldırdı. «Bir mektup mu? Kime?»

«Babama... Yani eskiden babam olduğumu sandığım kimseye.»

«Anlıyorum...» Randolph düşünceli bir tavırla arkasına yaslandı. Kısılmış gözlerinde madeni bir parlaklık vardı. Büyü-
-annemin gözlerinde sık sık gördüğüm o parlaklık gibi.

«Onun bana, annemle bu işi neden yaptıklarını açıklamasını istiyorum. Her şeyi öğrenmeliyim.» Sesim kararlıydı.

«Ya... Eh, Dawn...» Randolph gülümseyerek sesini alçalttı. «Seni bu adla çağırdığımı sakın anneme söyleme.» Bu sözleri yarı şaka yarı ciddiye. Sonra yüzündeki gülümseme kayboldu. Bakışları ciddileşti. «Ormand Longchamp'la ilişki kurmak istemeyeceğini umuyordum. Bu herkes için durumu daha zorlaştırır. Longchamp için bile.»

Elimdeki zarfa bakarak başımı salladım. Gözlerim yaşlardan bulanıklaşmıştı. «Bu olayın nedenini öğrenmeden yeni bir yaşama başlayamam. Bu imkânsız.»

Babam bir an beni süzdü. Sonra da, «Anlıyorum... » diye başını salladı.

«Onun hangi cezaevinde olduğunu öğreneceğini ve bu mektubu kendisine göndereceğini umuyordum.»

Bu isteğim onu şaşırttı. Kaşlarını kaldırarak çabucak kapıya doğru baktı. Sanki birisinin anahtar deliğinden içeriye dinlemesinden korkuyordu. «Bilmem ki... » diye mırıldandı. «Zaten Longchamp'ın doğruyu söyleyeceğini nereden biliyorsun? O

sana her zaman yalan söyledi, korkunç hikâyeler anlattı.» an durdu. «Kalbini ona karşı katılaştırmanı sağlayan kimse b olmak istemem. Ama ortada gerçekler var.»

«Sadece denemek istiyorum,» diye yalvardım. «Bana c vap vermez ya da gerçeği açıklamazsa, bu konuyu sonsuz; kadar unutacağım. Söz veriyorum.»

«Anlıyorum.» Babam birdenbire kâğıt yığını önüne çek Artık beni kolaylıkla göremiyordu. «Şey... Bilmem ki... Şu işle¹ bitirmem gerekiyor. Cutler nine otelin düzgün çalışmasını iş? yor.» Kâğıtları birbirine zımbalamaya başladı.

«Başka kimden yardım isteyeceğimi bilmiyorum,» dedi Sesim yine yakarı doluydu. «Lütfen!»

Randolph duraklayarak bana baktı. «Şey... Pekâlâ... Eli den geleni yaparım.»

Zarfı ona vererek, «Teşekkür ederim,» dedim. Babam on alıp çabucak masasının üst çekmecesine attı. Aynı anda *W* zündeki endişeli ifade de kayboldu. «Eh,» diye gülümsed «Ben de seninle kılık kıyafetin konusunu konuşmak istiyordu" Bunu dün gece Laura Sue'yla konuştuk. Clara Sue'nun giyrrr diği bazı elbiseleri sana olabilir. Bayan Boston bugün o eşyala odana getirir. Sen de işine yarayacakları ayırırsın.»

«Bayan Boston onları getirdi bile,» diye cevap verdim.

«Ah, iyi iyi. Laura Sue seni birkaç gün sonra alışverişe g türmek istiyor. Gereken diğer eşyaları alman için. Şimdi senin için yapabileceğim bir şey var mı?»

Başımı salladım. «Hayır, teşekkür ederim.» Ayağa kalk^{*1} tim.

Babam, «Senin bize geri gelmen Tanrının bir lütfü,» dedi, «Bir mucizesi.» Masasından kalkarak beni kapıya kadar götür- dü. «Ah, şimdi aklıma geldi. Philip bana senin çok güzel piyano çaldığını söyledi.»

«Piyanoyu yeni öğrenmeye başladım. O kadar iyi değilim.»

«Ama yukarı gelip piyanoda Laura Sue'yla benim için bir şeyler çalman çok hoş olur.»

Tam ona cevap vereceğim sırada, dönüp masasına baktı. «Çok üzgünüm. İşim başımdan aşkın. Sana yakında bol zaman ayıracağım.»

İş başından aşkın da ne yapıyor, diye düşündüm. «Kâğıtları birbirine mi zımbalıyor? Neden bir sekreter tutup bu işi ona yaptırmıyor?

Babam çıkmam için kapıyı açtı. «Her şey düzelecek. Sa-
jece biraz zaman gerekiyor.»

«Teşekkür ederim,» dedim.

O eğilerek beni yanağımdan usulca öptü. Çabucak, çekine çekine. Sonra sanki birinin beni öptüğünü, hatta benimle konuştuğunu görmesinden korkuyormuş gibi elimi sıkarak kapıyı arkamdan kapattı.

Randolph'un bu acayip tavırları, büyükannemin o beklen-
medik haşinliği, annemin garip hastalığı beni sersemletiyor, ça-
resizlik içinde çırpınmama neden oluyordu. Bu karmaşa deni-
zinde yüzmeyi nasıl öğrenecektim?

Beni suyun yüzünde kim tutacaktı?

İhanet

Başlangıçta Clara Sue'nun eskilerini giymemeye karar vermistim. Ama biraz süslenmeyi, güzel gözükmeyi istiyordum. Kendimi yorgun ve bitkin bir hizmetçi gibi değil, genç bir kız gibi hissetmeliydim. O yüzden, akşam yemeğinden sonra odama dönerek kardeşimin giysilerini denedim. Sonra inci düğmeli açık mavi bir bluzla koyu mavi plili bir eteği seçtim- Torbada pek güzel, topuksuz beyaz ayakkabılar da vardı. Saçlarımı açarak fırçaladım. Aslında onların yıkanması ve biraz da kesilmesi gerekiyordu.

Clara Sue'yu düşündüm. O kuaföre gidecekti. Kız kardeşime her istediği zaman yepyeni kıyafetler alacaklardı. Ona her zaman özel biriymiş gibi davranacaklardı. Cutler nine sonunda beni de kabul edecek, bana da aynı biçimde davranacak mıydı?

Saçlarıma bir kurdele bağlamaya karar verdim. Annem bana her zaman kulaklarımı kapatmamamı söylemişti. Şimdi bile onu duyar gibiydim. «Kulakların çok güzel, bebeğim. Bırak da herkes onları görsün.» Annemi düşünürken gülümsedim. Gözlerim parladı.

Aynı anda koridordan gelen ayak seslerini duydum. Kapıyı açarak dışarı bir göz attım. Gelen bir garsondu.

«Bay Cutler yukarı çıkmanı, annenle ikisine piyano çalmamı istiyor.» Kısa boylu adam bu haberi verdikten sonra dönerek uzaklaştı.

Ben kendi kendime, «Onlara piyano çalmamı emretmeleri sevgi dolu bir ilgi sayılamaz,» dedim. «Ama bu da bir başlangıç. Belki de. yazın sonunda birbirine çok bağlı bir aile halini alı-
rız.»

Philip'le Clara Sue annemin başucunda oturuyorlardı. İskemlelerini yatağa iyice yaklaştırmışlardı. Laura Sue yine, yumuşak iki yastığa dayanmış, oturuyordu. Saçları ince omuzlarına düşmüştü. Sarı bir geceliğin üstüne sabahlığını giymişti. Küpe ve pırlanta bir gerdanlık takmış, güzelce boyanmıştı. Philip annemin elini sıkıca tutuyordu. Clara Sue ise arkasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Yine sırtıyordu.

Annem, «Ah, Dawn, ne kadar güzel olmuşsun!» diye bağırdı. «Clara Sue'nun giysileri sana uymuş.»

Kız kardeşim atıldı. «Eteğin modası çoktan geçti.»

Babam beni savunmaya çalıştı. «İnsana yakışan hiçbir şeyin modası geçmiş sayılmaz.» Clara Sue iskemlesinde sıkıntılı sıkıntılı kımıldandı. Babamın bana takdirle bakmasından hoşlanmadığı belliydi. Randolph, «Ne şanslıyız, değil mi?» diye ekledi. «Güzel iki kızımız var. Clara Sue ve Dawn.»

Kız kardeşimin gözlerindeki ifadeden beni kışkırdığı anlaşıyordu. «Hani onu Dawn diye çağırmayacaktık,» dedi. «Onun adı Eugenia değil mi? Büyükanнем öyle söyledi.»

Annem cevap verdi. «Yalnızken onu Dawn diye çağırabiliriz. Öyle değil mi, Randolph?»

Babam, «Tabii,» diyerek elimi hafifçe sıktı. Sonra da bana, lütfen anneni sinirlendirme, diye yalvarıyormuş gibi baktı.

Clara Sue ısrar etti. «Bu büyükanнемin hiç hoşuna gitmeyecek.» Öfkeyle bana baktı. «Sana Cutler ninenin ölmüş olan kız kardeşinin adı verilmiş. Kutsal bir armağan bu. isminin o budalaca ad yerine Eugenia olmasına sevinmelisin.»

«Adım hiç de budalaca değil.»

Kız kardeşim alayla güldü. «Dawn adı mı?»

Philip, «Kes sesini,» diye homurdandı.

Annem bağırdı. «Ah! Clara Sue, lütfen! Bu gece tartışma istemiyorum. Çok bitkinim.» Bana döndü. «Yaz tatilinde ilk müşteriler geldiği zaman hep böyle yorulurum. Hepsinin adlarını hatırlamamız, onları rahat ettirmemiz gerekir. Cutler nine aşağıya inmemizi istediği zaman yorgun, hasta ya da mutsu olmamıza aldırılmaz.» Sesi acılaşmıştı. Babama soğuk soğuk baktı.

Ama Randolph onun bu sözlerini duymamış gibi ellerin ovuşturarak gülümsedi. «Eh... İşte sonunda hepimiz de biraradayız. Minnet duymamız gereken pek çok şey var. Ne harika değil mi? Dawn'ın ailemizden olduğunu göstermenin en güzel yolu ondan piyano çalmasını istemek. Öyle değil mi?»

Annem, «Lütfen sinirlerimi yatıştıracak bir şey çal, Dawn,» diye yalvardı. «Bu gece rock and roll'a dayanamam.» Clara Sue'ya bir göz attı. Kız kardeşim çok rahatsız ve mutsuzdu.

«Ben zaten rock and roll bilmiyorum,» dedim. «Müzik öğretmenim Bay Moore'un bana öğrettiği bir parça var. Bu onu''' en sevdiği eserlerden biriydi. Parçayı hatırlamaya çalışacağım.» Ben oturma odasında piyano çalarken diğerleri annemim yanında kalacaklardı. Buna seviniyordum. Hiç olmazsa Clara Sue'nun bana öfkeyle baktığını görmeyecektim. Sonra Philip gelip yanımda durdu.

Bay Moore'nun bana öğrettiği gibi, önce piyanoyu dedim. Akortluydu.

Clara Sue benimle alay etmeye kalkıştı. «İşte pek sahan''' bir parça.» Ama kimse gülmedi.

Philip bana, «Sinirlenme,» dedi. «Artık ailenle beraber sin.» Omzuma dokundu. Sonra da eğilerek beni yanağımda çabucak öptü. Hayretle başımı kaldırdım. Ağabeyim, «San şans getirmesi için,» diye ekledi.

Emerson Peabody'de yaptığım gibi bütün dünyayla ilişkim

kesmek için gözlerimi yumdum. İlk notayla kendime özgü o müzik âlemine daldım. Artık hiçbir şey beni etkileyemezdi. Ne kıskanç bakışlar, ne alaylı gülüşler. Bütün o acı olayları... her şeyi unuttum. Hatta Philip'in yanımda durduğunu bile.

Parçayı sona erdirdiğim zaman alkışları duyarak gözlerimi açtım. Babam kapıya gelmiş, ellerini birbirine vuruyordu. Philip yanımda beni alkışlıyordu. Annem de yatağında. Clara Sue da birdenbire alkışlara katıldı.

Babam, «Şahane,» dedi. «Annemle konuşacağım. Belki müşterilere de piyano çalarsın.»

«Ah, bunu yapamam.»

«Pekâlâ yapabilirsin.» Babam dönüp anneme seslendi, «Ne dersin, Laura Sue?»

Annem, «Çok güzeldi!» diye bağırdı. «Dawn!»

Yerimden kalkıp Laura Sue'nun yatak odasına döndüm. O beni şaşırtan bir şey yaptı. Bana kollarını açtı. Anneme yaklaştım. Bana sarılıp yanaklarımdan öptü. Gözleri dolmuştu. Ama gözlerinde beni titreten ve kararsızlık içinde duraklamama neden olan bir ifade belirmişti. Sanki bana bakarken içimdeki bir şeyi görüyordu. Benim farkında olmadığım bir şeyi.

Anneme bakışlarımla soru sordum. Yüzünü inceleyerek durumu anlamaya çalıştım. Laura Sue ne kadar güzeldi! Pek tatlı tatlı gülümsüyordu. Yumuşak saçları yasemin kokuyordu. Tevekkeli babam ona o kadar âşık, diye düşündüm. Sinirleri bozuk ama yine de çok sağlıklı ve hayat dolu bir insanmış gibi gözüküyor.

Laura Sue, «Çok güzeldi,» diye tekrarladı. «Sık sık buraya çıkıp bana piyano çalmalısın. Bunu yapar mısın?»

«Evet,» der gibi başımı salladım. Sonra Clara Sue'ya baktım. Kardeşimin suratı kıskançlığından şişip kızarmıştı. Gözleri öfkesinden alev saçıyordu. Tombul yumruklarını sıkıyordu.

Birdenbire ayağa fırladı. «Büyükanne mi görmem gerekiyor.»

Annem üzüntüyle, «Ah, hemen mi?» diye bağırdı. «Okul-

dan daha yeni döndün. Seninle her zamanki gibi dedikodu yapmak için fırsat bulamadık.»

Clara Sue homurdandı. «Ben hiç dedikodu yapmam!» B na bir göz attı, sonra tekrar anneme döndü.

«Şey, ben sadece... »

«Büyükanmem işimizin başından aşkın olduğunu, bir köş de rahatça oturamayacağımızı söyledi.»

Annem, «Ah, bütün bu laflardan öyle bıktım ki?» diye yüzünü buruşturarak babama baktı. «Randolph?»

Babam kardeşime, «Büyükanmenin hemen işine dönmeni istemediğinden eminim,» dedi. «O buraya bizi görmeye geldiği-i ni biliyor.»

Clara Sue, «Ona söz verdim,» diye ısrar etti.

Babam içini çekti. Sonra da anneme dönerek hafifçe om zunu silkti. Annem derin bir nefes aldı, sanki idam kararını din lemis gibi başını yastıkların üzerine bıraktı.

Neden her şeyi böyle büyütüyor, diye düşündüm. Bu has talığı beni kaçırdıkları zaman mı başladı. Ona acıyor ve ço' üzülüyordum. Bu yüzden annemle babamın... yani Long champ'ların yaptıkları bana daha da korkunç gözüküyordu.

Annem birdenbire, «Zaten yorulдум,» dedi. «Bu akşai erken yatacağım.»

Babam gülümsedi. «İyi ya, hayatım.»

Philip bana yaklaştı. «Ben de sana bahçeyi gösteririm.»

Clara Sue hızla bize doğru döndü. Gözleri yine öfkeyi" parlıyordu. «O buraya geleli kaç gün oldu! Ona bir şey göster¹ men gerekmiyor!»

«Dawn durmadan çalıştı ve oteli iyice gezecek kadar z man bulamadı. Öyle değil mi, baba?»

«Ah, evet evet. Hepimizin işi başından aşkındı. Ama gelecek hafta Virginia Beach'te, Deniz Ürünleri lokantasında hep birlikte yemek yiyeceğiz.» Babam bir an durdu, sonra da ekledi. «Tabii anneniz iyi olursa... »

Clara Sue, «Ben Salı gecesi çalışacağım,» diye açıkladı. ¹

Babam, «Eh, patronla konuşurum,» diye gülümsedi. «Belki programında bir değişiklik yapar.»

Ama kız kardeşim bu gülümsemeye karşılık vermedi. «Büyükanne öyle şeylerden hiç hoşlanmaz. Otelin saat gibi işlemesini ister.» Ellerini beline dayamıştı. Dırdır edeceği ya da sızlanacağı zaman burnunu kırıstırıyordu. O zaman burun delikleri açılıyor, tıpkı küçük bir domuza benziyordu.

Babam hâlâ sakindi. «Bakalım... » Onun bu tavırlarına hayret ediyordum. Çünkü Clara Sue'nun gerçekten disipline sokulması gerekiyordu.

Clara Sue, «Gitmem gerekiyor,» diyerek öfkeyle dışarı fırladı.

Annem inledi. «Yaz mevsiminden çok nefret ediyorum. Herkesin sinirleri geriliyor. Keşke uykuya dalsam da Eylülde uysam.» Göz pınarlarında yaşlar parlıyordu.

Randolph yatağa yaklaştı. «Haydi, haydi, hayatım. Hani bu yaz seni hiçbir şeyin rahatsız etmesine izin vermeyecektin? Doktor Madeo'nun ne dediğini unuttun mu? Daha vurdum duymaz olman, seni rahatsız eden olaylara aldırmaman, güzel şeyler düşünmen gerekiyor. Bak, artık Dawn da geri döndü. Hem güzel, hem de yetenekli. Düşünebileceğimiz daha güzel şeyler var artık.»

Annem gözyaşları arasında ona gülümsedi. «Evet. Pianosu çok hoşuma gitti.»

Babam bana, «Yıllar boyunca burada çok yetenekli kişiler piyano çaldı, Dawn,» dedi. «Yakında o listeye senin adını da eklemek çok hoş olacak.»

Bakışlarım neşeyle gülümseyen babamın yüzünden anneminkine kaydı. Laura Sue yine bana dikkatle bakıyordu. Ciddileşmiş, hatta kederlenmişti. Gözlerinde yine beni şaşırtan o ifadeyi gördüm. Ama üzerinde durmamaya karar verdim. -
Ertesi gün otelde pek heyecanlı bir hava vardı. Herkes canla başla çalışıyordu. Mutfakta aşçı Nussbaum harika yemekler hazırlıyor, dışarda bahçıvanlar etrafı temizliyordu.

Kucağında dantel sofra örtüleriyle yanımdan geç Sissy'e, «Ne oluyor?» diye sordum.

Birdenbire durdu. İrileşmiş gözlerle bana bakıyordu. «Bmiyor musun?»

Dürüstçe, «Bilmiyorum,» diye itiraf ettim. «Özel bir gün bu?»

Sissy, «Tabii ya,» diye açıkladı. «Bayan Cutler'in doğum günü. Bu gece büyük bir parti verilecek. Her taraf süsleneyecek; Koskocaman bir pasta yapılacaktır. Müşteriler de partiye katılacaklar. Bayan Cutler'a hediyeler yağacak.» Sonra hızla uzaklaştı.

Ben derin derin düşünmeye başladım. Büyükannemin doğum günüydü ve benim bundan haberim bile yoktu. Ama *babam* rim olsaydı da, neyi değiştirirdi? Cutler ninenin benimle ilgili duygularını biliyordum. Duyguları o kadar belliydi ki! Onun içi de doğum günü beni neden ilgilendirecekti?

Sonra birdenbire annemin sözlerini hatırladım. «Başkalarına, onların sana davranmalarını istediğin gibi davran.» B Cutler nineye, onun yaptığı gibi düşüncesiz ve zalim davranmak istiyordum. Ama annemin sözleri de aklımdan çıkmıyordu. İçimi çekti. Belki beklediğim fırsattı bu. Belki büyükannemle aram bu akşam düzelirdi. Ama ona hediye almak için param yoktu. Ne yapacaktım? Babamdan para isteyebilirdim belki, Ama o zaman Cutler nine de kuşkulanırdı. Sonra aklıma bir şey geldi. Parlak bir fikir. Cutler nineye kalbimden kopan bir şey alacağım. Ona paha da biçilemezdi.

Büyükanneme bir şarkı söyleyecektim. Böylece aramız düzelmesi için ilk adımı, da atmış olacaktım. Evet, şarkım her şeyin düzelmesini sağlayacaktı.

O gece güzel bir duş yaparak saçımı yıkadım, kurduğunda da sırtıma doğru dalda dalga indi.

Dikkatle giyindim. Dolaptan beyaz plili bir etek ve pembere bir buluz seçtim. Pembeli beyazlı örgü bir yelek, kılığımı tamamladı. Aynaya baktığım zaman pek hoş olduğuma karar

verdim ve hemen lobiye indim. Büyükannem misafirleri orada karşılayacak, hediyeleri kabul edecekti.

Lobi renkli kâğıtlar ve balonlarla süslenmişti. Üzerinde «Doğum Günün Kutlu Olsun,» yazılı bir döviz, lobinin bir ucundan diğerine uzanıyordu. Müşteriler büyükannemi kutlamak için sıraya dizilmişlerdi bile. En geride Clara Sue'yla Philip bekliyordu. Ellerinde renkli kâğıtlara sarılı paketler vardı. Philip'in paketi küçük, Clara Sue'nunki ise pek kocamandı. Bir an ellerim boş olduğu için utandım. Sonra Cutler nineye benim de bir hediyem olduğunu kendi kendime hatırlattım.

Clara Sue beni görünce burnunu çektii. «Senin burada ne işin var?» Beni aşağılarcasına konuşmuştu. Sonra beni tepeden tırnağa süzerek alayla güldü. «Kılığın bana neden tanıdık gözüktü, bilmem ki? Ah, evet! Arkadakiler benimdi ama ben sonra onları atmaya karar verdim. Bundan sonra seni 'Eskici Dawn,' diye çağırırım mı? Senin her zaman başkalarının artık-larına razı olacağın anlaşıyor. Kılık kıyafet, aile.» Gülüşü zalimleşti.

Philip ona öfkeyle baktı. «Galiba kıskandın. Clara Sue. Yoksa bunun nedeni bu kılığın Dawn'un üzerinde daha güzel durması mı?»

Philip'e, «Sağol,» dedim. «Sen de Clara Sue.» Kız kardeşimin çiğliklerine aldırmamaya karar vermiştim. «Şimdiye kadar bu kadar güzel bir kılığım olmamıştı.»

Clara Sue tatlı tatlı, «Herhalde ipeğe alışmak sana zor geliyor,» dedi. «Bunca yıl çuval giydikten sonra... »

Dilimi ısırarak Philip'e döndüm. «Cutler nineye ne aldın?»

Ağabeyim, «Parfüm,» diye övündü. «En sevdiği koku bu. Şişesi yüz dolar.»

Clara Sue, Philip'le arama girdi. «Ben de elde yapılmış bir vazo aldım. Çin'de yapılmış. Ya sen?»

«Benim armağan alacak kadar param yoktu,» diye itiraf ettim. «Onun için büyükanneme bir şarkı söyleyeceğim.»

• «Şarkı mı?» Kız kardeşim bana hayretle baktı. «Şarkı mı? Herhalde şaka ediyorsun.»

«Evet, bir şarkı! Nesi var bunun?» Kızardığımı hissediyordum. Belki de Cutler nineye bir armağan almak daha doğru olçaktı. Zaman vardı. Oteldeki hediye mağazasından bir buket a çekalabilirdim.

Calra Sue, «Ciddi olamazsın!» diye bağırdı. «Ne o? Par çok mu kıymetli?»

«Hiç de değil,» dedim. «Sana neden armağan alamadığı mı söyledim. Zaten önemli olan düşüncedir.»

Clara Sue burun kıvırdı. «Ne düşünce ya! Bozuk sesle bi şarkı! Yaşasın!»

Philip sert sert, «Bu kadar yeter, Clara Sue,» diye söyledi. «Dawn haklı. Önemli olan düşünce.»

Ağabeyime minnetle gülümsedim. «Güvenoyu için teşekkür ederim.»

Bana göz kırptı. «Merak etme. Büyükanne mi çok etkiley çeksin.»

Sıranın en sonunda olduğumuz için Cutler nineye anca yarım saat sonra erişebildik. Annemle babam onun yanındayd İkisi de pek hoştular bu gece. Randolph bana gülümserken, L" ura Sue endişeyle baktı.

Önce Philip büyükanne me yaklaştı. Cutler nine onun f mağanını yavaş yavaş açtı. Parfüm şişesini çıkararak boynun ve bileklerine koku sürdü. Philip'e tatlı tatlı gülümsüyordu.

«Teşekkür ederim, yavrum. Bu kokuyu ne kadar çok se' diğimi biliyorsun.»

Büyükanne m ondan sonra Clara Sue'nun paketini açfj Üzerinde Doğ u desenleri olan vazo gerçekten çok güzeldi.

Cutler nine, «Bu şahane bir şey, Clara Sue,» diye bağır' «Harika! Yatak odama da çok yakışacak.»

Clara Sue beni dirsekleyerek yana itti. «O uyduruk şarkı. la bunu gölgede bırakabilecek misin bakalım,» diye fısıldayara Cutler nineyi yanağından öptü.

Sıra bana gelmişti. Midem bulanmaya başlıyordu am Cutler nineye yaklaşırken aldırmamaya çalıştım.

Büyükanne, oturduğu oymalı koltuktan bana bakarak, «İşte bir sürpriz,» dedi. Armağanını vermem için elini uzattı.

Endişeyle öksürdüm. «Benim armağanım pakette değil, büyükanne.»

Cutler nine bana acayip bir tavırla baktı. «Pakette değil mi?»

«Hayır.» Derin bir nefes aldım. «Ben sizin için bir şarkı söyleyeceğim. Benim armağanım da bu.»

Tekrar derin bir soluk alarak seçtiğim şarkıya başladım. «Gökkuşağının yukarısında.» En sevdiğim parçaydı bu. Şarkıyı söylerken kendimi hayalimdeki o ülkede buldum. Babam, annem, Jimmy ve Fern'le beraberdim yine. Artık bizi hiçbir güç ayırmayacaktı.

Şarkım sona erdiği zaman gözlerim dolmuştu. Kalabalık alkışa başladı. Ben de onlara gülümsedim. Annem, babam ve Philip beni alkışlıyorlardı. Ama Clara Sue kımıldamıyordu bile. Büyükanneime döndüm. O da beni alkışlıyordu ama benimle gurur duyduğu için değil. Ah, hayır! Görünüşü kurtarmak için yapıyordu bunu. Çünkü etrafta yabancılar vardı. Gülümsüyordu ama bir taraftan da buz gibi bir öfkeyle beni süzüyordu. Sanki taş kesilmişti.

Müşteriler aralarında konuşarak yemek salonuna geçtiler. Çoğu yanımdan geçerken beni övdüler. Sonunda lobide sadece biz kaldık.

Cutler nineye, «Şarkımı nasıl buldunuz?» diye sordum.

O yerinden kalkarak buz gibi bir sesle, «Hepsi bu kadar mı?» dedi. «Eğer öyleyse lütfen kenara çekil. Benim misafirlerimle ilgilenmem gerekiyor.»

«Hepsi bu kadar...» diye fısıldadım. Her şey neden böyle altüst olmuştu? Annemle babama, Philip'le Clara Sue'ya baktım. Ama hiçbirini beni savunmadı. Bir teki bile. Yine yapayalnızdım.

Büyükanne onlara döndü. «Yemek salonuna geçelim

mi?» O tarafa doğru ilerledi. Diğerleri de peşinden gittiler. Cutler nine dönüp bana bakmadı bile.

Ağlamaktan korktuğum içi hiçbir şey söylemedim. Dönüp! koşu koşu kaçtım. Ömrümün sonuna kadar o korkunç geceyi unutmayacaktım.

Ertesi günü Philip beni lobide yalnız başıma yakaladı. Beni hâlâ kendi kendime acıyordum.

Ağabeyim, «Kaşlarını çatmaktan vazgeç,» dedi. «Dün geceyi de unut. Nasıl olsa yakında büyükannemin sevgisini kazanacaksın. Bak, göreceksin. O arada seni neşelendirmemiz gerekiyor!» Elimi tutarak beni dışarı sürükledi.

Bulutlar dağılmıştı. Güneşin tatlı ışıkları etrafı yaldızlıyordu. Her şeye ilk defa görüyormuş gibi bakıyordum. Solda ışıltılı mavi bir yüzme havuzu vardı. Yanından mavili beyazlı kalın binler yükseliyordu. Biraz ilerdeki yemyeşil kameriyede müşteriler oturmuş, kâğıt oynuyorlardı.

Taş döşeli bahçe yollarının birinden ilerledik. Philip bir ara durup, beyaz bir gardenya kopardı, saçlarımın arasına ilişti.!

Endişeyle etrafıma bakındım. «Ah, Philip, bunu yapmama* lıydın.»

«Endişelenme. Burası bizim. Unuttun mu?» Elimi tuttu yine. Yoldan indik.

Philip sağı işaret etti. «Orada bir beyzbol alanımız var. Bazen müşterilere karşı oynuyoruz, bazen de diğer otellerde çalışan kimselerden oluşan takımlarla maç yapıyoruz.»

«Buranın bu kadar büyük ve güzel olduğunu daha önce farketmemiştim,» dedim. «Otele geldiğim zaman geceydi. Oıldan sonra da bahçede tek başıma dolaşmadım.»

Philip gururla, «Topraklarımız çok geniş olduğu için herke9 bizi kısıkanıyor,» diye açıkladı, «Yıllar boyunca birbirini izleyen başarılarımız yüzünden de.» Gülümsediğimi farkederek ekledi,

«Otelin reklamını yapıyormuş gibi konuştum. Oyle değil mi?»

«İnsanın ailesinin başarısıyla övünmesi güzel bir şey.»

Philip, «Artık bu senin de ailen,» diye hatırlattı. Etrafıma bakındım. Acaba bu duyguyu ne zaman hissedecektim?

Philip yine elimi tutarak beni çekti. «Haydi, gel. Sana gizli bir şey göstermek istiyorum.»

Koşmaya başladık. Eski bölümün yanından dolaştık. Philip birdenbire betondan yapılmış bir merdivenin başında durdu. Aşağıda boyaları dökülmüş, demir tokmaklı beyaz bir kapı vardı. Philip aşağıya inerek kapıyı açtı. «Okul açıldığından beri buraya gelmedim,» diye mırıldandı.

«Nedir bu?»

Philip, «Benim gizli yerim,» diye açıkladı. «Üzüldüğüm ya da yalnız kalmak istediğim zaman buraya gelirdim.»

Kapıdan kapkaranlık odaya baktım. Yüzüme soğuk ve ıslak bir hava çarptı.

Philip, «Korkma,» dedi. «Buranın lambası da var.» Ağır ağır içeri girerek beni de çekti. Yana uzanıp ışığı yaktı.

Tavandan sarkan çıplak ampulün ışığında etrafıma bakındım. Odanın zemini ve duvarları betondandı. Buraya tahta bir masayla dört iskemle, iki eski şifonyerle demir bir karyola konulmuştu. Karyolada sadece lekeli, eski bir şilte vardı.

Philip, «Buranın penceresi de vardı,» diye işaret etti. «Ama küçük hayvanlar içeri girmesin diye pencereye tahtalar çakıldı.»

Ben dipteki dar kapıya doğru gittim. Banyoya açılıyordu. İçerde küçük bir lavabo, tuvalet ve küvet vardı. Hem lavabo, hem de küvet leke içindeydiler. Tavandan da örümcek ağıları sarkıyordu.

Philip bana yaklaştı. «Buranın iyice temizlenmesi gerekiyor. Ama su filan var.» Diz çökerek küvetin yukarısındaki mus-

luğu açtı, pas rengi bir su aktı. «Tabii çoktan beri kullanılmıyordu.» Ayağa kalktı. «Gizli yerimi nasıl buldun?»

Gölümseyerek etrafıma bakındım. Fern doğmadan önce annem, babam ve Jimmy'le oturduğumuz yerlerden daha kötü değildi burası. Ama tabii bunu ağabeyime söylemeye utandım.

Philip karyolaya giderek kendisini yatağın üzerine attı, «Burayı istediğin zaman kullanabilirsin. O karmaşadan kurtulmayı arzu ettiğin zaman. Ben buraya çarşaf, temiz havlu, tabak falan getireceğim.» Birdenbire doğruldu. «Seni çok düşündür Dawn... Senin kız kardeşim olduğun fikrine nasıl alışacağım!» Karyoladan kalktı.

«Alışmak zorundasın.»

Philip birdenbire bileklerimi kavrayarak beni kendine doğru çekti. «Dawn... » diye fısıldadı.

Elinden kurtularak geriledim. «Philip! Artık gitsek iyi olacak!»

«Gitme. Affedersin. Bir daha öyle davranmayacağım. S' veriyorum.»

Philip başını pişmanlıkla eğdi. «Herhalde seni hemen buraya getirmemem gerekirdi.» Duvara uzanarak ışığı söndürdü. Oda karanlıklara bürününce de kolumu tuttu. «Karanlıkta kaldeş değilmışız gibi davranabiliriz. Sen beni göremiyorsun, ben de seni.»

«Philip!»

O, «Şaka ediyorum,» diyerek güldü. Kolumu bırakır binmaz hemen kapıya gittim, kendimi dışarı attım.

Philip de dışarı çıkarak kapıyı kilitleti. Merdivenden çıkarken üzerimize bir gölge düştü. Başımızı kaldırdık. Cutler nine hoşnutsuz bakışlarla bizi süzüyordu. Yüzü öfkesinden şişmişti. Daha iriyarı gözüküyordu.

Tükürür gibi, «Clara Sue burada olabileceğinizi düşündü,» dedi. «Ben şimdi büroma gidiyorum. Eugenia, beş dakika sonra

orada ol. Philip. Collins hemen yemek salonunda çalışmaya başlamanı istiyor.» Topuklarının üzerinde dönerek hızla uzaklaştı.

Yüzüm alev alev yanıyordu. Philip'in suratında ise korku ve utanç vardı. Okuldaki o güçlü ve güvenli tavırlarına ne olmuştu? Şimdi güçsüz ve korkak bir insana benziyordu. Philip, Cutler ninenin arkasından baktı, sonra da bana döndü.

«Ç-Çok üzgünüm...» diye kekeledi. «Gitsem daha iyi olacak.» Geri kalan basamakları ikişer ikişer çıkarak gözden kayboldu.

Ben deri bir soluk alıp ağır ağır basamaklardan çıktım. Kurşunî bir bulut sıcak güneşi örttü. Kalbim de dondu sanki.

Ben lobiden büyükannemin bürosuna doğru giderken resepsiyonda, kontuarın arkasında duran Clara Sue kinle, memnun memnun güldü. Cutler ninenin kapısını vurdum. O yine masasının başında, dimdik oturuyordu. Şimdi bir yargıç hali vardı. Cutler ninede. Karşısında durdum.

Büyükannem sert sert, «Otur,» diye emretti. Başıyla işaret ettiği koltuğa çökerek dirsek dayanacak yerleri endişeyle kavradım. Korkuyla büyükanneme baktım.

Cutler nine başını hafifçe öne doğru uzattı. «Eugenia, sana bu soruyu bir tek defa soracağım. Ağabeyinle aranda ne var?»

«Aramda mı?»

«Her kelimeyi ayrı açıklamaya ve ağza alınmayacak şeylerden söz etmeye zorlama beni,» diye bağırdı. Sonra da gevşedi. «Emerson Peabody okulundayken Philip'in senden hoşlandığını biliyorum. Tabii o sırada kim olduğundan haberi yoktu. Sen de onu beğeniyordun. Aranızda aileyi utandıracak bir şey geçti mi?» Kaşlarını kaldırdı.

Sanki kalbim durdu. Kendi kulağıma bile yabancı gelen boğuk bir sesle, «Philip'le aramızda hiçbir şey geçmedi,» dedim. «Ne iğrenç bir soru bu!»

Büyükannem, «İtiraf edecek bir şey olsaydı, durum dahi da iğrençleşirdi,» dedi. O keskin bakışlı gözleriyle beni süzüyordu. Sonra başını salladı. «Philip sağlıklı bir genç. Ve bütüf gençler gibi vahşi bir ata benziyor. Ne demek istediğimi anlayacak kadar deneyimin olduğunu sanıyorum.» Cevabımı bekleyerek bana baktı. Kalbim hızla çarpıyordu. Dişlerimi alt dudağım! batırdım. Cutler nine beni aşağı görürcesine ekledi. «Erkekleri! dayanamadıkları bir tür kadınca çekiciliğin var. Onun için **de**,: uygun biçimde davranmak sorumluluğu sana düşüyor.»

Gözlerin dolmuştu. «Philip'le kötü bir şey hiç yapmadık,! diye ısrar ettim.

O başını salladı. «Durumun böyle devam etmesini de istiyorum. Bundan sonra Philip'le yalnız kalmanı yasaklıyorum! Duyuyor musun? Onunla birlikte oteldeki herhangi bir odayı girmeyeceksin. Yanınızda üçüncü biri olmadıkça Philip'i odanış çağırmayacaksınız.»

«Haksızlık bu. Suç işlemekten cezalandırılıyor.»

«Sizi korumaya çalışıyorum.» Cutler nine bir an durdu sonra daha mantıklı bir tavırla ekledi. «Böylece normal iki kail deş gibi davranmayı öğrenirsiniz. Durumun ne kadar olağanüş tü olduğunu unutmamalısın. Ben ikiniz için de neyin iyi olduğunu biliyorum.»

«Neyin iyi olduğunu biliyorsunuz, öyle mi? Nasıl? Herkesi nasıl yaşamaları, nasıl davranmaları gerektiğini söyleyemezsiniz. Hatta birbirleriyle ne zaman konuşacaklarını.» Öfkem uykudan uyanmış bir deve benziyordu. «Sizi dinleyecek değilim.

Cutler nine, «Sadece hem Philip'in durumunu, hem **dt** kendininkini güçleştirmiş olursun,» diye tehdit etti.

Odada telaşla etrafıma bakınarak, annemle babam nere^d deler, diye düşündüm. Niçin hiç olmazsa babam bu konuşmaya katılmıyor? Onlar birer kukla mı? Büyükannem onların da ipleri" ni çekerek yaşantılarını mı yönetiyor?

Cutler nine koltuğunda kımıldandı. «Şimdi... Sana yenfi çevrene ve yeni sorumluluklarına alışabilmen için yeteri kadar

zaman tanıdım. Ama hâlâ eskisi gibi davranmakta ısrar ediyor-sun?»

«Nasıl?»

Büyükannem öne doğru eğilerek masadaki bir şeyin üzeri-ni açtı. «Bir kere şu gülünç ad. Yanımda çalışanların akıllarını karıştırmayı basardın. Bu saçmalığa bir son verilmesi gereki-yor. Senin gibi yarı aç yarı tok yaşayan bir kız, şimdi bu durum-da olduğu için minnet duymalıdır. Bu minneti göstermeni istiyö-rum. Bunu yapmanın bir yolu, şunu üniformanın üzerine tak-man. Zaten burada çalışanların çoğu bunu yapıyor.»

«O nedir?» diyerek masaya doğru eğildim. Büyükannem önündeki küçük pirinç levhayı çevirdi. Bunun üzerinde siyah harflerle, «Eugenia,» yazılıydı. Birdenbire kalbim bir davul gibi gümbürdemeye başladı. Sanki cildim tutuşmuş, yanaklarım alev almıştı. Sadece, beni damgalamaya çalışıyor, diye düşü-nüyordum. Sanki ben bir eşyaymışım gibi. Oteldekilere her iste-diğini yapabildiğini gösterecek.

Sonra meydan okurcasına, «Onu asla takmayacağım,» dedim. «Beni yabancı bir ailenin yanına yerleştirmelerini tercih ederim.»

Cutler nine başını sallayarak, ben acınacak bir yaratık mı-şım gibi dudaklarını büktü. «Bu işareti taşıyacaksın. Seni başka bir ailenin yanına vermeyecekler. Ama açıkçası, bu karmaşaya son vereceğine inansaydım seni gerçekten buradan gönderir-dim.

«Bugüne kadar yerinin burası olduğunu öğreneceğini sa-nıyordum. Burada yaşamak zorunda olduğunu ve konulan ku-rallara uyman gerektiğini. Zamanla buraya uyacağını ve bu ün-lü ailenin bir üyesi halini alacağını umuyordum. O sefil yaşamın ve yetiştiriliş tarzın yüzünden, bize istediğim kadar çabuk uya-mayacağını anlıyorum. Çünkü takdir edilecek bazı nitelik ve ye-teneklerine rağmen, hâlâ o yabani ve kaba alışkanlıklarından vazgeçmiyorsun.»

Kesin bir tavırla, «Adımı hiçbir zaman deęiřtirmeyecęim,» dedim.

Cutler nine bana öfkeyle bakarak başını salladı. «Pekâl şimdi odana gidecek, fikrini değiştirinceye kadar orada kal çaksın. Üniformana bu işareti takmaya razı oluncaya kadar. güne kadar çalışmayacak, yemek için de mutfağa gitmeyece sin. Sana kimse yiyecek getirmeyecek.»

«Annemle babam bunu yapmanıza izin vermezler!» di | bağırdım. Bu sözlerim onu güldürdü. Gözyaşları arasında eki dim. «İzin veremezler. Benden hoşlanıyorlar. Bir aile olmamı istiyorlar.» Sıcak yaşlar yanaklarımdan akıyordu.

«Tabii bir aile olacağız. Biz bir aileyiz. Ünlü bir aile. A sen bu ailenin bir üyesi haline gelebilmek için o utanılacak ge misinle bütün ilişkini kesmelisin. Bu işareti taktıktan sonra... »

Bu işareti taktıktan sonra...

«Takmayacağım.» Gözyaşlarımı yumruklarımınla silerek ba şımı salladım. «Takmayacağım.»

Cutler nine dizlerimin titremesine neden olan buz gibi bi sesle, «Bakalım göreceğiz,» dedi. «Otelde herkes dikbaşlılı ettiğini öğrenecek. Bize uyuncaya kadar kimse seninle konuş mayacak, dostça davranmayacak. Hem kendini, hem de ba" kalarını bir hayli üzölmekten kurtarabilirsin, Eugenia.» Piri ni levhacığı uzattı.

«Hayır,» der gibi başımı salladım. «Babam bunu yapmanı-; za izin vermeyecek.» Bu daha çok bir duaya benziyordu.

«Baban!» Cutler ninenin sesinde öyle bir hiddet vardı ki, gözlerimi iri iri açtım. O, «İşte inatla sarıldığın bir sorun daha,! diye ekledi. «Ormand Longchamp'ın ne kötü şeyler yaptığını öğrendin. Ama hâlâ onunla bağlantı kurmaya çalışıyorsun.! Başımı çabucak kaldırdım. Büyükanнем çekmecesini açarak Ormand Longchamp'a yazdığım ve göndermesi için babama verdiğim mektubu çıkardı.

Babam bunu nasıl yapabildi, diye düşündüm. Mektubu bü- yükanneme nasıl verebildi? Ona bunun benim için ne kadar

önemli olduğunu söylemiştim. Ah, Tanrım... Bu iğrenç yerde güvenilebileceğim bir tek kişi yok mu?

«Bu adamla, bu çocuk hırsızıyla mektuplaşmanı yasaklıyorum.» Cutler nine zarfı masaya fırlattı. «Onu al ve odana git. Yemek için dışarı çıkayım da deme. Bu ailenin, bu otelin ve bu büyük mirasın bir parçası haline gelmeye hazır olduğun zaman buraya gel ve bu işareti benden iste. O ana kadar seni görmek istemiyorum. Gidebilirsin.» Masasındaki kâğıtların üzerine eğildi.

Bacaklarım titrediği için bir süre ayağa kalkamadım. Sanki felce uğramıştım. Cutler ninenin müthiş bir gücü vardı. Onun gibi birini nasıl yenebilirdim. Oteli de, aileyi de bir kraliçe gibi yönetiyordu. Ve ben, ailenin bu en aşağılık üyesi, onun ülkesine geri gönderilmiştim. Burada hapistim. Koşullar hapiste yatan babamın karşılaştıklarından daha ağırdı.

Bacaklarım titreyerek ağır ağır ayağa kalktım. Cutler nine nin odasından da, otelden de fırlayıp gitmek istiyordum. Ama nereye kaçacaktım? Kime gidecektim? Beni kim yanına alırdı?

Başımı önüme eğerek odadan çıktım. Kimden yardım isteyebilirdim? O anda Jimmy'i öyle özledim ki!

Lobiden geçerken oradaki mutlu ailelere baktım. Onlar neden bu kadar şanslılar, diye kendi kendime sordum. Ben ne yaptım da başıma böyle felaketler geldi? Gerçek bir anne ve baba gibi davranmayan iki kişi. Acayip bir ağabey ve kötü niyetli bir kız kardeş.

Ve despot bir büyükanne!

Başımı önüme eğerek lobiden geçtim. Mümkün olan tek şeyi yapacak, odama dönecektim. Artık orası bir cezaevi hücre sine dönüşmüştü. Ama kararlıydım. Adımdan vazgeçmektense ölmeye razıydım. Oysa Dawn adı da başka bir yalandı.

Bazen yalanlara gerçeklerden fazla ihtiyacımız oluyor, diye düşündüm.

Dualar Kabul Oluyor

Odama gitmek için merdivenin önünden geçerken birde bire durakladım. Babamın ihaneti yüzünden kalbim hâlâ buz gibiydi. Ama hiç olmazsa annemin Cutler ninenin bana yaptıkları'nı öğrenmesi gerektiğini düşünüyordum. Merdivenden çıktığı ve Bayan Boston'la karşılaştım. Anneme akşam yemeğini getirmişti.

«Annem hasta mı?» diye sordum.

Bayan Boston bana, «O ne zaman hasta değil ki?» der gibi baktı.

Zenci kadın gittikten sonra kapıyı usulca vurarak annesinin odasına girdim.

O, «Dawn,» dedi. «Ah, ne hoş!» Başını yemek tepsisinden kaldırmış, bana bakıyordu. Yine her zamanki gibi yastıkları dayanmıştı. Makyaj da yapmıştı. Sanki örtüleri atarak ayak bılannı giyecek ve dansa gidecekti. Arkasında yumuşak ipe ten, yakasına gümüş dantel geçirilmiş bir gecelik vardı. Parmaklarında ve bileklerinde pırlantalar ışıltıyordu. Kulaklarında, altın küpeler sallanıyordu.

Laura Sue, «Bana yemek müziği çalmaya mı geldin?» diye sordu. Yüzü melek kadar güzeldi. Gözleri ne kadar güçlü olduğunu açıklıyordu.

Bir an onun istediğini yapmayı düşündüm. Piyano çalmayı ve anneme korkunç olayları anlatmadan çıkıp gitmeyi.

«Aşağıya inip akşam yemeği için bizimkilere katılmayı düşünüyordum. Ama tam giyinmeye başladığım sırada başıma korkunç bir ağrı saplandı. Artık biraz hafifledi ama ağrının yenisinden başlamasına neden olacak bir şey yapmak istemiyorum. Haydi gel, yanıma otur. Ben yemek yerken benimle konuş.» Laura Sue başıyla bir iskemleyi işaret etti.

İskemleyi karyolaya yaklaştırdım. Annem gülümseyerek yemeğini yemeye başladı. Lokmaları çiğnemek onu yoruyormuş gibi gözlerini iri iri açıyordu. «Bazen içinden yemekleri atlayıvermek gelmiyor mu? Uyusan ve kalktığın zaman beslenmiş olduğunu görsen hoş olmaz mıydı? Yemekler bazen işkenceden farksız oluyor. Özellikle bir otelde. İnsanlar yemeğe ne kadar meraklılar! Çoğu için dünyanın en önemli şeyi bu. Farkettin mi?»

Bu fırsattan yararlandım. «Ben de yemek yemeyeceğim. Ama istemediğim için değil.»

«Ne?» Annem gülecekti ama gözlerimdeki ifadeyi fark ederek durakladı. «Kötü bir şey mi oldu? Ah, lütfen bana kötü bir şeyler olduğunu söyleme.» Çatalını bırakarak ellerini göğsüne bastırdı.

«Ama sana her şeyi anlatmam gerekiyor,» diye ısrar ettim. «Sen benim annemsin. Ve başka kimse de yok.»

«Hasta mısın? Miden mi ağrıyor.» Laura Sue umutla başını sallıyordu. Yine çatalını alıp yemek yemeyi sürdürdü. «Mide ağrılarından ödüm patlar.»

«Midem ağrımıyor,» diye cevap verdim. «Keşke ağrısaydı.»

Annem lokmasını çiğnemekten vazgeçerek bana baktı. «Babana söyledin mi? Doktor çağırttı mı?»

«Hasta değilim, anne! Yani senin kastettiğin anlamda. Cutler ninenin bürosundan geliyorum.»

Bu tek cümle ona her şeyi açıklamış gibi, «Ya...» dedi.

«Büyükanne göğsüme üzerinde 'Eugenia' yazılı küçük bir levhacık takmamı istiyor.»

«Ah, Tanrım...» Laura Sue yemeğine baktı. Sonra çata] tabağına bırakarak tepsiyi itti. «Herkes birbiriyle tartışırken ye] mek yiyemem. Doktor bunun sindirim sistemime zarar verece] ğini söylüyor. O zaman mide sancıları başlayacakmış.»

«Affedersin. Yemeğini mahvetmek istemedim.»

Annem şaşılacak bir haşinlikle, «Ama mahvettin işte,» d di. «Lütfen... Artık bunlardan söz etmeyelim.»

«Ama... Cutler nine o adı göğsüme takıncaya kada; odamdan çıkmamamı emretti. Yemek yememi de yasakladı Büyükanнем öyle söylerse mutfaktakiler bana yemek verme ler tabii... »

«Yemek yemeni mi yasakladı?» Annem başını sallayarak bakışlarını benden kaçırdı.

«Büyükanнемle konuşamaz mısın?» diye yalvardım.

Laura Sue hâlâ bana bakmıyordu. «Babana gitmeliydin?»

«Bunu yapamam,» diye inledim. «Zaten babam bana ya dıma çalışmaz bile. Ona... babam olduğunu iddia eden ada' göndermesi için bir mektup verdim. Babam mektubu gönder ceğine söz verdi. Ama sonra götürüp onu Cutler nineye teslim etmiş.»

Annem yine başını sallayarak bana döndü. Ama şimdi y zünde tiksinti dolu bir ifade vardı. «Buna hiç şaşmadım! Bab kolaylıkla söz verir, sonra da unuttur. Ama sen Ormand Lo hamp'ın yaptıklarını öğrendikten sonra neden ona mektup y dm?»

«Çünkü... çünkü onun bu işi neden yaptığını öğrenmek i tiyorum. Olayı hâlâ anlamış değilim. Polis beni yakalayıp bur* ya getirmeden önce Ormand'la doğru dürüst konuşma fırsatı bulamadım. Ama Cutler nine onunla bağlantı kurmamı istemi- yor.» Elimdeki zarfı havaya kaldırdım.

Annem birdenbire gözlerini kuşkuyla kıstı. «Mektubu rifl den Randolp'a verdin?»

«Nereye göndermem gerektiğini bilmiyordum. Babam bu- nu öğreneceğine ve mektubu yollayacağına söz verdi.»

«Randolph böyle bir söz vermemeliydi.» Annemin yüzün-

de bir an düşünceli bir ifade belirdi. Bakışları dalgınlaştı.

«Ne yapacağım?» diye bağırdım. Laura Sue'nun artık annem gibi davranacağını ve duruma el koyacağını umuyordum.

Ama o yenilgiyle başını eğdi. «O adı göğsüne tak. Çalışmadığın zamanlarda da çıkar.»

«Ama neden nasıl davranmam gerektiğini söylemek ona düşünüyor?» diye bağırdım. «Sen benim annem değil misin?»

Laura Sue başını kaldırdı. Şimdi daha koyu renk duran gözlerinde derin bir keder vardı. «Evet, annemin... Ama artık eskisi kadar güçlü değilim.»

«Ama neden?» diye sordum. Onun bu zayıflığı beni hayal kırıklığına uğratmıştı. «Sen ne zaman hastalandın? Long-champ'lar beni kaçırdıktan sonra mı?» Her şeyi öğrenmeyi istiyordum.

Annem başını sallayarak yastıklarına dayandı. Gözlerini tavana dikerek, «Evet,» diye mırıldandı. «Bütün yaşantım o olaydan sonra değişti.» Derin derin içini çekti.

«Üzgünüm,» dedim. «Ama hiçbir şey anlayamıyorum. İşte o yüzden babam olduğuna inanarak büyüdüğüm, beni kaçıran o adama mektup yazdım. Beni nereden kaçırdılar? Hastaneden mi? Beni eve getirmiş miydiniz?»

«Sen buradaydın. Otelde. Olay gece geç vakit oldu. Hepimiz uyuduğumuz sırada. Koridorun karşısındaki, artık kapalı tuttuğumuz dairelerden birini sana ayırmıştık. İçerisini öyle güzel düzenlemiştik ki!» Laura Sue hafifçe gülümsedi. «Duvarlara yeni kâğıt geçirilmişti. Yere de yeni halılar serilmişti. Eşyalar da yepyenyidi. Her şey öyle güzeldi ki! Hamileliğim sırasında Randolph her gün ya yeni bir oyuncak, ya da duvara asmak için bir süs getiriyordu.

«Tabii bana bir hemşire de tutmuştu. O hemşire sonradan sana bakacaktı. Bayan Dalton adında zenci bir kadındı. İki çocuğu vardı. Ama onlar da büyümüş, hayata atılmışlardı. Bayan Dalton o yüzden burada kalabiliyordu.» Annem başını salladı, «Kadın burada üç gün kalabildi. Yani biz seni hastaneden bu-

raya getirdikten sonra. Randolph sen kaçırdıktan sonra dal Bayan Dalton'u otelde tutmak istedi. Seni çabucak bulup geri getireceklerini umuyordu. Ama Cutler nine zenci kadını kovdu. Onu görevini ihmalde suçluyordu. Randolph bu yüzden çok üzüldü. Bayan Daljon'un bir suçu olmadığından emindi. Ama yapabileceği bir şey de yoktu.» Derin bir soluk alarak gözlerini kapattı. Sonra tekrar açtı. «Randolph şu kapıda durup çocuklar gibi ağladı. Seni o kadar çok seviyordu ki!» Bana döndü. «Sen doğduğun zaman babanın halini görecektin. Hiçbir olgun erkeği bir bebek yüzünden öyle gülünç davranmaz. Mümkün olsa günün yirmi dört saatini senin yanında geçirecekti!

«Biliyor musun, sen iyice saçlı doğdun. Altın gibi buklelelerin vardı. O kadar da ufacıktın ki! Hatta bir ara seni hastaneden alıp buraya getirmenin doğru olup olmayacağını düşündü' Sen kaçırdıktan sonra baban uzun süre, 'Keşke daha ufacı olsaydı da onu buraya getirmeseydik...' dedi durdu. 'O zamankızımızı kaçırmazlardı belki.'

«Tabii her zaman umutla bekledi ve seni aramaktan hiçbir zaman vazgeçmedi. Bir haber geldiği zaman kalkıp memleketin orasına burasına gitti. Sonunda Cutler nine babanın boş yere umutlandığına karar verdi. Her şeyi sona erdirmenin doğru olacağını düşündü.»

«Ve o mezar taşı yaptırttı,» dedim.

"Annemin gözleri hayretle irileşti. «Bundan haberin olduğunu bilmiyordum"»

«Taşı gördürh>Sen ve babam, Cutler ninenin böyle bir şey yapmasına neden izin verdiniz? Ben ölmemiştim ki!»

«Cutler nine fazlaViçlü bir kadındır. Randolph'un baba! onun için, 'Bir ağacın kökleri kadar yapışkan ve gövdesi kadar da sert,' derdi.. Her neyse\Büyükannen gerçekleri kabul edip yaşamımızı sürdürmek için bfo şeyler yapmamızı istedi.»

«Ama bu seni sarsmadı mı? Neden buna razı oldun?» Bir annenin bebeğini, sembolik bir biçimde de olsa, gömmelerine izin verebilmesini .aklım almıyordu.'Özellikle o çocuğun öldüğünü kesinlikle öğrenmediklerine göreA

Laura Sue, «Kısa ve basit bir tören yapıldı,» dedi. «Törende sadece ailemiz bulundu. Etkisi de oldu. Randolph umuda kapılmaktan vazgeçti. Sonunda ben de Clara Sue'yı dünyaya getirdim.»

«Cutler nine benden vazgeçmen için seni zorlamış. Sen de buna izin vermişsin. Beni unutmaya razı olmuşsun.» Onu suçluyordum. Bunu yapmamak elimde değildi.

Laure Sue kendini savunmaya çalıştı. «Böyle şeyleri anlamayacak kadar gençsin, hayatım.»

Ona öfkeyle baktım. İnsanın bazı şeyleri anlaması için yaşlı olmasına gerek yoktu. Bunlardan biri de, bir annenin çocuğuna olan sevgisiydi. Annem... Sally Jean, kayıp çocuğu için cenaze töreni yapılmasına kesinlikle izin vermezdi, diye düşündüm. Bütün bunlar çok garip. Sonra, «Madem çok küçükmüşüm,» dedim. «Beni kaçırmaları tehlikeli değil miydi?»

Annem hemen, «Evet, tabii,» diye cevap verdi. «İşte Cutler nine de o yüzden ölmüş olduğunda ısrar etti.»

«Madem yanımda dadım varmış... beni alıp kaçırmayı nasıl başarmışlar?» Annemle babamın yaptıkları pek feci bir şeyden söz ettiğimize hâlâ inanamıyordum.

Laura Sue alnını ovuşturdu. «Bütün ayrıntıları hatırlamıyorum. Başım ağrımaya başlıyor. Herhalde bunun nedeni, beni o korkunç şeyleri hatırlamaya zorlaman.»

«Üzgünüm, anne,» dedim. «Ama bilmem gerekiyor.»

O başını sallayarak içini çekti. «Ama artık o olaydan söz etmeyelim. Şimdi buradasın. Geri geldin. O dehşet dolu günler geride kaldı.»

Sissy'nin bana söylediklerini hatırladım. «Ama o mezar taşı hâlâ orada.»

«Ah, Tanrım... Ne marazi düşünceler bunlar!»

«Onlar beni neden kaçırdılar, anne?»

«Sana bunu anlatan olmadı mı?» Laura Sue başını yana eğerek bana sinsice baktı. «Cutler nine sana bundan söz etmedi mi?»

«Hayır,» dedim. Kalbim bir an durdu sanki. «Ona böyle şeyi sormaktan kaçındım.»

Annem anlayışla başını salladı. «Sally Jean Longcharrf yeni çocuk doğurmuştu. Ölü bir çocuk. Seni o ölü bebeğin yeri ne geçiriverdiler. Herhalde Cutler ninenin adını değiştirmeni kadar istemesinin bir nedeni de bu.»

«Ne?» Sesim öyle hafifti ki, güç duyuluyordu.

«Artık kimse bunu pek hatırlamıyor. Randolph hiçbir zaman öğrenmedi. Ben bunu biliyorum, çünkü... öğrendim. Taö büyükannen de her şeyin farkındaydı. Zaten o otelde ve ba' çelerde olan her şeyi duyar.» Annemin sesi acılaşıyordu.

«Ne?» diye tekrarlardım.

«Longchamp'ların ölü doğan bebeği de kızdı. Ve o Dawn adını vermek istiyorlardı.»

Artık anneme, Cutler nineyle arama girmesi için yalvarmamın bir nedeni olmayacaktı. Annemin tavrı şuydu: «Cutler nin nin dediğini yapmalı. Çünkü eninde sonunda onun istediği olulfi Savaşmak boşunadır.»

Tabii ben Laura Sue'yla aynı fikirde değildim. Bana arlanemle babam ve kaçırılışım konusunda anlattıkları iyice semlememe yol açmıştı. Annemin bebeğinin ölü doğması çikorkunç bir şeymiş, diye düşünüyordum. Ama yine de beni a, annemle babamdan çalmaları hoş görülecek gibi değil. **ÇIU** bencil ve zalim bir şey yapmışlar. Annem Randolph'un kapı durup ağladığını anlattığı zaman kalbim sızlamıştı.

Küçük odama dönerek yatağıma uzandım. Gözlerimi tavna diktim. Yağmur başlamıştı. Kaçırıldığım geceyi hayal eder ağlamaya başladım. Bütün vücudum hıçkırıklarla sarsılıyordu,,

Birdenbire Clara Sue'nun sesini duydum. «Orada yat! ağlaman yersiz. Büyükannemin istediğini yap, olsun, bitsin.» **1**

Döndüm. Kız kardeşim kapıya vurmadan, usulca odamı girmişti. Şimdi kapının çerçevesine yaslanmış, kinle, memnu

memnun gülümsüyordu. Bana işkence etmek için de üzeri çikolata kaplı bir pasta yiyordu.

«Odama girmeden önce kapıyı vurmanı istiyorum,» diye söylendim. Gözlerimi çabucak silerek doğruldum.

Clara Sue hemen yalan söyledi. «Ben kapıyı vurdum. Ama öyle gürültülü ağılıyordun ki, duymadın bile!» Pastasından biraz daha ısırıldı, ne kadar nefis olduğunu anlatmak için gözlerini yumdu. «Aç kalmana hiç gerek yok.»

Birdenbire tepem atıverdi. «O pasta yüzünden daha da şişmanlayacaksın.»

Kardeşimin gözleri irileşti. «Ben şişman değilim ki!»

Omzumu silktilim. «Madem bu seni mutlu ediyor, öyle düşünmeye devam et. Kendi kendini aldat.» Ses tonum Clara Sue'yu büsbütün kızdırdı.

«Benim kendi kendimi aldattığım yok! Ben dolgun vücutluyum. Bende olgun bir kadın vücudu var. Herkes öyle söylüyor.»

«Onlar sadece nazik davranmaya çalışıyorlar. Kim bir kıza şişko olduğunu söylemek cesaretini gösterebilir? Özellikle otel sahibinin kızına?»

Bu sözlerimi yalanlayamayacaktı. Gözlerini kırptırdı.

Başımla dolabımı işaret ettim. «Artık üzerine olmayan o giysileri bir düşün. Bazılarını hiç giymemişsin bile.»

Clara Sue hâlâ bana bakıyordu. Öfkesinden gözleri ufalmıştı. O yüzden yanakları daha da şişman duruyordu. Sonra gülümsedi. «Pastamın geri kalan parçasını sana vermemi istiyorsun, değil mi? Aç kalmamak için.»

Omzumu silkerek yastığıma dayandım. «Ne münasebet! Gerçek yemek'yerine tatlı şeyler yemem ben.»

«Bak göreceksin,» diye homurdandı. «Yarına öyle açlık duyacaksın ki, miden guruldayacak.»

«Ben aç da kaldım,» dedim. «Sen böyle bir açlığın ne olduğunu bilemezsin, Clara Sue. Ben günlerce aç kalabilirim. Bu-

na alışığım.» Bu abartmalı sözlerimin kardeşimin üzerinde yantığı etki hoşuma gidiyordu. «Bazen babam günlerce iş bula! mazdı. O zaman hepimiz kuru ekmek parçaları yedik. Mide! açlıktan sızlamaya başladığı zaman bol bol su içersin, Clara Sue. O zaman o sancı da geçer.»

Kardeşim, «Ama bu seferki farklı,» diye ısrar etti. «Burnuna pişen yemeklerin kokusu gelecek. Oysa o ad yazılı levhaolğî göğsüne takman yeterli.»

İçtenlikle, «Bunu yapmayacağım,» dedim. «Bu yatakta açlıktan ölsem de aldırmayacağım.»

«Aptalca bir düşünce bu.» Ama Clara Sue bende bulaşıcı bir hastalık varmış gibi geriledi.

«Öyle mi?» Onu öfkeyle süzdüm. «Neden Cutler nineyo gidip Philip'le benim hakkımda yalanlar söyledin?»

«Ben yalan söylemedim. Sadece büyükanneme okulda herkesin... bir süre Philip'le gezdiğini bildiğinden söz ettim.»

«Büyükanneme başka şeyler söylediğinden de eminim.»

Kardeşim, «Hayır,» diye bağırdı.

«Zaten önemi de yok!» İçimi çektim. «Lütfen artık beni yalnız bırak.» Tekrar yatağa uzanarak gözlerimi kapattım.

«Büyükannem müstahdeme seninle ilgili önemli bir açıklama yapacak. Ama ondan önce buraya gelip, fikrini değiştirip değiştirmediğini öğrenmemi istedi.»

«Ona söyle... » dedim. «Adımı değiştirmeyeceğim... Beni o taşın dikili olduğu mezara gömebilir.»

Gözleri yuvalarından uğrayacakmış gibi açılan Clara Sue geri geri gitti. «Sen inatçı bir sokak çocuğusun! Kimse seni yardım etmeyecek. Çok pişman olacaksın.»

«Ben çoktan pişman oldum,» dedim. «Lütfen şimdi kapıyı arkandan kapat.»

Kardeşim kulaklarına inanamıyormuş gibi bana baktı. Sonra çabucak odadan çıkarak kapıyı kapattı.

Tabii aslında o haklıydı. Mis gibi yemek kokularının etrafa yayıldığı bu otelde açlığa dayanmak çok zor olacaktı. Kendi kendime, «En iyisi uyumak...» dedim. Zaten hem duygu hem de kafa bakımından iyice yorulmuştum. Yağmur ve fırtına devam ediyordu. Odadaki nemli küf kokusu beni tiksindiriyordu. Üniformamı çıkardım, battaniyeme sarılarak yattım. Kısa bir süre sonra da dalıp gittim.

Koridordan gelen bağırmalar ve ayak sesleri yüzünden irkilerek uyandım. Hemen arkasından odamın kapısı şiddetle ardına kadar açıldı ve büyükannem hızla içeri girdi. Peşinde Sissy'le otelin güvenlik görevlisi Burt Hornbeck vardı.

Battaniyeye iyice sarılarak doğruldum. «Ne var?»

Büyükannem, «Pekâlâ,» diye homurdandı. Sissy'i bileğinden tutup bana doğru sürükledi. Burt Hornbeck de onun diğer tarafında durarak bana baktı. Cutler nine ekledi. «Bütün bunları onun önünde de söylemeni istiyorum. Burt de tanıklık edecek.»

Sissy başını eğdi. Sonra da ağır ağır kafasını kaldırarak bana baktı. Gözleri korkuyla iyice irileşmişti. Ama bakışlarında keder ve acıma da vardı.

«Ne söyleyecek?» diye sordum. «Ne oluyor?»

Cutler nine zenci kıza döndü. «Odaları paylaştınız, değil mi?» Sissy başını usulca sallayınca bağırdı. «Açık açık konuşsana!»

Sissy çabucak, «Evet, efendim,» dedi.

«Sen tek numaralı odaları temizledin, o da çift numaralıları.»

«Evet.»

Büyükannem, «O halde elli bir numaralı odayı o temizledi,» dedi. Bir ona baktım, bir Burt Hornbeck'e.

Güvenlik görevlisi kırk yaşlarında, küçük kahverengi gözlü, koyu kumral saçlı, şişmanca bir adamdı. Bana her zaman dostça gülümserdi. Ama şimdi tavırları öfkeli ve haşındı.

Sissy, «Evet, efendim,» diye mırıldandı.

«Evet, onunla tek ve çift numaralı odaları paylaştık,» de dim. «Bütün bunlar ne anlama geliyor?»

Cutler nine, «Yataktan kalk,» diye emretti.

Burt'a bir göz attım. Arkamda sadece sutyenimle külotu vardı. O durumu anlayarak gözlerini pencereye dikti. Ben d battaniyeye sıkıca sarılarak yataktan kalktım.

Büyükannem, «Çıplak mısın?» diye sordu. Sanki otelind; bu büyük bir günah sayılıyormuş gibi konuşuyordu.

«Hayır, iç çamaşırlarım var. Ne istiyorsunuz?»

«Bayan Clairmont'un altın gerdanlığının geri verilmesini i | tiyorum! Hemen, şimdi!» Öfkesinden alev alev yanan gözleri bana dikmişti. Elini bana doğru uzatarak avucunu açtı.

«Hangi gerdanlık?» Burt Hornbeck'e baktım ama onun yfl zündeki ifade değişmedi.

«İnkârın hiç yararı yok! Bayan Clairmont'un bu konuda kd nuşmamasını sağladım. Otelimin en eski müşterilerindendjj Ama kendisine gerdanlığını hemen bulacağıma dair söz v dim.» Büyükannem başını kaldırarak omuzlarını dikleştirdi. 1

«Ben onun gerdanlığını almadım!» diye bağırdım. «B hırsız değilim.»

Cutler nine benimle alay etti. «Tabii hırsız değilsin. Bütjj yaşamını hırsızlarla geçirdin. Ama sen bir şey çalmazsın.»

«Onlar da hiçbir şey çalmazlardı,» diye haykırdım. «Hi zaman!»

«Hiçbir zaman mı?» Büyükannem buz gibi bir alayla gül rek-dudaklarını büktü. Suçsuzdum ama korkudan dizlerim tit | meyebaşlamıştı.

Yutkunarak, «Gerdanlığı ben almadım,» diye tekrarladı Sissy'e baktım ama o büyükannemden çok korktuğu için g lerini hemen benden kaçırdı.

Cutler nine, «Burayı iyice ara, Burt,» diye emretti. «Ger danlığı buluncaya kadar her tarafı didik didik et.»

Adam istemeye istemeye küçük şifonyere doğru gitti.

Büyükanneimin gözleri şimdi iki kor parçasına benziyordu. «Bunun Cutler Koyu Otel için ne kadar utanılacak bir şey olabileceğinin farkında mısın? Bu otelin şerefli bir geçmişi var. Şimdiye kadar hiçbir müşterinin eşyası çalınmadı! Yanımda her zaman başkalarının mallarına saygı duyan, dürüst insanlar çalıştı. Onlar burada çalışmanın ne anlama geldiğini biliyorlar. Bunun bir şeref olduğunun farkındalar.»

Gözyaşları yanaklarımdan akıyordu. «Gerdanlığı ben çalmadım,» diye inledim.

Bay Burt Hornbeck bütün eşyalarımı çıkarmıştı. Şimdi çekmeceleri tersine çeviriyordu. Sonra şifonyerin arkasına da baktı.

Büyükanneim, «Sissy,» diye homurdandı. «Onun yatağını ara. Çarşafı ve yastık kılıflarını çıkar. Yatağı tersine çevir.»

«Peki, efendim.» Sissy hemen büyükanneimin emrini yerine getirmeye koştı.

Cutler nine kollarını kavuşturdu. «O gerdanlığı geri alınca-ya kadar buradan çıkmayacağım.»

«O halde geceyi burada geçireceksiniz,» dedim.

Böyle meydan okumama şaşırın Bay Hornbeck bana doğru döndü. Kaşlarını hayretle kaldırmıştı. Ama gözlerinde bir an belirip kaybolan ifadeyi de farkettilim. «Belki de kız suçsuz,» diye düşünüyordu.

Cutler nine, erik kurusu rengi dudaklarını iyice büzmüştü. «Böyle meydan okuyarak kimseyi kandıramazsın,» dedi. «Hele beni, hiç.»

«Sizin ve başkalarının düşünceleri beni hiç ilgilendirmiyor,» diye açıkladım. «Ben kimsenin altın gerdanlığını çalmadım.»

Sissy çarşaf ve kılıfları almıştı. Yatağı çevirdi. Bay Hornbeck de eğilip yatağın altını aradı. Sonra doğrularak büyükanneime baktı ve, «Yok,» der gibi başını salladı.

Büyükanneim Sissy'e emretti. «O ayakkabıların da içine bak.»

Zenci kız yere diz çökerek her pabucun içini aradı. Büyü kannerri bütün eşyalarımın, çoraplarımın ve ceplerimin arasını istedi. Bay Hornbeck de odanın diğer taraflarını gözderge geçirdi. Tabii ikisi de bir şey bulamadılar.

Cutler nine o zaman kuşku dolu gözlerle beni süzdü, sonra Bay Hornbeck'e döndü. «Burt, bir dakika dışarı çıkar mısın?»

Adam başını sallayarak hemen çıktı. Ben korku ve gür kırıklığı yüzünden titriyordum.

Büyükannem bana doğru bir adım attı. «O battaniyeyi bırak.»

«Ne?» Yanda duran Sissy'e baktım. O da benim kad korkuyordu.

Cutler nine, «O battaniyeyi at,» diye homurdandı.

Çaresiz istediğini yaptım. Vücudumu öyle inceledi ki, w kırmızı kesildiğini hissettim. Sonra ruhumun derinliklerini görmek istiyormuş gibi gözlerini gözlerime dikti. «Sutyenini çıkar Kalbim korkuyla çarparken, geriledim. O ekledi. '«Bunu şif yapmazsan kentten polis çağırırım. Onlar seni karakola götür ve daha da utandırıcı bir biçimde ararlar. Bunu ister misin?»

Karakolda geçirdiğim o saatleri hatırlayarak, «Hayır,» gibi başımı salladım. Ağlıyordum. Ama Cutler nine öyle hain duygusuzdu ki! Maden parçalarına benzeyen gözlerinde soğ ve kararlı bir ifade vardı.

«Üzerimde gerdanlık falan sakladığım yok,» dedim.

-- "Cutler nini, «O halde dediğimi yap,» diye cevap verdi.

Sissy'e baktım. O gözlerini yere dikti. Benim adıma ut mayaya başlamıştı. Ağır ağır sutyenimi çıkardım. Büyükan on u alıp çabucak inceledi. Tabii hiçbir şey bulmadı.

«Külotu da indir,» diye emretti.

Derin bir nefes aldım. Hüngür hüngür ağlıyordum. Büt vücudum hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Cutler nine, «Bütün gece burada bekleyemem,» dedi.

Gözlerimi yumarak külotumu indirdim. Sonra on¹ «Pekâlâ,» diye söylendiğini duydum. «Giyinebilirsin.» Süt

nimle külotumu çabucak giyerek yine battaniyeye sarındım. Beni bir kış gecesi, kar fırtınasında çı çıplak sokağa bırakmışlar gibi titriyordum. Dişlerim birbirine çarpıyordu. Ama büyükannemin bütün bunlara aldırdığı yoktu.

«Gerdanlığı otelede bir yere sakladıysan ergeç öğrenirim,» dedi. «Burada olanları kimse benden saklayamaz. Sözünü ettiğim, eşsiz bir gerdanlık. Üzerinde yakutlar ve küçük pırlantalar var. Onu satmaya kalktığın an yakalanırsın.»

Hıçkırıklarımı kontrol altına almaya çalışarak, «Ben o gerdanlığı çalmadım,» diye fısıldadım. Gözlerim hâlâ kapalıydı. «Çalmadım!»

Büyükannem beni uyardı. «Biz buradan gittikten sonra gerdanlığın sende olduğunu öğrenirsem, hemen polis çağırırım. Anlıyor musun? Bu odadan çıktıktan sonra seni koruyamam.»

«O gerdanlığı çalmadım,» diye tekrarladım.

Cutler nine dönerek elini kapının tokmağına uzattı. «Ne kadar utanılacak bir duruma düştüğümün herhalde farkındasın. Küstah ve inatçısın. Beni dinlemiyor, istediğim şeyleri yapıyorsun. Şimdi bu listeye hırsızlık da eklendi. Bunu hiçbir zaman unutmayacağım!» Sesi tehdit doluydu. Sissy'e baktı. «Haydi gidelim.»

Sissy yanımdan geçerken, «Çok üzgünüm,» diye fısıldayarak büyükannemin peşinden dışarı fırladı.

Eski yatağın üzerine çöküp, gözlerimde yaş kalmayıncaya kadar ağladım. Sonra yatağımı yeniden yaparak battaniyenin altına girdim. İyiye sersemlemiştim. Bu olay gerçekten bir kâbusa benziyordu. Dalıp gitmişim. Gözlerimi açtığım zaman yağmur dinmişti ama etraf zifiri karanlıktı.

Battaniyeye sarılarak doğrulup oturdum. Bir süre sonra kalkıp giyinmeye karar verdim. Birileriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Aklıma Philip geldi.

Ama kapıyı açmaya çalıştığım zaman kilitlenmiş olduğunu anladım. «Olamaz!» diye haykırdım. «Açın şu kapıyı.» Dışarıyı dinledim ama her tarafa derin bir sessizlik çökmüştü.

Bu işi büyükannemin yapmış olduğundan emindim. Ge*
danlığı umduğu gibi odamda bulamamıştı. Şimdi beni cezala
diriyordu.

«Lütfen! Biri şu kapıyı açsın!» Ellerim acıyınca ya kada
kapıyı yumrukladım..Sonra durup etrafı dinledim. Hiç ses çı
mıyordu ama bana biri kapıya yaklaşmış gibi geliyordu. «Ki
var orada?» diye bağırdım. «Lütfen bana yardım edin! Kapı
litli.»

Sonunda babamın sesini duydum. «Dawn?»

«Baba! Lütfen kapıyı açıp beni dışarı çıkar,» dedim.

Randolph, «Anneme gerdanlığı senin çalmadığını söy
dim,» diye açıkladı.

«Tabii çalmadım!»

«Senin hırsızlık etmeyeceğinden eminim.»

«Ben hırsızlık etmedim!» diye bağırdım. Kapıyı neden a
mıyor, niçin dışarıdan konuşuyordu?

Babam, «Annem bu işin içyüzünü öğrenir,» dedi. «Bu
her zaman başarır o.»

Söylendim. «O çok zalim. Bana yapmadığı kalmadı, üst
lik bir de kapımı kitledi. Lütfen kapıyı aç, baba.»

«Böyle düşünmemelisin, Dawn. Bazen herkes onun se
olduğunu sanır. Ama annem düşüncesini açıkladığı zamai
onun haklı olduğunu anlarlar. Kendisini dinledikleri için de se
nirler.»

Olanca sesimle haykırdım. «O bir Tanrı değil! O sade
otel yöneten yaşlı bir kadın!.. Baba, lütfen şu kapıyı aç!»

«Annem doğru olanı yapmayı istiyor. Seni uygun şekildj
yetiştirmeyi, öğrendiğin hatalı şeyleri düzeltmeyi istiyor.»

«Ama beni buraya kilitlemesi şart mı?» diye inledim. «Ben
bunca yıl küçük bir hayvan gibi yaşamadım. Pis ve geri zekâl
insanlardan oluşan bir hırsız çetesi değildik biz.»

«Tabii değildiniz! Ama öğrenmen gereken pek çok yeri
şey var. Artık önemli bir ailenin üyesisin. Ve büyükannen d|
senin bu yaşama uymanı istiyor... Biliyorum, senin için çok zol
bu. Ama annem yıllardan beri bu oteli yönetiyor. Daha be"

dünyaya gelmeden bu işe başlamış. İnsanlar ve olaylar konusundaki sezgileri çok güçlü.»

«O budalaca levhayı takacak değilim,» dedim. Babam uzun süre sesini çıkarmadı. Gittiğini sandım. «Baba?»

Randolph daha yüksek sesle, «Seni çaldıkları zaman,» dedi. «Sadece annenle benden koparıp almadılar. Seni Cutler ninenden de kaçırdılar. O zaman annemin kalbi de parça parça oldu.»

«İşte buna inanamam,» diye cevap verdim. «Mezarlığa üzerinde adım yazılı bir taş dikilmesi onun fikri değil miydi?»

«Evet ama bunu sadece benim çıldırmamı istemediği için yaptı. Daha sonra anneme bu yüzden teşekkür ettim. Çalışacak halde değildim. Laura Sue'ya destek olamıyordum. Philip'le de ilgilenemiyordum. Sadece polisi arıyor, bir ipucu bulundu mu diye oradan oraya koşuyordum. Anlayacağın o mezar taşı hiç de öyle korkunç bir şey değildi.»

Korkunç bir şey değilmiş, diye düşündüm. Ölmemiş bir çocuğu sembolik bir biçimde gömmüşler! Ne biçim insanlar bunlar? Nasıl bir aileye düştüm ben? Sonra, «Lütfen kapıyı aç, baba,» dedim. «Hapsedilmek hoşuma gitmiyor.»

Randolph kapıyı açacağı yerde, «Bir fikrim var,» diye cevap verdi. «'Eugenia' senin resmi adın olur, Dawn da takma adın. Arkadaşların seni bu isimle çağırırlar.»

«Dawn benim takma adım değil. Asıl adım.»

«Eugenia senin... oteldeki adın olabilir... Ne dersin?»

«Bilmiyorum...» Kollarımı kavuşturdum. Razi olmadıkça bu kapıyı açmayacaklardı galiba.

«Bu kadarcık bir fedakârlığı yapmalısın. O zaman o eski huzur ve sükûna yeniden kavuşuruz. Tam mevsimin ortasındayız. Otel dolu ve... »

Birdenbire, «Ormand Longchamp'a yazdığım mektubu neden büyükanne verdin?» diye homurdandım.

«Mektup hâlâ annemde mi?»

«Hayır,» dedim. «Bende! Cutler nine onu bana geri verdi!

Ve Ormand Longchamp'la ilgilenmemi de yasakladı... Böyle yasaklar koymaya bayılıyor.»

«Ah, çok üzgünüm. Ben... ben annemin o mektubu gön dereceğini sanıyordum. Kendisiyle bu konuyu konuştuk. An nem bu durumdan pek memnun kalmadı ama Cutler Koyu Po lis Müdüründen bu sorunu çözümlemesini isteyeceğini söyledi Ama sonra herhalde sinirlendi ve... »

«O mektubu hiçbir zaman yollamayacaktı,» dedim. «Bu iş neden sen, kendin halletmedin?»

«Ah, halledebilirdim sanırım. Ama... annemle Polis Müd" rü çok iyi dostlar. Düşündüm ki... **Çok** üzgünüm... **Şimdi** san ne yapacağımızı söyleyeceğim. O işareti göğsüne takarsa ben de mektubu götürüp Polis Müdürüne veririm. Ne dersin' Anlaştık mı? Mektubun yerine eriştiğini kanıtlamak için bir kâğı da isterim.»

Kararsız, durakladım. Galiba Ormand Longchamp'la mek tuşlaşmamın bedelini ödemem gerekiyordu. «Buna razı olur sam, Jimmy'le Fern'e ne olduğunu da öğrenir misin?»

«Jimmy'le Fern mü? Longchamp'ların asıl çocuklarını m kastediyorsun?»

«**Evet.**»

«Bu konuda elimden geleni yaparım. Söz veriyorum.» Ama babamın verdiği sözler konusunda annemin söylediklerini hatırlamıştım. Randolph'un verdiği sözleri unutuverdiğinden ya- kınmıştı.

«Gerçekten elinden geleni yapacak mısınız?» diye sordum.

«**Tabii.**»

«Pekâlâ,» dedim. «Ama isteyenler beni Dawn diye çağıra" bilecekler değil mi?»

«Kesinlikle.»

«Kapıyı açar mısınız?»

Babam, «Mektup nerede?» diye sordu.

«Neden?»

«Mektubu kapının altından uzat.»

«Ne? Kapiyı niçin açmıyorsun?»

«Anahtar bende değil ki,» diye açıkladı. «Anneme gidip anlaştığımızı haber vereceğim.»

Mektubu kapının altından uzattım. Babam zarfı çabucak aldı. Sonra onun hızla uzaklaştığını duydum. Bana sanki şeytanla bir anlaşma yapmışım gibi geldi.

Beklemek için gidip karyolama iliştim. Ama sonra birdenbire anahtarın kilitte döndüğünü duydum. Kapı açıldı, eşikte Philip belirdi.

«Kapın neden kilitli?»

«Büyükanneimin işi. Benim birinin گردانلڱını çaldığımı sanıyor.»

«Olamaz,» der gibi başını salladı.

«Hemen buradan gitmelisin,» diye ekledim. «Büyükanneim yalnız kalmamızı istemiyor. Clara Sue ona birtakım hikâyeler anlatmış ve...»

Philip, «Biliyorum,» dedi. «Ama bu sefer çare yok. Benimle gelmelisin.»

«Seninle mi? Nereye gideceğiz? Neden?»

Philip, «Lütfen bana güven,» diye fısıldadı. «Çabuk ol.»

«**Ama...**»

Ağabeyim yalvardı. «Dawn, lütfen!»

«Odamın anahtarını nereden buldun?» diye sordum.

«Nereden mi buldum?» Philip başını salladı. «Anahtar kilitteydi.»

«Sahi mi? Ama... » Kendi kendime, babam nereye gitti, diye sordum. Neden anahtar konusunda bana yalan söyledi? Kendi kızını odasından çıkarmadan önce gidip annesinden izin alması mı gerekiyor?

Philip beni elimden tutarak odadan çıkardı. Koridordan yan kapiya doğru yürümeye başladı.

«Philip!».

Ağabeyim, «Sus!» diye emretti.

Dışarı fırlayarak binanın yanından dolaştık. Onun beni beton merdivene doğru götürdüğünü farkedince durdum.

«Hayır, Philip.»

«Lütfen benimle gel. Biri bizi görmeden gitmeliyiz.»

«Neden?» diye sordum. Ama o beni sürükledi.

Cevap vereceği yerde, hızla merdivenlerden indirerek kapıyı açtı. İçerisi karanlıktı. Tam öfkeyle bağıracağım sırada Philip ışığı yaktı. Bir an gözlerim kamaştı. Gözlerimi yumdum, sonra da açtım...

...Ve Jimmy'nin karşımda durduğunu gördüm.

Geçmişin Bir Parçası

3

3

3

Yarı şaşkınlık, yarı sevinçle, «Jimmy?» diye bağırdım. «Burada ne işin var?» Öyle sevinmişim ki!

Jimmy bana bakıyordu. Kara gözlerinde muzip bir pırıltı vardı. Onun da beni gördüğü için çok mutlu olduğu anlaşılıyor-du. Kalbime sıcak duygular doldu.

Jimmy sonunda, «Merhaba, Dawn,» diye mırıldandı.

- Bir an birbirimize ne yapacağımızı bilemiyormuşuz gibi baktık. Sonra ben Jimmy'e sarıldım. Philip hafifçe gülümseyerek bizi seyrediyordu.

«Jimmy, sırlısıklam olmuşsun,» diyerek geriledim. Ellerimi sallıyordum.

«Virginia Becah'in hemen yakınında yağmura tutuldum.»

«Buraya nasıl geldin?»

«Otostop yaparak.» Jimmy, Philip'e dönüp ekledi. «Bu işte bayağı usta oldum artık.»

Mutluluğumu saklayamıyordum. «Ama nasıl?» diye bağırdım. «Neden?»

«Kaçtım ben. Daha fazla dayanamadım. Georgia'ya gidiyorum. Akrabalarımızı... akrabalarımı bulabilmek için. Onlarla

oturmaya karar verdim. Ama gitmeden önce buraya uğrayara seni son defa görmek istedim.»

Philip, «Garsonlardan biri bana geldi,» diye açıkladı. «Emerson Peabody'den bir öğrencinin dışarda beni beklediği söyledi... Önce okuldan birinin beni aramasına pek anlam vermedim... Sonra Jimmy'i gördüm.»

Jimmy, «Philip'ten seni bulmasını istememin daha doğru olacağını düşündüm,» dedi. «Kendimi tehlikeye atmak istemedim. Boş dönmeyecektim!»

Philip atıldı. «Ona bu gizli yerimde birkaç gün kalabileceğini söyledim. Yiyecek, kalın elbise ve para getiririz.»

«Jimmy, senin peşine takılmayacaklar mı?»

«Takılsalar da bana vız gelir. Ama pek sanmıyorum. Kırfta senin aldıracağı yok aslında.» Gözleri öfke ve azimle kıslmıştı. «Seni bir daha ne zaman göreceğimizi bilmiyordum, Dawn. Onun için buraya gelmem gerektiğini düşündüm.»

Birbirimize bakarak o eski, mutlu günleri hatırladık. İçimden bir-yer ısınıverdi. Birdenbire kendimi Cutler Koyunda bile gülümsetmeye başladım.

Philip, «Ben şimdi otele döneceğim,» dedi. «Usluca mutfağa girip Jimmy için bir şeyler alacağım. Kuru elbiseyle havlu da getireceğim. Onu bulmamaları için dikkatli davranmamız gerekiyor.» Jimmy'e döndü. «Büyükannem durumu anladığı anda fena öfkelenir! Buradan çıkacağın zaman etrafta kimse olup olmadığını iyice dikkat et. Tamam mı?»

Jimmy, «Tamam,» der gibi başını salladı.

Ağabeyim, «On beş dakika sonra gelirim,» diyerek dışarı fırladı.

«Jimmy, arkadaki o ıslak şeyleri çıkar,» diye önerdim. Sanki hiç ayrılmamıştık ve ben hâlâ ona bakmaya çalışıyordum.

Başını sallayarak gömleğini çıkardı. Islak cildi parılıyordu., Sanki ayrı kaldığımız o kısacık sürede daha gelişmişti. Gömleğini bir iskemlenin arkasına astım. Jimmy de lastik ayakkabıla-

rıyla çoraplarını çıkarmak için iskemleye oturdu.

«Polis bizi karakola götürdükten sonra neler oldu, Jimmy? Bana anlat. Fern'ün nerede olduğunu biliyor musun?»

«Hayır. Polis bizi karakola götürdükten sonra Fern'ü bir daha görmedim. Beni 'bekleme yeri" dedikleri bir eve götürdüler. Orada benim gibi, ailelerin yanına verilmeyi bekleyen çocuklar vardı. Bazıları benden büyüktü. Ama çoğu küçüktü. Dört kişi bir odada kalıyor, daracık ranzalarda yatıyorduk. Küçük bir çocuk gece sabaha kadar inliyor, diğerleri de onu susması için azarlıyorlardı. Ama zavallı çok korkuyordu. Küçüğe böyle çatıkları için diğer çocuklarla kavga ettim.»

«Bu sözlerin beni neden şaşırtmadı acaba?» diye güldüm.

Jimmy öfkeyle, «Çocuğa zorbaca davrandıkları zaman kendilerini güçlü hissediyorlardı,» dedi. «Her neyse... Sonunda beni evin bodrumuna kapattılar. Yer topraktı. Türlü haşarat vardı. Hatta fare bile... Ertesi gün benim için bir ev bulduklarını söylediler. Galiba beni herkesten önce başlarından atmak istiyorlardı. Diğer çocuklar beni kıskandılar. Ama tabii nereye gittiğimi bilmiyorlardı da ondan. Beni Lou Coons adlı bir çiftçi yanına aldı. Tavuk yetiştiriyordu. Suratı buldoğa benzeyen, şişman ve aksi bir adamdı. Alnında koskocaman bir yara izi vardı. San-ki biri alnına baltayla vurmuş gibi. Karısı onun yarısı kadardı ve adam ona çocuk gibi davranıyordu. İki kızları vardı. Kaçmam için bana Coons'un karısı cesaret verdi. Adı Beryle'di. Kadının henüz otuz yaşlarında olduğuna inanamadım. Saçları kırılmış, yüzü kırışmıştı. Ne yaparsa yapsın, Coons'u memnun edemiyordu. Adam evin yeteri kadar temiz olmadığını söylüyor, hiçbir yemeği beğenmiyordu, durmadan yakınıyordu.

«Bana güzel bir oda verdiler. Ama Coons evlat edinecek bir çocuk değil, bir esir istiyordu. İlk iş, bana yumurtaları ışığa tutarak nasıl inceleyeceğimi gösterdi. Daha şafak sökmeden kalkıyor, iki kızıyla birlikte çalışmaya başlıyordum. Kızların ikisi de benden büyüktüler. Sıpsıska, korkuluğa benzeyen şeylerdi iri gözleri hep kederve korku doluydu.

«Coons, bana arka arkaya iş yığıyordu. Tavuk pisliklerini kürekle atmak, yem taşımak, Güneş doğmadan çalışmaya başlıyor, battıktan bir saat kadar sonra işi bırakıyorduk.

«Önceleri başıma gelenlere hiç aldırımıyordum. O kadar üzgündüm ki. Ama bir süre sonra, durmadan çalışmaktan bitkin; düştüm. Coons'un avaz avaz bağırmasından da bıktım.

«Galiba karar vermeme bana vurması neden oldu. Bir akşam, yemekte yine söylenmeye başladı. Ben de, yemek çok güzel, dedim. Hele senin için şahane sayılır. Bana elinin tersiyle vurdu. Hem de öyle şiddetle vurdu ki, iskemleden yere yal varlandım.

«Onu yumruklayıp tekmeleyecektim. Ama adam ihyan v güçlü kuvvetliydi, Dawn. O gece, daha sonra, Beryle bana gelerek, 'Kendine bir iyilik et de buradan kaç,' dedi. 'Senden önce kiler de öyle yaptılar.' Coons'un adetiymiş bu. Gidip evsiz bar sız bir çocuk alıyor, onu bayıltıncaya kadar çalıştırıyormuş. Yersiz yurtsuz çocukların kaldıkları o merkezdekiler de bu duruma aldırımıyorlarmış. Çünkü orada pek çok çocuk varmış. Birinin gelip onları almasına seviniyorlarmış.»

«Ah, Jimmy... Fern'ü de kötü insanlara verdilerse...»

«Sanmıyorum. Bebeklerin durumu farklı. Pek çok iyi insan şu ya da bu nedenle çocukları olmadığı için bebek almak istiyor.» Jimmy birdenbire gülümsedi. «O kadar üzülme, Fern'ün iyi durumda olduğundan eminim.»

«Sorun o değil, Jimmy. Söylediklerin bana korkunç bir şeyi hatırlattı. Babamla annemin de beni böyle bir nedenle çaldığı söylediler. Annemin benim doğumumdan hemen önce bir b beği olmuş. Ama çocuk ölü doğmuş.»

Jimmy'nin gözleri irifeşti. Sonra o sanki bunu tâ başında beri biliyormuş gibi bir tavırla kafasına salladı. «Ve babam, sen çalmaları için annemi ikna etmiş. İşte tam ondan beklenecek bir şey! Bu söylenenlerin doğru olduğundan da kesinlikle eminim Bak, başımıza nasıl bir belayı sardı! Yani benim başıma. Seni durumun iyi sanırım.»

• Çabucak onun yanına oturdum. «Ah Jimmy, benim başım da dertte. Buradan nefret ediyorum.»

«Ne? Bu koskocaman, şahane otelden de mi? Neden?»

Ona önce annemin sinirlerinin bozuk olduğunu anlattım. Jimmy beni dikkat ve şaşkınlıkla dinledi.

Sonra, «Seni buraya getirdikleri zaman sevinmediler mi? diye sordu.

«Hayır,» der gibi başımı salladım. «Buraya gelir gelmez beni kat hizmetçisi olarak çalıştırmaya başladılar. Ailenin bölümden uzakta küçük bir odaya soktular. Clara Sue'nun ne kadar kötü davrandığını kolaylıkla tahmin edebilirsiniz.» Sonra Jimmy'e beni hırsızlıkla suçladıklarını açıkladım.

Jimmy duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı. «Ya gerçek baban? Ona büyükannenin yaptıkları anlatmadın mı?»

«Babam pek acayip bir adam, Jimmy.» Randolph'un kapıya geldiğini, ad yazılı levhacılığı göğsüme takmaya razı olunca ya kadar bana yardıma çalışmadığını anlattım.

Jimmy başını salladı. «Ben de senin lüks içinde yaşadığını sanıyordum.»

«Cutler ninenin bana karşı yumuşayacağını hiç sanmıyorum,» dedim. «Bir nedenle benden nefret ediyor. Beni görmek bile istemiyor. Açıkçası bütün bunlara babamın yol açtığına inanmıyorum. İnanman imkânsız.»

Jimmy gözlerinde müthiş bir öfkeyle, «Ben inanıyorum.» diye homurdandı. «Sen bu gerçeği kabul etmek istemiyorsun. Zaten babam konusunda kötü şeylere inanmayı hiç istemezdin. Ama artık inanmak zorundasın.»

Ona, babama mektup yazdığımı açıkladım. «Bana cevap vereceğini ve olayı kendi açısından anlatacağını umarım.»

Jimmy, «Cevap veremeyecek,» diye söylendi. «Verse de sürüyle yalan uyduracak.»

«Jimmy, ondan böyle nefret etmemelisin. Ne de olsa, o benim değilse bile, senin baban.»

Jimmy, «Onu babam olarak düşünmek istemiyorum,» dedi. «O da annem gibi öldü benim için.» Gözleri öfkesinden ate saçıyordu sanki. Kalbim sızlamaya başladı, gözlerim yaşardı Jimmy ekledi. «Onlar için ağlamak boşuna, Dawn. Durumu de ğiştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Ben Georgia'y gideceğim. Belki annemin akrabalarının yanına yerleşirim. Tabi beni isterlerse. Çalışmaktan kaçınmam. Kendi ailem için olmas koşuluyla.»

«Keşke ben de seninle gelebilseydim. Bana hâlâ burada- kiler değil de, Georgia'daki aile benim yakınlarımımış gibi geli yor. Onlarla hiç tanışmadım ama... olsun.»

«Benimle gelemezsin! İşte o zaman gerçekten peşimiz takılırlar.»

«Biliyorum.» Gözyaşlarını dinmiyordu.

«Mutlu olmamana üzuldüm, Dawn.» Jimmy ağır ağır kolu- nu omuzuma attı. «Geceleri olayların pek feci olduğunu düşün- nürken, 'Dawn hiç olmazsa güvende ve rahat,' diyor, biraz sev niyordum. Bu lüks hayata layık olduğuna inanıyordum. Hatt 'Belki böylesi daha iyi oldu,' diye düşünüyordum. 'O daha i şeylere sahip olacak. Daha üstün insanların arasında yaşaya- cak. Onun için kendi başıma gelenlere de aldırmayacağım.»

«Ah, Jimmy, sen üzgünken ben nasıl mutlu olabilirim? Za vallı Fern'ün de yabancı bir yerde olduğunu düşündükçe...»

Jimmy'nin kara gözlerinde kendisinden çok daha büyük in sanlara özgü bir ifade belirdi. O çetin günler neden olmuştu b na. «Fern her şeyi unutup yaşama yeniden başlayabilecek ka dar küçük.»

Boğazıma bir şey tıkanmıştı sanki. Tanıdığım o çocuğa ne o muştı? Şimdi uzun uzun gözlerimin içine bakan bu delikanl kimdi?

Philip'in beton merdivenden indiğini duyduk. Jimmy kolun omuzumdan çekerek çoraplarını çıkardı.

Ağabeyim içeri girdi. «Yemek sıcak olmadığı için özür dile

rim. Ama mutfağa çabucak girip çıkmak istedim. Biri beni yakalayıp ne olduğunu sormaya başlamadan.»

Jimmy kapaklı tabağı Philip'ten aldı. «Yemek yemektir! Sağol.»

«Şana kendi giysilerimden getirdim. Herhalde bunlar sana olur... İşte havlu ve battaniye!»

«Jimmy, yemekten önce ıslak giysilerini çıkarıp kurunmalısın,» diye önerdim.

O banyoya geçti. Biraz sonra döndüğü zaman arkasında Philip'in gömleğiyle pantolonu vardı. Gömlek Jimmy için biraz büyük, pantolonun paçaları da uzuncaydı. Ama paçalarını kırmıştı. Sonra Philip'le birlikte, Jimmy'nin yemeği nefes almadan yiyişini seyrettik.

O, «Özür dilerim,» dedi. «Ama açlıktan ölüyorum. Yiyecek alacak param yoktu.»

Philip, «Boş ver,» diye elini salladı. «Dinle Otele dönmem gerekiyor. Büyükkannemin diğerleriyle birlikte çalışıp çalışmadığıma bakacağı kesin... yarın sabah kahvaltı servisi yaparken sana yiyecek ayıracam. İşim biter bitmez de getireceğim.»

«Sağol»

Ağabeyim bize baktı. «Daha sonra görüşürüz. Rahat rahat uyu.»

Philip merdivenden çıkarak gözden kaybolurken Jimmy, «Anlayamadım,» dedi. «Büyükkannesi için neden endişelendi?»

Oha Clara Seu'nun büyükkanneme uydurduğu yalanları anlattım. Jimmy karyolanın kenarına ilişti. «Artık Philip senin ağabeyin. Eskiden ben senin ağabeyindim ama artık bunu unutman gerekiyor.»

«Seni unutmak istemiyorum, Jimmy.»

Yüzünde hayal kırıklığına uğramış gibi kederli bir ifade belirdi.

«Seni unutmamı gerçekten istiyor musun, Jimmy?» diye sordum. «Sen beni unutmak niyetinde misin?» Sonra kendi

kendime, üzüntüyle, belki yeni yaşantısına ancak böyle başlayabilecek, dedim.

Jimmy, «Sana eski günleri hatırlatarak kendini pis bir yaratmış gibi hissetmene neden olmalarına izin vermemelisin,» diye mırıldandı. Başımı sallayıp, onun yanına oturdum.

Jimmy, «Akrabalarımıza annemin de, babamın da öldüğünü söyleyeceğim,» dedi. «Bütün o çirkin ayrıntıları bilmelerine gerek yok. Ben de böylece yeni bir yaşantıya başlamaya çalışacağım.» Gözlerinde dalgın bir ifade belirmişti.

«Bensiz yeni bir yaşantıya başlaman fikri hiç hoşuma gitmiyor Jimmy.»

O her zamanki şefkatli tebessümüyle bana baktı. «Gel, başını omzuma day. Bana, eskiden yaptığın gibi, olacak güzel şeylerden söz et.»

İstediğini yaptım. «İlerde çok güzel şeylerle karşılaşacağız, Jimmy. Fırtınalı günler geçirdik. Ama her fırtınadan sonra bulutlar açılır ve güneş gözükür.

«Sen düşündüğün gibi gidip annemin akrabalarını bulacağsın. Ve seni kollarını açarak karşılayacaklar. Belki çiftlikleri; güzeldir. Sen de çalışmaktan kaçmayan, güçlü bir çocuksun, Onlara çok yardımın dokunacak. Çok geçmeden çiftliğinin için özel bir anlamı olacak. Cıvarda oturan herkes, 'Yardıma gel! lerek çiftliği böyle şahane bir hale sokan genç kim?' diye soracaklar.

«Ama bana mektup yazacağına söz vermelisin, Jimmy...»

Ona baktım. Gözleri kapanmak üzereydi. Jimmy'i usulca iterek yatırdım. Pek yorgundu. Onu yavaşça yanağından öptüm. «İyi geceler, Jimmy,» diye fısıldadım. Kapıya gidip bir an orada durdum. Jimmy'i bu yabancı yerde yalnız bırakmak istemiyordum. Ama anlattığına göre, o buradan daha korkunç yerlerde de kalmıştı.

Merdivenden hızla çıktım. Köşeyi dönerek yan kapıdan içeri girdim. Koridorda ilerlerken odamın kapısının açık olduğunu farkettim. Sonra Clara Sue dışarı çıktı.

Hızla ona doğru gittim, «Odamda ne işin var?»

Kardeşim bir an şaşaladı. Sonra, «Büyükanнем kapıyı açmam için beni yolladı,» diye gülümsedi. «Ama bir de baktım ki kapın açık. Kim yaptı bunu?»

Çabucak, «Bilmiyorum,» dedim.

Pis pis sırtıttı yine. «Bunu öğrenip büyükanнем söylesem o kimse hemen kovulur.»

«Bu işi kimin yaptığını bilmiyorum,» dedim. «Zaten beni odama kitlememeleri gerekirdi.»

Clara Sue omzunu silkti. «Sen sokak kızı olmasaydın, büyükanнем de böyle davranmak zorunda kalmazdı.» Hızla uzaklaştı.

Onun benim yanımdan kaçmak için sabırsızlandığını sezdirdim. Bir an kardeşimin arkasından baktıktan sonra odama girdim. Soyunup banyoya gittim. Çok yorgundum. Hemen yatıp uyumak istiyordum. Ama odama dönüp yatağın örtüsünü açtığım zaman Clara Sue'nun odamda ne yaptığını anladım. Birdenbire buzlu su içmiş gibi titredim.

Yatağın ortasında yakut ve pırlantalarla süslü altın bir gerdanlık duruyordu!

Aslında gerdanlığı Bayan Clairmont'un odasından Clara Sue çalmıştı. Şimdi de beni suçlamaları için kolyeyi bu odaya saklamıştı. Şimdi ne yapacağım, diye düşündüm. Gerdanlığı geri vermeye kalktığım anda herkes onu gerçekten benim çaldığımı sanacaktı. Büyükanнемden korktuğum için kolyeyi geri vermek istediğimi düşüneceklerdi. Bu işin Clara Sue'nun başının altından çıktığına da kimse inanmayacaktı.

Koridordan gelen ayak seslerini duyunca dehşete kapıldım. Ya Clara Sue, Bay Hornbeck'e gidip gerdanlığı benim odamda gördüğünü söylediyse? Donmuş kalmıştım. Karar veremiyordum. Neyse ki ayak sesleri uzaklaştı. Gerdanlığı ne yapacaktım? Anneme mi götürmeliydim, babama mı? Yoksa Philip'e mi? O bu işi Clara Sue'nun yaptığını inanırdı: Ama yanımda gerdanlıkla otelde dolaşıp ağabeyimi de arayamazdım ki!

Kolyenin Bayan Clairmont'a geri verilmesi şarttı.

Sonunda tehlikeyi göze almaya karar verdim. Giyinere' kolyeyi üniformamın cebine tıktım. Telaşla odamdan fırladım! Daha o kadar geç değildi. Belki de Bayan Clairmont daha oda sına çıkmamıştı bile. Hemen çamaşır dolabına koşarak Sissy' çalıştığımız bölüğün anahtarını aldım.

Kalbim öyle çarpıyordu ki, Bayan Clairmont'un odasın girdiğim zaman bayılacağımı sandım. Fazla ilerlemeden gen danlığı şifonyerin üzerine fırlattım. Sonra da hızla dışarı çıkarak kapıyı tekrar kilitledim.

Bölükten telaşla çıkıp lobiye doğru gittim. Babam ancak üç kere, «Eugenia!» diye seslendikten sonra onun beni çağırdığını anlayabildim. Lobinin ortasında durarak döndüm. Babam eliyle işaret ediyordu. Acaba Clara Sue, o. gerdanlığı benim odamda gördüğünü mü söylemişti? Ağır ağır Randolph'un yanına gittim.

O, «Ben de seni görmeye gelecektim,» dedi. «Clar Sue'nun anahtarla doğruca odana gidip kapıyı açtığından emi olmak istiyordum.»

Anlamalı anlamalı, «Anahtar kilitteydi,»-diye cevap verdim.

«Öyle mi? Ben anahtarı görmedim.» Babam çabucak gü lümsedi. «Eh, hiç olmazsa, tatsızlık sona erdi. Büyükannen an laşmamızı beğendi. Herhalde bu seni sevindirir.» Elini cebin sokarak nefret ettiğim küçük levhacığı çıkardı. O anda levh gözüme öyle büyük gözüktü ki!

Levhacığı ağır ağır babamın elinden aldım. Sanki buzda oyulmuş bir şeydi. Ben duraklayınca babam, «Onu göğsüne iğ nelememi ister misin?» diye sordu.

«Hayır, teşekkür ederim. Ben yapabilirim.» İşareti çabuca göğsüme taktım.

Randolph memnun memnun başını salladı. «Eh, bu da ol- du işte. Neyse... Gidip çalışmam gerekiyor. Yarın görüşürüz Artık gidip yat. Mışıl mışıl uyu.» Beni orada bırakarak uzaklaştı. Bana sanki damgalanmışım gibi geliyordu.

Ama bu adın yazılı küçük levha beni sandığım kadar rahatsız etmedi. Jimmy'nin yakınımda olduğunu bilmek bile beni avutuyordu. Sabah işimi bitirir bitirmez onun yanına gidecektim. Hemen hemen bütün günü Jimmy'le geçirmeye çalışacaktım. Tabii arada sırada otelde kendimi göstermem gerekecekti, o da başka.

Cutler Koyu Oteline geleli ilk defa o gece rahatça uyudum. Sabahı heyecanla bekliyordum.

Ertesi sabah otelde çalışanlar mutfakta kahvaltı ederken Cutler nine birdenbire içeri girdi. Benim masama gelmek için ilerlerken herkese ayrı ayrı selam verdi. Yanıma yaklaştığı zaman da durup dikkatle bana baktı. O çok önemli levhacığı takıp takmadığımı anlamak istiyordu. 'Eugenia' adını görünce gözlerinde sevinçli bir pırıltı belirdi.

Ben üzgün gibi durmaktan ya da ona meydan okumaktan çekiniyordum. Beni odama tekrar hapsederse Jimmy'i göremeyecektim. Usulca kaçmaya çalışsam, Jimmy'nin otelde saklandığını anlaması tehlikesi vardı.

Sissy'le birlikte çalışmaya başladım. Canla başla, hızla çalışıyordum. Zenci kız bile bunun farkına vardı. Temizlediğim son odadan çıkarken Cutler ninenin beni beklediğini farkettim.

Ah, olamaz, diye düşündüm. Bana yeni bir angarya daha verecek. Ben de gidip Jimmy'i göremeyeceğim. Soluğumu tutarak bekledim.

Cutler nine maden parçalarını andıran gözlerini yüzüme dikti. «Bayan Clairmont'un gerdanlığının mucizeye benzer bir biçimde ortaya çıktığı anlaşılıyor,» dedi.

Ben kesin bir tavırla, «Ben o gerdanlığı almadım,» dedim.

«Artık başka hiçbir şeyin çalınmayacağım umarım,» diye söylenerek koridorda uzaklaştı.

Üniformamı çıkarmak için odama gitmedim. Son derece dikkatli davranarak otelin arka tarafından dolaştım ve Philip'in gizli yerine koştum.

Güneşli, güzel bir yaz günüydü. Jimmy'le bahçede dolaşmayı çok istiyordum. Onun güneşe ihtiyacı vardı.

Odaya girdiğim zaman o heyecanla beni bekliyordu. İyic dinlenmiş olduğu belliydi. Karyolanın kenarına oturmuştu. Beni görünce mutlu mutlu gülümsedi.

«Philip çoktan geldi. Bana kahvaltı getirdi. Georgia'ya gdebilmem için de yirmi dolar verdi.» Birdenbire başını arkaya atarak güldü.

«Ne oldu?»

«O üniforma ve başındaki eşarpı çok komik olmuşsun Adın yazılı levhacık da büyükannenin göğsüne taktığı bir maldalyaya benziyor.»

«Onu beğenmene sevindim,» dedim. «Ben ondan nefre ediyorum.» Eşarpı çıkararak saçlarımı açtım. «Doğru dürüs uyuyabildin mi?»

«Senin gittiğini bile hatırlamıyorum. Bu sabah uyandığı zaman da bir an nerede olduğumu anlayamadım. Sonra tekr dalmışım. Sen neden kaçtın?»

«Hemen uyuya kaldın. Ben de dinlenmen gerektiğini düşünüyordum.»

«Bu sabah ancak Philip geldiği zaman uyanabildim. Çok yorgundum. İki gün iki gece durmadan yolculuk yaptım. Önceki gece bir iki saat yolun kenarında kestirdim.»

«Ah, Jimmy, başına bir şey gelebilirdi.»

Omzunu silkip, «Öyle şeyleri düşünecek halde değildim, Buraya gelmeyi kafama koymuştum bir kere... Ee, kat hizmetçileri ne işler yapıyorlar? Bana bu oteli anlat. Dün gece pek bir şey göremedim,» dedi.

İstediğini yaptım. Jimmy sonra bana, Laura Sue'yla Radolph'u sordu.

«Annenin nesi var?»

«Onu kesin olarak bilmiyorum, Jimmy. Onda hasta hiçbir şey yok. Baş ağrıdığı için yattığı zaman bile güzel. Babam ona çok bucağı kırılverecek bir bebekmiş gibi davranıyor.»

«Ve oteli aslında büyükannen yönetiyor, öyle mi?»

«Evet, Herkes ondan çekiniyor. Cutler nıneyi kendi aralarında bile çekiştirmekten korkuyorlar. Bayan Boston onun sert olduğunu, fakat haksızlık etmediğini söylüyor. Ama bana karşı hiç de öyle davranmıyor.» Sesimde keder vardı. Jimmy'e mezar taşından söz ettim. Ben sembolik cenaze törenini anlatırken onun gözleri de iri leşti.

Sonra düşünceli bir tavırla, «Babam da az cesur değilmiş,» diye mırıldandı. «Dadının burnunun dibinden bebeği çalmış.»

Jimmy'nin de bu olaya pek inanmadığını farkederek sevindim. «Ben de öyle düşündüm.»

«Tabii babam bir hayli içki içmiş olabilir... »

«O zaman da dikkatli davranamazdı ve herkes de onun daireye girdiğini duyardı.»

Jimmy, «Öyle,» der gibi başını salladı.

«Sen de babamın böyle bir şey yapacağına inanamıyorsun, değil mi, Jimmy?» diye sordum. «Yani kalbin sana bunun doğru olmadığını söylüyor.»

«Ama babam suçunu itiraf etti, Dawn. Onu yakaladılar. Ve babam bize bile, 'Bu doğru değil,' diyemedi.» Jimmy gözlerini kederle yere dikti. «Artık gitmem gerekiyor sanırım.»

«Ama Jimmy, burada birkaç gün kalıp dinlenecektin!»

«Burada kalırsam yakalanırım. Philip'le senin başın da belaya girer.»

«Hayır, girmez!» diye bağırdım. «Hemen gitmeni istemiyorum, Jimmy. Lütfen biraz daha kal.»

O başını kaldırarak gözlerimin içine baktı. İkimiz de âni bir duygu fırtınasıyla sarsıldık.

Jimmy usulca, «Senin kadar güzel bir kız arkadaşım olmasını isterdim... » diye itiraf etti.

«Ah, Jimmy,» dedim. «Haksızlık bu! Bütün bu karmaşa. Bu doğru değil.»

O, «Biliyorum,» diye mırıldandı. «Ama kız kardeşim olduğunu öğrendiğim zaman hem üzüldüm, hem de sevindim. Ta-

bii seni alıp götürmeleri beni çok sarstı. Ama yine de bazı umutlarım vardı... Aman, saçmalıyorum.» Başını çevirdi.

«Nasıl umutlar, Jimmy?»

«Kaçar da uzun bir süre seni görmezsem, beni artık bir ağabey gibi görmekten vazgeçeceğini umuyordum. Geri döndüğüm zaman benimle arkadaş olmayı isteyebilirdin... » Jimmy J bütün bunları çabuk çabuk söyleyivermişti.

Bir an sanki dünya duruverdi. Evrendeki bütün sesler sustu. Şimdi ikimiz de kalbimizin derinliklerine bakıyorduk.

Sonra Jimmy haşın bir tavırla, «Neden artık gitmem gerektiğini anlıyorsun sanırım,» dedi.

«Hayır, Jimmy.» Uzanarak onu bileğinden tuttum. «Bil yorum, ilerde umduğun gibi davranabilir miyiz? Ama birbirimizden ayrılırsak cevabı hiçbir zaman öğrenemeyiz... Sonunda da artık bunu düşünmeyiz.»

Jimmy kesin bir tavırla, «Ben seni her zaman düşüneceğim, Dawn,» dedi. «Aradan ne kadar zaman geçerse geçersin | Ne kadar uzaklarda olursam olayım... »

«Hemen kaçıp gitme, Jimmy,» diye yalvardım. Hâlâ bile | nitutuyordum.

Birbirimize döndük. Ama yıllarca iki kardeş gibi yaşamıştık. Bu yüzden birbirimize sokulamıyor, kendimizi suçlu hissediyorduk.

Sonra ben birdenbire, «Biz doğru dürüst tanıştırılmadık birle,» dedim.

«Ne?»

«Ben Dawn Cutler'im. Senin adın nedir?»

«Çok komik.»

«Komik değil, Jimmy,» dedim. «Bir bakıma birbirimizle ilk j defa karşılaşıyoruz. Öyle değil mi? Haydi, Jimmy...»

O içini çekti. «Pekâlâ, Ben güneyli ünlü Longchamp ailesinde James Longchamp'im. Ama sen beni, 'Jimmy', diye çağırabilirsin.»

Kıkır kıkır güldüm. «Gördün mü? Bunu yapmak hiç zor değil.»

«Sen delisin! Ama çok da güzelsin.» Jimmy elini koluma sürdü. Birbirimize yaklaştık. O gözlerini yummuştu.

Birdenbire korkuya kapıldım. «Jimmy!»

Gözlerini açtı. Bakışlarında şaşkınlık vardı. Neyin eşiğine geldiğimizi anlamıştı. Sonra, «Beni hâlâ ağabeyin gibi görüyor-sun, değil mi?» diye mırıldandı. Yüzündeki ifadeden hayal kırıklığına uğradığı anlaşıyordu.

Dürüstçe, «Bilmiyorum, Jimmy,» dedim. «Bu benim çabucak başarabileceğim bir şey değil... Ama denemeyi de isterim... Burada biraz daha kalamaz mısın?»

Jimmy gülümsedi. «Eh, Atlanta'da bir iş görüşmesi yapmam gerekiyor ama burada birkaç gün daha kalabilirim sanırım.»

«Gördün mü?» dedim. «Bu oyunu sen de oynayabiliyorsun.»

Jimmy bir kahkaha attı. «Senin yüzünden bu, Dawn. Sen her zaman beni neşelendirirdin.» Parmağını yanağıma sürdü. Yine ciddileşmişti. «Bütün bu kötü olaylar güzel şeylere yol açsa... »

«Öyle olacak. Jimmy. Bak, göreceksin.»

O başını salladı. «Asıl annenle baban ve büyükannen ne derlerse desinler, senin adın yine de Dawn olmalı. Şafak! Sen en karanlık köşeleri bile aydınlatıyorsun.»

Yine birbirimize yaklaşıp gözlerimizi yumduk. Aynı anda odanın kapısı hızla açıldı. Döndük. Clara Sue eşikte duruyordu. Ellerini beline dayamış, ağzını çarpıtmış, kinle gülüyordu.

Saldırılar

Clara Sue sallanarak içeri girdi. «Ah, ne hoş bir sürpri Burada seni Philip'le yakalayacağımı sanıyordum. Ama onun yerine yanında...» Bir an durdu, sonra da gülümsedi. «Ondan nasıl söz edeceğiz? Ağabeyin diye mi? Yoksa sevgilin diye mi?» Bir kahkaha attı. «Belki her ikisi de.»

Jimmy kıpkırmızı kesildi. «Kes sesini!»

«Clara Sue, lütfen...» diye yalvardım. «Jimmy korkunç bir çiftçinin yanından kaçmış. Çok feci günler geçirmiş. Şimdi Georgia'ya, akrabalarının yanına gidiyor.»

Kardeşim bana nefretle baktı. «Büyükanne seni bulmamı istedi. Bazı çocuklar kafede birbirlerine yiyecekleri fırlatmışlar. Bütün kat hizmetçilerinin şimdi orayı temizlemeleri gerekiyor.» Jimmy'e dönerek sinsi sinsi gülümsedi. «Onu burada ne kadar zaman saklayacaksın? Büyükanne bunu duyarsa çok kızar.» Beni tehdit ediyordu tabii.

Jimmy, «Hiç endişelenme,» dedi. «Ben gidiyorum.»

Clara Sue onu aşağı görürcesine dudak büktü. «Endişelenmesi gereken ben değilim.»

Jimmy'e yalvarırcasına baktım. «Hemen gitme.»

Clara Sue birdenbire, «Endişelenme,» dedi. Sesi yumuşamıştı. «Burada kalabilir. Kimseye bundan söz etmem. Bu eğlenceli bir şeyde olabilir.»

Jimmy, «Ben bunun eğlenceli bir yanını göremiyorum,» diye cevap verdi. «Benim yüzümden kimsenin başının derde girmesini istemem.»

Clara Sue öfkeyle, «Philip'in bundan haberi var mı?» dedi.

«Jimmy'i buraya o getirdi,» diye açıkladım.

Kardeşim daha da kızdı. «Kimse bana bir şey söylemiyor. Sen geleli herkes benim de bu aileden olduğumu unuttu. Büyükanнем başka birini göndermeden hemen otele dönsen iyi olur.»

«Jimmy,» dedim. «Kaçmayacaksın, değil mi?» O Clara Sue'ya bir göz attı; sonra da, «Hayır,» der gibi başını salladı.

«Bekleyeceğim... Tabii Clara Sue durumu açıklayıp başını derde sokmayacağına söz veriyorsa.»

«Kimseye söylemem, dedim ya!»

«Sağol, Clara Sue.» Jimmy'e döndüm. «Ben mümkün olduğu kadar çabuk gelirim.» Kapıdan çıktım.

Kardeşim geride kaldı. Jimmy'e bakıyordu. Ama o Clara Sue'ya aldırmayarak karyolaya uzandı. Kardeşim de onun üzerine peşimden gelmek zorunda kaldı.

Merdivenden çıkarken, «Lütfen bize yardım et, Clara Sue,» diye yalvardım. «Jimmy o hain adamın yanında çok korkunç günler geçirmiş. Otostop yaparak buraya gelmiş ve günlerce de aç kalmış. Dinlenmesi gerekiyor.»

Kardeşim önce bir şey söylemedi. Sonra da, «Ne şans, değil mi?» diye güldü. «Bayan Clairmont gerdanlığını bulmuş.»

«Evet!» Kardeşimle birbirimizi hiç sevmeyecektik. Şimdi de birbirimize nefretle bakıyorduk.

Clara Sue gözlerini kıstı. «Pekâlâ, sana yardım edeceğim. Tabii senin de bana yardım etmen şartıyla.»

Şaşırdım, «Ben senin için ne yapabilirim ki?»

«Bakalım. Bir şeyler düşüneceğim. Sen şimdi hemen kafeye koş. Yoksa büyükannem seni bulamadığım için bana kızar ve nerede kaldığımı sorar.»

Söz dinleyip binanın ön tarafına doğru yürüdüm. Kendim ipleri Clara Sue'nun nefret dolu ellerinde olan bir kukla gibi hissediyordum.

Kardeşim birdenbire, «Dur!» diye bağırdı, «Benim için hemen bir şey yapabilirsin.»

Korkuya döndüm. «Ne?»

«Büyükannem odamın karmakarışık olmasına sinirleniyo Bayan Boston'un başına çok iş açtığımı, pek pasaklı olduğum düşünüyor. Onun Bayan Boston için neden bu kadar endişelendiğini de anlamıyorum ya! O da bir hizmetçi işte... Her neyse kafede işin bitince odamı topta. Daha sonra gelip ne yaptığına! bakacağım.» Bir an durdu, sonra da gülererek ekledi. «Bir şeyim çalayım deme! Özellikle گردانلک‌لارımı!» Dönerek uzaklaştı.

Öfkemden kanım tepeme çıkmıştı. Beni özel hizmetçisi gibi kullanabileceğini sanıyordu! İçimden peşinden koşup saçlarını yolmak geldi. Ama sonra zavallı Jimmy'i düşündüm ve doğru kafeye gittim.

Sissy beni görünce, «Şu şımarık zengin çocukları...» diye söylendi, masalardan birini silmeye başladı. «Bu yaptıklarını pek komik buldular. Kahkahalar atarak otelde koştururken başladı. Bayan Cutler çok sinirlendi. 'Bu yeni aileler eskileri gibi değil,' dedi. 'Onlar daha klastı. Çocuklarını da daha doğru dü-rüst yetiştirirlerdi.'»

Kısa bir süre sonra büyükannem kapıda belirerek bizi izlemeye başladı. Ben iş biter bizzet Clara Sue'nun odasına çıkmak istiyordum. Ama Cutler nine Sissy'le beni çamaşırlığa yol-ladı. Örtülerin yıkanıp kurutulmasına yardım etmemiz için. Bu iş iki saatten fazla sürdü. Ben artık Jimmy'nin beni beklemeden otelden gideceğinden korkuyordum.

Çamaşır işi sona erer ermez Jimmy'e gitmeye niyetlendim.' Ama Clara Sue beni yakaladı. Telaşla, «Hemen odama çık,» dedi. «Büyükannem öğleden sonra orayı kontrole gelecek.»

«Neden bu işi kendin yapmıyorsun?»

«Önemli müşterilerden bazılarının çocuklarını eğlendirmem gerekiyor. Ayrıca sen temizlik işlerini daha iyi biliyorsun. Haydi, git, odamı topla! Tabii Jimmy'le sana yardım etmemi istemiyorsan, o başka.» Clara Sue yine pis pis güldü.

«Jimmy'e öğle yemeği götürülmesi gerekiyor,» diye bağırdım. «Bütün gün aç oturmasını istemiyorum.»

Clara Sue, «Merak etme,» dedi. «Ben o işi hallederim, Eugenia.» Gülerek uzaklaştı.

Büyükannem bir konuda haklıydı. Clara Sue gerçekten pis ve pasaklıydı. Eşyalarını odaya saçmıştı. Her taraf karmakarışık. Kardeşimin odasını ancak iki saatte temizleyebildim. Ve tabii bitkin düştüm. Ama dinlenecek değildim. Hemen Philip'in gizli odasına koştum.

Fakat Jimmy orada değildi. Karyolaya çökerek ağlamaya başladım. Gücüm tükeninceye kadar ağladım, ağladım. Sonra elimin tersiyle gözyaşlarımı silerek ayağa kalktım.

Aynı anda Jimmy içeri girdi.

«Jimmy!» diye bağırdım. «Neredeydin? Benimle vedalaşmadan Georgia'ya gitmeye karar verdin sandım.»

«Dawn, sana böyle bir şey yapamayacağımı bilmen gerekirdi.»

«E, neredeydin öyleyse? Seni görebilirlerdi.» Jimmy'nin hali bir tuhaftı. «Ne oldu?»

Jimmy utançla başını eğdi. «Ben buradan kaçtım. Yani... Clara Sue'dan kaçtım.»

«Ne? O ne yaptı? Ne oldu?»

«Bana öğle yemeği getirdi. Ben yemek yerken başımda bekleyerek Louise'le diğer kızlar hakkında saçma sapan sözler söyledi. Sonra ikimiz hakkında türlü pis soru sordu. Tabii ben gitgide öfkelenmeye başladım. Ama senin başına dert açmasını istemediğim için kendimi tutmaya çalıştım. Sonra... Yanıma sokuldu... onu öpmemi istedi. Ben de dışarı çıkmam gerektiğini söyleyerek buradan kaçtım. Gidip beysbol alanına saklandım. Ancak o gittikten sonra geri döndüm. Endişelenme! Beni kimse görmedi.»

«Ah, Jimmy.»

O, «Endişelenecek bir şey yok,» dedi. «Ama Clara Su her şeyi berbat etmeden gitsem daha iyi olacak.»

Başımı eğdim. Gözlerim yine dolmaya başlamıştı.

Jimmy çenemi tutarak başımı kaldırdı. «Ben seni hiç bu kadar mutsuz görmemişim.»

«Elimde değil, Jimmy. Sen gittikten sonra kendimi çok kötü hissedeceğim... »

O eğilerek beni usulca öptü. «Pekâlâ . Bu gece de burad kalır, yarın sabah giderim.»

«Ah, buna çok sevindim, Jimmy.» Bir an durdum, sonra da ekledim. «Ben usulca gelir, akşam yemeğini seninle birlikte yerim. Kimse farketmez.»

O başını salladı. «Dikkatli ol. Başına çok dert açıyordum gibi geliyor bana. Sen Longchamp'lar yüzünden az çekmedin.»

«Böyle söyleme, Jimmy. Biliyorum, benden burada çok daha mutlu olmamı bekliyorlar. Bir Cutler'ım ve ailem de zengin. Ama ben mutlu değilim. Fern'le seni her zaman seveceğim. Her zaman!»

Jimmy güldü. «Pekâlâ, her zaman sev öyleyse.»

«Şimdi gidip duş yapacağım,» dedim. «Ondan sonra da otelde boy göstereceğim. Böylece kimse benden şüphelenmez.» Kapıya doğru gittim. Orada bir an dönerek Jimmy'e baktım. «Geldiğine çok seviniyorum, Jimmy. Çok çok seviniyorum.»

Öyle mutlu bir tavırla gülümsedi ki, bütün yorgunluğum ve üzüntümü unuttum.

Otelin eski bölümüne girer girmez büyükannemle Bayan Boston'un sesini duydum. Koridorda konuşuyorlardı. Clara Sue'nun odasını kontrol ettikleri anlaşılıyordu. Cutler nine yukarı çıkınca ben de odama doğru gittim. Ama Bayan Boston oturma odasından başını uzatarak beni durdurdu.

«Şimdi bana doğruyu söyle. Miss Clara Sue'nun odasını sen derleyip topladın, değil mi? Sana bunu nasıl yaptırttı?»

«Hiç... Sadece ona iyilik etmek istedim.»

«Bunu yapmamalıydın. Clara Sue her zaman işlerini l>r.. kasına yaptırmaya çalışır. Kimseye rahat da vermez. Doğduğundan beri böyle bu.»

O zaman aklıma bir şey geldi. «Bayan Boston, beni kaçırdıkları zaman sen buradaydın, değil mi?»

Zenci kadın gözlerini kıstı. «Evet.»

«Dadımı tanıyor muydun? Bayan Dalton'u?»

«Onu eskiden beri tanırdım. Ama son zamanlarda onun bakıma ihtiyacı var.»

«Neden?»

«Hasta. Diabeti var. Cutler Koyunun hemen dışındaki bir evde, kızıyla birlikte oturuyor.» Bayan Boston bana yan yan baktı. «Neden sorular soruyorsun? O kötü günlerden söz etmenin ne yararı var?»

«Ama babam... yani Ormand Longchamp beni dadımın burnunun dibinden nasıl çalabilmiş? Ayrıntıları hatırlamıyor musun?»

«Hiçbir şey hatırlamıyorum. Hatırlamak da istemiyorum.» Dönerek uzaklaştı.

Bir süre hayretle onun arkasından baktım.

Odama gider gitmez soyundum. Bir havluya sarınarak banyoya geçtim. Küvete su dolmasını beklerken banyonun kapısı hızla açıldı.

Philip acayip bir tavırla gülerek içeri girdi. Gözleri irileşmişti. Garip garip parlıyordu. Kapıyı kapattı.

«Philip,» diye bağırdım. «Burada ne işin var? Ben banyo yapacağım!»

«Ya? İyi ya, banyo yap. Benim buna bir itirazım yok.» Philip kollarını kavuşturarak kapıya dayandı.

«Biri gelip seni burada bulmadan hemen çıkıp git, Philip!»

Ağabeyim sakın sakın, «Kimse gelmeyecek,» dedi. «Büyükkannem müşterilerle meşgul. Babam bürosunda, Clara Sue arkadaşlarıyla birlikte. Annemse... O da bu gece yemeğe inecek kadar iyi olup olmadığını düşünüyor. Yahi hiçbir tehlike yok.»

«Philip, lütfen git,» diye yalvardım...

Beni tepeden tırnağa kadar süzdü. «Ne o? Jimmy için yıkanıp giyinecek misin?»

«Yemek için hazırlanıyorum. Bugün çok çalıştım. Kendim pek pis hissediyorum.»

«Benim için temizsin,» diyerek bana iyice sokuldu. Koruyla duvara yaslanıp kaldım. Eğilip dudaklarını yanağına sürdü.

«Philip, kardeş olduğumuzu unutuyorsun galiba!»

«Kardeşim olduğuna inanmıyorum,» diye homurdandı. «Bu işte bir hata olduğundan eminim.» Elini uzatarak havlum çekiştirdi.

«Philip, yapma!» diye haykırdım.

O, «Biri sesini duyarsa hepimizin başı da belaya girer,» diye beni uyardı. «Senin, benim ve özellikle Jimmy'nin.» Ellerini omuzlarımda dolaştırdı. Bana gitgide daha sokuluyordu.

«Philip lütfen,» diye yalvardım.

Bana sarılmaya çalışıyordu. Artık bizi bulmaların Jimmy'nin yakalanmasına aldırmayacaktım. Bir çığlık attım.

Philip hemen geriledi. «Peki, peki... Vazgeçtim... Lütfen sus..»

Ağlamaya başladım. «Git artık. Beni yalnız bırak.»

O, «Dawn... diye fısıldadı. «Bana kızma...»

Daha haşın bir tavırla, «Lütfen beni yalnız bırak, Philip dedim.

Bir sessizlik oldu. Sonra Philip dönerek banyodan çıktı koşup kapıyı kitledi. Kendimi pis hissediyordum. Telaşla banyoya girdim. Daha sonra da gidip yatağıma uzandım. Dalıp gitmişim.

Kapıya usulca vurulmasıyla uyandım. «Dawn?» Gelen bambaşındı. Yataktan kalkıp sabahlığımyı giydim, kapıyı açtım.

Babam gülümsüyordu. «Merhaba.» Sonra yüzündeki gülümseme çabucak silindi. «Hasta mısınız?»

Ona, bu otelde her türlü saldırıya uğradım, diye haykırmak istedim. Artık biri benimle ilgilenmeyecek mi? Ama sadece,

«Hayır,» der gibi başımı salladım. «Çok yorulдум.»

«Ah! Sana izin alırım.» Babam göğüs cebinden bir zarf kardı. «Al bakalım.»

«Nedir bu?»

«İçinde mektubun cezaevine ulaştığını gösteren makbuz var. Yani senin mektubun Ormand Longchamp'ın eline geçti. Verdiğim sözü yerine getirdim.»

Zarfı ağır ağır aldım. Babam mektubumu almış ve belki de onu artık okumuştı bile.

Randolph, «Ama sana cevap vermezse üzölmemelisin,» diye ekledi. «Çok utandığından eminim... »

Başımı salladım. «Olayı hâlâ anlayamıyorum... O beni dadımın burnunun dibinden nasıl çaldı?»

«Ah, o çok kurnaz davrandı. Bayan Dalton, Bayan Boston'un yanına ininceye kadar bekledi. Dadının seni ihmal ettiğini sanma! Ama sen uyuyordun. O da biraz dinlenmek istedi. Bayan Boston onun eski arkadaşlarındandı. Herhalde Longchamp koridorda bir yere saklanmıştı, fırsat kolluyordu. O fırsat eline geçer geçmez de seni kaçırdı. Senin kaybolduğunu ancak Bayan Dalton geri döndüğü ve beşiğin boş olduğunu gördüğü zaman öğrendik. Felaketi anlar anlamaz otelde sağa sola koşmaya başladım. Ama çok geçti artık. Garsonlardan biri Ormand Longchamp'ın bizim daireye girdiğini görmüştü. O zaman ne olduğunu anladık. Biz polise haber verdiğimiz sırada, Longchamp'la karısı Cutler Koyundan kaçmışlardı bile. Ne tarafa gittiklerini de bilmiyorduk. Ben arabaya atlayıp yola çıktım. Onları yakalayabileceğimi umuyordum. Yani şansımın yardım edeceğini. Ama izlerini bulamadım.» Yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. «Ormand Longchamp belki sana cevap verir! Ama hiçbir zaman yaptığı şeyi haklı çıkaramaz. Karısı öldüğü ve sıkıntılı günler geçirdiği için üzgünüm. Ama belki de böylece işledikleri o korkunç suçun cezasını çekiyorlardı.»

Gözlerimden yaşlar akmaya başladığı için döndüm.

Babam elini omzuma koydu. «Durumun özellikle senin için çok zor olduğunu biliyorum, yavrum. Ama sen bir Cutler'sın.

Bütün bunlara dayanacak ve gerektiği gibi bir insan olacaksın.» Bir an durdu. «Neyse, işimin başına dönmem gerekiyor. Senin de bir şeyler yemen şart. Sana mutfaktan yemek göndereyim mi?»

Birdenbire Jimmy'i hatırladım. Yemekleri ona götürebilirdim. «Lütfen. Teşekkür ederim.»

Randolph, «Kendini daha sonra iyi hissetmezsen haberler ver,» dedi. «O zaman otel doktoruna, sana bakmasını söylerim.» Hızla uzaklaştı.

Jimmy tabağından başını kaldırarak, «Ah,» dedi. «Tıka basa yedim. Ne olursa olsun, otelin yemekleri harika.» İçini çekti. «Ama burada kendimi kafese kapatılmış tavuk gibi hissediyorum, Dawn. Daha fazla kalamayacağım.»

Kederle, «Biliyorum,» diye söylendim. «Jimmy... Ben de 1 seninle gelemeyim mi?»

«Ne?»

«Ah, Jimmy, otelin yemekleri de, güzel bahçeleri de beni 1 ilgilendirmiyor. Ailemin bu toplumda pek önemli bir yeri olması da öyle. Herkesin oteli pek şahane bulması da. Seninle gitmeyi ve fakir yaşamayı tercih edeceğim. Sevebileceğim insanların yanında yaşamayı. Annemle babamın akrabalarının hiçbir şeyden haberleri yok. Biz bir şey söylemezsek olanları hiçbir zaman öğrenemezler. Annemin öldüğünü açıklarız. Babamın da hapse başka bir nedenle girdiğini söyleriz.»

«Ah, bilmem ki, Dawn... »

«Jimmy, lütfen. Ben burada kalamam.»

«Ah, Dawn, yakında durumun nasıl olsa düzelir. Ne olursa olsun Georgia'dakinden daha iyi bir yaşam sürersin. Ayrıca, *sana* söylediğim gibi, sen de benimle kaçarsan hemen peşimize birilerini takarlar ve çabucak yakalanırsın.»

Başımı sallayarak Jimmy'nin yumuşak bakışlı, anlayış dolu gözlerine baktım. «Bu bazan sana upuzun bir kâbusmuş gibi gelmiyor mu? Birdenbire uyanıvereceğini düşünmüyor musun,

Jimmy? Bütün bunların kötü bir rüya olduğuna inanıp **umuda** kapılmıyor musun? Belki yeteri kadar istersek...» Gözlerimi yumdum. «Kendimizi en gizli hayallerimizin gerçek olacağı bir yerde bulmamızı diliyorum. Kirli ve çirkin şeylerin bize dokunamayacağı bir yerde.»

Jimmy eğilip, beni öperken, «Bunu ben de diliyorum. Dawn,» diye fısıldadı.

Vücudum o anda birdenbire yumuşadı sanki. Kendimi Jimmy'nin yanında her zaman güvende hissetmiştim. Nereye gidersek gidelim, ne yaparsak yapalım, bu böyleydi. Çünkü onun bana ne kadar bağlı olduğunu sezmiştim her zaman. Benim güvende ve mutlu olmam Jimmy için çok önemliydi. Zor koşullar ve felaketler bizi iki kardeş olarak birbirimize bağlamıştı.

Şimdi kaderimizin bizi romantik bir aşkla birbirimize bağlaması da bana çok uygun geliyordu.

Ama hâlâ Philip'in o çirkin saldırısının etkisinden kurtulamamıştım. Farkına varmadan vücudum birdenbire kaskatı kesiverdi.

Jimmy de farkettiler bunu. Bu halime beni öpmesinin neden olduğunu sanarak çabucak, «Affedersin... » dedi.

«Affedilecek bir şey yok ki, Jimmy. Bence bu çok normal.»

«Hayır, hiç de normal değil. Beni hâlâ ağabeyin gibi görmekten kendini alamadığından eminim. Ben de seni kız kardeşim gibi görmekten kendimi alamıyorum çünkü. Seni sevmek istiyorum. Tabii bir kardeş gibi seviyorum, o başka. Ama diğer türlü... Yani romantik aşk... İşte bunun gelişmesi için zaman ister. Yoksa kendimizi pis yaratıklarımız gibi hisseder, rahatsız oluruz.»

Jimmy başını çevirmeye çalıştı, ama sonra yine bana baktı. Gözleri azap doluydu. Ne olursa olsun, o güçlü ahlak duygusu başka türlü davranmasını her zaman engelleyecekti.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Ama Jimmy'e hak veriyordum. Böyle akıllıca davrandığı için ona daha fazla sevgi ve saygı duyuyordum.

Kendi kendime, Jimmy haklı, dedim. Acele edersek pişman olacağız. Vicdanlarımız karmakarışık duyguların etkisiyle

bizi birbirimizden uzaklaştıracak. Ondan sonra da hiçbir zaman i saf ve temiz bir aşk duyamayacağız.

«Tabii sen haklısın, Jimmy,» diye fısıldadım. «Ben seni il her zaman bir kardeş gibi sevdim. Hem de çok... Şimdi de sanajl söz veriyorum. Seni ilerde başka tür bir aşkla sevmeye çalışa- 1 cağım. Belki bunu başarabilmek için çok uzun bir süre çabala-i yacağım. Belki yıllarca beklemek zorunda kalacağım, o da baş-! ka.»

«Bu sözlerinde ciddi misin, Dawn?»

«Çok ciddiym, Jimmy.»

O eğilerek beni yanağımdan öptü. «Beni dinle. Bu gece gitmem gerekiyor.»

«Lütfen, gitme, Jimmy, Seninle oturup konuşalım. Gözlerin; kapanıncaya kadar.»

Jimmy güldü. «Pekâlâ. Ama sabah erkenden buradan ayrıl mam şart. Kamyonlar erken yola çıkıyor. Beni ancak kamyon şoförleri alır.»

«Ama Georgia'ya gittiğin zaman bana mektup yazacaksın, değil mi?» diye sordum. «Nerede olduğunu bana bildirmelisin. Söz veriyor musun?»

«Tabii. Yeteri kadar para kazanır kazanmaz da seni görmek için buraya geleceğim.»

«Söz veriyor musun?»

Onunla yan yana oturarak hayaller kurduk. Jimmy birkaç yıl sonra Hava Kuvvetlerine girerek pilot olmak istiyordu.

«Ama ya savaş çıkarsa, Jimmy? O zaman çok endişelenirim. Neden avukat ya da doktor olmayı düşünmüyorsun...»

«Haydi, Dawn. Eğitim parasını nereden bulacağım?»

«Belki ben seni üniversiteye göndermek için gerekli parayı bulurum.»

Jimmy kara gözlerinde derin bir kederle bana baktı. «Yan önemli biri olmamı istiyorsun, öyle mi, Dawn? Mevki sahibi olmam gerekiyor, değil mi? Yoksa beni erkek arkadaşın olmay layık bulmayacaksın!»

«Ah hayır, Jimmy. Asla.»

Sanki geleceği okuyormuş gibi, «Bu senin elinde olmaya-
cak ki,» dedi.

«Hiç de değil,» diye itiraz ettim.

«Belki şu anda öyle düşünüyorsun. Ama burada bir süre
yaşadıktan sonra fikrini değiştireceksin. Böyle şeyler çok olu-
yor. Sonra... bu güneyli, eski zengin aileler... Onlar kızlarının
geleceğini önceden planlıyorlar. Nasıl bir insan olacak, kiminle
evlenecek...»

«Bana öyle bir şey olmayacak,» diye bağırdım.

Jimmy haklı olduğuna inanıyordu. «Bakalım, görürüz.»
Bazan çok inatçı olurdu.

«James Gary Longchamp, bana ilerde nasıl bir kız olaca-
đımı söylemeye kalkma! Ben başına buyruk bir insanım. Ne
despot bir büyükanne, ne de bir başkası beni bir kalıba sokabi-
lir! Cutler nine isterse beni sonsuza kadar 'Eugenia' diye çağır-
sın!»

Jimmy, «Peki peki,» diyerek yine beni yanağımdan öptü.
«Öyle olsun. Zaten büyükanenin seninle başa çıkabileceğini
de sanmıyorum. Bu hırçınlığını kimden aldın acaba? Annen de
hırçın mı?»

«Hayır, hiç değil. O bağırmıyor, yalnızca inleyip sızlanı-
yor.»

«Peki, ya baban?»

«Onun da fazal öfkelenebileceğini hiç sanmıyorum. Bana
sorarsan, hiçbir şey babamı rahatsız etmiyor. Her'zaman sakın,
her zaman rahat.»

«Geriyeye bir büyükannen kaldı. Demek ki bu huyunu ondan
almışsın. Belki de büyükannene sandığından daha fazla benzi-
yorsun.»

«Ona benzemeyi hiç istemiyorum! O da benim hayal etti-
đim büyükanneye hiç benzemiyor. Cutler nine... »

Birdenbire durakladım. Beton merdivenden birileri iniyor-
du. Sonra kapı hızla, ardına kadar açıldı.

Eşikte iki polis belirdi. Telaşla Jimmy'nin elini tuttum.

Clara Sue iki adamın hemen gerisindeydi. Kız kardeşim. «Gördünüz mü?» dedi. «Size yalan uydurmadığımı kaç kez söyledim!»

Polislerden biri Jimmy'e baktı. «Haydi, gidelim oğlum.»

O ağır ağır ayağa kalktı, meydan okurcasına, «O çiftliğe geri dönecek değilim,» diye bağırdı. Polis öne doğru birkaç adım attı. Jimmy yana kaçtı. Memur onu yakalamaya çalışınca da diğer tarafa doğru fırladı.

«Jimmy!» diye haykırdım.

İkinci polis atılarak Jimmy'i belinden kavradı, havaya kaldırdı. Jimmy çırpınıp duruyordu. Ama birinci polis de arkadaşına katıldı, Jimmy'i sıkıca tuttular.

Ben, «Onu bırakın!» diye haykırdım.

Polislerden biri Jimmy'e, «Sakin sakın bizimle gel,» dedi «Yoksa kelepçe takarız, oğlum. Hangisini seçeceksin?»

Jimmy'nin yüzü öfke ve utancından kıpkırmızı kesilmişti. «Pekâlâ, pekâlâ. Haydi, gidelim.» Yenilgiyi kabul ettiğini belirtten bir tavırla başını eğdi.

Kapıda duran Clara Sue'ya döndüm. «Bunu nasıl yapabilirsin? Sen aşâğılık, bencil, kötü... »

Kardeşim Jimmy'le polislerin dışarı çıkması için yana çekildi. Jimmy tam kapıya vardıkları sırada bana döndü.

«Geri döneceğim, Dawn. Sana söz veriyorum. İlerde bir gün sana döneceğim.»

Polislerden biri onu itti. «Haydi yürü.» Jimmy sendeleyerek ilerledi. Merdivenden çıktılar.

«Jimmy!» diye haykırarak merdivene doğru atıldım v sonra da durakladım. Büyükanmemle babam orada bekliyorlardı.

Cutler nine, «Hemen odana git, Eugenia,» diye emretti. «Bu utanılacak bir olay.»

Babam, «Haydi, git,» dedi. Sesi daha yumuşaktı ama yüzünden müthiş bir hayal kırıklığına uğramış olduğu anlaşılıyordu.

Jimmy'le polislerin arkasından baktım. «Lütfen... Onu götürmelerine izin vermeyin. Zalim bir adamın yanında çok sıkıntı çekmiş. Lütfen... »

Büyükannem, «O bizim sorunumuz değil,» diye homurdandı.

Babam da başını salladı. «Biz hiçbir şey yapamayız. Bir kaçağı saklamak da yasalara aykırıdır.»

«O bir kaçak değil,» diye başımı salladım. «Lütfen... » Dönüp baktım. Ama Jimmy'le polisler köşeyi dönmüşlerdi bile. Koşmaya başladım. «Jimmy!»

Babam haykırdı. «Eugenia! Geri dön!»

Ona aldırmadan koşmayı sürdürdüm. Ama ben otelin ön tarafına eriştiğim sırada polis Jimmy'i devriye arabasının arkasına sokarak kapıyı da kapatmıştı. Orada durdum.

Jimmy pencereden bana bakarak dudaklarını kımıldattı. «Geri döneceğim.»

Arabanın tepesindeki ışık dönmeye başladı, motor çalıştı.

«Jimmy!»

Babamın beni omuzlarımdan yakalayarak geri çekmeye çalıştığını hayal meyal farkettim.

Büyükannem arkamda bir yerden, «Ne utanılacak bir olay,» dedi. «Hem de müşterilerin önünde.»

Babam, «İçeri girsen iyi olur,» diye mırıldandı.

Polis arabası gecenin karanlığında Jimmy'i alıp götürürken bütün vücudum hıçkırıklarla sarsılmaya başladı.

Sırlar Açıklanıyor

Devriye arabasının ışıkları aşağı yoldan ilerleyerek gözden kaybolurken babamın omuzlarımı tekrar usulca kavradığını hissettim. Büyükanmem ilerleyerek karşıma dikildi. Dudakları gerilip incelmışti. İri iri açılmış gözlerinde çılgınca bir öfke vardı. Verandadaki lambaların ve Japon fenerlerinin ışığında yüzü bir hayalet kadar beyazdı. Omuzlarını kaldırmış, başını öne doğru eğmişti. Farenin üzerine atılmaya hazırlanan bir şahine benziyordu. Ben de o anda kendimi kapana kısılmış küçük bir yaratık gibi hissediyordum.

Cutler nine ısıklı çalar gibi, «Böyle bir şeyi nasıl yapabilirsin?» diye fısıldadı. Sonra hiddetle babama döndü. «Sana onun sokakta yakalanmış vahşi bir yaratıktan farkı olmadığını söylemiştim. Engel olmazsak hepsini buraya dolduracak. Bu kızın onun gibilerin eğitildiği özel bir okula gönderilmesi gerekiyor.»

«Ben vahşi bir hayvan değilim,» diye haykırdım. «Asıl siz öylesiniz!»

Babam, «Eugenia,» diye homurdandı, dönüp onun ellerinden kurtuldum.

«Ben Eugenia değilim! Değilim! Dawn'um ben! Dawn!-Küçücük yumruklarımı bacaklarıma vuruyordum.

Sonra başımı kaldırdım ve ön kapıya toplanmış olan müşterilerin bana hayretle baktıklarını gördüm. Yaşlı kadın ve erkeklerden bazıları da büyükannemi haklı buluyormuş gibi başlarını sallıyorlardı. Birdenbire Philip kalabalığı yararak yanıma geldi. Şaşkın şaşkın bize baktı.

«Ne oldu?» diye haykırdı. Sonra yanda duran Clara Sue'ya döndü. Kız kardeşim memnun memnun gülümsüyordu.

Babam herkesin duyabileceği bir sesle, «İçeri girsen iyi olur,» dedi. «Bu konuyu herkes biraz sakinleştikten sonra konuşuruz.»

«Hayır. Jimmy'i götürmelerine izin vermeyecektiniz.» Hıçkırmaya başladım. «Buna razı olmayacaktınız.»

Babam bana yaklaşıp, «Eugenia... » diye mırıldandı.

Büyükannem dişlerinin arasından emretti. «Onu içeri götür. Hemen, şimdi!» Dönerek müşterilere gülümsedi. «Önemli bir şey yok. Sadece basit bir anlaşmazlık. Endişelenmeyin.»

Babam elimi tutmak için uzanarak, «Eugenia, lütfen... » diye yalvardı. «İçeri girelim.»

«Hayır.» Geriledim. «İçeri girmeyeceğim. Buradan nefret ediyorum! Nefret» Haykırarak araba yolunda koşmaya başladım.

Clara Sue'nun, «Aman, baba,» dediğini duydum. «Sen de Dawn'a her zaman çok yumuşak davranıyorsun. Koskocaman bir kız o. Kendi düşen ağlamaz.»

Kır kardeşimin bu sözleri adımlarımı sıklaştırmama neden oldu. Clara Sue korkunç bir yalancıydı. Koşarken yaşlar yanaklarımdan akıyordu. Sanki göğsüm patlayacaktı. Ama yine de durmadım. Sokağa ulaşarak sağa saptım, kaldırımda koşmayı sürdürdüm. Çoğu zaman gözlerim kapalı, hıçkırıyordum.

Koştum, koştum. Sonunda vücudumun yanına saplanan sancı iyice şiddetlendi. O yüzden ağırlaşım. Yürümeye başladım. Başımı eğmiş, elimi kaburgalarıma dayamışım. Zorlukla soluk alıyordum. Nerede olduğumu, nereye gittiğimi bilmiyor-

dum. Sokak sola doğru dönerek beni okyanusa yaklaştırdı. Sanki dalgalar şimdi yanı başımda karaya vuruyordu. Sonunda iri kayaların yanında durarak onlardan birine yaslandım. Dinlenmek, doğru dürüst soluk almak istiyordum.

Ay ışığının aydınlattığı denize baktım. Gökyüzü karanlık, hatta soğuktu. Ay ise sönük bir sarı. Bazen köpükler yüzüme sıçırıyordu.

Zavallı, Jimmy, diye düşünüyordum. Onu alelaide bir suçlu gibi gece alıp götürdüler. Jimmy'i o hain çiftçinin yanına dönmeye zorlayacaklar mı? Biz bütün bunları hak etmek için ne yaptık? Artık hıçkırma istemediğim için dişlerimi alt dudağıma batırdım. Çok ağladığım için göğsüm ve boğazım sızlıyordu.

Birdenbire birinin seslendiğini duydum. Sissy'di bu. Beni bulmak için sokaklarda dolaşıyordu. «Baban beni peşinde» yolladı,» dedi.

Nefretle tükürür gibi, «O benim babam falan değil,» diye cevap verdim. «Ve geri de dönmeyeceğim. Hiçbir zaman.»

Sissy etrafına bakınarak, «Peki, ne yapacaksın?» diye sordu.

«Jimmy'i avcıların kovaladığı bir hayvan gibi sürükleyerek götürdüler. Görmeliydin.»

«Gördüm. Sahneyi yan verandadan seyrettim. O çocuk kim?»

«O benim... benim ağabeyim sandığım çocuk. Kendisini yanına verdikleri çok zalim bir adamın elinden kaçmıştı.»

«Ya...»

Çaresizlik içinde inledim. «Benim de ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.» Gerileyerek gözlerimi silindim. «Hiçbir şey.» Derin derin içimi çekerek başımı eğdim. Yalnızlığa ve hayal kırıklığına uğramıştım. Sissy haklıydı. Otele dönmem gerekiyordu. Başka nereye gidebilirdim ki?

Dişlerimi sıkarak, «Clara Sue'dan nefret ediyorum,» diye homurdandım. «Jimmy'nin otelde saklandığını büyükanneme o haber verdi. Cutler ninenin polis çağırmasını sağladı. O çok kötü, zalim ve kinci.. Beni hırsız sanmaları için Bayan Clair-

mont'un gerdanlığını o çaldı. Sonradan onun gizlice odama girerek sakladığını da gördüm.»

«Ama ben Bayan Clairmont'un gerdanlığını bulduğunu sanıyordum.»

«Kadının odasına giderek gerdanlığı yerine ben koydum,» diye açıkladım. «Ama bu iş Clara Sue'nun başının altından çıktı. Bana kimsenin inanmayacağını biliyorum ama bu onun işiydi.»

Sissy, «Ben sana inanıyorum,» dedi. «O kız fazla şımarık. Ama ilerde bir gün boyunun ölçüsünü alacak. Öyleleri her zaman sonunda başlarını taşlara vururlar. Çünkü kendi kendilerinden nefret ederler. Haydi, gel, hayatım.» Kolunu omzuma attı. «Seni geri götüreyim. Çok titriyorsun.»

«Üşümüyorum. Sadece çok sarsıldım.»

«Yine de titriyorsun ama.» Sissy kolumu ovuşturdu. «Jimmy yakışıklı bir çocuk.»

«Gerçekten yakışıklı, değil mi? Çok da iyi bir insan. İnsanlar önce bunu farketmezler. Çünkü soğuk bir tavır takınır, bunun nedeni, çok çekingen olması tabii.»

«Çekingenliğin kimseye zararı olmaz. Ben diğer tiplerden hoşlanmam.»

«Clara Sue gibilerden mi?»

«Clara Sue gibilerden,» diye başını salladı. İkimiz de gülmeye başladık.

Gülmek beni rahatlatıyordu. Sonra aklıma bir şey geldi. «Doğduğum zaman bana bakan kadını hatırlıyor musun? Bayan Dalton'u?»

«Evet.»

«O kıızıyla oturuyor, değil mi?» Sissy evet der gibi başını sallayınca ekledim. «Evi yakında mı onun?»

Sissy, «Dört blok ötede,» diyerek geriye işaret etti. «Crescent sokağında, küçük bir evde oturuyor. Arada sırada büyü-kannem ona kavanozlarla bir şeyler gönderiyor. Aslında Bayan Dalton çok hasta.»

«Evet, Bayan Boston da öyle söyledi. Sissy, gidip onu görmek istiyorum.»

«Neden?»

«Beni kaçırmaları konusunda bazı sorular soracağım. Beni oraya götürür müsün?»

«Şimdi mi?»

«O kadar geç değil ki!»

«Bayan Dalton için geç. Çok hasta. Herhalde çoktan yatıp uyudu.»

«Yarın sabah işimiz bittikten sonra beni ona götürür müsün, Sissy?» diye yalvardım. «Bunu yapar mısın? Lütfen.»

Sissy bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamıştı. «Olur.»

«Yaşa, Sissy,» dedim.

Otele döndüğümüz zaman büyükannem görünürlerde yoktu. Ama babam bizi lobide karşıladı.

«İyi misin?» diye sordu. Başımı sallayarak gözlerimi halıya diktim. O ekledi. «Bence odana gitsen iyi olur. Yarın herkes sakinleştiği ve doğru dürüst düşünebildiği zaman bu konuyu konuşuruz.»

Lobiden geçerken ne yapmam gerektiğine karar verdim. Clara Sue'dan hesap sormanın zamanı gelmişti. Bu sefer yakasını kurtaramayacaktı.

Kapıyı vurmak zahmetine girmeden kardeşimin odasına hızla daldım, arkamdan çarparak kapattım. Clara Sue yatağına uzanmış, bir dergiyi karıştırıyordu. Yanına, bir kutu çikolata koymuştu. Öfkeli sözlerime rağmen başını kaldırıp bana bakmadı. Onun yerine dergiyi okumayı ve çikolata yemeyi sürdürdü. Çikolataları dişliyor, sonra da bitirmeden bir kenara atıyordu.

Sonunda, «Bir şey söylemeyecek misin?» diye sordum. Yine cevap vermedi. Beni böyle adam yerine koymaması tepemi iyice attırdı. Hızla eğildim, olanca gücümle çikolata kutusuna vurdum. Kutu yataktan havalanarak yere düştü, çikolatalar etrafa saçıldı.

Clara Sue'nun başını kaldırarak bana bakmasını bekledim. Yaptığı o kalleşçe şeyi kafasına iyice kakacaktım. Ama

kardeşim kafasını kaldırmadı. Hâlâ sanki orada değilmişim gibi davranıyordu. Nedense bu beni daha da kızdırdı. Dergiye elinden kapığım gibi parça parça ettim, parçalan etrafa saçtım.

«Odadan çıkacak değilim, Clara Sue Cutler. Sen bana bakıncaya kadar burada bekleyeceğim.»

Sonunda Clara Sue başını kaldırdı. Mavi gözlerinde beni uyaran bir ifade vardı. «Sana hiç kimse kapı vurmayı öğretmedi mi? Terbiye bunu gerektirir.»

Clara Sue'nun bakışlarına aldırmamaya karar verdim. «Sana biri kalleşliğin hoş bir şey olmadığını öğretmedi mi? Sırların saklanması gerektiğini? Jimmy'le ben sana güvendik. Bunu neden yaptın? Neden?»

Kardeşim kedi mırıltısını andıran bir sesle, «Neden yapmayacak mışım?» diye mırıldandı. Sonra yataktan fırlayarak öfkeyle tekrarladı. «Neden yapmayacak mışım? Sana eziyet etmek bana zevk veriyor, Dawn. Beni mutlu ediyor.»

Müthiş bir hiddetle ona baktım. Sonra da düşünmeden elimi kaldırdığım gibi tokatı suratına indirdim. «Sen aşağılık, şımarık ve bencil bir yaratıksın! Bu yaptığını hiçbir zaman affetmeyeceğim! Hiçbir zaman!»

Clara Sue yanağını ovuşturarak bana güldü. «Beni affetmeni isteyen var mı? Bana bir lûtufta bulunduğunu mu sanıyorsun?»

«Biz kardeşiz. Kız kardeşlerden dost olmaları beklenir. Beni arkadaş olarak istemedin, Clara Sue! Şimdi de ablan olarak istemiyorsun. Neden? Niçin beni yaralamak için bu kadar çabalıyorsun? Ben sana ne yaptım? Niçin durmadan bana kötülük ediyorsun?»

Clara Sue olanca sesiyle, «Çünkü senden nefret ediyorum!» diye bağırdı. «Senden nefret ediyorum, Dawn! Bütün yaşıntım boyunca da ettim.»

Öfkesi beni çok sarstı. Şaşaladım ve ne söyleyeceğimi bilemedim. Sözlerinde öyle bir kin vardı ki! Yüzü kıpkırmızı kesilmiş, gözleri çıldırmış gibi yuvalarından uğramıştı. Daha önce de görmüştüm bu ifadeyi. Ama Cutler ninenin suratında, Clara

Sue'nun bu hali, büyükanneminki gibi, kanımı dondurdu. Ama işin içyüzünü anlayamıyordum. İkisi de benden neden bu kadar nefret ediyorlardı? Ben bu aileye, böyle çirkin duyguların uyanmasına yol açacak ne yapmıştım?

«Bu nasıl olur?» diye fısıldadım. İçimde bir yer, Clara Sue'nun duygularını anlamak istiyordu. «Nasıl olabilir?»

Clara Sue zalimce benim taklidimi yaptı. «Nasıl olabilir? Nasıl olabilir? Sana nasıl olduğunu söyleyeceğim. Söyleyeceğim! Sen ortada yokken de yine yaşantımın bir parçasıydın! Doğduğum günden itibaren senin gölgende yaşamaya başladım. Ve bu yaşantının her anından nefret ettim!»

«Ama bu benim suçum değil ki!» O gizli yanım, kardeşim' anlamaya başlıyordu. Benim kaçırılmam Cutler Koyundaki yaşamı etkilemişti. Clara Sue da öyle bir atmosferde doğmuştu.

«Senin suçun değil, öyle mi? Ben Philip gibi ailenin en büyük çocuğu değildim. Ya da senin gibi ailenin ilk kızı. Yo, hayır! Ben senin yerini almak için dünyaya getirilen bir bebektim, işte o kadar!» Clara Sue bana yaklaştı. «Çık odamdan! Defol! Sana baktıkça miğdem bulanıyor! Ama gitmeden önce sana bir şey söyleyeceğim. Söz vereceğim. Özel bir yemin bu. Ve bu yemini de tutacağım. Seni hiçbir zaman bu ailenin bir üyesi olarak kabul etmeyeceğim. Yaşantını cehenneme çevirebilmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bu yetmezse daha da ileri gideceğim. Üzülmen, azap çekmen için çeşitli yollar bulacağım. Mutsuzluğun gülümsememe, güneşin daha da parlamasına neden olacak. Hayallerini parça parça edeceğim. Sonunda hepsi birer kâbusa dönüşecek. Geride kırık umutlarından başka hiçbir şey kalmayacak. Bundan daha azı beni memnun etmez!»

Dilim tutulmuştu sanki. Sonra, «Ciddi olamazsın!» diye bağırdım. Clara Sue'nun Jimmy'i neden ele verdiği iyice anlaşıyordu artık. Kardeşime çok kızmakla beraber, ona yine çf acıyordum. Clara Sue çok şeye sahip olmasına rağmen yine de mutsuzdu..Ona bu azaptan kurtulması için yardım etmek de istiyordum. Belki o zaman benden o kadar nefret etmeyecekti.

Bunu Clara Sue'ya söylediğim zaman bana müthiş bi

şaşkınlıkla baktı. Gözlerinde çılgınca bir pırıltı vardı. «İnanamıyorum! Gerçekten sana inanamıyorum! Hiç vazgeçmiyorsun, değil mi? Bu o saçma sapan filmlerden değil. Birbirimize duygularımızı açacağız, ağlayacağız, sonra da öpüşüp barışacağız. Havalarda uçmaktan vazgeç, Dawn. Söylediklerimin bir kelimesini bile duymadın mı? Seninle hiçbir zaman dost olamayacağız. Hele kardeş hiç. Asla!» O üzerime yürürken ben de kapıya doğru geriledim. Kardeşim, «Kendini her zaman bana karşı korumaya çalış, Dawn,» diye ekleyerek beni uyardı. «Bana dikkat et! Her zaman.»

Sonra bana arkasını döndü. Ellerim titreyerek kapının tokmağını çevirdim. Kız kardeşimden kaçmak için acele ediyordum. Çünkü için için Clara Sue'nun tehditlerini yerine getireceğini anlıyordum.

Ertesi sabah babam da, büyükannem de beni görecektim. Bulamadılar. Çünkü eski müşterilerin otelden ayrıldığı ve yenilerinin geldiği gündü bu. Zaten Sissy'le işimiz vardı. Beş odayı daha temizlememiz ve düzeltmemiz gerekiyordu. Ama diğerleriyle birlikte mutfakta kahvaltı ederken büyükannemin geleceğini düşünüyordum. Gece iyi uyumamıştım. Azarlanmaya, diğerlerinin önünde utanılacak duruma düşmeye dayanamıyordum. Cutler nineye karşı koymaya karar vermiştim. Sonunda beni odama hapsedip aç bıraksa bile.

Clara sue, resepsiyonda çalışmaya akşama doğru başladı. İçin sabahları geç kalkıyordu. Bu sayede onunla karşılaşmaktan kurtulacaktım. Ama Philip kalkmış, öbür garsonlara katılmıştı. İşe başlama saati gelinceye kadar bana yaklaşmadı. Sonra peşimden dışarı çıkarak seslendi.

Benim durmayacağımı anlayınca, «Lütfen,» diye yalvardı.

Haşın bir tavırla döndüm. «İşim var, Philip. Yediğim yemeğin ve yattığım odanın bedelini ödemeliyim.» Bir an durdum, sonra acı acı ekledim. «Büyükannemin sözlerine inandığım da yok. Ben bu işi öğrenmek için en aşağıdan başladım, Her zaman en aşağıda kalacağım.» Philip'i süzdüm. BenirrrHçin artık eskisinden o kadar farklıydı ki! Bana saldırmaya kalktığından

beri gözüme aşağılık, âdi ve zavallı bir yaratık gibi gözüküyordu. Okuldayken ona âşık olabileceğimi düşündüğüme bir türlü inanamıyordum.

«Dawn, bana inanmalısın! Jimmy'nin yerini büyükanneme ben haber vermedim. Jimmy'i buraya ilk geldiği zaman saklanması için aşağıya indirdiğimi de bilmiyor.» Gözlerinde korku vardı.

Demek mesele bu, diye düşündüm. «Gerçeği büyükanneme açıklayacağımdan mı korkuyorsun? Endişelenme, Philip. Ben o çok sevgili küçük kardeşimiz gibi değilim. İntikam almak için başını mahsus derde de sokmayacağım. Ama aslında bunu yapmam da gerekirdi.» Sissy'e yetişmek için döndüm.

Ondan sonraki saatlerde, koridordan yansıyan ayak seslerini duyduğum zaman büyükannemin ya da babamın geldiğini sandım. İşimiz sona erdiği zaman ikisi de gözükmemişlerdi.

Sissy'i bir kenara çektim. «Beni hemen Bayan Dalton'un evine götür, Sissy. Lütfen. Büyükannem bize yapacak yeni işler bulmadan buradan gidelim.»

Sissy, «O kadını görmeyi neden bu kadar istiyorsun, bilmem ki?» diye söylendi. «Geçmişte olanları pek de doğru dürüst hatırlayamıyor.» Bakışlarını benden kaçırdı.

«Neden böyle söylüyorsun, Sissy?» Tavırları değişmişti.

Sissy çabucak bana baktı, sonra yine gözlerini kaçırdı. «Büyükannem öyle söylüyor.»

«Ona beni Bayan Dalton'a götüreceğini mi söyledin? Bu da büyükannenin hoşuna gitmedi, öyle mi?» Sissy, «Hayır,» der gibi başını salladı. Ben ekledim. «Senin benimle gelmen şart değil. Sen sadece bana evi göster, yeter. Bunu yaptığını da kimseye söylemem. Söz veriyorum.»

Sissy durakladı. «Büyükannem, 'Geçmiş araştırarak kimse beklediklerinden daha fazla sırla karşılaşılır,' diyor. 'Geçmiş unutmak daha iyidir...'»

«Benim için öyle değil, Sissy. Ben geçmiş unutamam. Lütfen. Bana yardım etmezsen, gider evi arar, sonunda da bulurum.» Onu etkilemek için azimli bir tavır takındım.

Sissy'le otelin yan kapısından çıktık. Çabucak sokaktan indik. Gündüz her şeyin gözüme farklı görünmesi çok garipti. özellikle mezarlığın. O korku dolu atmosfer kaybolmuştu. Bugün mezarlık önünden rahatlıkla geçebildiğim ölülerin dinlendiği bakımlı bir yerdi.

Gökyüzünde hemen hemen hiç bulut yoktu. Güneş ısı ısıldı. Denizden ılık bir rüzgâr esiyordu. Okyanus sakin ve huzur doluydu. İnsanı çağırıyordu sanki. Dalgalar usulca kumsalı okşuyordu. Her şey daha temiz ve dostça gözüküyordu.

Yolda devamlı trafik vardı ama arabalar ağır ağır ilerliyordu. Kimsenin acelesi yokmuş gibiydi. Güneşin cam göbeği denizdeki ışık oyunları herkesi hipnotize ediyordu sanki. Martılar etrafta uçuşuyorlardı.

Aslında burası bir insanın büyümesi için şahane bir yer olabilirdi, diye düşündüm. Acaba otelde ve Cutler Koyunda yetişseydim nasıl bir insan olurum? Clara Sue gibi bencil bir yaratık mı? Büyükannemi sever miydim? Annem tümüyle bambaşka bir insan olur muydu? Kaderin ve kontrolün altında olmayan olaylar, bu soruların cevaplanmalarını sonsuza kadar engelleyeceklerdi.

Sissy beyaz, küçük bir evi işaret etti. «İşte orası.» Evin önünde küçük bir çim alan ve ufak bir veranda vardı. Sissy bana baktı. «Burada beklememi ister misin?»

«Hayır, Sissy. Artık dönebilirsin. Biri sana beni sorarsa, nerede olduğumu bilmediğini söyle.»

O, «Doğru bir şey yapıyorsundur umarım,» diye söylenerек döndü. Gündüz ışığında bir hayaletle karşılaşmaktan korkuyormuş gibi başını önüne eğmişti.

Kapıya yaklaşarak zili çalarken ben de titriyordum. Elimde değildi. Önce evde kimse olmadığını sandım. Zile tekrar bastım. Sonra içeriden birinin seslendiğini duydum.

«Acele etme! Geliyorum! Geliyorum!»

Sonunda kapıyı kır saçlı zenci bir kadın açtı. Tekerlekli sandalyedeydi. Başını kaldırarak kalın gözlük camlarının iyice irileştirdiği gözleriyle bana baktı. Yumuşak ifadeli yüzü yuvar-

laktı. Arkasına mavi bir sabahlık giymişti ama ayakları çıplaktı. Sağ bacağı tâ yukarıya kadar sarılmıştı.

Zenci kadının gözleri merakla parladı. Kaşlarını kaldırarak dudaklarını birbirine bastırdı. Bana iyice bakmak için öne doğru eğildi. Gözlüğünü yukarı doğru iterek ufak yumruğuyla sağ gözünü sildi. Parmağında altın bir halka vardı. Başka hiçbir ziynet takmamıştı. -

Sonunda, «Evet?» dedi.

«Ben Bayan Dalton'u arıyorum. Eskiden hemşirelik ve daldılık eden Bayan Dalton'u.»

«Aradığın karşında. Ne istiyorsun?» Bayan Dalton arkasına yaslandı. «Artık çalışmıyorum. Ama istemediğimden değil.»

«Seninle konuşmak istiyorum. Adım Dawn Lon... Dawn Cutler.»

«Cutler mi?» Zenci kadın beni inceledi. «Otelin sahibi olan aileden misin?»

«**Evet.**»

Hâlâ beni süzüyordu. «Sen Clara Sue musun?»

«Yo, hayır.»

Bayan Dalton, «Clara Sue olmadığını anlamıştım zaten.» dedi. «Hatırladığım kadarıyla... sen ondan güzelsin. Haydi, gir bakalım.» Tekerlekli sandalyesiyle geri geri gitti. «Sana bir şey ikram edemeyeceğim için üzgünüm. Son zamanlarda zor geçiniyorum. Burada kızım ve damadıyla oturuyorum. Ama onların da kendi sorunları var. Çoğu zaman burada yapayalnız oturuyorum.» Yere bakarak başını salladı.

Duraklayıp antreye baktım. Burası küçük bir yerdi. Sert tahtadan zemine mavili beyazlı küçük bir halı serilmişti. Sağda bir elbise askısı ve oval bir ayna vardı. Tavana karpuz biçimi bir lamba asılmıştı.

Bayan Dalton başını kaldırdı, benim hâlâ orada durduğumu gördü. «Haydi, girsene. Tabii girmek istiyorsan.»

«Teşekkür ederim.»

Zenci kadın soldaki kapıyı işaret etti. «Oturma odasına geç.»

Odaya girdim. Burası da küçüktü. Yerdeki kahverengi halı

biraz eskimişti. Eşyalar da öyle. Kanepenin çiçekli örtüsü dirsek dayanan yerlerden iyice aşınmıştı. Karşısında salıncaklı bir iskemleyle iki koltuk vardı. Hepsi de eskiydi. Ortaya koyu renk isfendandan yapılmış, kare biçimi bir masa konulmuş, dipteki duvara tablolar asılmıştı. Okyanus manzaraları. . . Deniz kenarında evler. Soldaki cam kapılı vitrine hem kitaplar, hem de biblolar dizilmişti. Kaba taştan yapılmış küçük şöminenin yukarısında seramik bir haç vardı. Odadaki en güzel eşyanın, koyu renk çam ağacından yapılmış eski çalar saat olduğunu düşündüm.

Odaya tatlı bir leylak kokusu yayılmıştı. Ön pencereler denize bakıyordu. Perdeler açık olduğu için bu güzel manzara odaya hoş bir hava veriyordu.

Bayan Dalton, «Otur, otur,» diye emrederek tekerlekli sandalyesiyle peşimden geldi. Kanepeye oturdum. Eski yastıklar ağırlığının altında yassıldı. O yüzden mümkün olduğu kadar öne doğru eğilmeye çalıştım. Bayan Dalton tekerlekli sandalyesini çevirerek karşıma geçti, ellerini kucağına bıraktı. «Şimdi... senin için ne yapabilirim, yavrum?» Bir an durdu, sonra da alayla ekledi. «Artık kendim için fazla bir şey yapamıyorum.»

«Başıma gelenler konusunda bana daha fazla bilgi verebileceğinizi umuyorum,» dedim.

«Başıma gelenler konusunda mı?» Bayan Dalton'un gözleri kısıldı. «Sahi sen kimsin? Adını söyledin ama... »

«Ben Dawn Cutler'im. Ama büyükannem benim doğduğum zaman verilen adla çağrılmamı istiyor. Eugenia adıyla.» Sanki uzanıp zenci kadının yüzüne bir tokat indirmiştim.

Bayan Dalton iskemlesinde arkasına dayanarak ellerini göğsüne bastırdı, sonra da çabucak haç çıkararak gözlerini yumdu. Dudakları titriyordu. Başı da sallanmaya başladı.

«Bayan Dalton? Bir şeyiniz yok ya?» Nesi vardı bu kadının? Sözlerim onu neden böyle etkilemişti?

Bayan Dalton bir dakika kadar sonra, «Evet,» der gibi başını salladı. Gözlerini açarak bana hayretle baktı. Dudakları

hâlâ titriyordu. Usulca, «Sen Cutler'ların kaybolan bebeğisin...» diye fısıldadı.

«Sen benim dadımdın, değil mi?»

«Sana sadece birkaç gün baktım... İlerde bir gün seninle yeniden karşılaşacağımı bilmeliydim.» Zenci kadının sesi bir mırıltıdan farksızdı. «Dudaklarım çok kurudu... Lütfen... Mutfak şu tarafta... » Eliyle işaret etti.

«Hemen getiriyorum,» diyerek yerimden fırladım. Holden geçerek küçük mutfaka girdim. Elimde su dolu bardakla döndüğüm zaman Bayan Dalton tekerlekli sandalyesinde yana doğru kaymıştı. Bir an onun bayıldığını sandım.

Telaşla, «Bayan Dalton!» diye bağırdım. «Bayan Dalton!»

Zenci kadın ağır ağır doğruldu. «Bir şeyim yok,» diye fısıldadı. «İyiyim. Kalbim hâlâ güçlü. Ama bu eğri büğrü, biçimsiz vücudun içinde neden hâlâ çarptığını da anlayamıyorum.»

Bardağı uzattım. Sudan birkaç yudum aldı, sonra başını salladı. İri gözleriyle yüzümü inceliyordu. «Pek güzel bir kız olmuşsun.»

«Teşekkür ederim.»

«Ama başına çok şey geldi, değil mi, çocuğum?»

«Evet, öyle.»

«Ormand Longchamp senin için iyi bir baba oldu mu? Sally Jean de iyi bir anne?»

«Ah, evet evet,» diye bağırdım. Bu adları Bayan Dalton'un ağzından duymak beni mutlu etmişti. «Onları hatırlıyor musun?» Tekrar kanepenin kenarına iliştim.

Zenci kadın, «Evet hatırlıyorum,» diye itiraf etti. Biraz daha su içtikten, sonra arkasına yaslandı. «Buraya neden geldin? Benden ne istiyorsun? Hasta bir kadımsın ben. Diabetim. Hastalığım çok ilerlemiş durumda. Şu bacağımı keseceklerinden de eminim... » Bir an durdu, sonra ekledi. «Ondan sonra... ölsem daha iyi olur.»

«Hasta olmanıza üzuldüm,» dedim. «Annem... Sally Jean de çok hastaydı. Ne kadar acı çektiğini bilemezsin.»

Zenci kadının yüz hatları yumuşadı. «Ee, senin için ne yapabilirim?»

«Bana gerçeği anlatmanı istiyorum, Bayan Dalton,» dedim. «Hatırlayabildiğin en ufak ayrıntıyı bile... Çünkü babam... yani baba dediğim Ormand Longchamp, şimdi hapiste. Annem Sally Jean öldü. Ama ben onların herkesin iddia ettiği gibi kötü insanlar olduğuna inanamıyorum. Bana her zaman iyi davrandılar. Özen gösterdiler. Beni bütün kalpleriyle sevdiler. Ben de onları. İkisi hakkında da böyle çirkin şeyler söylenmesine izin veremem. Bu imkânsız! Gerçeği öğrenmem gerekiyor. Onlara olan bir vicdan borcu bu.»

Bayan Dalton hafifçe başını salladı. «Ben Sally Jean'den hoşlanırdım. Çok çalışkan bir kadındı. İyi bir insandı. Kimseye tepeden bakmaz, çok sıkıntı çektiği zaman bile insana gülümserdi. Baban da çok çalışkandı. Hiç kibirli değildi. Beni gördüğü

zaman selam verir, nasıl olduğumu sorardı.»

İsrarla, «İşte o yüzden onların kötü insanlar olduklarına inanamıyorum, Bayan Dalton,» dedim. «Ne söylerlerse söyle-sinler, buna inanamam.»

Zenci kadının gözleri camlaştı. «Ama seni alıp götürdüler.»

«Bunu biliyorum. Ama neden? İşte bunu anlayamıyorum.»

Zenci kadın, «Büyükannen burada olduğunu bilmiyor, değil mi?» diye sordu. Sonra da cevabı bildiği için kafasını salladı.

«Bilmiyor.»

«Asıl babanla annen de öyle sanırım?»

«Öyle.»

Zenci kadın dudaklarını bükerek, «Annen son zamankudi nasıl?» dedi.

«Şu ya da bu nedenle odasına kapanıyor. Sinirleri bozuk. İsteddiği her şeyi odasına götürüyorlar. Ama açıkçası, annem hiç de hastaya benzemiyor.» Anneme acımak niyetinde değil-dim. O da bir bakıma Clara Sue kadar bencildi. «Arada sırada akşam yemeklerinde büyükanneme katılıyor, müşterileri se-lamlıyor.»

Zenci kadın, «Büyükkannen her istediğini yapar,» diye mırıldandı.

«Neden? Cutler'lar hakkında çok bilgin var. Nasıl oluyor bu?»

«Onların yanında uzun süre kaldım. Hastalandıkları zaman başlarında ben bekledim. Aslında hemşireydim ben. Büyükbabanı severdim. İyi kalpli ve şefkatli bir adamdı. O öldüğü zaman çok ağladım. Kendi babamı kaybettiğim zaman ağladığım kadar. Daha sonra da ağabeyine, sana ve kız kardeşine dadılık ettim.»

«Clara Sue'ya da mı baktın?» Bayan Dalton, «Evet,» der gibi başını sallayınca ekledim. «O halde büyükkennem olanlar yüzünden sana kızmıyordu. Benim kaçırılmamdan seni sorumlu tutmuyordu.»

«Tabii tutmuyordu! Bunu sana kim söyledi?»

«Annem.»

Zenci kadın tekrar başını salladı. Sonra da gözlerini iri iri açtı. «Büyükkannenin buraya geldiğini bilmediğini söyledin. Annenle babanın da öyle. O halde seni bana kim yolladı? Ormand mı?»

«Kimse yollamadı. Babam beni sana neden yollasın?»

Yine, «Ne istiyorsun?» diye sordu. Sesi sertleşmişti. «Sana hasta olduğumu söyledim. Oturup uzun uzun konuşamam.»

«Ben aslında neler olduğunu öğrenmek istiyorum, Bayan Dalton. Bayan Boston'la konuştum... »

«Mary'le mi?» Zenci kadın gülümsedi. «Mary~son günlerde nasıl?»

«Çok iyi. Ama Bayan Boston'a olanları sorduğum zaman, bana kaçırıldığım gün onun yanında olduğunu söylemedi. O olaydan söz etmeyi istemedi.»

«Evet, onunla beraberdim. Herhalde bunu unuttu, hepsi o kadar. Anlatılacak bir şey yok ki! Sen mışıl mışıl uyuyordun. Ormand seni aldı. Sonra Sally Jean'la birlikte kaçtılar. Gerisini biliyorsun.»

Başımı eğdim. Gözlerim dolmaya başlamıştı.

Bayan Dalton durumu sezmişti. «Buraya döndüğünden beri sana iyi davranmıyorlar sanırım. Mesele bu mu?»

«Öyle,» der gibi başımı sallayarak gözlerimi sildim. «Büyükanne benden nefret ediyor. Benim bulunmam hiç hoşuna gitmedi.» Başımı kaldırdım. «Oysa beni bulana ödül vermeyi vaat eden de o. Hiçbir şey anlayamıyorum. Büyükanne bulunmamı istemiş. Ama buraya dönmem onu çok rahatsız etti. Bunun tek nedeni, aradan bu kadar zaman geçmiş olması değil. Başka bir şey var. Bunu hissediyorum. Ama kimse bana bir şey söylemek istemiyor. Ya da kimse hikâyenin tamamını bilmiyor.

«Bayan Dalton, lütfen... Annemle babam kötü insanlar değillerdi. Az önce bunu sen de söyledin. Onların birinin çocuğunu çalmış olabileceklerini aklım almıyor. Annem, çocuğu ölü doğmuş olsaydı bile, yine de böyle bir şey yapmazdı. Bana ne söylerlerse söylesinler onlardan-nefret etmem imkânsızdı. Babamın hapiste olduğu düşüncesine de dayanamıyorum.

«Küçük kardeşim Fern'le ağabeyim Jimmy'i yabancı ailelerin yanına verdiler. Jimmy zalim bir çiftçinin elinden kurtulmak için kaçtı. Otele gelip saklandı ama Clara Sue bunu hemen büyükanneye haber verdi. Polis de dün gece gelip Jimmy'i götürdü. Korkunç bir şeydi.» Derin bir nefes aldım. «Sanki bizi lanetlediler! Ama neden? Biz ne yaptık ki?» Heyecanla ekledim. «Biz günahkâr değiliz!»

Zenci kadının gözleri tekrar irileşti. Ellerini boynuna götürerek bana hayaletmişim gibi baktı. «O yolladı seni,» diye fısıldadı. «O seni bana yolladı. Ruhumu kurtarmam için son fırsat bu. Son fırsat.»

«Beni kimin yolladığını sanıyorsun?»

Bayan Dalton, «Seni Ulu Tanrım yolladı,» diye cevap verdi. «O kadar zaman kiliseye gitmiş olmamın bir yararı yok. Bu beni temizleyemez.» Öne doğru eğilerek elimi avuçlarının arasına aldı. Irileşmiş gözlerinde çılgın bir ifade vardı. «İşte o yüzden şimdi bu tekerlekli sandalyedeyim, çocuğum. Cezamı çekiyorum. Bunu biliyordum. Başıma gelen bunca dert birer ceza.»

Hiç kımıldamadan oturuyor, onun yüzüne bakıyordum. Yaşlı kadın sonra başını sallayarak elimi bıraktı. Derin bir soluk alarak bana baktı.

«Pekâlâ. Sana her şeyi anlatacağım. Tanrı senin gerçeği bilmeni istedi. Benim de olanları sana anlatmamı. Yoksa O seni bana yollamazdı.»

Bayan Dalton, «Anne Virginia Beach'in eski, ünlü ve zengin bir ailesindendi,» diye başladı. «Annenle babanın düşününü hatırlıyorum. Herkes de hatırlıyor, Cutler Koyundaki en şatafatlı olaylardan biriydi. Sosyeteden herkes çağırılmıştı. Hatta Boston'la New York'tan gelenler bile oldu. Herkes bunun kusursuz bir evlilik olduğunu düşünüyordu. Hatta buradakiler bunu sinema yıldızı Grace Kelly'le o Avrupalı Prensın evlilikleriyim kıyaslıyorlardı.

«Zaten baban buradakiler için bir prens gibiydi. Annenir çok talibi vardı. Ama ben o günlerde bile bazı hikâyeler duyuyordum.» Sustu.

Sessizlik uzayınca, «Nasıl hikâyeler?» diye sordum.

«Büyükannenin bu evlilikten memnun olmadığıyla ilgili hikâyeler. Annenin baban için uygun bir eş olmadığını düşünüyordular. Büyükbaban için ne dersin de, gözürden hiçbir şey kaçmayan güçlü bir kadındır. Başkalarının görmek istemedikleri şeyleri farkediverir. Ve gerekeni de yapmaktan kaçınmaz.

«Evet, aileyi utandıracak hiçbir şey yapmayan kibar bir hanımdır. Büyükbaban anneni beğendi. Her erkek beğenirdi zaten. Bilmiyorum artık eskisi kadar güzel mi? Ama o günlerde bir bebek kadar güzeldi. Yüzü küçüktü ama hatları kusursuzdu. Hele kirpiklerini kırıştırdığı zaman... erkekler birer çocuğa dönerdi.» Bayan Dalton bana bakarak kaşlarını kaldırdı.

«Büyükbaban bu yüzden hoşnutsuzluğunu gizledi sanırım. Tabii kapalı kapıların ardında neler olup bittiğini bilmiyorum. Ama eskiler, yani Cutler'ların yanında uzun süreden beri çalışan Mary Boston gibi kimseler, neler olduğunun farkındaydılar. Onlar ortada bir mücadele olduğundan söz ediyorlardı.

«Aslında Mary öyle dedikoducu biri değildir. Fazla konuşmaz. Ama onunla samimiydik. O yüzden bana bildiklerini anlattı. Ben hemşire okulundan mezun olmuşum. Otelde özel görevler alıyordum. Yani arada sırada hastalanan müşterilere bakıyordum. Sonra, demin de söylediğim gibi, büyükbaban hastalandığı zaman da beni tuttular.

«Büyükannenin Laura Sue'ya olan duyguları pek de gizli şeyler değildi. O annenin bir otelci için uygun bir eş olmadığını düşünüyor, Laura Sue'nun fazla bencil ve havai olduğuna inanıyordu. Ama baban annene delicesine âşıktı. Hiçbir şeyi onu istediği kadar istemiyordu.

«Her neyse... Sonunda annenle baban evlendiler. Herkes bir süre annenin bir otelci için iyi bir eş olduğunu bile düşündü. Doğru dürüst davranıyor, büyükannenin istediklerini yapıyordu. Müşterilere nasıl davranması gerektiğini öğrenmişti... Giyinip süslenmek, pahalı mücevherlerini takmak çok hoşuna gidiyordu. Cutler Koyunun prensesiydi. O günlerde Cutler Koyu Oteline Doğu kıyısından, hatta Avrupa'dan çok zengin ve kibar kişiler geliyordu. Şimdi de öyle ya!»

Sabırsızlandım. «Ne oldu? Durum neden değişti?» Otel konusunda bilgim vardı. Cutler Koyunun nasıl üne kavuştuğunu da biliyordum. Ben Bayan Dalton'un bilmediklerimi anlatmasını istiyordum.

«Ona geliyorum, çocuğum. Unutma, ben artık güçlü kuvvetli bir kadın değilim. Bazen bu kahrolası hastalık yüzünde aklım karışıyor. Bu lanet yüzünden.» Elini salladı, yüzünde dalgın bir ifade belirdi.

Ben uysallaşıp onun tekrar bana dönmesini bekledim.

«Nerede kalmıştım?»

«Bana annemden ve düşüğünden söz ediyordun. Başlangıçta her şeyin ne kadar güzel olduğundan.»

«Ah, evet, evet. Bir süre sonra ağabeyin dünyaya geldi.»

«Philip.»

«Evet, Philip. Ondan sonra annen biraz yoldan çıkmaya başladı.»

«Yoldan çıkmak mı?»

«Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor musun, çocuğum?»
Bana doğru eğildi. «Hani kediler sokaklarda dolaşmaya başlıyorlary... »

«Anladım sanıyorum.» Tahmine çalıştım. «Flörtten mi söz ediyorsun?»

Bayan Dalton, «Hayır,» der gibi başını salladı. «Anneninki öyle masum bir flört değildi. Daha ileri gidiyordu. Belki baban durumu biliyor da görmezden geliyordu. Ama büyükannen her şeyin farkındaydı. Otelde olan her şeyi dakikası dakikasına öğrenir! Herkes oteli büyükbabanın yönettiğini sanırdı. Ama güçlü olan büyükannendi. Her zaman öyleydi.» Gözlerini kırıştırdı. «Ben bildim bileli.»

Kederle; «Biliyorum,» dedim.

«Her neyse... Bildiğim kadarıyla bir gün otele bir şarkıcı geldi. Piyano çalıp şarkı söylüyordu. Çok da yakışıklıydı. Bütün genç kadınların ağızlarının suyu akıyordu adama. Ve o şarkıcıyla annen... » Zenci kadın yine sustu. Sanki odada başkaları varmış da ne söylediklerini duymalarını istemiyormuş gibi iyice bana doğru eğildi. «Otelde Blossom adında bir kat hizmetçisi vardı. O bana bir gece annenle şarkıcıyı yüzme havuzunun kenarındaki kabinlerin arkasında gördüğünü söyledi. Blossom da oraya Felix adında bir adamla gitmişti. Felix otelde ayak işlerine bakıyordu.» Burun kıvrıldı. «Öyle hoş biri değildi. Ama Blossom bir an durup kendisine bakan her erkekle sevişirdi.

«Her neyse, anneni kabinlerin arkasında görünce ödü patlamış. Felix'i çekip götürmüştü. Neme lazım, olanları herkese anlatmadı. Sadece bir iki samimi arkadaşına açıkladı. Çok geçmeden büyükannen her şeyi öğrendi. Büyükannenin otelin her yanında gözleri ve kulakları vardır. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musun?»

«Büyükanne ne yaptı?» diye sordum. Sesim pek hafif çıkıyordu.

«Tabii şarkıcıyı hemen kovdular. Ondan kısa bir süre sonra da... şey... annenin hamile olduğu anlaşıldı.»

«Yani... bana mı hamileydi?»

«Korkarım öyle, çocuğum. Büyükannen Laura Sue'yu bürosuna çağırarak söylemediğini bırakmadı. Annen.sonunda 'Bana acı', diye yalvarmaya başladı. Tabii Laura Sue, senin Randolph'tan olduğuna yemin edip duruyordu. Ama büyükannen çok zekiydi ve neler olup bittiğini biliyordu. Tarihleri... Olayları... Sonunda annen her şeyi kabul etti. Yani... 'Belki de karınımdaki Randolph'un çocuğu değil,' dedi.» Bayan Dalton yine kaşlarını kaldırdı. «Zaten annenle babanın arasında her şey gerektiği gibi de gitmiyordu. Yani bir erkekle bir kadının arasında olması gerektiği gibi. Anlıyor musun?»

«Hayır,» der gibi başımı salladım. Ne demek istediğini anlamamıştım.

Zenci kadın, «Eh,» dedi. «Bu da ayrı bir hikâye. Her neyse... Ben bütün bunları, büyükannen Laura Sue'yu gizlice çocuğu aldirtmaya zorladığı için öğrendim. Büyükannen benden anneni birine götürmemi istedi.»

İyice sersemlemiştim. Randolph Cutler babam değildi. Yine gerçek olduğunu sandığım bir şeyin doğru olmadığını öğreniyordum. Bütün bunların sonu gelmeyecek miydi? Bu yalanların?

«Şarkıcının adı neydi?» diye sordum.

«Ah, hatırlamıyorum. O günlerde otele sürüyle şarkıcı gelir giderdi. Bazıları bir mevsim çalışırlardı. Bazıları New York, Boston ya da Vashington'a giderken bir hafta kalırlardı. Ve dediğim gibi annenin havuzun kenarına götürdüğü ilk erkek de o değildi.»

Annemle ilgili bu sözlere inanamıyordum. Kinle, benim zavallı, hasta annem, diye düşündüm. Hah! Ne harika bir komedi yaratmış! Randolph'a böyle bir şeyi nasıl yapabildi? Başka erkeklerle yatarak aşkına ve evlilik yeminine nasıl ihanet edebildi? Midem bulanıyordu. Annemden tiksiniyordum. O sadece kendisini ve istediklerini düşünen bencil bir kadındı.

Sonra, «Randolph gerçeği öğrenmedi mi?» diye sordum.

Zenci kadın cevap verdi. «O sadece annenin hamile olduğunu öğrendi. Ve Laura Sue da böylece kürtaj yaptırmaktan kurtuldu. Anlayacağın Randolph, çocuğun kendisinin olduğunu

sanıyordu. Laura Sue da büyükannene yalvardı. Çocuğu aldırtmamak için. Büyükannenden ihanetini Randolph'a açıklamasını istedi.

«Büyükannen bir rezalet çıkmasını istemiyordu. Ama başka bir erkeğin çocuğunun aileye girmesine ve Cutler soyadını taşımasına da dayanamayacaktı. O soyuyla sopuyla çok övünür. Ve kimsenin kendisini yenmesine de izin vermez.»

«Ama ben dünyaya gelmişim,» dedim. «Büyükannem bana göz yummuş.»

«Evet, sen dünyaya geldin. Ama büyükannen doğumundan hemen önce, otelde böyle bir yalanı sürdüremeyeceğine karar verdi. Laura Sue'nun karnının gitgide büyüdüğünü görmeye dayanamıyordu sanırım. Herkesin ona iltifatlar yağdırmasına ve yeni bir torundan söz etmesine de. Bebeğin kendi torunu olmadığını biliyordu çünkü. Ayrıca annen de her fırsattan yararlanarak büyükannene meydan okuyordu. Laura Sue'nun en büyük hatası da bu oldu zaten.»

Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. «Annem ne yaptı?» Bayan Dalton'un susmasından ya da konuyu değiştirmesinden korktuğum için sesli soluk almaktan bile çekmiyordum.

«Büyükannen, Laura Sue'nun karşısına dikildi tabii. Ben o sırada yine otelde çalışıyor, hamileliğinin son ayında annene bakıyordum. Sen doğduktan sonra kalacağım odada yatıp kalıyordum. O yüzden annenin yakınlarmdaydım.» Bayan Dalton yine kaşlarını kaldırarak sandalyesinde dikleşti.

«Yani konuşulanları duydun, öyle mi?» Onun alıngan olduğunu sezdiğim için, onları mı dinliyordun, dememiştim.

«Duymasaydım da yine olanların çoğunu öğrenirdim. Bana ihtiyaçları vardı. O yüzden de açık açık konuşmak zorundaydılar.»

«Konuşmak zorunda mı?» Aklım karışmıştı. «Neden?»

«Büyükannen bir plan yapmıştı. Laura Sue'yla vardığı ilk anlaşmadan caymıştı. Annenin senden vazgeçmesini istiyordu. Laura Sue bunu yaparsa büyükannen de onun ihanetini gizleyecekti. Ve böylece annen, Cutler Koyu prensesi olarak yaşamayı sürdürecekti.»

«Annem ne dedi? Herhalde korkunç bir tartışma çıktı? Annemin hasta olduğu iddialarına rağmen onun istediği zaman başkalarına karşı koyabileceğini biliyordum. Yani işine geldiği zaman.

«Tartışma falan çıkmadı! Annen fazla şımarık ve bencildi. O lüks yaşamdan yoksun kalmaktan korkuyordu. O yüzden oyuna razı oldu.»

«Oyun mu? Hangi oyun?»

«Plan, çocuğum. Sally Jean, senin de öğrendiğin gibi, bir süre önce ölü bir çocuk doğurmuştu. Büyükannen onunla ve Ormand'la konuştu. İkişiyile anlaştı. Longchamp'lar yeni doğmuş bebeği kaçıracaklardı. Büyükannen onların kaçmalarını kolaylaştırmak için mücevher ve para da verdi.

«Sally Jean bebeğini kaybettiği için çok üzgündü. Ve işte Cutler nine şimdi ona başka bir bebek verebileceğini söylüyordu. Zaten o çocuğu kimse istemiyordu. Laura Sue, bebeğin Longchamp'lara verilmesine razıydı. Galiba onlara Randolph'un da aynı fikirde olduğu söylenmişti. Ama bunu kesinlikle söyleyemem.

«Büyükannen her şeyi Longchamp'larla planladı. Kaçmalarını sağlayacağına, polisi başka tarafa yollayacağına da söz verdi.

«Sonra bana geldi.» Zenci kadın başını eğdi. «Laura Sue'nun iyi bir anne olamayacağını söylediği zaman itiraz etmedim. Laura Sue'nun Philip'le hiç ilgilenmediğini görüyordum. Çocuğuna ayıracak zamanı yoktu onun. Ya alışverişe çıkıyor, ya yemeğe gidiyor ya da havuzun kenarında güneşleniyordu. Büyükannen ise, bebek gerçek bir Cutler olmadığı için çok öfkeleniyordu.

«Her neyse... Cutler nine kendisine yardım edersem bana bir yıllık ücretimi vereceğini söyledi. Olayı görmezden gelmek için bir hayli paraydı bu. Cutler da, annen de, bebeği istemiyorlardı... Neyse... Büyükannenin istediğini yaptım. Mahsus Mary Boston'un odasına indim ve Ormand'ın içeri girip seni kaçırmasını bekledim.

«Mary neler olduğunun farkındaydı. Bazı şeyler duymuştu. Gerisini de ona ben anlattım. Mary, annenden hiç hoşlanmazdı. Zaten otelde çalışanlar Laura Sue'yu pek sevmezlerdi. Fazla şımarıktı ve onları aşağı görürdü çünkü.

«Mary'le ben Sally Jean Longchamp'a acıyorduk. Çok istediği bebeğini kaybetmişti. Aslında planın gerçekten iyi olduğunu düşünüyorduk. Böylece kimse zarar görmeyecekti.

«Anlaşılan Randolph'un olanlardan hiç haberi yoktu. Büyükkannen oyunu sürdürmek için seni bulacaklara ödül vaat etti. Bazan polisin Ormand ve Sally Jean'i bulduğunu sandığımız oldu. Randolph öyle zamanlarda tutukluları görmeye giderdi. Ama Ormand'la Sally Jean hiçbir zaman yakalanmadı... Herhalde gerisini biliyorsun.

«Sadece...» Kucağına bıraktığı ellerine baktı. «Sadece ben oynadığım bu rol yüzünden pişmanlık duymaya başladım. Laura Sue ne kadar kötü bir anne olursa olsun, yine de yanlış bir şey yapmıştık. Ormand'la Sally Jean'in bebeği çok istemeleri de durumu değiştirmezdi. Onlar birer kaçak gibi yaşadılar. Sen kendini onların kızı sanarak büyüdün. Randolph ise, yeni doğmuş çocuğu kaçırıldığı için çok acı çekti.

« 3 3 « 3 « 3 3 3

«Birkaç kere ona gerçeği söylemek istedim. Ama her seferinde cesaretimi kaybettim. Mary ise, 'Böylesi daha iyi,' deyip duruyordu. Ve kızım da... Bayan Cutler'ı kızdırırsak başımıza geleceklerden korkuyordu. Kocasıyla ikisi bana bakabilmek için türlü zorluğa katlanıyorlardı zaten.

«Ama çok geçmeden annen Clara Sue'yu dünyaya getirdi. Mezarlığa senin için küçük bir taş diktiler. Böylece seni unutmaya çalıştılar.»

«Biliyorum. O taşı gördüm.»

«O taş beni çok sarstı. Gidip ona baktım ve Tanrının beni izlediğini anladım. Çok geçmeden hastalandım. Hastalığım gitgide arttı. Şimdi halimi görüyorsun.»

Zenci kadın birdenbire canlandı. «Artık geri döndün. Buna seviniyorum. Senin sayende vicdan azabından kurtulacağım. Tanrı da sana gerçeği söylediğim için beni affedecek. Çok da

üzgünüm. Hatayı düzeltemem. Ama sana, o oyuna katıldığım için çok üzöldüğümü söyleyebilirim.

«Affetmenin ne olduğunu bilecek ve bunu takdir edecek yaşta değölsin, çocuğum. Ama ilerde bir gün, yaşölı ve hasta Lila Dalton'u affedeceğini umarım.» Umutla, hafifçe gülömsedi.

«Af dilemesi gereken sen değölsin. Bayan Dalton,» dedim. «Sen o sırada doğru olan bir şeyi yaptığını düşünmüşsün. Hatta bunun benim için daha iyi olacağına da inanmışsın.» Gözlerim yanmaya, başlamıştı. «Ama Ormand Longchamp'ın hapse atılması haksızlık. Bütün suçu ona yıkamazlar.»

«Evet. Orası ööyle.»

Umutla, «Sana sorarlarsa gerçeğı açıklar mısın?» dedim. «Yoksa hâlâ olacaklardan korkuyor musun?»

Bayan Dalton, «Ben artık insanlardan ya da olaylardan korkmayacak kadar yaşölı ve hastayım,» diye cevap verdi. «Tanrının beni affetmesi için gereken her şeyi yaparım.»

«Sağol.» Ayağı kalktım. «Bana her şeyi anlattığın için teşekkür ederim. Hasta olduğun için üzgünüm. Ama bu konuşmanın seni rahatlattığını umarım.»

«Çok iyisin, yavrum.» Elimi tutarak bana baktı. «Ne garip... Aslında Cutler nine senin gibi bir torunu olmasını isterdi. Ama tuttu, seni başkalarına verdi.»

Özel Konuşmalar

Ağır ağır otele döndüm. Başım dönüyor, bütün yaşantım gözlerimin önünden hızla geçiyordu. Zaman zaman bir an duruyor, anlam kazanan geçmişimi düşünüyordum. Annemin hastanedeki son sözleri, yani bana onlardan nefret etmemem' söyleyişi. Dönüşümün büyükannemi rahatsız etmesi. Asıl annemin korkaklığı ve bozuk sinirleri. Bütün bu parçalar yerlerini alıyor, ortaya hiç de hoşuma gitmeyen bir tablo çıkıyordu. Ama hiç olmazsa bu resmin bir anlamı vardı artık.

Otelde öğle yemeği yeni sona ermişti. Müşteriler bahçede dolaşüyor, ön verandada oturuyor, bu güzel günün zevkini çıkarıyorlardı. Daha genç müşteriler tenis kortlarına ve havuza gitmişlerdi. Bazıları da rıhtımda teknelere binip iniyorlardı. Etrafım gülümseyen, kahkalar atan insanlarla doluydu. Başımın üzerinde dolaşan ve yüzüme kara gölgeleri düşen bulutlar yüzünde. dikkati çektiğimden emindim.

Ama üzülmemek elimde değildi. Parlak güneş, okyanus tan esen ılık rüzgâr, çocukların mutlu kahkahaları, turistlerin heyecanı... bütün bunlar kederimi daha belirginleştiriyordu. Cutler Koyu üzgün üzgün dolaşılacak bir yer değil, diye düşündüm. Özellikle bugün.

Büyükannem lobide oturmuş, müşterilerle gülerек konuşuyordu. Hepsi de, Cutler nine ünlü biriymiş gibi dikkatle on dinliyorlardı. Diğer müşterilerin de büyükannemi dinlemek hevesiyle ona yaklaştıklarını gördüm. Cutler nine içeri girdiğimi farkında değildi. O yüzden büyükannem farkına varmadan onu inceleme fırsatını buldum.

Ama sonra gözleri birdenbire bana ilişti ve yüzündeki ifadede dondu. Bakışlarını ilk kaçıran ben olmadım. Büyükannem başka tarafa bakmak zorunda kaldı. Sonra yine gülümseyerek müşterilerle konuşmasını sürdürdü. Cutler nineyle konuşmadan önce yapmam gereken bir şey vardı. Ondan önce başka birini görecektim.

Clara Sue resepsiyondaydı. Genç müşterilerden bazıları orada durmuş, onunla konuşuyorlardı. Sonra kahkahalarla güldüler. Aynı anda Clara Sue benim bulunduğum tarafa doğru döndü. Yüzünde merak dolu, amansız bir ifade vardı.

Ama o ara Clara Sue beni ilgilendirmiyordu. Önemsizdi o. Clara Sue'ya aldırmaksızın lobide ilerledim. O zaman aleyhimde alaycı bir şeyler söyledi sanırım. Çünkü arkadaşları daha da gürültülü kahkahalar attılar. Geri dönüp bakmadım. Eski bölüme girdim. Koridordan hızla merdivene doğru gittim.

Orada bir an durdum. Sonra ağır ağır merdivenden çıktım. Gözlerimi ilerde bir noktaya dikmişim. Her basamakta azmim daha da artıyordu. O anda, sadece annemin hastanede bana şon söylediği sözleri duyuyor, babamın polis geldiği zaman yenilgiyi kabul ederek başını eğişini görüyordum.

Şimdi yapacaklarım onlar içindi!

Annemin dairesinin önünde durakladım. Sonra ağır ağır içeri girdim. Annem tuvalet masasının başındaydı. Altın gibi saçlarını fırçalıyor, aynadaki hayaline hayran hayran bakıyordu. Uzun bir an benim içeri girdiğimi farketmedi bile. Kendi hayali onu büyülemişti. Sonra orada durduğumun farkına vardı. Gözlerimi kendisine dikmiş olduğumu gördü. Pufun üzerinde hızla döndü.

Uçuk mavi bir gecelik giymişti. Ama her zamanki gibi kü-

peler, gerdanlık ve bilezikler takmıştı. Makyaj yapıyordu. Dudak boyası, alık ve rimel sürmüştü.

Bana sitemle, «Öyle habersiz içeri girilir mi?» dedi. «Ödümü patlattın. Neden kapıyı vurmadin? Ben senin annenim ama kapıyı vurmasını da öğrenmelisin.» Dostça bir tavırla gülümsedi. Fakat aslında sahteydi bu. «Benim yaşımda bir kadın yalnız kalmak istediği zaman, bu arzusuna saygı gösterilmelidir, Dawn hayatım.»

«Büyükanneemin beni Eugenia diye değil de Dawn diye çağırıldığını duymasından korkmuyor musun?» diye sordum.

Annem o zaman bana daha dikkatle baktı ve gözlerimdeki öfkeli pırıltıyı gördü. Hemen endişelendi. Fırçayı bırakarak yatağına yatmak için puftan kalktı.

İpek çarşafın üzerine uzanırken, «Bu sabah kendimi hiç iyi hissetmiyorum,» diye söylendi. «Yeni sorunların olmadığını umarım.»

Açıkladım. «Ah, hayır, anne. Benim bütün sorunlarım eskiden kalma şeyler.» Yatağa yaklaştım.

O bana merakla baktı. Sonra başını yumuşak yastığa dayayıp örtüyü üzerine çekti. «O kadar bitkinim ki! Buna doktorun yeni verdiği ilaç neden oluyor sanırım. Randolph ona telefon edip ilacın beni bitkinleştirdiğini söylesin. Sadece uyumak, uyumak, uyumak istiyorum. Artık git de ben de biraz kestireyim.»

Sert sert, «Sen her zaman böyle değildin sanırım, anne,» dedim. Sesini çıkarmadan gözlerini yumdu. «Öyle değil mi, anne? Sen eskiden hayat dolu genç bir kadındın.» Yatağa iyice yaklaştım.

Gözlerini açarak telaşla bana baktı. «Ne istiyorsun? Davranışların biraz acayip. Hiç takatim yok. Bir sorunun varsa gidip babanla konuş. Lütfen.»

«Babamı nerede bulacağım?»

«Ne?»

«Onu... babamı bulmak için nereye gitmem gerekiyor?» diye sordum. Sesim pek tatlı ve ahenkliydi. «Gerçek babamı?»

Annem gözlerini yumdu yine. «Onun bürosunda olduğun-

dan eminim. Ya da annesinin odasında. Onu bulmakta zorlu çekeceğini sanmıyorum.» Çıkmam için elini salladı.

«Sahi mi? Ben babamı bulmamın çok zor olacağını san yordum. Otelden otele, gece kulübünden gece kulübüne gi mek ve her şarkıcıyı dinlemek zorunda kalacağımı..»

«Ne?» Annem tekrar gözlerini açtı. «Neden söz ediyorsun sen?»

«Gerçek babamdan... Sonunda gerçek babamdan! Şu yüzme havuzunun yanındakinden...» Sözlerim hedefi buldu. Annemin yüzünde endişeli bir ifadenin belirmesi çok hoşuma gitti. Hiç olmazsa bu sefer, geçmiş yüzünden sorguya çekilen ben değildim. Utanç duymaya zorlanan. Sıra annemdeydi.

O hiçbir şey anlayamıyormuş gibi bana baktı, sonra da ellerini göğsüne bastırdı. «Şu Bay Longchamp'ı mı kastediyorsun? Hâlâ ondan 'babam,' diye mi söz ediyorsun?» Ben, hayır, der gibi başımı sallayınca ekledi. «O halde neden söz ediyorsun? Artık dayanamayacağım!» Kirpiklerini kırıştırdı. «Nere-deyse bayılacağım.»

«Bana gerçeği açıklamadan önce bayılayım deme, anne,» diye homurdandım. «Zaten sen konuşuncaya kadar yarı nından ayrılacak da değilim. Yemin ediyorum.»

«Ne gerçeği? Neler saçmıyorsun sen? Sana bu kez ne söylediler? Kiminle konuştun? Randolph nerede?» Sanki 'babamın' hemen içeri girmesini bekliyormuş gibi kapıya baktı.

«Bu konuşma sırasında Randolph'un yanımızda bulunmasını isteyeceğini pek sanmıyorum,» dedim. «Tabii artık onun da her şeyi öğrenmesinin zamanı geldiyse, o başka.» Sesimi yükselttim. «Benden nasıl vazgeçebildin? Bebeğini başka birinin almasına nasıl izin verdin?»

«Başka birinin mi...?»

Tiksintiyle başımı salladım. «Sen her zaman bu kadar zayıf iradeli ve bencil miydin? O kadın beni vermek için baskı yaptığı zaman ona boyun eğdin. Onunla bir anlaşma yaptın... »

Annem şaşılacak bir güçle, «Bu yalanları kafana kim sok tu?» diye bağırды.

«Kafama kimsenin yalan soktuğu yok, anne! Biraz önce — 297 —

Bayan Dalton'un yanındaydım.» Annemin yüzündeki öfkeli ifade kayboluverdi. Konuşmamı sürdürdüm. «Evet, Bayan Dalton'un. O benim dadımmış. Sen bana büyükannemin Bayan Dalton'u suçladığını söyledin. Tabii, suçu bir başkasının üzerine yıkmak istiyordun. Büyükannem ona kızsaydı, kadına bir yıllık ücretini verir miydi? Clara Sue'ya bakması için onu yeniden tutar mıydı?» Onun konuşmaya hazırlandığını farkederek çabucak ekledim. «Bu işi açıklamak için yeni bir yalan uydurmaya da kalkma! Bayan Dalton çok hasta. Tanrının huzuruna günahlarından arınmış olarak çıkmak istiyor. Bu pis oyunda rol aldığı için pişman. Artık gerçeği herkese açıklamaya da hazır... Bunu neden yaptın? Kendi çocuğunu başkalarına nasıl verebildin?»

«Bayan Dalton sana ne anlattı? Hasta o. Herhalde çıldırdı, şimdi sayıklıyor. Seni o kadına kim yolladı?»

Bağırdım. «Bayan Dalton hasta ama çıldırması değil. Sayıklamıyor da. Otelde bunun hikâyesini destekleyecek başka kimseler de var. Asıl hasta olan benim. Bütün bu yalanlar yüzünden hastalandım ben! Yalanlarla dolu bir dünyada yaşamaktan hastalandım!

«Burada yatıyor, gerçeklerden kaçmak için bitkin, yorgun ve sinirli olduğumu iddia ediyorsun! Bütün bunlara aldırışım yok. Her istediğini yap ama bundan sonra bana yalan söylemeye kalkma! Beni seviyormuş da yıllar boyunca çok özlemiş gibi rol yapma! Çok zor koşullarda, fakir bir yaşam sürdürdüğüm için bana pek acıyormuşsun gibi davranma! Beni o yaşantıya sen yolladın! Öyle değil mi?» Birdenbire haykırdım. «Öyle değil mi?» Annem yüzünü buruşturdu. Ağlayacakmış gibiydi. Bir çığlık atarak yumruklarımı kalçalarımın vurduğum. «Gerçeği öğrenmek istiyorum!»

Annem, «Ah, Tanrım...» diye inleyerek yüzünü avuçlarına gömdü.

«Ağlamak ve hasta rolü yapmak seni bu sefer kurtarmayacak, anne. Korkunç bir şey yaptın. Gerçeği bilmek de benim hakkım.»

Annem başını salladı.

«Bana anlat,» diye ısrar ettim. «Sen konuşuncaya kadar bu odadan çıkmayacağım.»

Annem ellerini ağır ağır yüzünden indirdi. Suratı değişmişti. Ama sadece gözyaşları boyalarının çizgi çizgi akmasına neden olduğu için değil. Annemin dudakları titriyordu. Gözlerinde yenilgiyi kabul ettiğini açıklayan yorgun bir ifade belirmişti. Ağır ağır başını sallayarak bana doğru döndü. Şimdi daha genç duruyordu. Yaramazlık yaparken yakalanmış küçük bir kız hali vardı. İnce, çocuksu bir sesle, «Hakkımda kötü şeyler düşünmemelisin,» diye mırıldandı. «O korkunç şeyi yapmak istemedim...» Beş yaşında bir çocuk gibi dudaklarını büzerek başını yana eğdi.

«Bana sadece ne olduğunu anlat, anne. Lütfen.»

Annem kapıya bir göz attıktan sonra bana doğru eğildi. «Randolph gerçeği bilmiyor,» diye fısıldadı. «Bu onun kalbini parça parça eder. Randolph beni çok seviyor. Annesini sevdiği kadar. Ama bu elinde değil. Hiç değil.» Başını salladı.

Midem bulanıyordu. «Demek beni gerçekten yabancılara verdin?» Bu gerçeklerin açıklandığı ana kadar içimde bir yer yine de söylenenlere inanmayı istememişti. «Beni Ormand ve Sally Jean Longchamp'a teslim ettin, öyle mi?»

Annem yine fısıltıyla, «Bunu yapmak zorundaydım,» dedi. «Beni buna o kadın zorladı.» Yan gözle kapıya baktı. Suçu başka bir küçük kızın üzerine atmaya çalışan bir çocuğa benziyordu. Öfkem söndü. Annemin içe dokunan, kederli bir hali vardı. «Beni suçlamamalısın, Dawn,» diye yalvardı. «Lütfen. Bunu yapmamalısın. Öyle yapmak istemedim. Yemin ederim. Ama o kadın, istediğini yapmazsam Randolph'a bazı şeyleri anlatacağını ve beni rezil edip buradan attıracağını söyledi. O zaman nereye giderdim? Ne yapardım? Herkes benden nefret ederdi.» Bir an durdu, sonra da öfkeyle ekledi. «Herkes ona saygı duyuyor ve ondan korkuyor. O kadının söyleyeceği her şeye inanırlar.»

«Demek başka bir erkekle seviştin ve bana gebe kaldın?» Sesim bu sefer daha yumuşaktı.

«Randolph her zaman otelin işlerine dalıyordu,» diye yakındı. «Kocam bu otele âşık. O günlerde ne kadar sıkıntı çektiğimi bilemezsin.» Yüz hatları çarpıldı, gözleri doldu. «Genç ve güzeldim. Hayat doluydum. Bir şeyler yapmak istiyordum. Ama Randolph'un işi her zaman başından aşkındı. Annesi hep ona şunu ya da bunu yapmasını emrediyordu. Ben bir yere gitmek ya da bir şey yapmak istediğim zaman Randolph her seferinde annesinden izin almak zorunda kalıyordu. O kadın, yaşantımızı bir kraliçe gibi yönetiyordu.

«Her gün, her gece burada oturup bekleyecek değildim. Randolph'un benimle ilgilenmek için hiç zamanı yoktu! Hiçbir zaman. Haksızlıktı bu!» Sesi hiddetle yükselmişti. «Benimle evlenmek istediği günlerde yaşantımızın böyle olacağından hiç söz etmemişti. Beni kandırdı. Evet. Beni kandırdı, tuzağa düşürdü! Otelden uzakta başka türlü oluyordu, burada başka. Otelde her zaman annesinin istediğini yapıyordu. Ben ne söylersem söyleyeyim, ne yaparsam yapayım, aldırmiyordu.

«Onun için suç bende değil. Aslında suç Randolph'daydı. Bir de o kadında.» Yaşlar yine yanaklarından akmaya başlamıştı. «Anlıyor musun? Suç bende değil.»

Ben mahkemede tanığı sorguya çeken avukatmışım gibi, «O sana benden vazgeçmen gerektiğini söyledi,» dedim. «Ve sen de buna razı oldun.» Bana bu gerçekten bir yargılamaymış gibi geliyordu. Artık yalnız kendimin değil, Ormand ve Sally Jean Longchamp'ın da vekiliydim.

«Razı olmak zorundaydım. Başka ne yapabilirdim?»

«Büyükanne, hayır diyebilirdin. Benim için savaşı, çocuğun olduğumu söyledin.» Birdenbire deli gibi, bağırmağa başladım. «Ona, 'Hayır, hayır, hayır!' diyemez miydin?» Ama bu dört yaşındaki bir çocuğa olgun bir insan gibi davranmasını söylemeye benziyordu.

Annem gözyaşları arasında bana gülümseyerek başını salladı. «Haklısın. Haklısın. Çok kötü davrandım. Çok, çok kötü! Ama artık her şey düzeldi. Sen geri döndün. Her şey yoluna

girdi. Artık bu konuyu kapatalım. Güzel şeylerden söz edelim. Mutlu olaylardan. Lütfen.» Elime vurarak derin bir nefes aldı. Yüzündeki ifade konuştuklarımızı hemen unutmuş ve zaten bunlar, hiç önemli değilmiş gibi, hemen değişti. «Saçlarının biçime sokulması gerektiğini düşünüyordum. Belki alışverişe çıkar senin için güzel kılıklar da alırsın. Yeni ayakkabılar ve biraz da ziynet. Clara Sue'nun eskilerini giymek zorunda değilsin. Artık kendi elbiselerin olabilir. Bu hoşuna gider, değil mi?»

Başımı salladım. Gerçekten çocuktum. Belki de her zaman böyleydi. O yüzden büyükannem ona kolaylıkla her istediğini yaptırabilmişti.

«Ama şimdi çok yorgunum,» diye ekledi. «Buna o yeni ilacın neden olduğundan eminim. Bir süre gözlerimi kapatıp yatmak istiyorum.» Başını yastıklara dayadı. «Dinlenmek, dinlenmek, dinlenmek istiyorum.» Gözlerini açarak bana baktı. «Babanı görürsen lütfen ona doktoru aramasını söyle. O ilacın değiştirilmesi gerekiyor.»

Onu süzdüm. Suratı küçük bir kıza benziyordu. Acınması ve şımartılması gereken bir çocuk.

Annem, «Teşekkür ederim, hayatım,» diyerek tekrar gözlerini yumdu.

Ben döndüm. Bağırıp çağırmanın artık hiçbir yararı olmayacaktı. Ya da bazı şeyler istemenin. Bir bakıma o da hastaydı. Bayan Dalton gibi ağır hasta değildi, ama o da gerçeklerle ilişkisini kesmişti. Kapiya doğru gittim.

Annem, «Dawn!» diye seslendi.

«Efendim, anne?»

«Çok üzgünüm,» diye mırıldanarak yine gözlerini kapattı

Cevap verdim. «Ben de öyle, anne. Ben de öyle.»

Merdivenden inerken, yaşantım boyunca kontrolümde olmayan olaylar beni oradan oraya sürükledi, diye düşündüm. Olgun insanların kararları, hareketleri ve günahları bir rüzgâr gibi beni yakalayıp uçurdu. Beni gerçekten sevenler bile bir yerde durakladılar.

«Randolph her zaman otelin işlerine dalyordu,» diye yakındı. «Kocam bu otele âşık. O günlerde ne kadar sıkıntı çektiğimi bilemezsin.» Yüz hatları çarpıldı, gözleri doldu. «Genç ve güzeldim. Hayat doluydum. Bir şeyler yapmak istiyordum. Ama Randolph'un işi her zaman başından aşkındı. Annesi hep ona şunu ya da bunu yapmasını emrediyordu. Ben bir yere gitmek ya da bir şey yapmak istediğim zaman Randolph her seferinde annesinden izin almak zorunda kalıyordu. O kadın, yaşantımızı bir kraliçe gibi yönetiyordu.

«Her gün, her gece burada oturup bekleyecek değildim. Randolph'un benimle ilgilenmek için hiç zamanı yoktu! Hiçbir zaman. Haksızlıktı bu!» Sesi hiddetle yükselmişti. «Benimle evlenmek istediği günlerde yaşantımızın böyle olacağından hiç söz etmemişti. Beni kandırdı. Evet. Beni kandırdı, tuzağa düşürdü! Otelden uzakta başka türlü oluyordu, burada başka. Otelde her zaman annesinin istediğini yapıyordu. Ben ne söylersem söyleyeyim, ne yaparsam yapayım, aldırımıyordu.

«Onun için suç bende değil. Aslında suç Randolph'daydı. Bir de o kadında.» Yaşlar yine yanaklarından akmaya başlamıştı- «Anlıyor musun? Suç bende değil.»

Ben mahkemede tanığı sorguya çeken avukatmışım gibi, «O sana benden vazgeçmen gerektiğini söyledi,» dedim. «Ve sen de buna razı oldun.» Bana bu gerçekten bir yargılamaymış gibi geliyordu. Artık yalnız kendimin değil, Ormand ve Sally Jean Longchamp'ın da vekiliydim.

«Razı olmak zorundaydım. Başka ne yapabilirdim?»

«Büyükanne, hayır diyebilirdin. Benim için savaşır, çocuğun olduğumu söyledin.» Birdenbire deli gibi, bağırmaya başladım. «Ona, 'Hayır, hayır, hayır!' diyemez miydin?» Ama bu dört yaşındaki bir çocuğa olgun bir insan gibi davranmasını söylemeye benziyordu.

Annem gözyaşları arasında bana gülümseyerek başın salladı. «Haklısın. Haklısın. Çok kötü davrandım. Çok, çok kötü Ama artık her şey düzeldi. Sen geri döndün. Her şey yoluna

girdi. Artık bu konuyu kapatalım. Güzel şeylerden söz edelim Mutlu olaylardan. Lütfen.» Elime vurarak derin bir nefes aldı Yüzündeki ifade konuştuklarımızı hemen unutmuş ve zaten bunlar, hiç önemli değilmiş gibi, hemen değişti. «Saçlarının bl çime sokulması gerektiğini düşünüyordum. Belki alışverişe çıkar senin için güzel kılıklar da alırız. Yeni ayakkabılar ve biraz da ziynet. Clara Sue'nun eskilerini giymek zorunda değilsin. Artık kendi elbiselerin olabilir. Bu hoşuna gider, değil mi?»

Başımı salladım. Gerçekten çocuktuk. Belki de her zaman böyleydi. O yüzden büyükannem ona kolaylıkla her istediğini yaptırabilişti.

«Ama şimdi çok yorgunum,» diye ekledi. «Buna o yeni ilacın neden olduğundan eminim. Bir süre gözlerimi kapatıp yatmak istiyorum.» Başını yastıklara dayadı. «Dinlenmek, dinlenmek, dinlenmek istiyorum.» Gözlerini açarak bana baktı. «Babanı görürsen lütfen ona doktoru aramasını söyle. O ilacın değiştirilmesi gerekiyor.»

Onu süzdüm. Suratı küçük bir kıza benziyordu. Acınması ve şımartılması gereken bir çocuk.

Annem, «Teşekkür ederim, hayatım,» diyerek tekrar gözlerini yumdu.

Ben döndüm. Bağırıp çağırmanın artık hiçbir yararı olmayacaktı. Ya da bazı şeyler istemenin. Bir bakıma o da hastaydı. Bayan Dalton gibi ağır hasta değildi, ama o da gerçeklerle ilgili kesmişti. Kapiya doğru gittim.

Annem, «Dawn!» diye seslendi.

«Efendim, anne?»

«Çok üzgünüm,» diye mırıldanarak yine gözlerini kapattı.

Cevap verdim. «Ben de öyle, anne. Ben de öyle.»

Merdivenden inerken, yaşıntım boyunca kontrolümde olmayan olaylar beni oradan oraya sürükledi, diye düşündüm. Olgun insanların kararları, hareketleri ve günahları bir rüzgâr gibi beni yakalayıp uçurdu. Beni gerçekten sevenler bile bir yerde durakladılar.

Son birkaç ay içinde karşılaştığım bütün o felaketler beni sarsıyordu. Annemin ölümü, babamın tutuklanması, Clara Sue'nun durmadan beni yaralamaya çalışması, Philip'in bana saldırması, Jimmy'nin kaçması ve yakalanması, sonunda da gerçekleri öğrenmem. Sanki bir hortuma yakalanmışım, dönüp duruyordum.

Birdenbire topuklarımın üzerinde dönerek lobiye girdim. Başımı dimdik tutuyor, sağa sola bakmıyordum. Kimseyi görmüyor, sesleri de duymuyordum.

Büyükannem hâlâ lobideki koltukta oturuyordu. Etrafını sarmış olan müşteriler onun anlattıklarını dinliyor, hayran hayran gülümsüyorlardı.

Sonra beni farkettiler. Suratımdaki ifade yüzünden ikiye ayrılarak bana yol açtılar. Bir melek gibi gülümsemekte olan Cutler nine, onların dikkatini neyin çektiğini anlamak için döndü. Beni görür görmez omuzları dikleşti, gülümsemesi silindi, yüzünde kara gölgeler belirdi.

Karşısında durdum. Kollarımı kavuşturmuştum. Kalbim hızla çarpıyordu ama onun ne kadar endişelenip korktuğumu anlamasını istemiyordum. «Sizinle konuşmak istiyorum,» diye açıkladım.

«İnsanın konuşmasını böyle yarıda kesmek terbiyesizliktir,» diyerek müşterilere doğru dönecek oldu.

«Terbiyesizlikmiş ya da değilmiş, bunun hiç önemi yok. Sizinle, hemen, şimdi konuşmak istiyorum.» Sesim ısrarlıydı. Mümkün olduğu kadar kesin bir sesle konuşmaya çalışıyordum. Bakışlarımı ondan kaçırmadım. Ne kadar kararlı olduğumu görmesi için.

Cutler nine birdenbire gülümsedi. Etrafındaki hayranlarına, «Ailemizle ilgili küçük bir sorun çıktığı anlaşılıyor,» dedi. «Bana birkaç dakika için izin verir misiniz?»

Yanımdaki erkeklerden biri hemen onun kalkmasına yardım etti. Büyükannem, «Teşekkür ederim,» diye mırıldandı. Sonra bana öfkesinden ateş saçan gözlerle baktı. «Hemen bü-

roma git.» Ben de onu hiddetle süzdüm. Cutler nine terbiyesizliğim yüzünden müşterilerden özür dilerken dönüp büroya doğru gittim.

Odaya girdiğim zaman başımı kaldırarak büyükbabamın portresine baktım. Gülümsemesi ne kadar sevgi ve şefkat doluydu! Onu tanımak istedim, diye düşündüm. Acaba büyükan-neme nasıl katlanabildi?

Kapı arkamda hızla açıldı ve büyükannem öfkeyle içeri girdi. Ayaklarını yere vura vura ilerleyerek yanımdan geçti. Sonra hızla döndü. Gözleri öfkesinden alev alev yanıyordu. Dudakları iyice incelmış, birer çizgi halini almıştı.

«Buna nasıl cüret edebildin?» diye haykırdı. «Ben müşterilerimle konuşurken nasıl böyle davranabildin? En fakir işçilerim, en aşağı tabakadan ve en fakir ailelerden gelme kimseler bile böyle davranamazlar. Küstah! Senin hiç iyi bir tarafın yok mu?»

Sanki alev alev yanan bir sobanın kapağını açmıştım. Gözlerimi yumarak birkaç adım geriledim. Sonra tekrar açıp tükürür gibi konuşmaya başladım.

«Artık bana iyilikten, kibarlıktan ve uygun biçimde davranmaktan söz edemezsiniz! Siz ikiyüzlü bir insansınız!»

«Bu ne cüret? Seni odana hapsedeceğim. Sonra... »

«Bana artık hiçbir şey yapamayacaksın, büyükanneciğim. Sadece gerçeği söyleyeceksin. Sonunda!» Emir verir gibi ve senli-benli konuşuyordum şimdi. Cutler nine hayretle gözlerini açarken sevinçle o bombayı patlattım. «Bu sabah Bayan Dalton'u görmeye gittim. Çok hasta. Sonunda vicdan azabından kurtulmak onu çok rahatlatmış. Ben dünyaya geldikten sonra olanları anlattı bana. Ben doğmadan önce olanları da.»

«Gülünç bir durum bu. Burada durup da... »

Ekledim. «Sonra gidip annemi gördüm. O da her şeyi itiraf etti.»

Büyükannem bir an beni süzdü. Öfkesi yavaş yavaş söndü. Gidip masasının başına geçti. Bana da, «Otur,» diye emretti.

Masanın önündeki bir koltuğa yerleştim. Bir süre birbirimize baktık.

Sonra Cutler nine daha sakin bir sesle, «Neler öğrendin?» diye sordu.

«Neler öğrendim dersiniz? Gerçekleri tabii. Annemin bir aşığı olduğunu, sonunda beni başkalarına vermesi için onu zorladığınızı. Ormand ve Sally Jean Longchamp'tan yararlandığınızı. Beni onlara verip, sonra da küçük bir bebeği kaçırdıklarını iddia ettiğinizi. Bazı kimselere para verip onlara istediklerinizi yaptırttığınızı. Yaptığınız işi örtbas etmek için ödöl vaat ettiğinizi.»

Büyükannem, «Böyle bir hikâyeye kim inanır?» diye cevap verdi. Öyle soğuk ve güvenli bir tavırla konuşmuştu ki, korkudan buz gibi kesildim. Cutler nine başını salladı. «Bayan Dalton'un ne kadar hasta olduğunu biliyorum. Damadının Cutler Koyu Kanalizasyon Şirketinde çalıştığını biliyor muydun? Ya o şirketin benim olduğunu? Onu çabucak kovdurabilirim. Yarınl! Böyle!» Parmaklarını şıklattı. «Şimdi seninle yukarı çıkıp Laura Sue'nun karşısına dikilsek ve bu hikâyeyi tekrarlasak, o ne yapar, tahmin edebiliyor musun? Annen sinir krizleri geçirerek ağlar. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanır. Ben yanında olduğum için eski günleri hiç hatırlayamaz.» Bana zaferle baktı.

«Ama bütün bunlar doğru değil mi?» diye bağırdım. O eski güven ve cesaretimi kaybetmeye başlıyordum. Cutler nine çok güçlüydü ve kendine de güveniyordu. Vahşî bir at sürüsünün karşısında durur, onların korkup geri dönmelerini bile sağlayabilirdi.

Büyükannem başını çevirerek bir süre hiç sesini çıkarmadan öylece oturdu. Sonra bana döndü yine. «Sen karmaşadan hoşlanıyorsun anlaşılan. Polisin aradığı o çocuğu burada sakladın.» Başını salladı. «Pekâlâ. Sana söyleyeceğim. Bu iddia doğru. Gerçek baban, oğlum değil, Randolph'a o küçük şıllıkla evlenmemesi için çok yalvardım. Onun ne olduğunu ve ilerde ne hal alacağını biliyordum. Ama o düzeyde kalan güzelliği ve iç bayıltıcı tatlı sesi Randolph'u hipnotize etmişti. Bütün erkek-

ler öyledir zaten. Kocam bile Laura Sue'yu beğenmişti. Ann nin omuzlarını oynatarak, o gülünç kahrolası ve aciz tavırlar iyi erkekleri nasıl büyülediğini seyrettim.» Tiksintiyle dudağını büktü. «Erkekler aciz kadınlara bayılırlar. Ama Laura Sue aslında o kadar aciz de değildi. Özellikle isteklerini tatmin etmeye kaltığı zaman.

«Annen her zaman ne istediğini biliyordu. Ben onun gibi bir kadının ailemize girmesini istemiyordum. Bu otelin bir parçası halini almasını da istemiyordum. Ama bir kadının sihrine kapılan bir erkekle tartışmak, bir çağılayanı durdurmaya çalışmaya benzer. Altında fazla kalırsan boğulursun.

«O yüzden geriledim. Oğlumla kocamı uyardım ve geriledim.» Cutler nine soğuk soğuk gülerek başını salladı. «Ah, annen sorumluluklarını bilen, saygın biri olmak istiyormuş gibi rol yapıyordu. Ama ona yapması için bir iş verdiğim zaman hemen yakınmaya başlıyordu. İşin çokluğundan, ne kadar yorucu olduğundan. O zaman Randolph da bana gelip karısını bu iş kenceden kurtarmam için yalvarıyordu.

«Oğluma, 'Duvarlarımıza ve tavana asmak için burada yeterli kadar süsümüz var,' diyordum. Yeni bir süs eşyasına hiç ihtiyacımız yok.' Ama Randolph sağır olmuştu sanki.

«Laura Sue çok geçmeden içyüzünü ortaya koydu. Rastladığı her erkekle flört ediyordu. Onu engellemek imkânsızdı. İğrenç bir şeydi bu. Oğlumu uyarmaya çalıştım ama o sanki kör olmuştu. O kadın gözlerini kamaştırmıştı bir kere. Sanki Randolph güneşe bakmış gibi.

«O yüzden ısrar etmekten vazgeçtim. Sonunda Laura Sut bir aşk macerasına atıldı ve başı belaya girdi. Bunu senin de öğrendiğin anlaşıyor. O küçük kaltağı kapı dışarı edebilirdim... Keşke etseydim! Ama... Randolph'u, ailemizi ve otelin adını korumak istedim.

«Ben her şeyi hepimizin iyiliği için yaptım. Otel ve aile lun yaptım. Bu da aynı şey demek.»

«Ama babam... yani Ormand Logchamp...» Catıdaki Nofos F:20

Büyükannem, «O teklifimi kabul etti,» dedi. «Ne yaptığını biliyordu.»

«Ama siz ona bunu herkesin de istediğini söylediniz. Ormand Longchamp, annemle Randolph'un da istedikleri bir şeyi yaptığını sanıyordu. Öyle değil mi?»

Cutler nine masasının üzerinden eğildi. «Randolph ne istediğini hiçbir zaman bilemedi. Hâlâ da bilmiyor. Uygun kararları onun adına her zaman ben verdim. Oğlum sadece o kadınla evleneceği zaman benim isteklerime karşı geldi. Ve olanlara bir bak.»

«Ama Ormand sandı ki... »

«Evet, evet, o öyle sandı. Ama ben ona bol para verdim ve polisin onu bulmasını da engelledim. Yakalandıysa suç kendisinde. Kuzeyde kalmalı, Richmond'a hiçbir zaman gelmemeliydi.»

«Onun yeri cezaevi değil,» diye ısrar ettim. «Haksızlık bu.»

Büyükannem sözlerimin hiç önemi yokmuş gibi yine başını çevirdi. Ama çok önemliydi bu konu. «Bayan Dalton'u, anlatıklarını geri alması için zorlayabilirsiniz. Annemi kimsenin inanamayacağı bir budala durumuna düşürebilirsiniz. Bu bana vız gelir. Ama herkes **bana** inanır. Ya da hiç olmazsa bir rezalet çıkarır, sizi utandırırım. Ve gerçeği Randolph'a da açıklarım. Onun nasıl derinden yaralanacağını bir düşünün. Oğlunuzun beni yeniden bulacağı umuduyla yaşamasına izin verdiniz. Ödül vereceğinizi açıkladınız.»

Cutler nine bir süre beni süzdü. Bakışlarımı ondan kaçırmamaya çalıştım. Büyükannem sonunda ne kadar kararlı olduğunu anlayarak yumuşadı.

«İstedğin nedir? Beni utandırmak, Cutler'ları rezil etmek mi?»

«Babamı hapisten çıkarmanızı ve bana da aşağılık bir yaratılmışım gibi davranmaktan vazgeçmenizi istiyorum. Annemden, 'şillik, kaltak,' diye söz etmeyin. Adımın Eugenia olarak değiştirilmesi için ısrardan da vazgeçin.» Azimle konuşmuştum. İstedğim başka şeyler de vardı ama fazla ileri gitmekten

korkuyordum. Zamanla onun Jimmy ve Fern sorunlarının çözümlenmesini sağlayacağını umuyordum.

Cutler nine ağır ağır başını salladı. «Pekâlâ.» İçini çekti «Ormand Longchamp konusunda bir şeyler yapacağım. Yüksek mevkilerdeki dostlarıma telefon edeceğim. Longchamp'ın suçunun hafifletilmesini sağlayacağım. Zaten bunu yapmayı düşünüyordum. Seni Dawn diye çağırmamızı istiyorsan, bunu da yaparız.» Ben gülümsemeye başlarken çabucak ekledi. «Ama senin de benim için bir şey yapmanı istiyorum.»

«Ne? Ormand Longchamp'ın yanına dönmemi mi isteyeceksiniz?»

«Ne münasebet! Sen buradasın. Ve istesen de, istemesen de, bir Cutler sayılıyorsun.» Cutler nine memnun bir tavırla arkasına yaslandı. «Ne var ki, her zaman burada kalman şart değil. Buradan gitmen hepiniz için daha iyi olur... Clara Sue, Philip, Randolph ve hatta... annen için.»

«Buradan gitmem mi? Nereye gideceğim?»

Büyükannem acayip bir tavırla gülümseyerek başını salladı. «Sesin pek güzel. Bence sana yeteneğini geliştirmen için izin verilse iyi olur.»

«Ne demek istiyorsunuz?» Kendi kendime, neden birdenbire bana yardım etmeye heveslendi, diye soruyordum.

«New York'ta çok önemli bir konservatuvarın müteveli heyetindenim.»

«NewYork!»

«Evet. Senin Emerson Peabody'e dönmek yerine oraya gitmeni istiyorum. Bugün gereken her şeyi yapacağım. Sen de yakında buradan ayrılırsın. Konservatuarda yaz kursları da var.

«Tabii bütün bunlar ve öğrendiklerin aramızda kalacak. Kimsenin işin içyüzünü bilmesine gerek yok. Herkese, otelde odaları temizlemene göz yumamayacağım kadar yetenekli olduğunu söyleyeceğiz.»

Herkes onun çok cömert ve iyiliksever olduğunu düşünce çekti. Bu fikrin Cutler ninenin hoşuna gittiği belliydi. Onun yem torunu için **harika** şeyler yapan **harika** bir büyükanne olduğu-

nu düşüneceklerdi. Ve ben de minnet duyuyormuşun gibi rol yapmak zorunda kalacaktım. Ama aslında Emerson Peabody'e dönmeyi ben de istemiyordum. Şarkıcı olabilmek için çıldırıyordum. Büyükanнем böylece beni başından atmış olacaktı. Ancak benim elime de eskiden beri hayal ettiğim bir fırsat geçecekti. New York! Bir konservatuar!

Ayrıca babama da yardım edecekti.

«Pekâlâ,» diye başımı salladım. «Söz verdiğiniz her şeyi yapmanız şartıyla.»

Büyükanнем birdenbire öfkelen-di. «Ben her zaman verdiğim sözü tutarım. İnsanın adı, aile şerefi çok önemlidir. Sen bütün bunların önemsenmediği bir dünyadan geliyorsun. Ama benim dünyamda... »

«Bizim için de şeref ve dürüstlük her zaman önemliydi,» diye homurdandım. «Belki fakirdik ama dürüst insanlardık. Ormand ve Sally Jean Longchamp da birbirlerine hiçbir zaman ihanet etmediler, yalan söylemediler.» Gözlerim öfkemden yaşarmıştı.

Cutler nine beni yine uzun uzun süzdü. Ama galiba bu sefer gözlerinde takdir vardı. «Laura Sue'nun aşk macerasının dünyaya ne tür bir kız gelmesine yol açtığını öğrenmek ilginç olacak. Çok ilginç. Davranışların hoşuma gitmiyor. Ama oldukça cesur ve başına buyruksun. Ve ben bu nitelikleri takdir ederim.»

«Takdir ettiğiniz şeylerin benim için önemli olduğundan pek emin değilim, büyükanne.» diye cevap verdim.

Sanki yüzüne soğuk su çarpmışım gibi geriledi. Gözlerinde hemen o soğuk ve sert ifade belirdi. «Hepsi bu kadarsa, artık gidebilirsin. Bu işi burnunu soktuğun için şimdi çözümlemem gereken bir sürü sorun var. Sana buradan ne zaman ayrılacağını haber vereceğim.»

Ağır ağır ayağa kalktım. Acı bir sesle, «Herkesin hayatını yönetebileceğinizi sanıyorsunuz, değil mi?» diyerek başımı salladım.

«Ben yapmam gerekeni yerine getiriyorum. Önemli konu-

lardaki sorumluluklarım bazan zor seçimler yapmama ne oluyor. Ama ben her zaman aile ve otel için en iyi olanını yapıyorum.» Bir an durdu, sanki kendisi hakkında iyi şeyler düşünmemi istiyormuş gibi ekledi. «İlerde bir gün önemli bir sorumluluk yüklendiğin ve hoş olmayan ya da istenmeyen bir karar verdiğin zaman beni hatırlayacaksın.» O zaman beni böyle haşince yargılayamayacaksın.» Birdenbire gülümsedi. «Bana inan. Bir şeye ihtiyacın olduğu ya da şu veya bu nedenle başın derde girdiği zaman annene koşmayacaksın. Hatta oğluma bile. Doğruca bana geleceksin. Ve bunu yapabildiğin için sevineceksin de.»

Kendi kendime, ne kadar da küstah, dedim. Ama söyledikleri doğru. Burada kısa bir süre kaldım ama Cutler Koyunu bu hale onun getirdiği de kesin.

Çabucak dönerek dışarı çıktım. Savaşı kazanmış mıydım, yoksa kayıp mı etmiştim, bunu bilmiyordum.

O gün akşama doğru Randolph beni görmeye geldi. Onu babam gibi görmek gitgide daha zorlaşıyordu. Tam bu fikre alıştığım sırada gerçeği öğrenmiştim. Randolph'un yüzündeki ifadeden, büyükanneimin ona beni konservatuara göndermek niyetinde olduğunu söylediğini anladım.

«Annem biraz önce bana New York'a gitme kararını açıkladı. Harika bir şey bu. Ama daha yeni gelmişken çıkıp gitmen beni üzecek.» Gerçekten de bu fikir onu sarsmış gibiydi.

Ne yazık, diye düşündüm. Gerçeği bilmemesi çok acı. Annemle Cutler nine gibi ben de onu kandırıyorum. Bu haksızlık değil mi? Bu ailede mutluluk ve huzur ne kadar köksüz ve zayıf. Annemin kendisine ihanet ettiğini öğrenseydi, herhalde ona duyduğu sevgi sönüverirdi. Bir bakıma her şey yalan temeli üzerine kurulmuş. Ve ben de bu yalanı yaşatmak zorundaydım.

Sonra, «Ben her zaman New York'a gitmeyi, şarkıcı olmayı istedim,» dedim.

«Tabii gitmelisin. Ben sadece sana takılıyordum. Seni çok

özleyeceğim. Ama sık sık New York'a, seni görmeye geleceğim. Sen de tatillerde buraya döneceksin. Bu senin için ne kadar heyecan verici bir şey olacak! Haberi, annene de verdim. O da eğitim göreceğin için sevindi. Şimdi seninle alışverişe çık-

3

3

3 3 3

mak istiyor. Sana yeni kıllklar almak için tabii. Otelin arabası yarın emrinizde olacak. Artık bir alışveriş merkezinden diğerine gidersiniz.»

«Annemin bunu yapacak gücü var mı?» Laura Sue'yu ne kadar aşağı gördüğümü zorlukla gizleyebildim.

«Ah, onu böyle neşeli ender görüyorum. Annemle senin verdiğiniz kararı kendisine söyler söylemez hemen doğrulup oturdu. Gülümseyerek, heyecanla alışverişten söz etmeye başladı.» Babam gülüyordu, «Laura Sue'nun alışveriş kadar sevdiği hiçbir şey yoktur. Her zaman New York'a gitmek ister. Herhalde seni iki haftada bir görmeye gelir.»

«Ya yarın otelde yapmam gereken işler? Bütün yükün Sissy'nin omuzlarına yüklenmesini istemiyorum.»

«O iş bitti artık. Bundan sonra kat hizmetçisi olarak çalışmayacaksın. Okula gidinceye kadar ailemizin ve otelin zevkini çıkar. Sissy için de endişelenme. Ona başka bir yardımcı buluruz. Çabucak yeni birini tutarız. » Randolph başını yana eğerek gülümsedi. «Ama umduğum kadar sevinçli değilsin. Bir şey mi oldu? Longchamp denilen çocukla ilgili olayın hoş bir şey olmadığını biliyorum. Neden o kadar üzüldüğünü de anlıyorum. Ama onun burada saklanmasına izin vermemeliydin.» Bu tatsız anıyı unutmak istiyormuş* gibi ellerini birbirine vurdu. «Bu da sona erdi artık. Olayı düşünüp endişelenmeyelim.»

Çabucak, «Jimmy için endişelenmemek elimde değil,» dedim. «Korkunç bir adamın elinden kurtulmaya çalışıyordu. Bunu size anlatmaya çalıştım ama beni kimse dinlemedi.»

«Hım... Şey... Hiç olmazsa küçük kızın durumunun iyi olduğunu biliyoruz.»

Çabucak doğruldum. «Fern konusunda bilgi mi edindin?»

«Fazla bir şey öğrenemedim. Böyle açıklamalar yapmaktan hoşlanmıyorlar. Ama büyükannenin bir ahabası birini tanıyordu. Her neyse... Fern'ü çocuğu, olmayan genç bir adamla

karısı almışlar. Onların nerede olduklarını bilmiyoruz. Bu bir sır. Ama bulmak için hâlâ çabalıyoruz.»

«Ama ya babam Fern'ü geri almak isterse?» diye bağırdım

«Baban mı?.. Ah, Ormand Longchamp'ı kastediyorsun? Bu durumda onun hapisten çıktıktan sonra bebeği geri alabileceğini sanmıyorum. Zaten daha uzun bir süre hapis yatması gerekecek.» Cutler ninenin ona anlaşılmamızın bu yanından söz etmemiş olduğu belliydi. Zaten bunun nedenini izah edemezdi.

Randolph konuşmasını sürdürdü. «Her neyse. Seni görüp, senin adına ne kadar sevindiğimi söylemek istedim. Artık büroma dönmem gerekiyor. Akşam yemeğinde görüşürüz.» Eğilip beni alnımdan öptü. «Herhalde en ünlü Cutler sen olacaksın.» Dönerek odadan çıktı.

Tekrar yatağıma uzandım. Olaylar ne büyük bir hızla gelişmeye başlamıştı! Fern yeni bir ailenin yanındaydı artık. Belki de o genç kadına, 'Anne,' adama da, 'Baba,' demeyi öğrenmişti bile. Belki de ben ve Jimmy'le ilgili anıları sönükleşmeye başlamıştı. Yeni bir ev, güzel elbiseler, bol yiyecek ve iyi bakım, kaldeşimin kafasından o eski yaşantısıyla ilgili her şeyi silecek, onları bulanık bir rüya haline sokacaktı.

Cutler ninenin birkaç gün sonra yeni bir yaşama başlamamı sağlayacağını biliyordum. Böylece ondan ve Cutler Koyundan uzaklaşacaktım. Kendimi müzikle dolu bir dünyada bulacağımı bilmek için beni teselli ediyordu. İyi bir şarkıcı olmak için elimden geleni yapmakta kararlıydım.

O akşam yemekte aileyle birlikte sofraya oturmama izin verildi. Konservatuara gideceğim haberi bütün otele çabucak yayılmıştı. Eskiden bana sinirlenen otel müstahdemi, yanıma gelip, «Şansın açık olsun,» diyorlardı. Müşteriler de durumu öğrenmişlerdi. İçlerinden bazıları bana uygun sözler söylediler. Annem birdenbire iyileşiverdi. Onu hiç bu kadar güzel görmemişim. Saçları pırl pırl, gençlerinkine benzeyen gözleri ışıltılıydı. Her zamankinden daha canlı tavırlarla konuşup gülüyordu. Onun için her şey nefis, insanlar da neşeliydi. Yıllardan beri

böyle güzel bir yaz geçirmemişti. Durmadan alacağımız kılıklardan söz ediyordu.

Bir ara, «Manhattan'da oturan ahabplarım var,» dedi. «Sabah ilk iş onları arayıp son modanın ayrıntılarını soracağım. Senin New York'a bir çiftçi kızı kılığında gitmeni istemeyiz.»

Onun neşesi Randolph'a da geçmişti. Babam da her zamankinden daha sevimli ve keyifliydi.

Sadece Clara Sue iyice somurtmuştu. Haset ve öfkeyle bana bakıyordu, karmakarışık duyguların etkisinde olduğu belliydi. Benden kurtulacağına seviniyordu. Artık yine 'Küçük prenses' olacaktı. Ama ben de çok heyecan verici bir şey yapmaya gidiyordum. Ve onu değil, beni şımartıyorlardı.

Fırsat bulunca, «Benim de yeni giysilere ihtiyacım var,» diye yakındı.

Annem, «Ama senin zamanın çok, Clara Sue, hayatım,» dedi. «Senin için yazın sonlarına doğru alışverişe çıkarız. Eugenia birkaç gün sonra New York'a gidecek. New York'a!»

Ben, «Dawn,» diye düzelttim. Annem önce bana baktı, sonra da büyükanneme. Cutler ninenin beni azarlamayacağını anlayınca rahatladı.

Ben usulca, «Adım Dayn,» diye tekrarladım.

Annem güldü. «Tabii. Öyle istiyorsan ve diğerleri de bunu onaylıyorsa...» Tekrar Cutler nineye bir göz attı.

Büyükannem, «O ada alışmış,» dedi. «Gelecekte adını değiştirmek isterse, bunu da yapabilir.»

Clara Sue hem şaşırdı, hem de kızdı. Ben ona gülümseyince de çabucak bakışlarını benden kaçırdı..

Cutler nineyle ben o gece birkaç kere bakiştık. O önemli savaş sona ermişti. Artık bana söz verdiği gibi farklı davranıyordu. Bazı müşteriler masamıza gelerek şarkı söylemem konusunda sorular sordukları zaman da, «Amcalarımızdan biri keman çalar ve şarkı söylerdi,» diye açıkladı.

Sofrada etrafıma bakınırken herkesin gideceğim için sevindiğini anladım. Ama nedenler farklıydı. Cutler nine beni hiçbir zaman istememişti. Annem artık beni bir tehdit ve utanç

kaynağı gibi görmüyordu. Randolph, elime böyle bir fırsat geçtiği için gerçekten seviniyordu. Clara Sue, artık aile kendisiyle ilgileneneği için memnundu. Sadece garsonluk eden Philip zaman zaman bana şaşkınlıkla bakıyordu.

Yemekten sonra bir süre lobide oturarak annemin müşterilerle konuşmasını dinledim. Sonra da yorgun olduğumu söyleyerek izin istedim. Babama bir mektup yazıp, öğrendiklerimi anlatmak istiyordum. Olanlardan onları suçlu tutmadığımı biliyordum.

Ama odamın kapısını açtığı zaman Philip'in beni beklediğini gördüm. Yatağıma uzanmış, ellerini başının altına sokmuştu. Gözleri tavana dikili, öyle yatıyordu. Beni görünce çabucak doğrulup oturdu.

«Burada ne arıyorsun?» diye sordum. «Çık git! Hemen!»

Ellerini havaya kaldırdı. «Seninle konuşmak istedim. Korkma, Dawn.»

«Ne istiyorsun,» diye homurdandım. «Seni affedeceğimi sanma! Yaptıklarını hiçbir zaman unutmayacağım!»

«Büyükanne bir şeyler söyledin, değil mi? O yüzden çabucak senin New York'a gitmeni ayarladı. Öyle değil mi?»

Ona bakakaldım. Daha fazla ilerlemeden, kapının önünde durdum. Bana yaptıklarından sonra Philip'le aynı odada olmak istemiyordum.

O korkuyla tekrarladı. «Öyle değil mi?»

«Hayır, Philip. Cutler nineye bir şey söylemedim. Ama onun otelin her yerinde gözleri ve kulakları olduğunu iddia ediyorlar. Bence bu doğru.» Bu Philip'in ödünü patlatmaya yete çekti. «Haydi, git artık,» diye emrederek kapıyı açtım. «Sana baktıkça midem bulanıyor.»

«Öyleyse büyükanne bunu neden yaptı? Seni niçin New York'a yolluyor?»

Alayla, «Duymadın mı?» dedim. «Büyükanne benim çok yetenekli olduğumu düşünüyor. Senin de aynı fikirde olduğunu sanıyordum.»

«Evet, ben de aynı fikirdeyim ama... Bu çok garip... Tam

yaz mevsiminin başında... Üstelik aileme yeni kavuştuğın bir sırada... Büyükanne kalkıyor ve seni özel bir konservatuara yolluyor.» Gözlerini şüpheyle kısarak başını salladı. «Bir şeyler dönüyor. Bana söylemediğin bir şeyler. Bunun Jimmy'nin otelde bulunmasıyla bir ilgisi var mı?»

Çabucak, «Evet,» dedim ama pek inanmadı.

«Yalan söylüyorsun. Sana inanmıyorum.»

«Ya? Vah vah. Neye inandığın, neye inanmadığın benim için hiç önemli değil. Yorgunum, Philip. Yarın yapmam gereken pek çok şey var. Lütfen git artık.» O yerinden kıınıldamadı. «Yaptıkların yetmedi mi?» diye bağırdım. «Yakamı bırak artık.»

«Dawn, daha önce ne duruma düştüğümü anlamalısın. Bazan benim yaşımda bir genç kontrolünü kaybediyor. Özellikle bir kız kendisine yüz verip sonra da kaçmaya kalktığı zaman.» Kendini haklı çıkarmaya çalışıyordu. Acınacak sözlerdi bunlar.

«Ben sana yüz vermedim, Philip. Neden öyle davrandığını bilmen gerekirdi.» Onu nefretle süzdüm. «Suçu benim üzerine atmaya da kalkma. Hareketlerinden sen, sadece sen sorumlusun.»

Sevimli bir tavırla gülümsemeye çalıştı. «Bana gerçekten kııgınsın, değil mi? Öfkelendiğin zaman çok güzel oluyorsun.»

Kulaklarıma inanamadım. Sonra Emerson Peabody'de ilk karşılaştığımız zaman hissettiklerimi hatırladım. O günlerde her şey ne kadar farklıydı! Ama durum değişmişti artık.

Philip, güya anlayış göstermem için yalvarıyormuş gibi bir tavırla, «Benden nefret etmemelisin!» dedi. «Sakın benden nefret etme.»

«Senden nefret etmiyorum, Philip,» diye cevap verdim. O sevinçle gülümseyince de ekledim. «Sadece sana acıyorum.» Yüzündeki gülümseme çabucak kayboldu. «Sana olan duygularımı hiçbir zaman değiştiremezsin. Sana karşı olan dostluğum da bana saldırmaya kalkıştığın gece sona erdi.»

«Ama ben sana yalan söylemiyordum ki, Dawn... Senin kardeşim olduğuna inanmıyorum.»

«Ama inanmak zorundasın! Ben senin kardeşimim, Philip! Anlıyor musun? Senin kardeşimim!»

Küstahça, «Belki,» diye mırıldandı. «Neden bu son geceyi birlikte geçirmiyoruz... Sadece konuşurduk.»

Ona hayretle bakakaldım. Bütün bunlar inanılacak gibi değildi. Ama pişman olacağım sözler söylemek istemiyordum. Onu odadan çabucak çıkarmalıyım. Holden ses duymuş gibi bir tavır takındım. «Biri geliyor, Philip! Belki de büyükannemdir! Bana daha sonra benimle konuşmak istediğini söyledi.»

«Ha?» Philip çabucak doğrularak etrafı dinledi. «Ben hiç bir şey duymuyorum.»

Endişeli bir tavır takındım. «Philip.»

O karyoladan kalkarak kapıya koştu. «Ben bir şey duymuyorum.» Philip'i dışarı iterek kapıyı kapattım. Çabucak da kilitledim.

«Hey!» diye bağırdı. «Sinsi bir davranış bu.»

«Sinsilik bu ailenin kanında var,» dedim. «Haydi, git artık.»

«Dawn, yapma! Kendimi sana affettirmek istiyorum. Ben şefkatli de davranabilirim. Sana saldırmaya kalkışmayacağım. Dawn?» Ben sesimi çıkarmayınca Philip de tehdide kalktı. «Ben de bütün gece burada beklerim. Kapının önünde uyurum.»

Aldırmadım bile. Bir süre sonra öfkeyle uzaklaşıp gitti. Sonunda kendi düşüncelerimle baş başa kalmıştım. Küçük masaya bir iskemle çektim, kâğıt kalem alarak mektup yazmaya başladım.

«Sevgili babacığım.

Ne olursa olsun seni her zaman 'Baba,' diye çağıracağımı anlıyorum. Sen daha ilk mektubuma cevap veremeden bu ikincisini yazdığımın farkındayım. Ama artık gerçeği öğrendiğimi bilmeni istedim. Dadım olan kadınla konuştum. Bayan Dalton'la yani. Ondan sonra da anneme gittim. O da her şeyi itiraf etti.

Böylece sıra büyükannemle konuşmaya geldi. Cutler ni-
neden işin içyüzünü öğrendim. Seni ve annemi suçlamadığımı
bilmeni istiyorum. Jimmy'nin de gerçekleri öğrenir öğrenmez
benim gibi düşüneceğinden eminim.

Beni New York'taki bir konservatuara yolluyorlar. Aslında
Cutler nine daha çok beni başından atmak istiyor. Ama bu be-
nim her zaman istediğim bir şey. Zaten burada uzaklaşmanın
daha iyi olacağına da inanıyorum.

Fern'ü nerede olduğunu hâlâ öğrenemedik. Ama onun
ilerde bir gün sana döneceğini umuyorum... Asıl babasına,
Jimmy'e ne olduğunu henüz bilmiyorum. Kötü bir adamın ya-
nından kaçtı. Kendisini burada yakalayarak geri götürdüler.
Belki onunla pek yakında kavuşursunuz. Cutler nine seni bir an
önce oradan kurtarmak için elinden geleni yapacağına söz ver-
di.

Her zaman güneş ışığı gibi olduğumu ve sana mutluluk
verdiğimi söyledin. Bu mektubun bu en karanlık günlerini biraz
olsun aydınlatacağını umuyorum. Şunu da bilmeni istiyorum:
şarkı söylediğim zaman seni ve gülümsemeni, annemle bana
gösterdiğiniz sevgiyi düşüneceğim.

Sevgiler

Dawn.»

Mektubu bir zarfa koyarak kapattım. Ertesi sabah gönde-
recektim.

Aslında gerçekten çok çok yorgundum. Başımı yastığa
koyar koymaz uykum geldi. Otelle ilgili gürültüleri duymaz ol-
dum. Burada sürdüğüm kısa, ama dramatik yaşantı sona er-
mek üzereydi.

Yine sürükleniyorum, diye düşündüm. Babamın arabasın-
da değilim. Evden gece yarısı ayrılmıyorum. Ama yine yola çı-
kacağım. 'Yuvam' diyebileceğim bir yer arayacağım. Her za-
man arayacağım onu.

Sonuç

3

Annem beni otelin arabasına bindirerek mağaza mağaza dolaştırdı. Bilmiyorum bunu suçluluk duygusu yüzünden mi yaptı, yoksa elbise almaktan çok hoşlandığı için mi! Fiyatlara bakmadı bile. Bana yaşantım boyunca gördüğümde çok daha fazla giysi aldı: etekler, bluzlar, ceketler, deri bir palto ve eldivenler, kürk bir şapka, ayakkabılar, çamaşır ve kadife terlikler. Makyaj malzemesi için başka bir mağazaya girdik. Annem çeşitli pudra, dudak boyası, allık ve rimeller seçti. Satın aldıklarını iki garson otele ancak dört defada taşıyabildiler.

Clara Sue paketleri gördüğü zaman gözleri yerinden uğradı sanki. Ağlayıp inledi, anneme, «Beni de alışverişe sını» diye bağırdı.

New York'a gitmeden bir gün önce garsonlardan biri odama gelip beni çağırdı. «Sizi telefonda istiyorlar. Çabuk olmanızı istediler. Şehirlerarasıymış.»

Adama teşekkür ederek odadan fırladım. Neyse ki Vikki erkendi ve Clara Sue henüz görevde değildi. Yoksa o hunim telefonda konuşmamı kesinlikle engellerdi. Arayan Jimmy'di çünkü.

«Jimmy,» diye bağırdım. «Neredesin?»

«Yeni bir ailenin yanındayım. Allan adında bir kızım var. İrili

Richmond'a döndüm. Ama durum iyi.» Jimmy bir an durdu sonra ekledi. «Yakında iyi bir devlet okuluna gidecek. Ben

«Ah, Jimmy, sana anlatılacak o kadar çok şey var ki, nereden başlayacağımı bilmiyorum.»

O güldü. «Başından başla.»

Jimmy'e bütün öğrendiklerimi tekrarladım. Cutler nineyle yaptığım konuşmayı ve ondan sonra olanları da. Sözlerimi, «Görüyorsun ya, Jimmy.» diye tamamladım. «Babamı suçlamamalıydın. O doğru olduğunu sandığı şeyi yapmış.»

Jimmy, «Evet,» dedi. «Herhalde. Ama yine de aptallık etmiş.» Ama sesi eskisi kadar sert değildi artık.

Umut dolu bir sesle, «Babam seni aradığı zaman onunla konuşursun, değil mi?» diye sordum.

Cevap verdi. «Bakalım beni arayacak mı? Fern'ü genç bir çiftin almış olmasına sevindim. Bebeği çok sevecekler. Ama Fern'ü bulmak için yine de sabırsızlanıyorum. Senin konservatuara gidecek olman da beni çok sevindiriyor. Ama herhalde bu seni uzun bir süre göremeyeceğim anlamına geliyor. Yine de seninle konuşabilmek için elimden geleni yapacağım.»

«Ben de öyle, Jimmy.»

«Seni özledim,» dedi.

«Ben de seni, Jimmy.» Sesim titremeye başlamıştı.

«Eh, artık telefonu kapatayım. İyi insanlar onlar. Sana telefon etmeme izin verdiler. Şansın açık olsun, Dawn.»

Onun telefonu kapatmaya hazırlandığını farkederek bağındım. «Jimmy!»

«Ne var?»

«Seni başka türlü düşünebileceğimi biliyorum,» deyiverdim.

O ne demek istediğimi anladı. «Buna sevindim, Dawn. Ben de öyle.»

«Güle güle, Jimmy,» dedim. Ağladığımı, ancak bir damla yaş yanağımdan aktığı zaman anladım.

Gideceğim gün kat hizmetçileri bana bir armağan verdiler.

Sissy onu bana lobide, ön kapının yakınında uzattı. Garsonlar bavullarımı otelin arabasına yerleştiriyorlardı.